

A. 1537

هَذَا
كَمَا لَمْ يَخْفَ مِنْ
وَلَقَدْ نَظَرْنَا فِي الْعَالَمِ الْفَاضِلِ الْكَامِلِ
الْمُحَقَّقِ الْمَدْقُقِ الْتَرَكِي
رَحِمَهُ اللَّهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِأَمَلِكَ الْمَلِكِ الْمَلَكُوتِ وَصَاحِبِ الْعِظَةِ وَالْجَبَرُوتِ وَهَارِبِ الْفُتُوحِ وَالْفُتُوحِ
وَمَوْجِ الظُّلُمِ فِي الْأَنْوَارِ وَالْأَنْوَارِ فِي الظُّلُمِ وَالْمُفْرِدِ بِالْأَلُوهِيَّةِ وَالْأَلُوهِيَّةِ بِالْهَيْبَةِ وَالْقُدْرَةِ
وَالْخَالِقِ الْأَنْشَاءِ وَمَعْلَمِ مَا لَا يَعْلَمُ فَلَا دِيَّةَ إِلَّا مَا عِلْمُ وَلَا هِدَايَةَ إِلَّا مَا الْهَمُّ حَائِثُ
لَطَائِفِ الْأَبَابِ سَاحَةِ قَدْسٍ جَبَرْتُكَ وَنَاصِيَةِ قَائِمِ الْأَنْهَامِ فِي غَرْمَةِ عَمَلِكَ كُنْتَ
بَشَرًا عَنْ أَحْصَاءِ صِفَاتِكَ نَامِلًا لَوْصِفِ وَخَسِرَ عَنْ حَصْرِ كَيْلَاتِكَ الْوَصْفِ
قَادِرًا لِمُودِ الْأَفْرَادِ بِالْجَبَرِ وَالْفُتُوحِ عَنِ ادْرَاكِ عِظَمِكَ وَلَعَلَّ الْأَشْيَاءَ الْأَعْلَى بِأَنْ
تَدَامِدَ مِنْكَ وَطَلَبَ الْحَاجَّاءُ وَمَرَجَ بَابَ حِمْلِكَ أَلْهَمْ تَوَدُّ بَصَائِرُنَا بِأَنْوَاعِ حَقِيقَةِ
وَطَهَّرْ سِرَائِرُنَا عَنْ كُدُورِ عَالَمِ الظُّلُمَةِ وَوَقِّنَا لِنَدْوَةِ إِبَانَتِكَ وَمَتَّعْنَا بِلَذَائِقِهَا
وَخَلَصْنَا عَنْ زَغَارِ الْفُتُورِ وَطَهَّرْنَا لِيَكْزَعِ عَوَالِمِ الْخَوْصِ وَصَلِّ عَلَى عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ
مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَتَضَعِ عَنْهُ أَسْوَءَ الْأَهْوَالِ يَوْمَ
وَلْيَجْعَلْ يَقُولُ الْحَنَّا إِلَى غُضُوبِ الْبَاقِ أَحَدًا مَحْمُودًا تَزَلُّ بِصَدْرِ اللَّهِ بِعَبْدِهِ
وَجَعَلَ الْيَوْمَ خَيْرًا مِنْ أَمْسِهِ لِمَا كَانَتْ طِبَاعُ الْمُشْتَغَلِينَ بَعْدَ الْأَوْجَادِ الْغُضُوبِ الْمَسْأَلِ
مَائِلَةً إِلَى مَرْتَعٍ فِيهِ بَعْدُ وَتَعُودُ قُلُوبُ الْفَانِينَ بِصَدْرِكَ فَكَّرَهُمْ فِي اسْتِخْرَاجِ الْخَطَا

بِأَنْوَاعِ

بأنواع الوسائل داعية إلى حذقة بها هزرون وبهزجون والبهج وضد زرع فيها طبع^ب
المستغلين واحسن حذقة هتت بها خواطر النعيلين هو مجموعة كانت مشتملة على
منفردات الفوائد ومختومة على مختلفات الفوائد كان كتاب مشكلا العلوم من تاليف
الوالد لما جد لعلامه شكر الله مساعيه بحيلة محتوية على عقائد مسائله لم يسمع عنها
الا فكاد مشتملا على حل مشكلات لم يصل إليها ابد الأفكار من اخبار وابات والغاز
ومعيات وامثال ابيات عباد ومغالطات واسوyle حسابية ومسائل عقلية ثقيلة
وفوائد عجيبة وفوق عتبة لكنه طاب ثراه اقتصصر على المشكلا واخصر كلامه بشيخ^{المعضلا}
وكان خالبا عما عيّل اليه كثير من الطبائع المنزعة عن التدبر لكثرة الاشغال عادية عابثا
اليه الفرائج العاجزة عن التدبر في المعضلا لما حدث لها بالتفكير البكال من حكايات^{الطبا}
وابيات رائقة ومطالبات رائقة ولطائف مكالما وطرقت قواعد كلية وفوائد^{عجيبة}
وانايد الباحثين واخبا الغابرين فخطرت ان اجمع كتابا يحتوي على كثير مما ذكره بشيخا على
لحم غفيرة سطر اجعله كالتابع لهذا الكتاب فشرعت في تلقيب هذه المجموعة متوكلا^{علي}
الله لو هتتا ولم اذكر فيه شيئا مما كان في الكتاب المذكور مدكور ابل اقتصرت على ما
لم يكن مسطورا قد تعبا على في حديثاها واقبلت نوادر حكم من مشارقتها حتى تغر على^{تكا}
مدبقة لم يسمع بمثلاها الا أفكارا وكلها عجيبة فتوق النفس الى عوالم الانوار وابيات شائعة
اعذب من الماء الزلال واشعار رائقة متكى ايام الوصال وقصص نفث غبا الملال
عصفتها الخواطر وحكايات تفر بها اعين لنواظر ولطائف تشرجها طرحة من مطالبات
اصفى من الماء المعين نوادر افكار يتحرك لها الطبائع وفوائد بكار بهش بها الاسما
ومعضلا لم يكشف عن وجهها النقا وخفاها مباحث بقيت الى الان في الحجاب لئلا

و جمع ما يخدم

عظماء السلف اختبا ملوك لخلف ستمها بالخرائن ولما كان بعض ما يذكر من
 الامور المحزونة والمطالب التي كنت عليها مضمونة في ذلك المطالب في مطاوي الكتاب
 لراجع ما يتعلق بقصد احد مقام واحد حتى لا يحصل غم المملوك بعد الاغاب ^{لها}
 باحب من متبوعها وبقين لسفرت وجلسين لمحضرة صاحبين لمحاوالت ان ينسب او
 ولا ينسب من الدعا وهو سامع الدعا وموضع لرجا **احد** ^{بش} فلست بالشر
 الشفع يوم المحشر عليه صلوات الله الملك الا كبر طوبى لمن تقوما اكتبته في غير معصية
 هو جالس اهل الفقرة لحكمة وخالف اهل الدالة والمسكنة طوبى لمن ذلك نفسه حسنت
 خلقته وصلحت سرته وعزله الناس شره وطوبى النعم والفضل من ماله وامانه
 لفضل من قوله **قاري** قال الشيخ ابهما في خلاصة الحديث اذا اردت مضر وعدت
 نفسه في جمع ما تحته من الاعذار عليه واحدا واضرا المجموع في مريض بعد نصف الحاصل
 هو المظن ولا يخفى ان هذه القاعدة مخصصة بما اذا اردت مضر والعد في نفسه في
 جميع ما تحته في المحنة وقد خطر بالالبالي في ثلثة الاشهر وعشرين من شهر صفر الحضر
قاعدة اسهل مما ذكره الشيخ جازية في مضر والعد في نفسه في كل ما زبد
 من الاعذار التي تحته سواء كانت منبهة الى الواحد هي ان تجمع من العد المنتهى اليه
 كان واحدا او غير الى هذا العد ونظر المجموع في العد فالحاصل هو المظن في المثال
 المذكور وهو المنة في مضر من الشيخ ضربنا المحنة والربعين في العشرة حصل وهو المنة
 مع ما باسم على جهنم او كذا رد برصواع ملكوت بقدر مرتبه هربك جابلند
 يعني هربك زعفران شباكنا وجهم والفاست بقدر مرتبه خودتر كنند يعني اذا حاد
 بشارت دو دلبين اعين في شود وجهم لام والف باو اذ جمع مجموع اسم على حاصل في شود

حکایت قال الاصحی دخلت لبادیه و معی کسب منہا و نایب و او دعته امراة من العربیة
فلما طلبته انکرته فعد منها الی شیخ منهم فاقا فاست علی انکارها فقال شیخ العربیة علمت
انہ لیس علیها الا لہمن و انکنت علم انها لا تنکل من الہمن فقلت ہذا شیخ کان ما
سمعت قوله نعم و لا تقبل لساقرہ مہینا و لو حلفت ربنا لعالمینا فقال صدق
ایہا الرجل و ہذا فارقہ و ردنا الی مالی ثم التفت الی شیخ الی و قال فی ای سورة قال فی سورة
فقلت فی قوله نعم الاصحی یصحی فاصحینا و لا یبقی جنتہ الا ردہنا فقال شیخ سبحان
الله لقد کنتم اظن انها فی تا فخذنا لک فخاصمینا **حافظ** شاہ و کان سخن مدعیان
می شنو شریحاً مظلمہ خون سپاوشن را و متواند شد کہ مراد خواہد شد شاہ و کان
قوة عاقلہ ملک کہ باشد از مدعیان قوای ہیچہ سبعة شیطانیہ و غضبیہ و وہمیہ یعنی شہوت
کہ جنود و شیطانیہ مراد از سپاوش نفس نا طفرہ قدسہ باشد کہ مانند سپاوشان
وطن اصلیتہ خود و دافندہ و از مصاحبت و ستاؤم جنش اخو کہ ارواح مقدسہ مجرہ و عقل
مجرہ هستند باز ماند و بغیرت کوفتا و شد و خلاصہ معنی است کہ عقل کہ باشد
ملک بدست تدبیر خود را از دست اوہ و بجزیب لصوص قوای ہیچہ سبعة و
شیطانیہ کہ بمنزلہ مدعیان مغرور شد و باعث ہلاکت نفس قدسہ گردید و بتنا
بجنا من ظلمات مضیق القلب بجرحت و افک **مسئلہ** محتاجی ای ^{بہن}
بکون النفاصل بینہا از ادا علی مضرت و جندہا فی تقاضیہا بواحد ہذا بما یحق ^{بحجۃ}
للمدنیہ علم المحتاجان الماہر فی الفن و انظر فی لوازم المسؤل عندہ علم استحالة الوجوب
مسائل النفاصل بین کل مرہین لضم و مجموع جندہا فی تقاضیہا **مسئلہ**
مقلد لراعی فی الماہر قال کان بعض امراء بغداد یقال لہ کو تکین اصابعہ قولنج و امر الطیبة

فقال بالحق فوصفها الى ان قال وتوضع النبوة في الاثنا عشر نوحا وواحد لا مبرحهم ثا في غضب

في وجهه فقال في است من غنا الطيب فان في استيها الامير فاعلم عظمة

اعلم ان الخفيف المصنوع من هيل الشدايد سبايا اذا دنت جرسا وصافت عن هاتو

وقعا وقللت تاثيرها فيها اشعا النفس ما قبله من حلول الفناء والمصير الى الانفعا

وليس للذنب اخال تدوم ولا الخلق يبقا معلو ومنها ان يستشعر في كل يوم مبر منها

شعره يدب منها جانب حتى يجل وانث عنها غافل ونعم ما قال الشاعر شغل الغنى

فليس شيء يقسم منها صومك بالمصيبة لعل الله ينظر بعد هذا اليك بنظره من

رحمة ومنها ان تعلم ان في ما في من الزايا والبلايا ما هو اعظم من دريتة واشد من

بابته ومنها ان تعلم ان طوائف الانسا من دلائل فضله محمد من شدايد نبيله ومنها ان

يستشعر بانها بعضا من الاربابا من نوايب هزم ولا رماض عصايب عسرة واستقامة

عنود وتجارب لا يضر معها رضاء وثباتا لا ينزل بعد يجل شدة ومنها ان تاسي بالان

والاوليا والسلف الصالحين فانه لم يخل احد منهم مذة عمره عن توار الابل او تراكم الزا

ومنها ان بازاء كل مصيبة محوسبة او رفع درجة وعقار دنت منها ان يستشعر

بانها قد علم بالتجربة وذلك لاختبار كلمات الاختيا على ان بعد كل مصيبة فرجا وسرا

وعقب كل شدة هجرة وراحة كما قال الشاعر درو ميكي كسي اميد است با بان شب

سبه سفيد است ومنها ان يستشعر بان هذه المصيبة زلت من خالقها وبارئها لذل

هو العدل الحكيم لو ان وجه ولا يصد عنه بالنسبة الى مخلوقة الا ما هو جبر لغاية الامران

عقله عاجز عن ادراك خبرته ومنها ان يعلم ان الصبر الوضائي كل مصيبة يوجب اجر جزيل

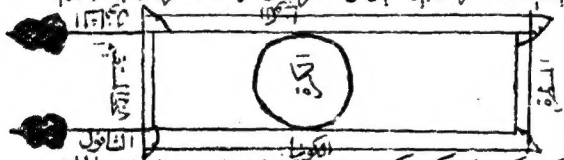
و ثوابا كثيرا لا يكاد ان يصل اليه لعمول والافهام ومنها ان يستشعر بانها لو اصبر ورضا

فاتی امر بفعل قاعده منتح بخاطر الفاظ ادا ارون مضمر و عدد نفسی و جمیع
 ما فوقه الی ای عدد در تریب فاجمع هذا العدد الی المنتهی و اضرب المجموع فی هذا العدد
 فالحاصل هو المقسم مثلا اوردنا ان نظیر الخمسة نفسی و جمیع ما فوقه الی العشرة نظیر
 الخمسة و الاربعین فی الخمسة حصل ۲۲۵ و یجری هذا فی ضرب کل عدد فی عدد متعدد
 متصلة او منفصلة كما لا یخفی **فائدة** یکی از شعرا در کتابی که در علم عروض تألیف
 نموده است گفته است که هر که بسرعت تمام چند دفعه در پی یکدیگر خواهر بگوید
 تجارت کنی الشخص فصیح است **مطابقت** کو بند جای و زنیکه این شعر گفته
 بسکه در جان فکار و چشم بیدارم نوئی هر که بیداری شود از دور و پندارم نوئی
 شخص و اینجا حاضر بود گفت بلکه خری پیدا شو گفت باز پندارم نوئی **فائدة**
 سیر بعد الطعام و لو خطوة ثم بعد الطعام و لو محطه بل بعد الجماع و لو قطرة **فائدة**
 اگر کسی نیکشتری با چند بکرم و یک دست بکرم و خواهی بدانی که در کدام دست است
 او را امر کن که از برای سئ که انگشتر دارد بکعد و بکرم و از برای دست خالی
 بکعد و بکرم پس از امر کن که ضرب کند عدد دست است و عدد و بکرم حاصل
 را با عدد دست چپ جمع کند اگر فرد باشد انگشتر در دست است باشد و اگر
 زوج باشد در دست چپ باشد **مسئله** **فائدة** ای عدد را از اقسام بقیهین بگو
 الفضل بینهما نصف الفضل بین نصفه و بین کل منهما و هذا ما یمتحن به المحدثون
 لتلد فی علم الحسب و اما هر علم استحالتة لوجوب کون الفضل بین قسمی کل عدد ضعف
 الفضل بین نصفه و بین کل من القسمین **فائدة** قد سأل فی ضرب التثانیة
 المركب فاعده سهله و ان تضع صفرا بین هذا العدد و نقض هذا العدد

المطلوب

المرسوم في الحاصل هو المثلث مثلاً اردنا ضرب المثلث في ٢٥ وضعنا صفراً في يمينه
 ٢٥ نقصنا عنه ٢٥ فضا ٢٢٥ وهو معنا باسم مسعوداتها بنشأوا فاشاند دل سر
 هناد شمع و در بر م توود و دش سر بکند شنبه بود مراد آنها نقطه های شبنم
 و مراد دل هم شمع است مراد از سرد و دال و لست بقیه واضح است **فان** بد
 طریق شناختن چوب بنوس افست که چون در آب اندازد فرو رود و اگر در آتش دهند
 بکند زرد و بوی خوش دارد و درخت آن کسی ندیده و منایب آن پیدا نیست آب با
 دمع از می آورد و مردم از امیکند و آن بر درویش است سبب او مریع آن بر درویش است
 بکوب مریع آن بر نیک سبب است در قدام و بکوب مریع آن بر نیک سرخ لاک است
 و سفید صندل **فان** استخراج لعد المضمض من اضمضه درین میزان بصورت احد هما
 ضعیف الاخر و آن بزد علی الحاصل مریع المضمض و علی المجتمع احد المضمض و سله المجتمع
 فاما کان فاطلب قریب بجد و رالبه من اسفل ما زاد فهو احد المضمض فطره من جرد
 المجد و در فضا بقی هو الامر و الاصل في ذلك ان اقلیدس قد برعن ان کل عدد مضرب احد
 فی مثل الامر و جمع الحاصل الی مریع العد يكون الحاصل بجد و واجد ده مجموع لعد فضا
 حی تقرن لقرین مثلاً المضمض ٢٣ امرانه بصورت ٢٢ عضو ٢٢ اثم بان بزد علی ماضفا
 ٢٥ و الی ابد علی ٢ هو احد المضمض فطره جاه من ٥ بقی ٢ فهو المضمض الامر **لا اقل** انش
 افسره از کار و اوامانده ام هرمان رفتند خاکستر شبنم کرده اند شیعیان شده اند
 کاهم که بجز از جمالت نتوانم ایشان بصف کاه کاران **فطامی** جبراری که سبب
 افلاک چرا که در کمر مرکز خاک چه بخوانند بن محل کشند چه بخوبند و اصل بر بد
 و در این محراب که معبوس است و این آمد شد مقصود شایسته چرا این شایسته

این منقلب نام که گفت این را بجیم از ایادام هم هستند سر کمر آن چه برکاد پدید
 آید خود را از بداد **فاعد** بدان از جمله چیزهاست که دفع سحرش و زال میکند از جمله
 تخم انجیر را کویده و با پیتر نمک مزج کنند چند دفع بر قصبه خط کنند بغایت نافع
کلامی و نعم ما قال من اثبت لنفسه تواضعاً في التبرك حقاً و وجهاً في التواضع لغير
 أنه عرفه فني اثبت لنفسك تواضعاً فدا ثبثها فدا ثبث تواضع معها فانك من
 المتكبرين **فاعد** اذا اردت ان تعرف قطر كره مصممك انك ومجوفه فان كان بحيث امكن نقلها
 ومخرجه كما فارسم على سطح مستو مستقيماً وضع على ذلك الخط التين من المشابال الكوبيا بحيث
 تكونان عموداً على السطح واخرج الكره من بينهما مما سئلها فادفع من الخط مثل قطر الكره و
 ان لم يكن مخرجه كما فنصب مطر من مواز للاق وتعلق منها خطين مستقيمين بشاق
 بحيث يماس الكره فبابي الخطين من المسطرة مثل قطر ما وقد خطرت بالي البيا وجعلت
 ١٠٠

ممکن مخرجه و ما لا يمكن مخرجه و هو ان تطبق خطاً على ثلثه من غطاها فلتقطه لثلاثين
 وعشرين ثم انصبغته اقسام منها هي مثل قطر الكره **فاعد** مسبله لکذاب الواعظ
 زرعاً و محاصداً و لذاربات زوا و الفاحشات طحناً و العاجتاً عجناً فالكل
 اكلوا و اظنا اليها بعض الطغاة و الخاديات حزباً و منها الفضل ما الفضل و ما اودب ما
 الفضل له و نبي و حزن طوم طويل **فاعد** كل مربع فهو بندي على حاصل ضرب جانبيه
 من المربعين الذين هما حاشيتان في جذ الأرض واحد مثلاً و مربع ٣ و المربع الثاني مثلاً

م و در چند الاول و بعد از الثاني و حاصل ضرب اعداد هائی الاخر و و نیز به طریقه
 بولند **مکمل** اهرالمؤمنین است شرعاً اذک تقریب من دایم مقتدا عدوان هم و موافق
 مقاصد هم **فائده** بدانکه فاذر هر چقدر از اشک بر کوهی که نهد و بقیان شبانکه **چون**
 موضع دیگر حاصل می شود و گویند غذای آن کو سفند ماد باشد فاذر هر دوشهر آن
 کو سفند شبانکه و در شام مانند آن می سازند که مشکل بتوان فرقی کرد و امتحان آنکه آیا
 اصلی است یا مستقوات که سوزن را با شش سرخ کنند بر آن نهند اگر مضموعی است **چون**
 سوزن در آن فرو رود و در شبانکه ازان بر آید و اگر فاذر است و در زد که نوک
 سوزن را زد و کند بر آید و آن خواهی آن است که چون بر یک مار طلا کنند در مال بر
 ساکن شود و آن مرد نامش شود و خواص دیگر بسیار دارد **فائده** هر قی شناختن
 مادی است که چون بر جامه صوفیها بماند سفند شود و چون بمبایفه بماند آن سفید
 و سفید بماند و آن بر دو نوع است معتد و جوان و جوانی آن بر ناک ماد بود خاکسری
 و می شود که بسیار ناک باشد طریقی شناختن همان است که مذکور شد اما معتد آن
 در بجهت و بسیار ناک خاکسری و ناک می شود بشکل یکبندی بر دانه می بود و امتحان آنست که
 چون در مینا آید بپاوندانند و صحیح چینی بعضی سر که نیز گفتند بجهت کشتن در آن کمر
 و هر دو نوع در خاصیت شریکند **فائده** بدانکه در ابتدای آنکه طفل بله میزند
 هرگاه خنار آید بر پایی می نهند این باشد از اینکه **فائده** دیشم او میرود و آید
 مجربیت لغز **لَوْ تَقَرَّ الْعَاصِي بِسَمِ اللَّهِ الْوَاحِدِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بَعْدَ الْحَمْدِ لِلَّهِ الْمَلِكِ الْغَلِيظِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ**
 البشره شفقا بوم المحشر يقول الاول الاحقر عند محمد **فائده** در آنکه **فائده** و فقا
 خالیا من دینه النفاق و فی العصاة شفقا سالکا مسالک الوفاق انفسا بنفت عبنا

[illegible]

صغرى اعطاه و نصف ثابته مخرج المخرج البكره من الوصايا و بعد ذلك بعض الاعضاء
 الباشا وخاسر ذلك من المتوسطات ثابته يطابق الواجبات من الاعمال و ثابته
 يوافق شهو الحمل والفصال واسقطت ثابته من الاسماء اللازمة لوضع بقى عدد
 الحمل الى لها محل الاعراب ان نقصته من عدد الاسماء اللازمة للنصب من الباشا
 عدد المبتدأ بقى عدد الحمل الى لها من اعراب الحمل ثابته الاجتناب وان اصبحت البكره
 الاسماء التي تنصب ثابته ولا تنصب اخرى ساوى عدد ما هو من المتبوعه ومنع
 بالثابته اخرى ثم ان هذا الاسم مع كونه جنس اخر صاظر فاعترض اخر فاعترض اخر
 يساوى نصف مجموع حاشيته بالوجهين هذا من الخاص نصف نصف عدد شرائط
 القضا امداد النص من ضرب وله في اخره معلومة واطاله من تضعيف برة في
 بيتانه و زيادة ثلثه اقسام الاسم مفهوم شبه لغوي مع الورد له لول وطرح نفسه
 اليه بسيل نصفه بعد ذلك لقضاها الموجهها ولو نقص عنه عدد لا ينفع في الباشا
 التكثيرات لثاى الموجودة من الكرات ومنها ما هو عار عن زيادة والنقصان
 معدود من حروف الزوايد بثلاثة معان لو نقص عنه سبعة بقى ستة وهو نصف مجموع
 حاشيته من الاعداد ومع ذلك ين بدعليها من وجهين باقل الاثر بعد ذلك اقسام
 النظم عند الشعراء ولو زيد عليه ثلثه لثاى العقول الطولية التي اثبتها الحكماء
 ان عدد برة فهو وج الفرب بلا ادتياب ان عدد بيتانه فهو الفرب الاول عند
 الحاشيات ثابته تضاعف بوطا لشرط يخرج عن تضعيفه بعد نصفه مع زيادة ثلثه
 ظاهرة واعداد الاثبات المكررة فيها عن نفسه بيتانه باهرة اركان الخطاين من تضعيف
 نفسه معلومة والمسائل الجبرية من تضعيف ضعفه مفهومه نصفه بعد ذلك الفرب

ونصفه الاخرى يساوى المقتربات ضعفه لعدديون فقدر الزد معادل وثلاثة اوتوا
النقط قابل نصفه عدل خلفاء الذين صرح بخلافهم الكتاب مكعب نصفه بد على
اجزاء النبوة بواحد بل او ثياب ثلاثة بعداد الرتبة من اعضا الحيوانا ولون بدن
واحد ساوى العين منها الطبقات ومنها ما هو الاعداد بمعنيين ولوله يكن لا
تقدم الحروف من البين وهو قطب الحروف اولها ومادتها وهولها ومنها ما يكون
ضيقا الجفر عن نصف ربعة بنقص خمسة اضع وبهوا لشطرنج عن زيادة ثلثة اضع
لا تفر علامه ربعة شبهة فضا يستحب به روى الجار ونصفه عدد اذ بلغ البين بحال ركة
في الدتبا ولون نقص عشرة ودين نصف ثمة على الباني يعلم سطح دائرة كان قطرها
اول عدد لا كسره لوني في محيط الدائرة ولون بد على عشرة اصبان لافعال او
على المتمتع بنه ظاهر لوضرب في مقادير الاثنا ونقص ضعفه على حاصل يساوى ثمة
مجموع الاثنا خير لوضرب في الاثنا خير نقص عن حاصل العادل ثمة مجموع المقادير
بلا تكرر منها ما بعداد ارتفاع القطب في موضع يكون فيه الطلوع والغروب بعكس
وسبعة يساوى الحروف التي انصفت بالهسن بعد بعداد النجوم من النازل ونصف
سبع مغلدة المفاصلان من الحروف معادل ثلثة منها بخبره على المصاحبة والاجتماع
وثلاثة اخرى عن التشرية الاقطا ينبغي ربعة منها الامور والاحوال واجر بفرقها
الاثنا والافعال والاشارة عن واحد اخر مبيد اخر لا يخرج موضوع معين لكل منها
ومن الواضحات لحوال بوجوب كرها الاطباء الملل وقدم في سنة بعداد مجموع
ذره وديناته ومجذ ونصف ثابته الصلوة على مؤثر ساس الشئ وسد مينا
حرف هـ لمان به كهر حرف نهند اذ كوش ورنه وذل مرغان جن بسبب است

در کج تنها شود و وج **تشیئا** فاجوتم و سر **الاسر** من المردة ان ابیت سهد
 قلعا بیل ملا بس بد مع **تثبت** یان الجفون من الکوی و ابیت من لب ببلعة
 المسوع قد كنت اجربك الصدف بمثلہ لوان قلبك **لین** ضلوعی فائد **جبل**
 للمحبه و عطفه الملوک و المحکام بکتاب يوم المحبس قال لشر الله اکبر مرة و لا حول
 لا قوة الا بالله العلی العظیم ثم علقه علی **م** حج اید ثلثة ايام فأتک تطاع و لا تقصی ما
 دام ذلك معلقا علیک **لا** تخشى من حبه و لا عقرب لا سبع و لا شیء مما خلقه الله یغیر
 و نزل من الاسرار المجرية من کابر هذا الفن الشریف نفلته من خط والده العلامة **ط**
 شرا و هو کتبه اخرا فی نفلته من خط ملا محمد تقی المجلسی **فائد** لا بد انک طریق **شیر**
 عقیق یخط سفید بکبر قلبا ب که ان را بفارسی کباب کو بند و از ارد رسفا کرم و
 اکراب ند پد باشد بهتر است و از ارد افنا ب بکزار نامح انصال شکر کند و در خارج
 سفال بسته شود بعد از آن ملح ان را کفر و داخل سرکه میناید هرگاه اب برک صنوبر و
 کف در با و صمغ عربی و اینز داخل میناید بسیار بهتر شود و بعد از آن از صاف کرم و بر
 عقیق هر چه خواهند بنویسند با تش ملائم بیزد بخوبی که آتش بان و سدن نگاه کنند
 تا سفید شود بردارند و بهتر طریقها آتش مردم نان آتش که پادینه از طلوع و رودی
 خاکستر بگذارند و اطراف آن طلوع آتش بچینند بشکل کنبند سوراخی بگذارند که
 طلوع را ببینند نگاه کنند تا نوشت عقیق سفید شود بردارند و **و** **ک** عن جرجان
 انه قال من فرغ فی المصحف بتمع بصره و خفف عن الذی و لو کان اکامرین **الاسر** کی مارا
 خواهی جمله حد ماکن خوبا ماکن و دیگران خودا کن ماد بیا هم باد ما زبان
 با ما بد و دل مباشر دل بکاکن **الاسر** کی حدیث عقول را با ما پادشاهی عشق چنا

شد است که فرمان حاکم معزول **الاکلی** تو نام بنک حاصل کن در این بازار ای ملک
 که در کوئی که ما هستیم نام بنک بدنای است **لوقا** قدر چون مرادمان باز آرد
 رفت دست رفت ز کار و کار از دست رفت دل باو دادم با صد گواه گناه
 دل مبد و از دست رفت اخزای کل عند لب خویش را رهوی کرد خاد
 از دست رفت زخم دل دای شمر شام صحر اه کام و دم شما از دست رفت
 منم ای ناصح مکن چه روی او که مرا صبر و مراد از دست رفت پیش نهاد پره
 از رخ بر گرفت دامن پره کاد از دست رفت دشمن عمر داز از دست شد
 ناسر زلف نگار از دست رفت **حکایت** دوی نالوز بر نظام الملک خرج ذات پوم
 الصلوة مجلس قبل اثم النفس الی المحاضرين وقال هنا بیت شعر بدو و هو
 تکانی کان و کانها امل بیل حال و نهما القضاء و کان بهم معون محمد بن محمد
 فقال بالی جیب تار منکر اجند الوشاة فوی معرضا فاسخلة لوز بر لبض
اصدا المصلح ذکر لها لیا سلف بجمع قبت لذكها شرفا لدعی
 واد کره زباض بخند معاهد جیره نزلوا بسلع و او مضیاد و فخر جمع رهنا تیرم
 عن قلوبنا صدع و غرق طار بملی مدینا بیتا خاطر و بریح سمعی بجمع
 نطفم قلوب تبدر شماها من بعد جمع فتوا و اصلین عقب بجمعی وجود و
 منهن عقب منع بعض **قصاید** ابد در تجلی خلا لالتحاب ام از تغش عن
 و جنبتهما الذائب انفس زبها فی الطلوع ام انها ترید العجی بین ما هو حاجب
 انما ظر لفتا الخلق ام لها سیوف لقتل العاشقین فواضب انذار قن منها ام
 الدارها لبوتغف منها الفتور ذائب اری لکل قتلها و لود بعدنا

امن دمج قدام رسته نحو اوجب ادبها با سبب الالهلال وطبعها لسفك ما القاع
 لا غلب **البخوص العظمى** الاباحامات لعروا عني على شجيرة وابكين مثل بكائها
 سقى الله لعل لا بنا حجة محي وان كن قد ائنه للناس ما يها خيل الى قد اذقت
 نمتا لبرق يمان فاجلسا علانينا خيل لو كنت الصبح وكنتما عليهن لم افعل لفعلا
 كابيا خيل مذلي فزاشي وارضا وسادى لعل النوم يذهب بها وان شئنا
 داء الصبغ بلغا ننتجضوا الشمس عن سلامها الا باطبيب لجن بالله دوا
 فان طيبك انزعما داثبا وفالوا برء بعزم دانه وقد علمت نفسي مكان دواثبا
 خيل اما حب لي فخالني من لي بليلى اوفى ذالها بها احب من الاسماء ما وافق اسمي
 واشبهه وكان عندها نيا اصيل فنادى اذ ما ذكرها اثنتي عشرة ليلة مضى امرتني
 اذا ما معى الناس ودعا دواحة مني ان القائل للبلد خالها فانك لثوان شئت
 اذا شئت غمتي وان شئت بعد الله ان غلبا لها واخرج من بين بيتي لعلني
 احذ عنك لنفس بالبلد خالها ابا ليل واشكو الى ذى قد صابني الى اذهب في
 لوثي لها ابا ليل واشكو الى ذى صابني الى جيل صعب لذى لا تخفى لها حاشي
 في سنة دخل الفرام مطر في مكة في ايام الموسم واخذوا الحج الاسود وقتلوا غلغا كثيرا
 وبعث الحج عندهم عشر سنه ومن قتلوه على بن بابويه كان بطون منافع طوافه فخذ
 بالسوق وقع على الارض وان شئت ترى لحيين صرعى في ديارهم كهيئة الكهف لا يدرون
 كلبوا بها السادان الطبايبا به منسوبون الى طباطبا وواو بهن اسمعيل
 محسن على بن ابي طالب صلوات الله وسلامه عليه صرح باسمه هدي في حديث رواه
 في الكافي باب ما يفصل بين محو والباطل قال بعض الحكماء من اكشبه باله من نفاق

انفق الله من نهار اى من اكتسب ما لا من مثل فواه الحيا انفق الله في مثل الاباء والبنين
 بطرح منهما ما لا ينفع **الحاشي** في فضل التكويت روى في الكافي عن عريان قال ان حضرت
 ابا الحسن وقال له دجلا وصني فقال احفظ لساني تعز وفيه الصادقة قال له قال
 قال لعن لابنه ما بنى ان كنت زعمت ان الكلام من فضله فالتكويت من ذهب فبعضه
 انه كان المسيح يقول لا تكثروا الكلام في غير ذكر الله فان الذين يكثرون الكلام فاستبقوا
 ولكن لا يعلمون وفيه عنده قال ما من يوم الا وكل عضو من اعضا المجد بكفر للثلاث
 يقول فشد ذلك ان تعبدت فبك قول بكفراي بذل وبخضع التكفير هو ان يخفى للثلاث
 وبطاعا واسر وزها من الركوع فشد ذلك الله اى سالتك بالله واقمت عليك
مسئلة المسئلة قال شيخنا البهائي خلاصته لمحتسبي فضل مساحة الاجسام اما
 ونصفه الكرة فاضرب نصف قطرها في ثلث سطحها او الو من مكعب القطر سبعة ومن الباقى
 كات قول ان الوجه لثاني من الوجهين سهو وخطا واضح لان البرهان قائم على خلافه وقد
 هنا لا يناسب بين خطائهما بالمقابلة الى الوجه الاول فنقول لو فرضنا كرة قطرها ٣
 فيكون محيط عظميتها ١٨ والاعلا ٤ ولما كان مساحة سطح الكرة مضروبة قطرها في محيط
 عظميتها فيكون سطحها ١٨٠ فثلثه ٦٠ مضروبة نصف لقطر في هذا الثلث لكان
 هو ٨٠ مساحة الكرة بالوجه الاول والوجه الثاني يستلزم ان يكون مساحتها اكثر
 من ذلك لان مكعب ٢ الذي هو القطر ٨٠ ومجموع سبع المكعب نصف سبعة ١٩٠
 فاذا انقصنا من المكعب ٢ ٧٧٠ وسبع الباقي ونصف سبعة ٨٥٠ فاذا انقصنا
 من الباقي يبقى ٧٧٠ فيكون هذا العدد مساحة الكرة وهو يبدل على الحاصل من الوجه
 الاول بقدر ٨٤٠ فالصحيح ان يوا والى من مكعب لقطر سبعة ونصف سبعة من

الباقی ثلثه كما في الباب وثلاثة اسباعه ثلث سبعة كما في عبون تحت حكاية
 قال لرابع الحاضرات ان بغوت برتبا اهلها متنا هون برهم رجل فسالوه عن اسمه
 فقال عمر فخره ضربه باشد بد فقال سهو ليس اسمي عمر بل عمر بن قنبر وه اكثر وهذا
 اشهر من الاول فان فخره فخره من اسم عثمان طاهر **حكاية** ادرينيا غبا غافل صبا
 عند لب لب پیش از این من هم در این باغ اشپاد اشپاد **طالب** داشت شام و سحر
 دیدم ترماند دعا کنیم که نه شام و نه سحر ماند **حكاية** فقال است که میوه لقا
 فند سکر در ايام سباحه یکی از ولايان کفادر سید با اهل انجا از هر نوع کفند
 و محالطه نمود و در کجی از اهل ان ولايت کفند از جمله امور که دلائل بر جهت
 مذ هبت و بطلان مذ هبت می کنند است که معابد کلک اما که حال مزبب بدو
 سال با سه هزار سال است که بنا شد و مظ او هزاره و سستی در آن راه نهانده و اکثر
 مساجد شام بعد سال باقی میماند و خرابی شود و نظریان که حقیقت هر چه خواند
 است پس مذ هبت بر حق است پس در جواب فرمود بقای معابد شما و خرابی
 ماند بانه سبب است بلکه میمنت است که نظر باینکه در مسجد معابد اصحاب
 آورده می شود و طاعت پروردگار در انجای شود و نام او پروردگار عظیم در انجا
 می شود بنا طاعت احتمال را ندارد و باین جهت خراب می شود اما معابد شما نظر باینکه
 از اینها خالی است بعضی از اعمال فاسد باطله در آن بعمل می آید فوری در آن
 رسد و اگر نه بجهت این عباداتی بود مساجد ما پیش از معابد شما و کنایه شما
 باقی میماند و اگر عبادت ما و نام پروردگار در معابد شما برده شود احتمال را ندارد
 و خراب می شود کفند امتحان این امر است سهل و سبب و داخل و معابد ما شود

اینجا بطریق خود عبادتی کن ناصد و کند ب قول تو معلوم شود سپید قبول نموی تو کن بر
 پروردگار نموده استمداد از ارواح طیبه اجداد ظاهرین خود جستجو ساختن و رفت
 در کنیسه اعظم ایشان که در نهایت استحکام و متانت ساخته بودند و قریب به ۱۵۰
 هزار سال بود که مظان نور و سستی ران بهم ز سپید بود و جمعی کثیر از اهل آن و لا
 بنظاره حاضر شدند و سپید بعد از داخل شدن از آن و اقامه کفنه مشغول بنماز شد
 و بعد از نیت بیکر تپید و سنت ابجهه تکبیر الالهام بلند کرد و باواز بلند گفت الله
 اکبر و از کنیسه بیرون دوید و الفور سفید کنیسه فردا مدد دیوار هکات هم بخشد
حکایم شنیدم که در یکی از ولایات هند پادشاهی بود از جمله هنر واد واد
 بود که جمیع امور در دین تصرف بود و هر چکی که نموده احدی را پادای مخالفت نبود
 و این وزیر مدعی اهل تشن بلکه قلبا و عالا از عداوت اهل بیت نبود و با طاعت
 شعبه بسیار دشمن بود و هر روز که پادشاه بسفر میرفت و را وکیل نایب مناسبت
 خود در جمیع امور مدلی می نمود و در آن شهر مشغول بود که شغل او همین بود که در حاکم
 بزرگان بمحرمی و تقلید مردم مشغول و این شخص شهر بود و بتشیع مشهور و معروف
 بود و قتی پادشاه بسفر رفت و وزیر را نایب خود نمود و وزیران مقلد اطلیند
 با و گفت تقلید علی را بکن و حرکاتی که علی نمود تو نیز بکن هر چند این شخص با و مناسبت
 نموده بعبادت مشغول شد و سود نبرد بخشد گفت مصلحت من مرا تا فراتر تقلید علی
 را میبکرم و وزیر او را مصلحت را فرما جائه عریه در بر کرده تیغ مصری حایل کرده آمد تا در
 مجلس در بر شد و از بر تختی نشسته بود این شخص تیغ کشید گفت ای وزیر مرا از برکت
 خدا و نبوت محمد مصطفی خلافت من والا کردند و این نرم و در شروع کردم بصد

بلس که در آن شخص گفت خند کردن سود ندارد و بغیر از اینکه او را بکنی سود ندارد
 و بتدریج مقلد از زبان آن شخص می پرسید و او را بهین کلام دعوت می نمود و در پی می رفت
 تا نزد آن رسید گفت اهل حال دوا فرما تو بچه سبب است او باز بهمان نوع می کرد ^{خند} و بگویند
 دفعه گفت فرار نمی کنی و تیغ را بر گردن و زهر زده سر را از بدن جدا نمود و بگویند
 و مردم متعجب شده اینچنین دانند و پادشاه را مطلع کرد پادشاه بعد از مراجعت امر
 با حضرات مقلد نمود هر چند او را تخصص نمودند بنافذند پادشاه فرمود که منادی
 ندا کند که او را امان دادیم بعد از این مقلد حاضر شد پادشاه باو گفت که این چه حرکت
 بود که از تو صادر شد عرض کرد که مرا تقصیری نیست در بر مرا کرد که تقلید علی را
 بکنم و شغل علی این بود و من نیز چنین کردم پادشاه خندید و او را مرخص کرد ^{موقوف}
 معنی ای لغای جواب هر سوال مشکل از تو حل شود بی مثل حال زجان
 ما دارد دل است سگبر هر که پا پیش در کل است عاشقی پیدا است از دای دل
 نیست بیماری چه بیماری دل علت عاشق ز علتها جدا است عشق اسطرلاب است
 خدا است هر چه گویم عشق را شرح دینا چون بعشوقم بچل باشم از آن هر چه
 زبان روشن است لبك عشق بجز زبان روشن تراست چون قلم در نوشتن
 شناخت چون بعشوقم بر خود شکاف چون قلم در وصف بنحالت سپید هم
 قلم در وصف بنحالت سپید هم قلم بشکست هم کاغذ در دبد عقل بر شرح چه
 در کل بجفت شرح عشق عاشقی هم عشق گفت چون حدیث وی شمس الدین
 رسید شمس چهارم آسمان در کشید واجب آمد چونکه آمد نام او شرح کردن
 رمزی را نام او اینست جان دامن بر نافه است بوی پیراهن پوسف نافه است

کز برای حق صحبتش آنها باد کور می زان خوشحالها ناز پس آسمان خندان شود
 عقل جان و دین صد چندان شود لا تکلفی فانی فی الفنا کلک انهای فلا حصه
 ثنا من چه گویم بک که هوشیا نیست شرح آن باری که از اباد نیست شرح آن
 هجران دین خون جگر این زمان بگذار نادانستد کمر فلان طمع فانی جانیع واعجل
 فالوقت سبب طاع صوفی این لوقت باشد ای بنوق نیست فزاکفتن از تو
 طریق تو مگر خود مرد صوفی نیستی هفتاد از نسیه جز نیستی کفشر
 پوشیده ^{هست} شتر بار خود تو در ضمن حکایت کوش دار خوش تران باشد که نکند این
 کفنه بد در حدیث دیگران گفت مکشون برهنه کوی این اشکارا به که نه
 سر من پرده بردار و برهنه کو که من می بخندیم با صنم در پی من گفتن ارعرا باشد
 اود رعنا نر تو مان نر کنادت نه منیا اوزو میخواه لبک ندره خواه بر نشاید
 کوه دایک بک کاه افغانی کز برای این عالم فروخت اند که پیش اید جلد سوخت
 فتنه و شوخ و بوی بوی بش از این شمس نه چیزی مگوی مطایبه روزی
 بجای اراسته و دین بجای نشسته یکی زانان که بر صد نشسته بود آغاز نصیحت ^{عظمه}
 کرد در آئینای کفنا کو گفت که بجان ادم از بیکه زحمت کشیدم و کار کردم شکم خود
 یکی را حاضرین که در صف نفال نشسته بود گفت بخود و ما خلا اید نه امر را بر عکس
 گذشت که بد گفت چکم گفت شکم کار بکنند شما بخورید ^{ساخته} سجان الله
 اومی دادی در عالم و هند اگر سپهر بخورد گویند مست است و اگر کرشد باشد ^{کند}
 دیوانه و اگر زلزد نیار و بران نماید گویند رهبانته ایند عوهارا اگر بعلایق دنیا
 لوده شود گویند اما اموالکم و اولادکم فتنه و اگر خفتن نیست مراد است اگر بپندار

محتج بر کار اگر کرده معرفت کرد گویند و ما امر را الالبعد^۱ الله مختصین و اگر نه هر
 کانه بگز و گویند و ما خلفت لجن و لا انزل الالبعد^۲ کن اگر خواهد مختصیل شستن
 پرده در کار کند گویند ما للتراج دبت الا دیات اگر نه معرفت نماید گویند کنت
 مختصفا حبت ان اعزبتا کر شفیع طلبید لا یشفعون الا ان رضی خطاب شنودا کثر
 شود گویند لا یشعوا و اگر این شود فرمایند اما منو امر کر الله و اگر فرغ نشیند خطاب
 اید که و ان ذین بیاصل افنان هدیهم نسلنا و اگر چه هد کنند نداد سده که مختص
 بر جبه من بشاء و اگر نه یاد کند گویند لا یسئل عما یفعل و هم یسئلون در راه او
 دی میزند و بس **فائد** بدانکه دی نام شهر است از عراق و منسوبان را رازی میگویند
 چنانکه گویند مخزن رازی مراد نسبت بری است سراسر اینکه شهر رازی منسوبان را
 گویند صاحب فرهنگ جهان گیری بنیاد کرده و میگوید دهم بخط مخزن رازی که مشهور
 بود که رازی نام دو برادر است که با اتفاق یکدیگر شهر را بنا نمودند در شهر
 شهر بعد از بنام شدند ما بین این استا گفتگو واقع شد که هر یک میخواهند شهر را بنا
 خود بنا مند امر حکما و عقلا چنان قرار دادند که شهر را بنام یکی از ایشان بنامند
 و منسوب شهر را بنام دیگری پس شهر را دی نامیدند و منسوبان را رازی **فائد**
 التفاضل بین کل مربعین بشده حاصل جمع جداول و هما فی التفاضل بین
 المیزین مثلث و عا بر بیان و التفاضل بینهم او هو حاصل ۲ و عا فی **فائد**
 فالکثکول را بخت بعضی لکسب معتبر از جمع طریقه المجلد و وضعت المجمع
 هر و فها الاربعه و ضربت الخارج من القسمة عدد المجلد اعنی ۴ و بلیغ عدد الاربعا
 محسنی لغز باسم ۳۳۳۳ ۵۵۵۵ و در مخزن رازی که پروان بقصد هر دو

اهنك كرم بكي واپار بدم كشت بچ سر بكي واسير بدم نك كرم فالت حروف
 التواتر هي حروف المقطعة في دائل التتوي بعد حذف المكررات اربعة عشر حرفا
 بمجموعها صول على حق منك فالت اعلم ان حروف الكمال هو الذي يره وبتنا تفرقا
 وهو من واحد لا غير هو التين المهملة فان لفظ التين ستون وهو يره والباء
 والتون الذين هما بتنا تفرقا ستون واما باقي الحروف العجم فاما يكون بينا تفرقا
 كالعين فالت لكل عدد كما لان كالشعوري وكان الظهور كالكمال الشعوري للعدد
 هو حاصل جمع الاعداد التي يتخذ من الواحد اليه مع حاصل جمع الاعداد التي تحت اليد
 الى الواحد الكمال الظهوري هو الاول فقط اي حاصل جمع الواحد الى هذا العدد فالت
 الشعوري ثلثه مثلا واحد ثمانون لانت اجمع من الواحد الى الثلثة يحصل
 خمسة واربعون واذ اجمعت من الثمانية الى الواحد يحصل ستون وثلثون والجمع و
 وثمانون والكمال الظهوري لها خمسة واربعون وقد اتفق وقوع التسعة بين كاليها
 في اسم فاطمة و ذلك من خواص هذا الاسم الشريف فان في اسمي الالف هو الالف
 وقلبها اما التسعة بها بالهولي لان هو لا شيء مادته وما لا يمكن وجوده بدو
 بل يتوقف وجوده بكونه مركبا منها ومن شيء اخر والالف كل بالنسبة الى الحروف ثمانية
 كل واحد منها ومن غيرها لا يمكن وجوده بدو منها وذلك مثل الباء والياء و
 الدال ظاهرا اما مثل الجيم والتين فلتوقف وجوده على الباء وتركيبها من غيرها
 ووجودها متوقف على الالف اما التسعة بها بالقطب فلان قطب لثق وسطه
 الالف وسطه جميع الحروف ما بدو والوسط كالقائ والكان امثالها واما بوا
 عنها كما الجيم والعين فان وسطها الباء الالف فوسطها الالف قد يطلق القطب

في حروف المقطعة
 في حروف المقطعة
 في حروف المقطعة

على الالف الشئ عشر وفيها فان عدد كل منها قاعد قد نسخ بخلافها ما في واحد عشر

في ليلة الثلاثاء سبع عشر ^{٢١} لاجل تحصيل الكمال في الظهور في كل واحد من هذه

تكم كماله الظهور في فرد عليه واحد وخذ نصف الجمع واضرب لنصف هذا العدد

فالحاصل هو كماله الظهور في التسعة فرد عليه احد فحصل عشرة وخذ نصف العشرة

وهو الخمسة واضربها في التسعة يحصل خمسة واربعون فهذا الكمال الظهور في التسعة

واما طريق تحصيل الكمال لشعورك فاضرب العدد في نفسه فالحاصل كمال لشعورك

او زد عليه احد واضرب الحاصل في نفس العدد وانقص منه واحد واضرب الباقي

في نفس العدد وزد على الحاصل مثل العدد وانقص منه واحد واجمع الكمال الظهور

لاصل العدد فالحاصل كماله لشعورك فاعلم ان لكل عدد الزوج والفرد اما

اما الزوج فينقسم ثارة الى اول لا زوج وهو الاثنان والزوج الثاني هو اربعة

الزوج الثالث هو ستة وهكذا ثارة الى زوج الزوج وزوج الفرد زوج الزوج

هو الزوج الذي لا بعد من الاقران غير الواحد وبعبارة اخرى هو الذي يقبل القسمة

الى الصغاح مرة بعد اخرى حتى ينتهي الى الواحد كالثمانية وتسعة عشرة ومثلها

زوج الفرد مقابل زوج الزوج كالعشرة والعشرين والثلاثين امثالها واما الفرد

فهو ابط ينقسم ثارة الى اول الاقران وهو الثلثة بناء على ان الواحد ليس من الاعلى

والفرد الثاني هو خمسة والفرد الثالث هو السبعة وهكذا واما اذا قلنا بكون

الواحد عددا فهو اول الاقران والفرد الثاني هو الثلثة وهكذا ثارة الى الفرد اول

وهو الذي لا بعد من الاقران غير الواحد كالخمسة والسبعة ومثلها وعنده هو

مقابله فاعلم ان للعدد اقسام كثيرة منها النام والمافرد والواحد المتعدد

المتخابان فالعدا التام الذي يكون جزاء العادة له مساوية له كالسنة والناقص
 هو الذي يكون جزاء العادة اكثر منه كاشي عشر الزائد هو الذي جزاء العادة له
 اقل منه كالثمانية واما العدا المتعاد لان هذا العدا ان المتعاد لان هذا العدا ان الله
 يكون الاجزاء العادة تحمل منها مساوية نفس الاخر كالمائة واربعة وخمسين واللعنة
 المتخابين خواص كثيرة يثبت في مقامه يمكن ان تذكر شرط منها في بعض مجلدات هذا الكتاب
 ثم ان لم يحصل كل من هذه الالهام طرفا مضبوطة ذكرها والدي لعلته في كتاب مشكلا
 العلوم قصصا حتى ان لو شهد هجر جارية حبثا كانت ثلثتها مائة ثم لقيها في بعض المجلات
 في جواب الفضل وهو سكنة وهي تحتب بالهام من البينة طرودها قالت فديها الى
 اذ اذها وحدها وسقط عند ما صنعتها الرداء عن منكيها باعندون بانك هجرته
 هذا ولا يمكن له علم بوفائك فانظر في هذه السلسلة حتى انك بالذات واسك بالعدا
 فشهدا لشهد لبنته وجدا بها فلما اصبح امرها حاجب لا بدع احدا بدخل عليه وانظر في علم
 بجح فدخل عليها في حجرها واسألها ان تجار الوعد فقالت يا امير المؤمنين كلام اللبل
 بجوه النها فقام عند ما خرج الى مجلسه اسند على من بالباب ان الشعر فدخل عليه
 الوفاشي مصعب ابو فواس فقال لها قوال الكلام على كلام بجوه النها فقال كلام
 الوفاشي مصعب اشعارا فقال ابو فواس وليلة اقبلت في القصر مسكرا وكذا
 زين التكر الوفاشي وهو الرمح اذ اذها ثغالا وغصنا فخر رمان صفنا وقد سقط
 الرمان من منكيها من الخيش والخل لا زار مددت لها يد مرارا فقالت فخذ منك
 المزاب فقلت الوعد سبقت فقالت كلام اللبل بجوه النهار فقال لو شهدنا
 الله كانت كنت معنا حاضرا ثم امر له بعشرة لان درهم قصصا اخرى حتى ابينا

٢
 والفقر والمثا

ان لا تشبه خلق قصره وعند جداره تقي تمام الحسن والجمال فلما ارادوا ان يخرجوا جارتهم
 فقال لها نوى على ^{الرجع} ان يقوم فتناصت عليها فلم يبق فقال لها العبي عسى ان يقوم ^{فلم يبق}
 به فلم يرد ولا ردا وانه خلت من الجوارية وقال ان اذ كان ابرك ذاسية فلم يضره فنهى ولا تشبه
 فقام وخرج من عندك وقال من باب من الشعر فقبل ابو نواس فان له بال دخول فلما
 له هات الكلام على ان كان ابرك اني فانشد ابو نواس في الله يري ما امتعه محلى و
 الله ان قطعته فها من يلوم على سبته افق استمع ما جرى معه انبت بعثا في
 خلوة مزينة حسن به مبدعة بطن كحيل وحصر مخيل ورون ثعلب من المعة
 وطالبتها النيك فالتفم مطبعة امرت لا منعة ونامت على ظهرها لم يبق فقلت في
 على اربعة ومستمرة كفا فالتفتي وخيب ظني المضغنة فقلت لها فالتفتي به
 لعل يكون به مرجعة فتدانا مثل اللجين وكفا خضيبا ما ابدعه وصار ^{فلا}
 فانضوى وكاد من العينة ان تقطعه ففالت قد سائها ففعله وصار من اللون ما
 اشعره اذ كان ابرك ذاسية فلا حظ فيه ولا منفعه ^{حيلة} حكي ان اثنين اخضا الى حاكم
 فادعى احدهما ان الاخر عبده وهو ينكره فقال للديعي ما اسم العبد قال ميهو وقال المنكر
 ما اسمك قال عبد الله فاجلسها وادعى عنها ساعة فاشتغل بعينها ثم نادى باسم ميهو ^{المنكر}
 لبيك قال اطع مولانا ^{المنكر} حكي انه اخضم جيلان الى حاكم في قطيعة غنم وادعى كل انا لله
 ولم يكن شاهد فلما الى اللبل قال لاحدهما فم تجنى بغنم منها فغنى فيه عليه لطلب
 مكانك امر الاخر فغنى له يبيع عليه لطلب ^{المنكر} حكي انه اخضم شيخا وشابا المرأة
 معها صبي كل يدعى ايهان وجتها والصبي لدهنها ولم يكن بينهما والمرأة قصد الشاب
 ففرق بينهما واعطى الصبي عمرا فاكله واخر ليد هبت الى سيرة فاعطاه الشيخ حكمه وصده المرأة

والنشأ باقرا بالقضبة كما كانت حكاية في وقت بين العشر زوجته وحشة ^{خفا}
 الى بعض الفضائل العشر العشر من الاخوان برزها عند واصل بينهما فقال القاضى ^{قوله}
 يا اخي ان اعش شيخ كبير عجز له عبدك وعن قليل سيقول عندك فلا يزال في عيش ^{عينه}
 ونحن ابقيته ارتعاش يد يد ونحوه وجود كعبه و دقة ساقه وضعف كعبه و
 ثقل صدره وخفة عجزه وكثرة لون و بهاض فوده وكثرة صفه مقام الاعشى اليها
 وقال في عيشه قد عرفت بما لو تكن انت تفرها من بناجى ^{الطيف} فمردق رجل ابنة
 على الجاحفة فقال الجاحفة من انت فقال ارجل انا فقال الجاحفة انت الذى سواه
 حكاية حتى انزل بعض العمال على لينة فادعى عليه خصما فاما من يوم الا ^{وخصم}
 واحد و رفع الامر الى القاضى فلما اشدت عليه الامر لم يبق عنده شئ قال له بعض ^{قائل}
 ان لك في الانكار لسة فصوم منكرا فخلص فدى ^{فما} كان من عند الخصم معه خرو و فقة
 القاضى اراد حفظه الذى كتبه وخاتمة الذى كتبه فقال القاضى فخط خطك فخطم فخطك
 ام لا فقال نعم فخط خطي فخطم فخطي ان له على الدنيا فقال القاضى فلم لا تؤذيه قال انا
 منكرا ^{مطايير} كان ابن الجوزى يخط على المنبر فقام اليه بعض الحاضرين وقال يا شيخ
 بما نقول في امرأة بهاداة الائمة فانت في الغور في جوابه يقولون ليل بال عراق ريشة
 فما لبقى كنت عبيدا وما ويا حكاية حتى بشر الفضل قال خرجنا جميعا فزنا بجي
 فوصف لنا ان فيه امرأة تعالج الملسوع وهي في الغابة من الجبال فاجبتنا ودقها ولم
 يمكن ذلك بدون وسيلة فنشبت برفا تبنا برفق لنا واخذنا عودا وحكنا بآلة ^{حله}
 حتى ادميت لفقتنا وجئنا به لمحي قلنا ملسوع فخرجت المرأة كما انها الشمس فنظرنا الى
 الجرح وقال لم تسعد حبه وانما جرحه عود بالذ عليه لسة فاجتة فاذا هبت الشمس

يموت هذا الرجل انا لا اقدر على علاج هذا قال لها ارتفعت الشمس لا وهومت
 نتجينا منها **وفي بعض كتب** انه جاء رجلان الى ام المؤمنين وكان مع احدهما
 حنظل وغفغة ومع الاخر ثلثة فجلسا باكلان فجاءتهما ثالث فشاكرهما فلبسا غورا فيهما
 ثمانية دراهم فطلب صاحب اكثر حنظل فابى صاحب ثلث ففخا صا اليه فقال لصاحب الاقل
 قد انصفك فقال ام المؤمنين حتى اكثر من ذلك انا اريد من الحق فقال نعم اذ كان
 فخذ درهما واعطه الي اقول والتب في ذلك ان الاوغفغة كانت ثمانية والا شخا
 ثلثة فاكل كل منها ثلثة وهو دعيقا وثلثا عفيف فاكل صاحب ثلثة وعفيفين
 وثلثين وعفيف فبقوا عقيقا وثلث فاكله ثلثا ثلثا ثلثا فاكل عفيفين ثلثين
 وهو ثمانية اثلث ثلث احد من صاحب ثلثة وسبعة اثلث من صاحب حنظل
 فيكون نصيب كل واحد درهما ونصيب الثاني سبعة دراهم **والقول الرابع** الذي
 بين الحسن لصبا والوديع السعيد نظام الملك ان السلطان ملكك امر ينقل
 اوزقاه من حلب صفهان فاكثري بعض اهل سوق العسكر يحمل خنمائه رجل من اهل
 المذكور دجا الامن رجلين من العرب كان لهما سبعة جمال وثلثا درهمين وكان لكل
 اربعة خنمائه رجل فوضعو ذلك على جمالهم العشرة ولما وصلوا اصفهان امر السلطان
 للرجلين بالثقة بنار وقسمها الوزير نظام الملك فاعطى صاحب الستة تسعة وخمسة
 الاربعة اربعة اربعة فاعترضه الحسن في حضرة السلطان وقال قد ضرت مال السلطان عني
 مستحقه ومنعت السحق من ماله فانك قد فعلت في هذه القصة على صاحب الجال
 السنة لان حق من الالف بيتا وحق صاحب اربعة مائتا بيتا ثم فر ذلك بوجه
 معقد ملغز فقال السلطان قل شيئا ففعلوا فقال لجال عشرة والاحمال الف خنمائه

فاكل لثلاث من اغفطه
 ثلث وعفيف اكل حنظل
 الاكثر اكل عفيفين
 وثلثي عفيف

ثم دنا من بيتا

نقل فثلاثة افاضل احوال حلت على المجال الستة وهي ثمانية رطل ثمانية رطل من
 نصابها واربعة افاضل للسلطان وخمس منها حلت على الاربعة وهي ثمانية رطل لصاحب
 ثمانية رطل وللسلطان مائة رطل فخل صاحب الاربعة جنس مائة فبشوق خسر الاربعة
 وعمل صاحب الستة افاضل لاف مائة باس مسموای فاصرا وراك توتنبر
 روشن بنو نور دبد عالمنا خورشید سوزندان دکل دل باز د هرگاه
 که عشق آورد سر بهمان مراد از سر خورشید شمس است مراد از دل کل داء
 و دواست مراد از سر عشق است تنه واضح است مسموای باسم چنبد ان مکه بیک
 میرد از من دل از جور و خشم دبد پیر هر دل خواهی که ز نام او فشان بانی جان
 بر هر دست سته از ان برکن دل مراد از دست پداست چون جان را بر سرهی و دل
 جان را که الف است بکنی چنبد شود حکایتی قال بعضهم رایت اعرابا کان یشتق
 امرأة من العرب کان مغزها بها فخرجت المرأة الى الصحراء لتبول فبالت واقفتی الاعرابی
 اثرها و قال لا اوی انا انظر لیه فذهبت الی مکان بالت فبالت المرأة فوضع حشفته فیها
 و خاطب قصبته قال یا مشوم ان فانک اللم فاشرب لمرق حکایتی کو بند مورخی
 سلیمان را با جمع لشکر وعدة مهماتی خواست و گفت وعدة گاه کنار فلان دریا است
 بعد از آنکه سلیمان و جمع شدن لشکر در کنار دریا مورد حاضر شد و پای تلخی با خود
 داشت و در دریا انداخت و عمر من کرد سلیمان کلان فانک اللم فلم یفک اللم یعنی بخور
 اب این دریا اگر کوشت نیست اب کوشت هست مثل گشرا با مثل بقولام جمع
 بخور چنین الخائب الخاسر فخالفت فخنبن ففیل خنبن کان رجلا مدعیا فناء و عبد الله
 و علیه خفان فقال باعنی من ولد هاشم فامعن انظر فنه فقال و عظام هاشم ما ارک

فبعضها مثل هاشم فارجمع فرجع جاثبا بمخفية قال بعضهم كان رجلا مغنيا فندعاه قوم
 من اهل الكوفة لطربهم في زينة فخرجوا به الى الصبح وفضروه وسلبوا ثيابا وركبوا
 عليه خضيرة لا عين لما رجع الى زوجته وكانت منتظرة لرجوعه على عادته بما يفضل عن
 اطعمه اهل الزينة ورتد على تلك الحالة فقال لكل من سألها عن رجوع جنين مخفية ^{فقال}
 انه كان رجلا اسكافيا فتناولها في مخفية وما كس حتى اخرجها فلما ارعد على اخذ جنين
 جنين مخفية وضعه على الطريق ثم مشى الى اخر في موضع اخر على الطريق ولم يزل فلما رجع
 مر الاعرابي بالمخفية قال ما اشبه هذا بمخفية جنين ولو كان معه الاخر لا ندرت فلما انتهى الى
 الاخر ندم على ترك الاول واناخ راحلته بما عليها فذكرها ومضى بها فلما رجع الاعرابي الى
 بالمخفية فسأله عن حاله فقال جئت بمخفية جنين وبطل جنين كان لصا فصرق مخفية فاحذر
 وصلب جاثبا ثم وعليه خفان فانزعهما ورجعت فبطل رجعت بمخفية جنين اى ضيت
 منه بذلك ^{فقد تكثرت النعير في القسم بقولهم} الله ولا يخفى انهم لم يخص القسم ^{كلمة}
 واستعماله في كلام البلغاء شائع وهو مخفف لهم اسم لا حرف جرح لان الزاج والزمنا
 وهو مفرد مشتق من الهمز وهمزة الوصل لجمع بهمزة زنة للقطع للكوفين ولعجوا ^{خلان}
 على ما زعموا بان هذا الوزن مختص بالجمع كائن من اكلت برده جواز كسر همزة وفتح همزة
 ولا يجوز ذلك في الجمع من نحو فليس اكلت قول نصيب فقال خريق النوم لما فتك
 نعم وفرق بين الله ما نذكر فحدثنا في الدارج كذا قبل وللكوفيين ان يقولوا
 لكثرة الاستعمال بل هو لا يرفع بالابتداء وحده الجرح وضاف الى اسم الله سبحانه وجلالته
 دوستوبق اجازة جرحه بحرف القسم لاجازته بالمال صانعة الى الكعبة وكافا لضمه الى
 الذي يراه الله سبحانه نحو اسم الذي نفس محمد بهت واجاز بعضهم اضافته الى ^{الكلمة}

وان شذوذها فيهم لبش لاعداء اعتقدوا وجوز ابن عصفور كونه خبرا للمحدثين
 اي شذوهم الله والاولا في بناء على ما تقرر عندهم ان الامر ان الذين كونا للمحدثين والاولا
 وثانها فكونها ثانيا في ذكر شارح مغني للتبيب فيه اثنتي عشرة لغة ايمن بفتح الهمزة
 وفتح الميم **فانهم** او بكسر الهمزة وضم الميم وامن بفتح الهمزة وبكسرهما مع ضم الميم ومن ضم
 الميم وفتحهما وكسرهما وضم النون في الاحوال الثلث هم بالضم والفتح والكسر زاد ابو
 حبان في الارشاف ثمان لغات اخر ايمن بكسر الهمزة وفتح الميم واهم بكسرهما وهم بكسر
 الهمزة وضم الميم وام بكسر الهمزة وفتح الميم وام بعكس ذلك فام بفتحها وام بفتح
 الهمزة وضم الميم **فانهم** قد تكرر في كلامهم فلان احرز نصب لتق ومثله سبب القاء
 في مضمار لتق وهذا كتابة عن المتقدم والكمال واصل ذلك انهم كانوا يفرقون نصبا
 منساقون اليه من اخذوا ولا فقالوا احرز نصب لتق وعاره وكان له ولا منساق
 والفضل والتقدم والمضمار المبدان **فانهم** كثيرا ما يمثل بقولهم وتفرقوا ابدى
 هذا مثل بضم في تفرقوا المجتمعين وبقا تفرقوا ابدى سببا وبارى سببا اي تفرقوا مثل
 اولاد سببا وسببا في الاصل الهمزة غير مدودة اسم رجل هو ابو عامر من قبايل الهمز
 موسبا بن شجيتا لشين المعجز والحجيم بن يعرب بالعين المهملة والواو ابن مخطان وليس
 لانهم اسم قبله كما اول في قوله بقوله لقد كان لسببا والابدي كتابة على سببا التقوى بالهمزة
 بهم بمنزلة الابد ضرب بهم المثل حين تفرقوا ارسل عليهم سبيل العزم **فانهم** التواري والجملة
 والمطر الشديد ولا يعين نصبها على المحالبة **فانهم** المضاف بل يجوز ذلك ان يكون
 نصبها على المصدر اي تفرقوا بفرق بارى سببا وسكن همزة سببا ثم قلبت لغا وا
 سكنت لباء منها مع انها منصوبان لتقلها بالتركيب لا عدل كما في معد كبر

مثل يقال فلان لأم ^{عش}مأدود ما دور هو يدل من ضلال بن عامر بن صمصمة قبل عت
 مادد لا من سقى الجلاله من ماء حوض فلما فرغ الابل من شرب الماء بقي في اسفل الحوض
 ماء قلبا فسلخ فيه ودر الحوض راى طين الحوض بعدة ثم تجل من ان يسعى احد من ذلك
 الحوض فذهبت لك مثالا وضرب المثل في الثامنة **مثل** كل الصبي في جوف الفراء
 الفراء الحمار الوحشي اصله ان فوما حروا الى الصبي فضا احد هم طيبا والآخران بناوا
 فزأ فقال لصحابه كل الصبي في جوف الفراء ما صدقوه بسير في جنب ما صدته شعر
 طوبى لآخر الفنون وكسبها رداء شيئا والجنون فنون فلما ناعطت الفنون
 خضتها بغير الفنون جنون شعر بنسوا الى امير المؤمنين ^ع ادى حمرى ^ع
 تغلف ما هوى واسداجبا عظماء الدهر ماتوى واشرف قوم ما بناون
 فوهم وفومما باكل المر والستوى قضا الخلاق الخلاق سابق وليس على
 القضا احد يقوى ومن عزت لدم الخون وصوفه نصير للبلوى ليطهر الشكوى
 شعس انقال المر وفل دكائه وضائق عليه رضة ساء واصبح لا يدرك وان كان
 حادما اقتا بخبر لدم ودائه وان مات لا يشفق عليه خاله وان عاش لم يسر ^ع
 بقاؤه ولا الموت خير لامرئ ذي خصاصة من العيش في ذل يدم وعناءه شعر
 لقد طفت في تلك القوار كلها ودوت طر في تلك المعال فلم ارا واضعا
 كف جابر على فن او قار عار كاس نادم تنكر دهرى ولم يد رائق صبور
 واحدا من زمان تهون وبات يهني الخطب كبت عندائه وبات يهني الضرب كبت
 يكون شعر ثابته بلقى الفخ في زمانه وكل امر لا بد بلقى الثمانيه سرود وهم
 اجناع وفقره وعمر يسر ثم سقم وعافيه شعر ما لم يقبل والمعالي ما يتابعى

بكسبها الوجه الفادر فالشمس مجازا لما فيه و ابوبنات النقر فيها ركن
 شعري بعد مزاج من قلب الميم حين فصل فارقة لركائب وما كان قلبني
 بفراقهم ولكن حكم الله لاشك غالب شعري للحكم مؤمن لجزايري اجبتنا اننا
 لغزال مهل جيلة للقلب منكم فتحنا اني كل ان للثاني نواب وفي كل حين للثاني
 احوال خلية قد طال المقام على الاذى وحال على الحال احوال بهن ماني بالامانة
 وبنقضي على غير ما بقى بيع وشوال شعري ياد جلا محو وطان وساكنها قل
 للدار سفاك الزمان الفادي وقل لاطعانهم جئت من نفعن وقل لواوهم جئت
 من وادي شعري اني سليمان يوم العبد ملة بصف جلا مراه كان في فيها ولا
 تلام عليها في مديته ان هذا با على قدر مهد بها شعري للحكم مؤمن لمذكور
 هو اهو بعض اذ في فاروق ومري ذكر عجا فاعجا وفارق النوم اجفان وفوق
 وبيع الشوق اذ في فاروق وذا في طبف من اهو في فاروق طلق المحب فاجبان
 فاجبان فقال قل كيف حال القلب قلته معنى وسل عن جاري مع لفان
 فقال ما بك صفر لم تد من دون الدموع قلت جفاني هو فاجفان فقلت ليل ابا
 ليل بدكرات فما شاك ان تغل بالليل ما شاك هل تد كرين وصلا في حد بق قدك
 لاسما من طبف باك سبابام عيش قد مضى في ليل الفراق لتعد بي اهل ارك
 اها فليد على ان الزمان قد هرب عني سري نوى بمرات فكم اذ ببحوى قلبني سنا
 من العينين من ذكر وشفت ثناياك وكمر نثر لاني الدمع حين سنا في الطيف جيت
 اعزذا للفتاك وكمر دانت في نوى فزفت عني اجضها شوقا لرك استغفر
 هل طبف بغير كرى تحبل الفكر شيها من محبات اخطان هل لك من شبه يكون في

باق

وهناتني على الخافي باعفاك بل قد رايتك باعني بغير كرمي باجهتي منقوا
 فلما شواك استغفر الله ما قبلني لذي فخذ بعثت عنك ثوى قلبي بعفناك بل
 حيث ما زلت عن عيني رايتك يا انسانة العين منها بعد مسالك ان لا اراك فقلبي
 هو الوان ذهبت عني فان لك انسانا روي فذاك وان اصبحت جنتا في فهد
 تد بين قلبا منه راواك **محاضر** حكى ان ابا الحسن الجرازي اثنى الى ابا جابر ان شير فنعجا
 ان يدخل عليه فكتب هذا البيت في رفته وارسل اليه الناس قد دخلوا كالايركلام **ع**
 مثل الخوص ملقى على الباب فلما وصلت اليه مر بعض الخدم ان يقف فنادى عليك **ع**
 بالدخول يا خوص قد دخل هو ويقول هذا دليل **الاستغفار** حكى ان بغيرة كان **ع**
 شديدا البخل نزل خارج اليهم وكان هو ماشدا بالبحر فوجد عليه سائل فقال كلمة **ع**
 قال خرجت من اهلي بغيرة قال ما ضمنت قرائك قال فصدت منك من بعيد قال واياك
 من قريب قال نا ابي حاتم المنقري قال اضرب في كبريائي طار شئت قال انما زلت
 بالدخول قال نعم الى عمالك قال ايتا اردنا الدخول في قبضتك الواسعة قال وانا اوسع
 قال ما اسمك قال اخذ ولا تقطع قال ما احببت ان يكون لك اسمان قال ما احبته قال من
 ابن جئت قال من اقدم الوجود قال من ابن خرجت قال من بطن ابي قال ابن سريرد قال
 مكانا لا اراك قال علم انت قال على الارض قال نفهم انت قال في ثيابي قال ابن كرا
 قال ابن رجل واحد قال عذبت ما سنك قال عظم قال نقرض قال يعرض الفار قال انشد
 قال تنشد لصداثة قال فسمع قال فسمع القصة قال لعني عليك بيتا قال القصة على نفسك
 قال فسمع قال فسمع الجماعة قال انا سائل عليك قال ما صنع مجبل قال بل انت كعبيل
 وانت كالبعوضة قال انت كريم قال انت كالذئب قال وانت كالبقرة قال وانت كالبالوعة

قال انت الشجاع قال الشجاع المحبة قال انت العيث قال العيث الموت قال اضرني القمصر
 قال الساعة يا بئسك لغي قال الارض احرقت قد مكأ قال انشاء الله بهرج عليها قال من علي
 بنعلك قال من انت عك باهلك قال اعطى خضبن قال رجع بخضبن حنين قال اعطني
 دهناد او درهما قال بل نصف لاخر منهما قال نعم قال لاجل ذلك ما اعطيتك قال نعم
 عني قال بعد الموت قال اما السائل فلا تنهر قال واما بنعمة ربك فحدث قال انت من
 افكرام قال انت من اللثام قال اعطني في الدنيا قال اعطيتك في الآخرة قال ما اريد ان
 اربك في الآخرة قال لا يمنعك وديت الحرم قال ما صنعتك من جواب الكلام قال في عيبك
 حياء قال نعم الجحافي انشاء قال ما ترم انك فاعذ انافهم قال القاعد امك قال فعدت
 ساعة قال لا تقسني ساعتين قال ضع على كفى شئ قال في كفك ابري قال ضع فيها هو
 ايضا حسن قال هو صحيح اهلك رجع وخذه قال ما رايت ثم منك انظر في المرأة
 قال ما في الدنيا اثم منك قال نسيت نفسك قال خاب مستاك قال خاطبت فضل
 قال قتلك الله قال را اعطيتك جنة قال عدت بك الله قال را اعطيتك دهرها قال لعنه
 قال داي مصيبة الله عليك قال را اعطيتك دهناد قال بنا لانه مصيبة ادهي منك قال لا ادرك
 الله مثلك قال انشاء الله بعد عي عيبتك قال بل عي الله عيبتك قال حتى لا اري
 وجهك قال خرب الله دارك قال ان دخلها قال سبحان الله قبيل كونك قبل فضل في
 عندك شئ قال نعم خصا اوق بها داسك واخلص منك فعد على عصا كانا على باب
 الجحنة فاهزم التل وهو يتبعه هما يتسا بان لطيفهم حكوان نبي من اشراة التل ارا
 كان هوى فناه اسمها صدقة فاتفقوا واعدت لبلته ولوراة فخرج الى دارها فقبل
 اتقا في الطبقة الغلاة فمعه جماعة فاسرع نحوها وادان يدخل عليهم فمعهما جاب فوقف

مخنها وانشد بصوت عال ^{بشعر} يا اهل الطبقة يا اهل هذه الطبقة هل عندكم من شفقة
لسائل فداكم يطلب منكم صدقة فاستشف من بعض جماعة واجابه بامن يوم كشفقة
بمهجة مخترقة جدك يا هذا الفتى حرم عليك لصدقة ^{بشعر} لوزيها بامن لعبت
به شمول ما الخلف هذا الشماثل نشوان بهر دلال كالغصن مع النسيم مائل لا
يمكن السلام لكن قد ضمن لخره رسائل ما الحب فتناواهنى والعاذل غائب
غافل عشق ومسرة و سكر والعقل بعضنا ان اهل البدل بلوح في قناع و
القصر يميل في غلايل والورد وعلى الحد ورغص والنرجس في الجفون زائل و
العيش كما الحب صاف ولاش بما الحب كامل مولاى يتحول بان عن مثلك في
الهوى فائل في حبات قد بدلت روى ان كنت لما بدلت قابل لعندك
فقال هل انت اذا سالت باذل والعام مضى لبت شعري هل يحصل لي
رضائك قابل ما عندك وافق ليل بالباب يمدكف سائل من فضلك
بالقليل يرضى والطل من محبت بل حكاية اشتكت لمرارة عن زوجها الى
الفاضى طلبت لفرقة وابعدت ببول في الفرش كل ليلة فقال للرجل ما شئ
فقال لا تقبل اقصر عليك قصوى ان ارى في منامى كانى في جيرة في البحر وفيها قصص
وفوق القصر منارة عالمة وفوق المنارة جبل وانا على ظهر ذلك الجبل والجمال اعطشا
بطا طاراسا ليشرب من البحر فلما ارى ذلك بول من شدة الخوف فلما سمع الفاظ
فقتة بال في ثيابه فقال يا هذه اخذت البول من هو مدبشه فكيف من راي فعذرت
شعري للحكيم مؤمن علائلك على نلال فضائمه فضائمه فضيل نور فقله
نور وقيل نجم فقلت مدبر شعري رايك طبيا على كتيب كانه ليد ان لا

فقلت ما اسأل فقال لولو فقلت في فقال لا احكامير حكوان بن الحصا
دکب هو مامع الوزیر ابن الفزان وکان الوزیر یبتغى و یستمر بها لخصا کثیرا و کان
ح فی موبک عظیم و مع لخصاص فاخته سید فادان بعلها الوزیر و یصق فی الدجلة
فقلت و یصق فی و جلوزیر و ردی الفاخته فی الدجلة حکا یر نقل است که میرزا
و حیدر که ان جمله مشاهیر شمر او وزیر مقتدی پادشاه بود صاحب ولت بسیار بود
و اولاد بسیار با و عطا فرموده بود و نظر بقریب و سلطان در نظر مردم مهابت معزز
بود و همیشه نسبت بقران مجلان ادب گفتگو می نمود و بر ابا ان بحث اعراض می کرد
روزی در جمیع عام که جمعی از علماء و فضلاء و طلبه نیز حاضر بودند گفت که خدا در قران
میفرماید و لا تطع الا بائس الا فی کتاب بین و من یطع الا فی کتاب بین و من یطع الا فی کتاب بین و من یطع الا فی کتاب بین
و کرمین در قران نشده و هیچ یک از خصماد و جوابا و معنی نواستند گفت یکی از
نفرای طلبه در صف نعال نشسته بود گفت میرزا چرا ذکر شما در قران نشده و حال آنکه
چند بار در خصوص شما نازل شده هرگاه مخلص فرما شد بخوانم گفت بخوان گفت
اعوذ بالله من الشیطان الرجیم ذوق و من خلعت حیدر و جعلت له ما لا یدر او بین
شود او و حیدر له تمهید اتم بطمع ان ان بد کل ان کان لا انا عیند اسار هقه صغوا
ان فکرم قد فقتل کیف قد دتم قتل کیف قد دتم نظر شمع عیسی بر شرافت و استکبر
فقال ان هذا الا قول البشر صلیه سفر و ما ادبک ما سقر لا یبقی و لا تدل و لوجه
البشر علیها انتع عشر کوبند و حیدر شبنم این بات لوده بر اندام میرزا و حیدر متا و د
او زرد شده و تب شد یک عارض شد و بعد از سه روز وفات یافت و جسدش
شد و فتنان دیگر کرمس ترک شکیبایانم ناموس پاکو نام بنیاد شکیبایانم

وقت غنیمت شیار و در نه چهره صفت نماید. ناله که و داشت سودا کی مدبکار
 لا ادرای اصل شوق و غمت که پنداد بدین است دست را بسوی که پنهان کنی
 شنائی قطع امید من کند دم بدم از وصال خود تا نکند دل جزین شاد با منتظر
 هم هاتقی ای مردگان خاک یکی سر بر دکنند بر حال نند و بتر از خود نظر کنند
 شرف حوزی این عشق است در فضا نه چندان شکوه چیست لب بدنگر بر ندان
 حکم نه باک نیست حزنی بغم شاد بشوی میدانم غم دل با تو از آن مهکوم
 کل خنی چون دل بشکوه لب بکشا بد بگو که من شرمنده از کدام وفای تو
 سازمش صبر عالمی کشته شد چشم تو را نادان همان صد بیتامت شد مهر
 تو در اغان همان **وله** شهاب تو خفته من بدعا کنز تو در بار اه کتا که بهر تو
 خون نشسته اند و حشی طریح مان کن ای فلک وعده وصل با دربار از این میان
 ببرد این شب انتظار است **شعرا** آه بی تابانه زود است که محل تادرد و زده
 حالی دل از سپهر بخت است خدا با برهان هر کجا بد قضا مرغ گرفتاری
 دانش وعده هم صحبت از فناست و در محشر است دهر می آمد تمام کشتن
 مرا مالی شب عشق شاد کامی بگذشت روزها شد چهره شبی تو ای شب غم که
 ترا سحر نباشد و **رحمی** تویی و قوت بکانه دیگر دردی نغود بالله اگر در
 اثر نکند و **لم** خراباد که طار و فرزند که دیدم صبا در غان دگر بسته ترش داشت
 و **لم** دعا های عمر کو بپند میدارد از تو آری او می دارد اما کی شب عاشق سحر
 لا ادرای که هر بضاعت خود عرض میکنند اینجا قبول حضرت او تا کدام خواهند
 تو بهر تعکی اندر سلم الباس لمعدل علی قوم من العامة فلم یرد و افعال لمعدلک نظنون

فهم ما قال في كتابه
 في بيان ما في كتابه
 في بيان ما في كتابه

ما قبل من الرضا لله من بعض طراد من اب بكر وعمر وعثمان وعلى فهو كافر فسر ابناك
 واعندوا الهرة في حقك في رفع غلامان سكرانا اخذنا بالليل الى بعض المولاة
 فاستحسن صوتهما وسئل عن نسبهما وصبيها فقال لهما انا ابن من داننا لم يولد
 ما بين خنزيرها وهاشمها تاتيه طوعا الهرة خاضعة باخذ من مالها ومن دمها
 وقال الاخر انا ابن الذي لا يزل يذره وان زلت يوم افندي فتودت في الناس انما
 الى ضوئاره فثمهم فبام حولها وقوى فلما سمع ائوال منها ذلك عظمها واعتد
 اليها وغل سبلها ثم نشر عن احوالها بعد ما بها فقتل ما اهن اجم وطباخ فغيب
 الولى من حسن كلامها ومجل من غصلة نفسه حكما في امة كفا الى معين الدين بن
 صفر من اهل حلب كان هناك مود بالابن كراحد تجر لا ينوس لا مديج من نفس عليه
 بالتيك من هتك البهين باكر صفر فانتك هتك فانهم قد يتك محنا بقبولها
 ولاهل ببيتك ثم عتك مثلها في نجهوا ومرضها وبطولها حكما في روى انه عاد
 بعضهم نحوها كان مريضنا فقال ما الذي تشكوه في حمة جاشنة زار حمة وما سبل في
 منها الاعضاء واهية فقال لا شفاك الله بعافية باليتها كانت لقاضيه واحكاما
 حكما ان جاء نحوى ليعق مريضنا فطرق باب فخرج ولده فقال كيف حال بيبك فقال
 باعم ودمت قد ميرة فقال لا تلحن وقل قد ماه ثم ما ذا قال وصل الودم الى كينه و
 لا تلحن وقل ركبته ثم ما ذا قال دخل الله القدين والي كيتن على رطن عبالك و
 سبويه فخطوبه وحشويه وايضا حكى ان نحوى باطل لبعضهم ما ضل بوبت قال
 باعير قال لو قلت لبحارة قال بمن اجودت في اباها قال فلم باؤن تجر وباني لم تجر شعيرها

تَعْقِيلُ سَالُونٍ عَنْ اسْمٍ مِنْ اسْمِائِ نِسَاءٍ عَصِيَّةٍ بِهَا وَدَاكُ مُتَأَنِّتٍ بِأَقْوَى اسْمِهَا
اسْمُ بَحْرِ مَحْتٍ مَا فَوْقَ مَحْتٍ شَمْسُ الشَّمْسِ أَقُولُ وَإِذَا اسْمُهَا ذَهْرٌ كَمَا لَا يَحْفَى وَإِيضاً وَاعْتَدِ
بِوَصْلِهَا ذَاتُ حَسَنِ مَلَكَتْ مَحْفَى بِوَجْهِ نَفْسٍ قُلْتُ قَوْلِي مَتَى الْوَصَالُ فَقَالَتْ بَعْدَ مَا
بَقِلَ بَعْدَ هَوْمٍ لِحَبْسٍ أَقُولُ وَإِدْهُومُ بِجَمْعِهِ وَإِيضاً فَالَتْ لِنَفْسٍ صَادِقَةٍ أَيْ بَرِّحَ وَهُوَ
فِي مَنْزِلٍ لَوْ قَبِلَ بِجُودٍ قُلْتُ قَدْ حَلَّتْ لَهَا لَزِمَ جَابِلَ مَا بَعْدَ مَا بَقِلَ وَتَوَّأَلُ
إِدْهُومُ بِجَمْعِهِ الثَّوْدُ شَعْرٌ مُشْكِلٌ لِلْحَكِيمِ مُؤَمِّنٌ لِحِجَارَتِي بِنَفْعِ الْمَرْءِ عَلَيْهِ أَيْ دُونَ مَا لَا يَهْلُ
بِجَمْعِهِ إِنْ مِنْ لَا يَكُونُ ذَا سَعَةِ لَا يَكُونُ الْكَمَالُ يَنْفَعُهُ وَجْهٌ لَا سَكَالَانَ فِي الْبَيْتَيْنِ
تَنَاقُضًا كَمَا لَا يَحْفَى وَدَفْعُهُ إِنْ قَوْلُهُ لَا يَكُونُ ثَانِيًا نَاكِدٌ لِفُظِّي لِقَوْلِهِ لَا يَكُونُ وَلَا وَ
لَيْسَ يَنْهَدُ مَعْنَى ثَانِيًا لِمَوْلَى فَمَا أَيْ نَكَّةٌ مَقِيمٌ كَوِي هَارِي أَيْ شُكْرٌ جَرَّ يَنْهَدُ
چُونِ بَحْتٍ بِكَامٍ تَوَاسَتْ كَاهِي هَادِزٌ مِنْ وَحْشٍ مِنْ أَرِي أَيْ لَكَ بَقِيَّةٌ عَشْوُ
بَيْتُكَ بِأَحْسَنَ عَشْوٍ دَرَجَةٍ كَارِي أَيْ عَمَّ تَوَدَّ لُغْدَارًا كَرْدُ وَسَبْ هَبْنِ قُ
هَادِ كَارِي أَيْ دُوسْتُكَ يَنْهَدُ حَاصِلٌ مِنْ أَرْدُوسَتِي تَوْعَنْ خَارِي أَهْدُ صَفْقًا
إِنْ تَوَاسَتْ كُودَازِ سَكَنْ جُودَ شَمَارِي تَبْصُرُهُ أَعْلَمُ أَنَّ الْإِنْسَانَ مَسَاوِي وَمَنَازِلُهُ
مَسْتَوِيَةٌ وَقَدْ قَطَعَ مِنْهَا ثَلَاثَةٌ وَبَقِيَ ثَلَاثَةٌ قَطَعَهَا أَوَّلُهَا كَتَمَ الْعَدَاةَ صِلَابٌ وَتَرَاثُ الْإِمَامِ
كَأَنَّ تَعَمُّجَ مِنْ بَيْنِ الصِّلَابِ لَتَرَاثُ ثَابِتًا هَادِمًا قَالَ سَجَانُهُ هُوَ الَّذِي يَصُورُ كَمُتْ
الْأَرْحَامُ كَيْفَ يَشَاءُ وَثَابِتًا هَادِمًا مِنْ أَرْحَامِ الْإِنْسَانِ الَّذِي تَابَعَ الْعَزَمَ مِنْ ثَابِتٍ لِحَدِّهِ وَضَالَةً
شَهْرًا وَامَّا الْمَنَادِلُ الثَّلَاثُ الَّتِي لَمْ يَقْطَعْهَا فَأُولَئِكَ الْقُبُورُ فَالْأَوَّلُ مَنَازِلُ الْآخِرَةِ وَالْخَرَجُ
مَنْزِلٌ مِنْ مَنَازِلِ الدُّنْيَا وَثَابِتًا هَادِمًا فَضْلًا لِمُحْسِنٍ سَجَانُهُ عَرْضُهُ عَلَى تِلْكَ صِفَاتُ ثَابِتِهَا
لِحَبْسِهِ وَالنَّارُ قَالَ تَعَمُّجُ شَانِهِ فَرِيقٌ لِحَبْسِهِ وَفَرِيقٌ لِسَعْبِهِ وَخَرَجُ الْإِنْسَانِ فِي قَطْعِ مَرَجَلِهِ

الرابع وهو أصعب المنازل وأكثرها مشقة واشدها حوزا واحاط به الشوايح والظواهر
 للصوم قطع الطريق وبغيره إلى فوق الشيق ومدة قطع هذه المرحلة مدتها ثمانية
 فرائع وساعاتنا امبال وانفا سخطوان فكم من شخص يعجز عن فرائع ولغيره إلى امبال
 واخر يبقى لخطوان نفوذ بالله من الموت على عتبة **فأما** كان تلامذة فلا طون تلك
 فرق وهم الاشراقون والواقون والمشاؤون فالاشراقون هم الذين جردوا عقولهم عن
 النفوس لكونية فاشرفت عليهم انوار الحكمة من لوح النفس فلا طون به عن غير توسل
 العبادات وتحلل الاشادات والواقون هم الذين كانوا يجلسون في رواق بيته **يقبضون**
 الحكمة في تلك الحالة وكان رسطوان هؤلاء ودمج بان المشايخ هم الذين كانوا
 يمشون في ركاب رسطوان لا في ركاب فلا طون لغرض منطوق الحكم مؤمن ما اسم عندا
 مثلث الحروف تجده معه داخل القرون ماض ان صحفنا فامر مضاعف ان منهم
 الصلة مقولوا وليه عند من عقل حزن يكف عنهم عن العمل وثلاثة حروف تخرج
 على لغة الغد جبركنا بعض وى ولاداه حزن استغنام والعكس لا يخل بالنظام و
 ثلاثة الاول مثل ذلك وعكس ثلثه من الهوا لك وقلب اخر بان تكرار مجده
 ما كولا مكن مستحضرا وقلب وليه ما تشبه وان ناملك فلا تغريب وطراجه
 عضوا بدا في الفتح هو لا يتحسن بالردى يخرج ثلثاه من المعادن وكل جزء من الحان
 وما سوى جزء اسم لمن تعظمه كل مذهب حن وعشر ثلثه ككاشق في القعد
 فانهم ذاك يا هذا الفتح لغرض للشيخ ابن الفادس ما اسم طهر شرطه بلدة في الشرق
 من صحيفها مشرق وما بقى صحيف مقلوبه مضاعف فوما من المغرب جوي
 للحكم مؤمن الجراوى ذاك اسم طهر شرطه بلدة اخرى هي فيها مشرق وما سوى جزء

في تلك الحالة وكان رسطوان هؤلاء ودمج بان المشايخ هم الذين كانوا يمشون في ركاب رسطوان لا في ركاب فلا طون لغرض منطوق الحكم مؤمن ما اسم عندا

ساير لبلان الشرف الى المغرب ووسطاه صمغة مرة ناضجة من لسعة العقرب وما بقي
 تصحيف مقولوه قد اعجز الفصل على المادب وما سوى ذلك لعضوكم اللازم في الماكل
 والمنسوب لغرض الشيخ اليها في الايام احدى ستم بلدة في بها من تحت من غلبت لشدتها
 الى نحوها وفيها لكل في مارب اذا ما قلبت حروف اسمها وجد اسم شيء يصر
 ومن عجب انه مفرد وجمع لشيء يدرشرب وثلاثة اربع لثلاثه ويظهر هذا من
 بحسب جواب الحكيم مؤمن اها ملغز في ستم بلدة لزاوها الذنب لا يكتب
 مصحف مقولوه واجب على من يحج وقد يندب وان ما اذنا ملغز تراهم طرودا
 معجب وان فان من ثلثه سبعة وجد اسم شيء يدرشرب وثلاثة اربع لثلاثه
 بروهي ما عنك لا يغرب لغرض الشيخ اليها وبلدة مملكة الاحرف وثلاثها من
 المصحف وما سوى اربعة سورة من سور القرآن لا يخفى وثلاثها ان ينزل الفقى
 من شفة المحبوب وما شفى وان تشدد وسطها ثلثها ما كولة فافكرها واعرف
 جواب الحكيم مؤمن با انها التاثل عن بلدة وتسمى وابل المصحف القرن في اسم
 صدره لول المحرف لابل سادس الاحرف لوفان من اخوه واحد ليدفن عنه
 فاعرف ووفق فابنه لما بعد في العدم وجهين لا يخفى بصدده اما اذا جاز
 عن بهجة قافهم سره وانصف وعجزه من عن بلدة كبشا واليسر امر خفى ونصف
 حرف منه او ثلث الحرف عن الثالث ان تحدث ضم بالاول كاناسمي من دعوت
 على المصحف وثلث ثابته وان بدت ناله فاجمع هذه الاحرف تلوق الذي تدعوا
 اهلها به تفكر ساعة يعرف لغرض الشيخ اليها في ولست ابوح باسم المحتجب ما ولكن
 ملغزا حوثا لاعادى فخصيف اسم ووجبتنه وقته وابيضاني فوادى جواب الحكيم

مؤمن لهذا الغرض انما الطهارة دقيقة وندرجها في القفا فها الله من لغز بعض
 به الاكثار مشقة الهواك فكيف خطر الرقاد على الابل وانما في كثير من وسادى وكما
 لذلك جاد فكري يحول من اللال الى الوهاك الى ان فادى نظري عليه وثلت
 بغيره اقصى ملهى فدوناك مثل قولك ادثق الحدب السور بالبيض الحداد
 فلصحبته في فنه شئ يحل ينبله ما في القواد ومنه يحل ما في وجنته وفيه
 هلاك ارباب القفا واصل الاسم جمع في لسان وعينى الواجب الهوى
 باخره بمنجزه بعض به الاحسان عن بعض البلاد روى حرفين منه اسم الشخص له
 المحبة والوداد مصحف بعضه جزء الاراضى وبعض منه في السبع الشداد وتصحف
 الذى في الصند منها نفصنا عنه من عنان دباد بصبر جميع احرف ذلك الاسم
 حرقا واحدا فافهم مرادى لغز منقوش المحكم مؤمن اخبرني بها الاخوان عن اسمها
 الاعداد ثنائى الاحاد اوله نصف سطر ووسطه مضاعف اخره طرفه فعل ماضى مركب
 من حرفين واخره ما يتحقق به الاخوين ولاء من المعدتها وما سواها من النباتات
 طرفه ثابته من الاعضاء الظاهرة بعض الاحياء وطرفه اخره بعض من الاعضاء الباطنة
 حيوان لولا بعده لتبدل الاعين بالاصم ولولا اوله لو جدا لعل وعلم والكرم لولا
 جنس لتبدل واسن الاثنا بالثجر ولما يثبت بلدة من البحر طرفه ثابته لا يكون في اول الامر
 ولا في اخره للانسان وبعض منه يتحقق به السهو والنبات ثابته بيتا السؤال
 وباوله يختم الكلام ويتم المقال واسم اعلم بحقيقة الحال لغز المحكم مؤمن اخبرني
 عن اسم سداسى الكلمات خماسى العشر اخره ثلثا وله منقوطه اقل من مائة واو
 مع ثابته فعل امر للخاطبة مع ثالثة من عقود الاعداد ومعها امر للخاطبة مع رابعة

من المثلثا الشدائا بنه مع ثالثه من الطريف ومع رابعه وخامسه واخره من جمله
الحروف طبره اخره حرف عامل ثابته بمنزلة الفعل عن الفاعل اوسطه عجزه من صدره ثابته
سدسه مع انه ثلثه وهذا من الغريب لو نقص منه مع انه سداسي حرف واحد يعني
حرف واحد من اعجاب العجايب ان نقص سدسه من سدسه بقي سدسه ان وبنه ثلثه
على ثلثه حصل ثلثه اولاه ما يجب دة على جميع السطين واخره ما ينكب ان زمان على اى
المتكلمين باوله بيده السوال وبنائه يتم المقال وبنائه يحصل المرام وبنائه الكمال
والسلام جوابا لبعضهم هو اسم ينكب منه الاسماء جلة في الارض واسرة السماوات
اسم سون من سور القرآن وبانفصال وبنائه يتم جميع اركان الايمان كله من حروف التواتر
وذلك بعضه من الحروف الظلمانية اوله بالكمال معروف بخبر ثابته بالتمام موصوف
سدسه من المظهرات ولو لا خامسه لصلا الانسان معددا من النجاسات لو ريد
اوله على ثلث اخره حصل عدد ايام الاعوام ولو نقص سدسا من ثابته بقي عدد
الشهر التمام وسطاه مهلك من عيون وهما من تاسيسه يعني يونس معطيه من الامانة
ثالثه ما وصفه بالكمال في السوال القرآنية وعشر موصوف ايضا في العلوم والاعمال
نصف ثالثه سواى حروف كله في العدد وبنه الباقي الى اربعة يحصل عدد الكواكب
الى وقع عليها الرصد مخرج بعضه سواد حد الزمان وبنائه اوله اخر السبع المثاني
وبعضه سدسه يتم الجواب ينهى من خطابات الله علم بحقائق الامور واقف بما
تحتفى الصدرة شعرا للحكم مؤمن بانهم الصبا اذا جئت نادى جبرئيل بالحقى ثابته
فوادى قل قد جرت عنق طوبى قل قد نسيت عهدا لو داذى بانهم
الصبا وبلغ سلامى واخبرهم باوعى عزائى وحسينه ورفقى عن فراق ذاب

متردد

جسمی و ابله عظامی و اشتباهی الی لفافه و دجده نه هوا هم و حرفتی منضام الم
 بقول لیلی بالسمی الی من بینتی لب الفؤاد و نغزتی الی م سول دمی الی م
 بصبنی عین العینا توانی مبتانی جسمی و حباب رنجی بوم النشا و صبری کل چیز
 فی نقص و وجه کلان فی ادد باد ادوب ضایع و اطول بعد و معالی
 صبر و فؤادی فکر خطر او فاد علی لیل و اقل غنی چهر عن و سادی منی فزنی حیا
 اصطفا دی الی اباد هر عن سبل العنا الا اشک و قد اصبح علی سوی بال
 من البلبال بالی ولی جفن تکلم من سویدا فؤاد زاب من لب اعنلال فاب
 هذا لتواد علی جفونی بکماله ما انا و اکمال الا اشک و ما انا قد جفانی ^{بند}
 تمثلا لخال و ما فی لذه و الا ذوا حنی فؤادی غشاء من نبال فصر
 اذا اصابتی سهام تکررت النضال علی النضال فکف عن الازی باد هر نا
 نبیل لا نبالی بالنبال و لم عنی السلام علیکم با معشر شوقی الی الفیاء و ما یکم
 عنی السلام علیکم با ساکنی قلب لغزیب المستها المعزم لاحتی و عتوق قلبی
 و جوی له بین لجوارح مضموم لا تحبونی ذاهدا عن ذکر که حی او سدر الزری
 و اکم شعر هنر من فقام الی سرینهما و لریل منصب او فنها بحسب لجام
 ما لریلها مشخا علی کر سید معما معما باسم مسافر ناز نام قلب با واکه
 شدم دل و فکر بهید و پرداختم مراد از نام عری انت که اسم باشد قلبان
 من است مراد از دل فکر کافی است مراد از پرداختن انداختن انت معما
 باسم هام خوبان سواره کان سپهر ملایمتند ماه است و مبان ایشان کما
 من مراد از این است عری انت که هم باشد چون لفظ ما در میان هم در دایدهام

شود **خطایه** ضلی یکی در دست صاحب از خود نامی نوشت شخصی دیگر
 او نشنید بود بگوشت چشم نام او را و بی بد و بی شوار آمد بنوش اگر نبرد و بگوید
 من دزدی ن بزمی نشنید بود مرا بخواند همه را سر خود بنوش شخص گفت و الله
 که نام تو را مطالعه نکردم و بخواندم گفت ای نادان پس این را که میگوئی از کجائی
فائدة اگر در آن نغم مقدار سطر من بعد تبد با همین شش المراتب ثلثا
 ثلثا الی ان یبقی ثلثا و اثنتان و واحدة و تقر ما بقی علی ان فی الابد و تری بد علی
 مقرون لفظ الالف بعد الثلاث لتابقه علیه ثم تقر المراتب لثلاث لتابقه
 علیه کک و تری بد علی مقرون لفظ الالف بعد الثلاث لتابقه علیه هکذا الی
 ان ینتهی الی المراتب لثلاث الاول مثاله اذ اردنا ان نقر هذا العدد ۷۶۵۴۳۲۱۰
 ۹۸ بعد استقام المراتب لثلاث بقی ۹۸ و فرغنا علی ثمانية و سبعین لفظ الالف ثلثا
 مرات بعد الثلاث لتابقه علیها ۷۶۵ فرغنا علی سبعة و خمسین لفظ الالف
 مرتین و المراتب لثلاث لتابقه علیها ۳۲۴ فرغنا علی اربعة و اربعین لفظ الالف
 الالف مرة و المراتب لثلاث الاول مائة فالعدد المن کون ثمانية و ستون الف الف
 الف سبعة و خمسة ستون الف الف اربعة و اثنان و ثلثون الف و مائة
فائدة اگر در آن وضع البیت علی اساس نسخج بهر کل حرف ضمیر الخطاب من حرف
 سورة بعینها او ایه او قصیده معینة او بیت مخصوص و حرفت لهما کلمات استعنا
 بالقلم و جمعنا حرف لک السورة مثلا بعد من ما نکر و نحتاج الی لک تنجز
 الاجز سهینا ذلك حاصل و لغز هرة و الالف هذا الباب احدا کما فی باب الالف
 و المعنی اما لهما و اللام الف حرفا براسها کما هو الاظهر و لتعبر بحرف بصورتها

اذ اردت ان تقر المراتب لثلاث
 لفظ ثلثا و ثلثا الی الالف و ثلثا
 فی العشر و بالعکس فی کل واحد
 من المقادیر فی ما بین المراتب
 تفاوتها فترفع ما بین المراتب
 ما بین العشرین و ما بین
 جدر الجمع فی انهن ثلثا و ثلثا
 عدد نسخج بین الالف و ثلثا
 الالف الی الالف و ما بین
 ثلثا و ثلثا و ما بین الالف و
 اثنا و عشر لا یخفى علیک ان
 و عشر و ثلثا و ثلثا و ثلثا
 و اربعة و ثلثا و ثلثا و ثلثا
 فرغنا من هذا القاعد و اسفله
 هذا المختار و ما بین

المختصة لا المفضولة فنقول ان ترى ناء وواو وباء ولا نقول انها الف فاحفظها ثم
على هيئة وتوابعها وترتيبها اورد كتبها على ان هيئة زبد ما بحيث يكون لها وزن
ومعنى كيف ما اتفق ولكن من غير ان يتكرر حرف منها فيها وهذا احسن واقر بالاضط
واسهل عند التجميع اليها وسهنا ذلك محفوظا اولا وهو في الاخير هو المحرف من مرتبة
المستقيمة التجميع والترتيب ثم عهدنا الى رسم شبكة تشمل على اربعة فضاءات
يقضيه عند تلك الحروف المذكورة من حيث الاقل والكثر ثم رسمنا الحروف المحفوظة
الاولى في تلك البيوت وقسمنا ما عليها لكن يتجوز كل منها بوضع لا يشاكره فيه غيره
مثلا وضعنا حرفا منه في البيت الاول فقط وفي الثاني كات وفيها اوية في جميع غير ذلك
من الصور المناسبة بين تلك البيوت من انفرادها وتركيباتها الشائبة واللازمة و
الرباعية ونحوها وكذا حرف اخر منها وهكذا الى اخرها وسهنا ذلك خادجا ثم
رسمنا تلك البيوت باعداد يحصل من جميع احادها وركبها جميع المراتب من الواحد
الى اقصى عند تلك الحروف وسهنا ما بيننا واولادنا يكون مرتبة كل من تلك الحروف
في المحفوظ الاول من الالف والباء والثانية من اوية وبيتا وكثر هو فيها ثم قصدنا
تنظيم مصادر وابعاد بعد ذلك البيوت بحيث يتكرر كل المصراع الاول من الحروف في
في البيت الاول مثلا كيف ما اتفق بحيث لا يند حرف منها وكذا الثاني وهكذا
ولكن لا بأس بتكرار حرف في تلك البيوت في ذلك المصراع والبيت لاننا لا نعني عدته
بها وهكذا لا بأس بدخال بقية الحروف المجاورة التي في تلك الصورة مثلا في اى احد
منها شيئا مكررة او غير مكررة لاننا لا نعني وجود الحروف المفردة في واحد منها او
لا عن وجود غيرهم وعدمه وسهنا ما انضمنا من الاصابع والايان محفوظا ثانيا

في ترتيب الحروف في البيوت
في ترتيب الحروف في البيوت
في ترتيب الحروف في البيوت
في ترتيب الحروف في البيوت

وهمنا كلامها بعلامة ما يتركب منه من محروف لم يوتر في اليوت لمشا بالانحارج
بينها وبتلك يتم العمل بعينها فتقول المخاطب خذ في خاطرك اي حرف شئت من محروف
هذه السورة ثم تقرأ عليه المصراع الاول مثل ولسا له من وجوده وعدم وجوده
فهذه من لعل نعم حفظنا العبد الذي همنا به ولا تركناه ثم قرأنا المصراع الثاني
الثالث الى اخر المصايع وحفظنا الاعداء التي همنا بها المصايع التي اجزنا وحق
ذلك المحرف فيها ولا تركناها ثم جمعنا الاعداء لمخالصته وهي ميزان بها يعرف المحرف
المضمون ذلك برجوعنا الى حرف المحفوظ الاول وعدة ما بعد تمان محرف الاخير هو الك
اضمه للمخاطب لسرعة جميع ما قررنا وحررنا فهو غير خفي على الناظر الى كي فيبصر ولا
يخفى عليك الا لا تخبر المخاطب صلا بالمحفوظ الاول ولا ياخذ الميزان بالظهور لمذكور
والا لذهب الى استغراب لم يقل ان هذا الشيء عجيب فحفظ حكما يترى نقل است
شخص في ذات ودرنام بجته ارفق وبعده ان كه ديد جمع شهيد شدن ان
شخص را در كرد ديكرى واديد كه گفت اى فلان از جهات فراميدنى و حال آنكه اگر كشته
شوى بوصول خود عين مبرهنى گفت اى نادان خود را كه خودم در خانه دارم بجهت
يك عين خود را بگشتن دم لطيفه قال بوالعينا اجملى ابن صغير لعبد الوهم بن
خلكان قلت له وددت انى بنا مثلك فقال هذا بيدك قلت كه فقلت قال
احملني على امرائك تلذ ذلك مثل **مواقف المعنوي** عنوان چون حكايه ميكنند
وان جدايشها شكايه ميكنند از بنشنانا ما را بپريده اند از نفهم مردم و دن ناليد
اند سپند خواهم شهر شهره از مزاق نابكوبد شرح در داشتني هر كس كو
دور مانند اصل خویش باز جويد و در كار و وصل خویش من بهر جمعني ناليد

شدم جفت بد حالان خوشحالان شدم هر کسی زلفن خود شد باد من وان
 درون من بجفت سراد من سر من ندانم من دور نیست لب چشم گوش را
 ان نور نیست انشک اینک نای نیست بد هر که این نش نداد نیست
 انش عشق است که اندر دین فساد جوش عشق است که اندر دین فساد ز جوش
 راه پر خون می کند قصهای عشق مجنون می کند دم بدم این نای از نهیهای او است
 های هو می روح از بهنگ او است محرم این هوش جز بهوش نیست مر زبان را
 مشرعی جز گوش نیست در غم ما دوزها بکاه شد دوزها با سوزها همراه
 شد دوزها گرفت کو دوزها نیست تو بمان ای نکه چو تو بال نیست
 در بنیاد حال بخت هیچ خام پس سخن کوناه باید و السلام بند یکسال از زاد
 ای پسر چند باشی بند سیم و بند زد کر بر بزی مجرادر کوزه چند کجند قهقهه
 پاک و ده شاد باش ای عشق خوش سودای ما ای طبیب جله علمهای ما
 ای دای نخوت ناموس ما ای توانا طون و جالینوس ما جسم خاک از عشق
 انلاک شد کوه در دقت امد چالاک شد باله مستخود کر جفتی هر
 ن من گفتنهای کفنی هر که او از همزانی شد جدا بنوا شد کرچه لرد صد نوا
 چونکه کل رفت کلشاد و کدشت نشوید بکر ببل سر گذشت چونکه
 کل رفت کلشاد خواب بوی کل را از که با هم از کلاب جله معشوقان
 پرده دند معشوق است عاشق مرده حکایت از مکنتی پری پرسیدند که
 تو بز کنیزی با برادر تو گفت من حال یکسال بز گذرم اما بعد از یکسال دیگر که بز
 دی بکن دوز با من برابر خواهد شد حکایت از ای مجنون منام بعد موته نقل

له ما فعل الله بك فقال لحادث تلك الاشارة طلعت تلك لعبارة او غابت
 تلك العلوم واندرست تلك الرسوم وما نفعنا الا ذكعات كثر كفتا في القهر
مكلمهم بعض الاعلام ان العزلة بدون عين العلم بخله وبدون راء الزهد علة راي
 بعضهم بعض اصحاب الكمال في المنام فساله عن حاله فقال حاسبونا قد فقوا ثم عتقوا
قال بعض الاكابر ان الشيطان قاسم باك وامك اندلهم لمن الناصحين قد رايته
 ضلها وما امانت فقد قاسم على غايبك كما قال الله تعبك حكاية عنه فغيرك لا غوتام
 ما ذاقني بضع بك شمع عن ساق محمد ومن كبد ومكرم وعند بعت راي
 بعضهم الشيط في المنام فساله ما فعل الله بك فقال ناقشني حتى يثبت فلما راي
 باسي تمكز برحمته وضع ما قبل در نومك كبى اميد است يا بان شبيه سفيده
قال بعض الفضلاء اعدت صلاة ثلاثين سنة كنت اصلها في الصلوة الاولى لا تـ
 تخلعت يوما بالعدزنا وجد موضعا في الصلوة فوقف في الصلوة الاولى لا تـ
 يوما لعدزنا وجد موضعا في الصلوة الاولى فوقف في الصلوة الثانية فوجدت
 نفسي يستعرج من نظرائي الى وقد سبق بالصلوة الاولى فقلت ان جميع
 كانت مشوبة بالرباء مزجعة بلدة نظر الناس الى رؤيتهم ايامي من التابقي الى
الحديث الشريف تناقض في الدنيا عذرا وراوتنا قصارى عناها ان يعود الى الفقر
 وانما القى المذنب اكره سفينته نظن وفوقه الزمان بنا يجري **قال** بعض العرفاء
 اقلل من معرفة الناس بالثقة فانك لا تدري حالك يوم القيمة فان تكن فضيحة كان من
 يعرفك قلبا لبعضهم لست بوجدك ولا من يبتى فظاب الانس في وصف السرور
 حاد بغي في زمان ولا اباي باني لا ازار ولا انور ولست ببائل ما عشت يوما

اسماء الجندام وكتبها **بر الاوس** اذ ذوق صكها بابتی من موش وذبها
 نوای مایه نوش چون منظران بهر ماتی صد بار جان در در چشم اند دل
 برکوش لبعضهم بضعبت من لدنها بقوت و شمله و شریه ماء کون هام متکسر
 فغل لبی لدنها اعزوا من اودتم وولوا خلونی من لبعدها نظر **الاسی** کرای لچه
 بقامتش فنادی دبدار تو باقیامت فنا و **ایض** کفی چه کسانت داسراره عشق
 ساتم زده و سوز نه و دبدری چند و **ایض** نه هوای باغ سازد نه کار کشت ما را
 تو بهر کجاکه باشی بودن بهشت ما را و **ایض** غم بامن و من با غمش خو کردم با هم ای
 لطفی به یاد کردن ما را بهم بگذشتن و **ایض** عمری گذشت نه سلامی بنا فتم **شیر**
 دل که چهار دجبال داشت **قال** : شیخنا البهائی فی الکشکول العلوم بنقسم
 الی جليلة وخفیه فالجليلة العلوم المتداولة بین الطلاب لئلی تذکره المدارس والمجاهد
 وکتبها مشهورة واما الخفیه فهي المستورة المصونة بهامن عن اهلها ولهم من الحكماء
 بها لغون فی اخفائها حتی انهم وضعوا فيها رموزا واختر عوای کتابتها انواعا من لفظه
 غیر الرسوم المعهودة وهي تنقسم اسماءا الکیمیا والذهب والاسمیا والاسمیا والاسمیا
 بعضا اسماء من الحكماء الفقه جموع هذه الاقسام کما باضحتها اسماء کله سر لیکون اسمها
 مشیرا الی اسماء هذه العلوم منبها علی وجوه اخفائها ثم قال رابث لکتاب المذکور
 فی محو ستر هر ده سنه جز سبعین وثلثمائة وهو من احسن الکتاب المولف فی هذه
 الفنون وکتاب سر المکنون للرازی شامل لا ورطه هذه الفنون خال عن الکیمیا والاسمیا
 وهو ايضا من الکتب المجیدة فی بابه اقوال الکیمیا معلوم والمرد من الذهب عالم الطیاس
 والذهب المتخیر او من لاسمیا الخبیثه او من لوتیبا الشعبه **قال** : عظم البیضا

حروف الثمانية والعشرون الحروف من شمس سبعة عشر حرفا والواو والياء

لحق الفهم ثاني وست مرات دل وبران زود زود دل من حرفا جان زود
صاين حين صدام است ندانم كه در و فنادم كاشيكل كلشن همه دفكاز بادم عباد
قال رجل لبعض العلماء ما نقول في ليلة القدر وهي في اي وقت من السنة قال قدسنا
عن عمار فقال هي في الربع الثالث عن آخره الى هي في الثلث الاخر وكل منها يكن في
فاجاب بان كلهم اكد بان صدقا وقال خرجت من بين لبالي كذبة ووضع راسي سببا
على ظفري بها صبر فقال لرجل في اي زمان من البالي اطلبها فاجاب في غير البالي
المفردة فقال يعني الاشتبا وان قل فاجاب اطلبها في البالي المفردة فقال بقي بين البالي
فاجاب بان اراد واولكن لو طلبتها في الليلة التي يكون فيها ما بقي من البالي نصف
ما مضى منه لو جاز انك ما اخذت انشاء الله فقال علمت جاز ان الله اقول قوله
كلها فاذن باله في تكذيب الاخر وصدقا في انها الا اقول خرجت من بين لبالي كذبة
الليلة المشتركة بين الربع الثالث والثلث الاخر ليس الا شهر واحد فنصدقها اعلم
انه في شهر المشترك بينهما وهو الشهر التاسع اي شهر رمضان وضع التسابيت على ظفري
الا بها من الاشارة الى البالي خرجت ليلة القدر من بينهما فان وضع راس الشبا
من المعنى علامة الثلثين ومن لبالي علامة الثلثانة يعني خرجت من بين ثلثانة
وثلاثين ليلة وبقيت ثلثون ليلة اخرى المراد بالبالي المفردة الليلة الاولى في
العشرة واليلة العاشرة والعشرون والثلثون فخرجت ثلث عشرة ليلة ايضا والبالي
المفردة غير الاربعة ثمانية اخرى وبقيت عشرة اخرى قوله الليلة التي يكون
فيها ما بقي الخ اشارة الى الليلة الثالثة والعشرون البالي من البالي الفهم

المفردة ثلثة و لماضى منها ستة أشكال تدب بمشاكل التوفيق بين قول الفقهاء بكونه للجب
 طائفة ما زاد على السبع من القرآن وقولهم بحجب الوضوء طائفة القرآن حيث يستثنى
 الاول عدم كراهة قراءة الاقل من السبع مع ان الحجب غير موضوع من لسان كراهة لقرا
 على غير الموضوع مظهر ويمكن ان يجاب بان المراد من عدم كراهة قراءة الاقل من السبع للجب
 عدم كراهة المعلولة للجنبانية بمعنى ان جنبانية لا تضرب سببا لكراهة فرائده وان تحققت
 الكراهة من جهة اخرى فلا اشكال **لا اى** في توثب تنهاتين بنى بنى كفى كفى **هـ**
 ناك من سودائى برجزم وبنشيم **فائد** در بيان اشاره اجمال به بعلم عقوبد آنكه
 علمای متقدمین از هشت نكشان از واحد تاده هراضبط نمود مانند این طریق
 كه هجده صور وضع نموده اند از انكشان دست است بجهت ضبط یکی تاودونه
 و هجده از دست چپ تانه هرا و بکصور بجهت ضبط ده هرا اما هجده خوابانند
 خضر و قنهای علامت یکی است خوابانند خضر بنصر و باهم بجهت خوابانند
 خضر بنصر و وسطی نشانه سه باید در این سه رهای انكشان بر کوه وال کف دست
 گذاشته شود بلند کردن خضر و خوابانند بنصر و وسطی علامت چهارم بلند
 کردن خضر و بنصر و خوابانند و وسطی است بجهت پنج خوابانند بنصر و قنهای است
 نشانه شش خوابانند خضر و قنهای است نشانه هفت خوابانند خضر
 و بنصر است باهم بجهت هشت خوابانند خضر و بنصر و وسطی است نشانه
 و دواين سه صورت باید سرهای انكشان بر آید كه متصل بر نداشت گذاشته شود
 گذاشتن سر ناخن سبابه است ابتدا و اول بهام بخوبی طقه حاصل شود و این ده
 گذاشتن ناخن ابهام است بر بند آخر سبابه لیکن باید ناخن ابهام را بر طرف از این بند

بگذارد که جانب سطحی است این علامت بیست است ۱۲ گذاشتن سرانگشت سببا
 است نه ناخن از پرواخن انگشت بهام از طرفی که بجانب سبابه است نشانه سی است ۱۳
 گذاشتن باطن سرانگشت ابهام یعنی باطن بند اول بر پشت بند پنجم سبابه
 ۱۴ بلند کردن سببا با گذاشتن ابهام بر کف نشانه پنجاه است ۱۵ گرفتن ناخن ابهام
 است بباطن بند دوم سبابه علامت شصت ۱۶ بلند کردن ابهام است گذاشتن باطن
 سرانگشت سبابه بر باطن سران علامت هفتاد ۱۷ بلند کردن ابهام است گذاشتن
 طرف انگشت سبابه بر مفصل اول بیجه هشتاد ۱۸ گذاشتن سر ناخن سبابه است
 بر مفصل دوم ابهام بیجه نود و تحقیق نماید که آنچه مذکور شد بیجه صبیغه مغز ان
 است بیجه صبیغه مرکبات با تصور مغز ان از اربعه اورد با هم و اما بیجه صبیغه
 ثانیه که در دست چپ است بیجه صد تا هزار است آنها بعینه مثل بیجه صبیغه
 است که در دست راست است اما صورت نهائی که در دست است بیجه صبیغه احاد بود
 اینجا علامت احاد الوفاست صورتها بیجه که در اینجا بیجه عشرت بود در اینجا علامت
 مائت است که بیست صبیغه مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بیجه بیست که
 اشاره بان شد یعنی باید هر کس بیجه ان با اجتماع اوضاع مغز ان و بشو و اما
 صورت بیجه علامت ده هزار است گذاشتن طرف سر ابهام است بر طرف سبابه بیجه
 ناخنهای انها محاذی یکدیگر میشوند بر یک دست است چپ خواهد بود اگر نداد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد باید رجوع کند بر ساله که والد ماجد حضرت
 شاه در این علم نوشته اند اصیقل دل که طومار و فابود من بخون را و لک
 چنگ سبک کش داد این دیر خراب دان میباشند ملک من بر سبک من رسد

در دست چپ است بیجه صد تا هزار است آنها بعینه مثل بیجه صبیغه
 است که در دست راست است اما صورت نهائی که در دست است بیجه صبیغه احاد بود
 اینجا علامت احاد الوفاست صورتها بیجه که در اینجا بیجه عشرت بود در اینجا علامت
 مائت است که بیست صبیغه مرکبات که در مابین صد و ده هزار است بیجه بیست که
 اشاره بان شد یعنی باید هر کس بیجه ان با اجتماع اوضاع مغز ان و بشو و اما
 صورت بیجه علامت ده هزار است گذاشتن طرف سر ابهام است بر طرف سبابه بیجه
 ناخنهای انها محاذی یکدیگر میشوند بر یک دست است چپ خواهد بود اگر نداد
 بر این توضیح و تفصیل کسی خواهد باید رجوع کند بر ساله که والد ماجد حضرت

بود پامال دقبتاروی کرد الو دمن هیچ دانی چه رحمتها بر کس رسد باز می
 بینم کز فساد چون دل را مگر آن پری حساده ز بجز موی من رسد سحر تا نش
 اشبهت نا اشناکتا را بیکانه کرم از خویش با دان اشنارا چون من کسی
 سر به خط غلامش برون نهی چو کس از صد خویش پادار با جوران جفا بوجند انکود
 ام خو کارم بخاطر دانا و اندیشه و قرا کفتم که کویم مشب تنها با و غم دل بی
 مدعی بنامد چون یافت مدعا را اکنون سحاب کا بخارده بافتند اعتبار شادیم
 اینک ده نیست و در کوئی دست ما را و لهر سر کوئی که هرگز نماند در پادشاهان
 کدای بنوائی را که خواهد از راه اینجا مگر هرگز تمنای بهشت اندیشه و دروغ
 اگر مطلب ضای اوست خواه اینجا و خواه اینجا چه صبر کرد در حرم جوید پناه این
 اما بگوی و کشند او را که بگوید پناه اینجا چه غم نبود اگر ما زبان عدو در محشر
 که ما را بر این بد رحمت او عدو خواه اینجا و لهر چون جرم کند و فاسد است ما را هر نوع
 کشد سزا است ما را دارد سر قتل مادر سر غافل که همین هوا است ما را

عبارة مشکلة منوثة الى السيد لدا ما در قبل لشرکها الماضي الخ الخ
 الفارابي ما برهانك على شائعت و با المثلث لقائم بين نفاذ النفي ولا ثبات لا
 محتمقا ولا مرتفعا فاذا استقطننا من الاستدعاء بقى ثبات بمعنى اذا كان الموضوع خلا
 في الجنس امتنع اجتماع النفي ولا ثبات و ارتفاعها بخلاف ما اذا كان خارجا عنه ولذا
 لم يكن الكيف تابلا للمساوات ولذا مساوات اصل او لم يكن خط مستقيم مساويا
 لخط مستقيم صلاح تستبين ان الزوايا المثلث المثلث اذا لم تكن اعظم ولا اصغر من
 فامثليين كانت مساوية لهما الاول قوله من كلام السيد و مرده من الموضوع موضوع

المسئلة الى الزاوية فاللام فيه للمعه مراده من المخرج جنس الزاوية الى الكم فيتحقق بذلك
الاشارة الى الزاوية من باب الكم ايضا وقوله لا يمنع اجتماع النفع والاشياء وادقها
اي ينفي ما هو من خواص المخرج في اشارة دون ما ليس من خواصه لاصل ان النفع لا يثبت
ان الزاوية بالثالث للمثلث هي الباقية بعد استقار بقية قوائم الثلاث لقوائم يثبت ان
الباقية ليست باعظم من القائمةين ولا اصغر منها اما اشار بها للقائمةين فكانت
موقوفة على اثبات ان الزاوية لا يجمع فيها المساوات واللامساوات ولا ينفعها عنهما
الا بربط المساوات للقائمةين وكان اثبات ذلك موقوفا على كون الزاوية من باب
الكم لان المساوات واللامساوات من خواص الكم ولا يمنع ارتقاها من الكم كيف فمما
برهان النفع انما هي اذا كان موضوع المسئلة التي هي اذا كان موضوع المسئلة التي
هي الزاوية داخل في الجنس الذي هو الكم والباقي واضح والعبارة لا تنح عن مراده
تقصده **والشكالا** الواردة على بعض الفقهاء ما جعلوه ضابطا لمخرج بيان
فقالوا ان ضابطه مراعات القرب فخرجوا عليه حجب كل من اهل الطبقة السابقة **للحقيقة**
وحجب كل من اهل الدرجة العالمة لسافلته فان هذا النفع لا يصح اي معنى خالفه
كما يثبت في موارد مستند الاحكام **والفقهاء** اتخصيصهم بحجب النفقات بوضع
مخصوصة مع صدقة مفهومة على كل نقص من على وارث لاجل وجود غيره واثباته فيه
ايضا **والاعمال** التي حصل جمع من الفقهاء انهم قالوا في قبله اهل المغرب انهم يجعلون
التراب عند طلوعه على الايمن والقبول عند طلوعه على الايسر مع ان البتة الايمن والايسر
بعض نصف لدر وتطلبها اقل من الزرع بكثير جاعلي درهم درهم كوكب بهاء
شبهها نادر كشيء ارم باليمن هم كوكبها اذ بسكة كثر ثلث ان مردند بكوي نو

دل دوسم شد خدا و اساد بان تحمل بدار من در بخت خویش و اتم آنچه آید بر سر
 شکوه ما نذر بار است از درون کار مرده و صلم چه منصوب آید و در کوم
 پای کویان سر کف کف برهن تا پای دار در تن عشاق جانانا جان کوان می کند
 پیچۀ عاشق کشی از استن از برادر کرمیا الهم شجی به پرسش جان من نیم جان دارد
 ادر لایق بود سازم نثار چون در این کشور متاع عشق دایم در و راج رخ خود بنا
 برهن بودن صفات بن دربار و فی الکافی عن بعض اصحابنا قال قال ابو عبد الله
 اصبر على الدنيا فانها ساعة فنامض منه لا تجد له الما ولا سرور و ما له نجي فلا تترك
 ما هو و انما هي ساعة انت فيها فاصبر على طاعة الله واصبر فيها عن معصية الله
 في الصحيح قال قال علي ما من ثمرة على ابن آدم الا قال له ذلك اليوم انما يوم جديد انما عليك
 شهيد قل فجزا و اعلم في خبر فانك لن تراني بعد ها ابد في الخصا عن الصادق قال
 سرعة المشي بها المؤمن من ابي جعفر قال ذاك الله عبد الله نظر اليه فاذا نظر اليه تحفه
 من ثلث بواحدة اما صديق و اما محب و اما عدو و فيه عن الصادق قال فمن استل
 اقتصد ان لا يفتقر و فيه عن امير المؤمنين قال ما من شيء احوط بطول التج من ذلك
 و فيه عن الصادق قال الوضوء قبل الطعام و بعد بن بركة الرزق و فيه عن النبي
 قال ثلث ان لو ظلمهم ظلموك السفلة و در و جك خادمك و فيه عن علي قال قال رسول
 الله ثلاث يحسن فیهن الكذب المكبة في الحرب عدوك و زوجك و الاصلاح بين
 الناس قال ثلثة بقیع فیهن الصدق النہمة و احبائك الرجل عن اهلہ بما یکره و ثلثة
 الرجل عن خبره قال ثلثة مجالسهم یبیت القلب مجالسة الارذل و المجالسة مع النساء
 و مجالسة الاغنیاء و فيه عن النبي انه یان یسلم علی اربعة السکران فی سکره علی

بقوله التماثيل من بلعب بالنرم وعلى من بلعب يارب بعشر قال الصادق عليه السلام
 وانما زيدكم في ما انتم اكرهتم لتعلموا اصحاب الشطرنج **الكلمة** عن الصادق قال لا
 ينبغي للمؤمن ان يجلس مجلسا يعصى الله فيه ولا يقعد على تغييره **وفيه** عن الصادق قال لا بد
 الله من لم يحب كلامه من عمله كثر خطاياه وحضر عذابه قال في الواجب انما حضر عندك
 لان اكثر ما يكون بندم على بعض ما فعله ولا ينفعه لندم ولا ينفعه قلما يكون كلام لا
 يكون موددا للآخرين لا سيما اذا كثر **وفيه** عن الصادق عليه السلام في حكمة ال داود على العا
 ان يكون عاديا بمن ماله مقبل على شانه حافظا لسانه قال بعضهم ثلثة البعير
 حيلة فقر بنحو الحمار كسل عداوة بدخلوا احد مرض بما زجره **وفيه** عن الصادق
 ينبغي ان يكون المرء قد وثق لوجله في اربعة اشياء الشن والطول والمال والمحب **الكلمة**
 اي صلوة بوزن اذ تمنى ايمد ناخچه بماندازنوسوداي ايمد من در كجاسم
 كه انجا كه توئی نرسد هوس سپيد نه پای ايمد و كبر ببنادل من غم تو و پزان
 كبر ما را هوس عشق تو سر كر بان كرد و انجا كه توئی مكر لطيف بكني پيدا است
 كه زانجا كه من چتوان كرد و اما واحد بغير پرجواله كمرند چون غمك بچرفتا
 كمرند كفتي بيد و كون سرفروزي نادم هم آخر كار بايالت كمرند لغزش ديدم
 تن برهنه مباد و فافله ان هر سرتن برهنه و برهنه را بلبه في فافله و دانشه في حكم
 ان سرتن نداشتن و دانشه في حكم فافله لغزش كدام طار است كه اكر اول ان چي
 نفضا كني باده مي شود و مكره از آخرش نفضا كني كمي شود و اكر اول نفضا
 كني جزا مي شود و اكر از آخر نفضا كني اول سبع اني شود و اكر اول نفضا
 كني اول افزون تر از آخرش شود و اكر اول نفضا كني اول سبع اني شود و اكر اول نفضا

عشر

عن سوی علی الجبل اقول مرده انك جبل وخی فادرك انما سميت لجمعة
 جمعة لان ثلثه من مخرج من خلق الاشياء فاجتمعت الخلق فان قيل سميت لان
 اجتماع الناس فيه للصلاة وقيل لان من سماها جمعة لانها اول وقت قبل قدوم
 الالمدنية وقيل لان سورة الجمعة فانهم اجتمعوا وقالوا ان الله هو ما يجتمعون فيه كل
 سبعة ايام والسميت وللتصاى ووالخر هو يوم الاحد فلجعل لنا يوم ما يجتمع فيه
 فنذكر الله ونشكوه فجمعوه يوم الجمعة وكانوا اسمون يوم الجمعة قبل ذلك يوم
 العرب فاجتمعوا الى اسكن ذرارة فضله يوم من فذكرهم فهو يوم الجمعة قبل
 اول من سماها يوم جمعة كعب بن لوى لاجتماع الناس فيه اليه وهذا الرجل اول من قال كلمة
 اما بعد اثنى مائة نفاذ كرم كودل نه تنهای بر تاراج جان هم مېكند
 دین هم بیغالی بر اری طبع عشق او دارد دواى بوالعجب اسوده را غم و
 صبران شکبای بر نبود که بش عاشقا اخوان يوسف کنه اسایش بقوترا نون
 دلخای بر دین و دل هر چیز بود ان توفاع و تکرید مانده است ما دایم جان
 ان نیز کوبای بر هر چند عدای بر باطن استغنا زد این سون و امق عایت
 ارام عدای بر صدق محبت مېکند در چشم بخون نوبتا هر گاه کان باد صبا
 از کوی لیلی بود ما آنکه تیغ جوران در چشم من در چاکها الوده کشته خنجر
 ما دایم عوی بر شوق جال دلکش حاجی که کرده و کاهی بشربى
 کاهی بیطیای بر ای شیخ این الوده در سلك پاكان جامه کین رنگ من قات
 ناموس نقوی بر نعمت کشتن خوش بود لب لبو برای ابر خود به عاقبت بشد
 که رخ از بهر بنای بر فادغ دلان را و در عشق پرشوی شهر دین عشق

در این
 دیوانه
 در این
 دیوانه

قودا غم سوی صحای برد سپید بر عذر دم چون کنم بیضا فیهاد دعت کر کوه باشد
 جاثم این حنش از جای برد ای هو شمنند بر رخش استه می باید نظر کاین
 عشوهای جان سنا دل به محای می فرهاد بعد از بستون زد تشر بر صبر
 بهن اشرف هنوز از بهار شرمند که های برد سوال شخصی می خود گفت
 که ثلث آنچه نداری با تمام آنچه من دارم قیمت این اسب و پنج آنچه نداری باز قیمت
 اسب است هر یک چه قدر دارند و قیمت اسب چند است جواب قیمت اسب ^{دو}
 بازده است یکی هشت دارد و دیگری نه کان از شهید قدام را با باحضار الکاف ^{نشد}
 من الکو فده و هو بیت در من فاحتاج الی بقدر الم عرقل فلما دخلها و کان رجلا
 علی هيئة اهل السواد و کان الخليفة فی ذلك الوقت مجلس شریع و نوره و کان قد
 افند من بحضور بعض اهل التوا لیه و اید و لیس و منه فظفر الکافانی بد فلم
 الز شهید انه من اهل الصحبة فقال لعزولنا با شیخ فاشهد الکسانی کفی حزان
 الشریع عطلت و ان دوی الالباب فی الناس ضیع و ان مالوک الارض لم یخضعوا
 من الناس الا من بغی و یضع فقال الز شهید من ای المباد اننا با شیخ فقال من الکو فده
 فقال کیف ترک الکسانی فقال فی صفاء عیش عندا بر المؤمنین من منض الز شهید
 بعند ذالیه و امر بکسر الالباب الشریع الملاحی قال اربدن تعلم ولدی الامیر المامون
 فاستغفی فلم یعفه و اخطی له و ان العلم و لم یزل مکرمها ^{نشد} سعید البغدادی کان
 ادبها شاعر فصیح و اتو فی سنة ستین و خمسمائة و من شعره انک الذی کلک حبیبی
 بقول علی و امر له و لست ادری بعدا کله ساخطه و لای امراض ^{نشد} تلخیص
 دسالة ما لا و من الهیثم نفرد اندر الجواهر المختلفة داخل بعضها ببعض من

تغير شكل الحذاء مقدار من ذهب محض وفضة محضة متساويين
في العظم والشكل ايضا بان يعلبا جميعا في قالب واحد وزن كل واحد منهما ما يكون
الذهب كثر وزننا يحفظ الفضل بينهما فاذا رفع البناسم مركب من ذهب فضة
وطلب تميز كل واحد منهما علمنا مقدار مساويا له في العظم ثم وزننا الجسم المركب ونا
مقدار ما في العظم وحصلنا الفضل بينهما ما يكون نسبة زيادة وزن الذهب
المخالص على وزن الفضلة المتساوية في العظم الى زيادة وزن الجسم المركب من ذهب و
فضة على وزن الفضلة المتساوية في العظم كنسبة وزن الذهب المخالص الى وزن
في الجسم المركب من ذهب فضة لسبب في رتبة القتر تحت النعم الوفق حركة
سرعة نا اذا نظرنا اليه فنجد شعاع البصر يخرج من اجزاء ذلك النعم اذا فرضنا حركة
النعم من المشرق الى المغرب بقدر كانت هذه الحركة لقرب النعم منا اسرع في الزيادة من
حركة القمر لبعده عنا فبصرف ذلك الجزء الذي كان قد نفذ الشعاع من عندها من القمر
ونفذ الشعاع في جزء اخر فحاذاه بالحركة فيبقى بين الجزئين قطعة من النعم فيحصل القمر
بحركة الى المشرق قطع تلك القطعة التي هي غير تلك المسافة لا الى كيم كعت بدما
دا ودوي كعت من طالع نلدم ايضا اي عيش خوش بلور من رونهاد ملك
لحمه باش تاغم او اجبركم **ويتل** حكى ان الثعلب مر في الصحراء فمرى فوقها
بؤذون فقال له ما تزل نصلي جماعة فقال ان الامام نام في اصل الشجرة ^{فانما هو} فاصلي
جماعة فقال ان الامام نام في اصل الشجرة فانقطعت نصلي فغفر الثعلب فمرى الحكب فصر
هاد بافناداه الدبك ما ناني نصلي فقال نعم اجده وضوء وارجع فاجده فمرى من
نذعت عقر بل وجهه فحمل في دبره قطعة ملح سكن المعض اعرج به فليكن ذلك ما دام

فضة

للبل فقلوا له يا ابا نعم فقلوا ما نضع قال بول وارجع وانا محض
 اعراي مائة الحجاج فاكل منها الفة فقال من اكل من هذا شئ اضربت عنقه فامتنع
 كلهم وبعث الاعراي بنظر الى الحجاج مرة والى نحو امرأة ثم قال ايها الامير وصيك باؤاد
 خبر وشرع باكل سرها فضحك الحجاج حتى استلقى وامره بصلة سره اعراي صورة فيها
 دواهم ثم دخل المسجد يصلي وكان اسمه موموق ففرع الامام وماتك بهمنك باسوس
 فقال والله انك لساحر ثم روى البصرة وخرج جانت نقد هي هار ترحي جانت
 اخنها فقال يا اخنا ما زال الامام يامرهم ان ينكحوا حتى خشيت انهم يقوموا على
 ما هم يزكوا من امره روى سريوز بعد ان ظهر ما سره من جود ربه ان ابنه نثوقا قد
 الايون اذا حل بخل وطل براف الحمار ومعين عنه واعذ بالتهيق عري الحجاج على
 قتل رجل هزيب استخفى منه ثم جاء اليه بعد ايام وقال ايها الامير انا فاضرب
 عنقي فقال له الحجاج وكيف جئت فقال ايها الامير اري كل ليلة انك قتلتي قدوتك
 ان تكون قتلة واعذ فغضب عنه واجابه **وقيل** ان رجلا زور ورقة على خط الفضل
 ابن الربيع تضمن انه اطلق الف بنار ثم جاء بها الى وكيل الفضل فلما وقع الوكيل عليه
 لم يتركها خط الفضل فشرع فان برن الف بنار فاذا بالفضل قد حضر لست
 فلما جلس اجبر الوكيل ايام الرجل واقفة على الورقة فنظر فيها ثم نظر في وجه الرجل ثم
 قد كاد ان يموت من الخوف والحجل فقال الفضل للوكيل تذكر اني ابتليت في هذا الوقت
 قال لا قال جئتك لاشهضك بانه ان تجبل باعطاء هذا الرجل مبلغ هذه الورقة ولا
 تقو فاسرع الوكيل في وزن المال وقبضه الرجل ومضى حبله قال القضاة من لهم
 نصرة لو اسلمت فقال ما زلت محبا للاسلام لانه يعني في الحزم فقال لا بأس بسلام

من خواص

من خواص

من خواص

من خواص

من خواص

من خواص

اشربها فلما اسلم قال له قد اسلمت فتح ان شربت حد وذاك وادركت ذلك فحسن
 اسلامه **فان** جاء رجل الى سليمان عليه السلام وقال ان لجبرنا ناصرون ووزي لا **فان**
 التارق فنادى لصاوة جامعة ثم خطبهم وقال في خطبته وان احدكم لبس في اوزجاء
 ثم يدخل المسجد او يمشي على راسه فليضع رجله راسه فقال سليمان خذوه فهو صاحبكم
فان اذا اردت ثقب مخفاش **فان** محلب ثلثة ايام فبعظم فخرج وبثقب ينظم
 بشرا ودهر **فان** مرارة الخفاف هو الشعر هو الذي يقال له بالفارسية **فان**
فان بقا ان اذا ذبح الخفاش فطلى بدمه عانة الصبي قبل بلوغه فبضع من نبات
 الشعر عليها ويطلى به ثدي البكر فيمنع عن بعظم واذا ذفن براس الخفاش في برج حمام
 الفلن ولم تدع عنه **فان** اذا انقعت البضعة في الخلالين فتح داخل في راحة
 راسها الصغر منها وايضا تشمع البضعة وتنقش قلعا ثم تنقع في الخل ثم تطلع بالة فيبقى البض
 مشبكة **فان** جمع محدث وضرب في سفينة فصب النصارى من ذوق كان معه شربوا
 شرب ثم صبا وعرضها على الحديث فتناولوها فقال النصارى انها خمر فقال من ابن علمت
 ذلك قال اشراها غلامي من يهودك فشرها الحديث على عجلة وقال للنصارى امارات
 احق منك نحن اصحاب الحديث نناقل في حديث مثل سفن ابن عبيدة وسفينة
 جبر فصدق نصاريا من غلامه عن يهودك والله ما شربتها الا لضعف الاستنا
فان قبل من وضع تحت سادته شيئا من بقله للحفاء لم يرحل **فان** في بعض
 الكتب من لف عودا من الدار شيشة في حبرة صفراء ووضعها تحتها ليلته ليلته
 راي في منامه ما يريد كذا المرثبشاء الذهبية **فان** قبل ان يطلع من ليلته بقية
 الجمعة سبع جبات يوم الاحد الاول من يثا الزوم قبل طلوع الشمس منع الزوم

سنة قيل اذا رضعتم سودا وبيضاً ذوقا سودا عنها وكذا اذا طلى بافوخ
 الفضل الارزق ببندق محرق متلون بربيت فائدة طلاء النابل بالنورة
 يذهبها فائدة قبل اذا مسح خطه بالقطران والحليب يدا على الموضع فلا يضر
 مملحة فائدة عن الامام ابي عبد الله ع فلا داعر عليك امر فضل عند الزوال
 وكعبين نقر في الاولى بفاتحة الكتاب قل هو الله احد وانا فتحنا الى قوله وبصر
 الله نصر اعزوا وفي الثانية بفاتحة الكتاب قل هو الله احد والشرح قبل وقد
 جريد واء اذ ت و اذ ج ا ج ا ج ذ و ت وهو اخ او هجسته درهم في راج
 اسود عشرة درهم يطبخ ذلك في ثلثة ارطال ماء الى ان يبقى طل ثم يطبخ فيه
 رطل خضرة حتى يفتي الماء فيجفف المحضة ويسحق ^{ويؤخذ} شغال منه ارج ا ج خذوب
 بالكلية قال لجاظه به بلد باب من البيت اذا البحر يورق والفرع ^{الشيء} حاله
 اغصان بان ما لوى ام شائل واذا تم ما نضم الفضائل وبيض دفا و ام جمون و
 و سمر دفا و ام قد و دعوام و تلك بنال ام الحوط و اثنى لها هدف من الحما
 والمفاصل المبرجال والملاح جنوده يجوز لنا انه وهو عادل له حاجب عن مقلة
 حجب الكرى وناظره الفئان في الفضل عامل ^{الصفا} كمال الله الله اكبر كل الحمر
 العرب كرمحت كنهه الزكي من عجب صبح يحين بلبل الشعر منعقد و تحده جمع
 بين الماء والذهب تنفست عن غير الراج ريقه وافتريهته الشهد عن حبيب
 لقائه الفاضل شرح الشباب بحبك فنبته والعمر كلف بكم قضيته لله داء
 الفؤاد اجنه نزيد نكاحا داو بنه قالوا لجيبك في الضحى مسرف فاسر على العنا
 قلت فديته ^{الفا} شمس لذين خال سلع الا جفا لريث وطه فها عن عبا

قال الجليلي
 منافع الدواب
 فخره وفضلها
 غدا الخطا لمرغ عنها
 كالصن ملكون عوايق

غير محتجب وذكرها النبي روي هي نائبة والقلب ما زال عنها غير منقلب
 سعي في العلم على معاهد وحياء من دمي مذاب جاد وربع به سلع صيف
 وربع وارض ناءت عنها فاجلاد دعي الله دهر اسلمني صروقه وظلمت
 سلع شاعد واهما بالقر بضر ادهر واوفائنا بالوصل خضاهلاد واروا
 من رجة وقلوبنا ونحن كنانا في الحقيقة واحد ولو غفره النفس من بخاطر وكثر
 الايام مناسباتك فهل انت باسلى فقد حكم الهوى كما كنت ام ما بالقر جاهد
 وهل ودنا باق والاعتبرت على عادة الايام منك العوائد وهل بحيث تارده
 حديثنا وانك حفظت الود هذا التباعد وهل تذكرين العهد ونحن باللو
 وقولك لا عاش الخيون للعائد فان كنت جيل الود صرمت طرته فودي طريف
 في هوائك وتالد وان قلت ان الحب غير النوى لعمرى وبك بالتحاشه واحد
 محمد الله يا رب احسن من بالصل وصاك حتى قلني بقرط الحجر مضنا و
 باننا بقتب القوام است من ذاتي بالفضل انك ان كنت لتذكر بنا
 بعد فرقتنا فانه يعلم انما منبتك ما ان تقطع جودا على قصد اضي فؤد
 اسير الحظ عينك في ^{لغز} ٥٥٤٨٩٥ ومسرعه في سبرها طول دهرها وبها
 مدا الايام مشي لا تنقب وفي سبرها ما يقطع الاكل ساعة وتاكل في طول لمد
 على لا تشرب وما قطعت في سبرها خسر اذرع ولا تكت من ذراع ولا اقرب وايضا
 في ٢٧٣ الواسد بعد كالومل سام محله جبل على الملاح لحق بجازر
 من موسى برهبان سدر وفي قلبه من الملوك المحق وايضا في ٢١٤
 وكله بنهرهم وبطن لها من الاشجار والحيوانات قوت اذا اطعمها انتعت عا

وان سقيتها ماء يموت دوى عن يعبد الله انه قال اتخذوا في اسنانكم السعد
فانه يطيب الفم وينبذ الجماع قال بعض العلماء كن مكانا من الما لون مكانا
فانهم ان اجولك استخبروا ان بعضوك فتاواك يستعطفون من الكلام وذات السلام
يستحقون من المعاضد لآقاب مستعشرين بل صفرة الاستا وسودها في طب
داخلة الفم ونقته وهو كز ما زج وز نجيب لرب بالبحر ودار فلعل فاقله من كل
وشعر محرق سبعة مداهم وطلع شوى عشرة يدق بهم ويخل ويستعمل اعلم ان
يعقب البسر الشدة يعقبها الرضاء والتعب يعقبها الراحة والضيق يعقب السعة
الضيق يعقبه الفرح وعندنا هي الشدة تنزل الرحمة والموفون مرق صبرا واجراء
فائدة اذا غلى بالشوكران موضع الشعر فتمنع انباته واذا ضمد به الشد منع عظمتها
قال الشيخ في القانون اذا اخذ من النورة جزوان ومن الزنج خزان ويغلى بها قليل
صبر يجعل فيها فالحاق في الحال **وصي** ان سلطان صقليد وق ذات ليلة ومنع النوم
فارس الى قائد البحر قال له انك الان مركبا الى افريقية فانوق باخبارها فان سلمه
لوقتة فلما اصبحوا الى المركب في موضعه فقال لقائد افنتن ورجع بعد ساعة فلما
بالحضارة فجاء ومعه رجل فقال ذهبت بالمركب فبينما اناني جوت للبلد في قبة
اذا انا بصوت يقول يا الله يا الله يا غياث المستغيثين بكره هاملر بن فناد به الشدة
لبنتك هو ينادي يا الله فقد فناه بالمركب نحو الصوف فاقبنا هذا الرجل عنقا
في اخره رق المحبوة فظلمنا به المركب سالنا عجله فقال كنا في سفينة فغرفت بسفينتنا
مننا بام فاشرف على الموت وما زلت اصيح حتى اتاني الغوث من ناحيتكم فبنتنا من
اسهم سلطنا ناوار قري قصره لعز في البحر حتى استخرجته لا اله غيره ولا معبود سواه

فائدة من خواص صل اللقاح البري ان ينجي من الاماج فيلبيه **فائدة** النختم
 بالباوث هو جيل الهامة وتنهيل الامور اسلم بحوسى فثقل عليه الصوم فنزل
 سراب وقد ياكل ضمعه بشه حته فقال من هذا قال بولك الشقي يا كل خير فنه
 وبفرج عن الناس **لخصم** رجلان في جادته فاودعها عند مؤذن فلما اصبح فزع
 من الاذان قال لا اله الا الله نهبت الامانة من الناس فقتل له كيف نهبت قال انه
 هذه الجارية **التي** اوعدت عندك هذا انها بكر فلما انتهت وجدتها ثيبا **قال** بعضهم
 داهت مؤذنا اذن ثم تركه وجعل عشي سريرا فقلت له الى اين فقال احب ان اسمع اذا
 الى اين يبلغ جائت امرأة الى معلم ولد لها تشكوه فقال له من اين انت فقالت باقاة
 فقالت له يا معلم هذا صبى ما يتفعل الكلام فانه ما اردت لعله ينظر بعينه فتوب
قال المجاهدون بمعلم وعند عصاة طويلة وعصاة مضجرة وصو لجان وكرة
 وطبل وبوق فقلت له ما عند القعدة قال عندي صنعا او باش فاقول لاحدهم
 افتر لومات فضرط لي فاضرب بالعصا القشرة فبنا خر عنى فاضرب بالعصا الطويلة
 فضر من بين يدي فاضع لكره في الصولح فاضرب فخضجه فبقوم الى الصفا كلهم
 ويضربونني بقرن كلهم باعلى صوت حتى لا يسمع احد صوتي فاضرب في الطبل وانفخ في
 البوق فسمع اهل الدرب فاجتمعوا وخلصوا منهم **انفخ** الرشد هو ما عرسك
 ومعه زبره الفضل يحوي البرمكي فاذا هما شيخ من الاعراب على جاد وبرمد فقال
 له الفضل هل ادلك على دواء لعينك فقال نعم قال خذ عود الهواء وعين الماء فصب
 في قشر بقر البوق واكحل فاعشى الشيخ فضرط خروطه فقال هذا اجرة دوائك وان
 وذاك **فائدة** بدلكه خطوط ساعات معوجة واربعة اصابها سطر لا يكسده اند

و طریق دانستن ساعات معوجه ماضیه بطریقیکه خواجسته غفره ذکر کرده اند تا آنکه

ارتفاع هر روز را خواهند پیدا کنند شنبه ارتفاع داران نهند اسطرلاب

مکروا کنند چنانکه پهلو کو با فتاب باشد تا سائیلینه بر عضاده افتد چنانچه این

هیچ جانب محرف نشود و نگاه کنند تا طرف سائیلینه بطریقش کدام خط افتاده آن

و در اینجا ملا عبدالعلی بر چند در شرح بیست باب سهو فاحش کرده اند در این باب

که پهلو را بر پهلو ی اسطرلاب تفسیر کرده و گفته چنانکه پهلو ی اسطرلاب یعنی طرف

که اجزای ارتفاع بر آن منقش بود و این بسیار فاضل و درست است چرا که وقتیکه

شنبه ارتفاع دار غایت ارتفاع نهند پهلو ی اسطرلاب را بجانب فتاب کنند تا

که سائیلینه بر عضاده افتد بلکه بخوف می شود مگر در وقتیکه شمس در غایت

ارتفاع باشد آن وقت ارتفاع ساعات معوجه احتیاج با اسطرلاب نیست

و سبب محرف سائیلان است که البته همیشه سائیل در خلاف جهت دی قرار می

ی باشد خلاف جهت در این صورت محالست که عضاده باشد همچنانکه مشاهده

فائده بدانکه عز و ات حضرت یحیی علیه السلام شش غزوه بود ۱ ابوا ۲ ابوا ۳ عسیره

۴ اولی ۵ بدر کبری و در این جنگ لشکر حضرت سیصد سواره نفر بود

و در این حرب ملائکه معاونه پیغمبر بودند ۶ غزوه بنی سلیم ۷ سویتی غزوه

هفتم ۹ غزوه احد لشکرهای حضرت در این جنگ هفتصد نفر بودند و حمزه

سید الشهدا در این جنگ شهید شد ۱۰ غزوه بخرا ۱۱ غزوه اسد ۱۲

غزوه بنی قریظ و در غزوه ۱۳ غزوه ذات القلاع ۱۴ غزوه بدر الجحر ۱۵ غزوه

دومریمند ۱۶ غزوه خندق و احزاب عمرو بن عبدود در این جنگ بود

ابلوئین بن مکنه شد ۱۷ غزوه بنی قریظه و در این حرب لشکر حضرت فزید
 به پنج هزار کس بوده ۱۸ غزوه بنی الحنا ۱۹ غزوه بنی قریظه ۲۰ غزوه بنی المصطلق
 ۲۱ غزوه حدیبیه ۲۲ غزوه جنب در این حرب لشکر انحصار هفت هزار کس بودند
 بودند و بعضی اهل طایف را در حبش آمد ۲۳ غزوه فتح مکه و لشکر حضرت
 دوازده هزار کس بودند ۲۴ غزوه حنین ۲۵ غزوه طایف ۲۶ غزوه
 بنو نضله بدانکه و لا یابنکه در ایام حضرت پیغمبر فتح شد و بتصرف آن
 حضرت آمد همچنانکه در تذکره الائمه ملا محمد باقر مجلسی است باین تفصیل
 مکه معظمه و مدینه و ولایت یمن و بخاوند و صحرای عمان و قطیف و الحجاز
 و باده و بحران و جنب و فک و قلاع جنب و کل جبال عرب و ولایت بحرین و توابع
 آن و بعضی ریشام و بخوان و طایف و رسال ششم باینحضرت مامور شد که
 نامه بمالوک و سلاطین جهان نویسد و ایشان را باسلام دعوت کند اول نامه
 به قول قصه دوم نوشتن آن مسلمان شد و اسلام خود را مخفی داشت و دیگر
 نامه به پادشاه شام نوشتن آن هدیه چند فرستاد و توفیق اسلام بنافذ و دیگر
 باضحه ملقب بنجاشی پادشاه حبشه نوشت و او مسلمان شد و دیگر نامه
 بمجنش و کش پر وین پادشاه عجم نوشت و او کاغد حضرت را در دید لعنه الله علیه
 و در جواب انحضرت بیگم سکر و فرستاد و انحضرت تفرات زدند که ولایت او بد
 ما خواهد آمد و از خجانشند و دیگر پادشاهین فرستاد و آن نیز مسلمان شد
 ولایت یمن را ببلال زمان انحضرت واگذاشت مر و بست که شهر یافور اسیر
 کردند بنزد عمر و در آنجا وارد مجلس طلبید پس شهر یافور بن خود پیروز شد

جوه

و تها

داد که هیچ مرد و زن سب کاعذش پاره که من بیند کی گفتن عمر نه پس چنان وضو
 کرد که او دشنام داد حضرت امیر و فرمود که نه بلکه نفرین بپر و کرد و بگوید حضرت
 امیر و با شخص اصفها و صفا اهل اصفها و ابیان که پس بعد از سکوت حضرت
 انشخص عرض کرد دیگر بگو حضرت فرمود امیر و این و این یعنی امر و این و این
فائده بدانکه اولاد پیغمبر چنانکه در تذکره الائمه ذکر شده پنج نفرند و سیم
 فاسم از خندبچه و برهم از مادر فاطمه و سر و خن فاطمه و رقیه و زینب هر سه از عکله
 و بعضی و پس از بکر و هب طاهر نیز گفته اند بعضی هب طاهر و الهب برهم گفته
 و اولاد حضرت امام المؤمنین علیه السلام پانزده نفر بودند و هجده دختر اما پسرها
 حسین و حسن و علی و محمد و محمد اکبر و عبد الله و ابو بکر عثمان و جعفر و عبد
 و محمد الاصف و یحیی و عون و عباس و محمد الاوسط و محسن و شفیق و این دوسقط
 شدند و اما دخترها زینب الکبری و ام کلثوم الکبری و ام الحسن و ملة الکبری و ام
 هانی و مهرونه و زینب الصغری و ملة الصغری و ام کلثوم الصغری و رقیه فاطمه
 و اما مادر و خندبچه ام الکرام و ام سلمه و ام جعفر و حامه و نفیس حسن و حسین و زینب
 کبری و ام کلثوم کبری حضرت فاطمه اند و محمد اکبر از خن فاطمه است و عبد الله و ابو بکر و الهب
 بنت مسعود و هبته و عباس و جعفر و عبد الله و ام البنین بنت حرام بن خالد
 و یحیی و عون از شما بنت عباس است که اول زن جعفر طاهر بود و مادر محمد اکبر
 نیز است و محمد الاوسط و اما مادر است بنت ابی العاص که دختر زینب بنت رسول
 الله و ام الحسن و ملة کبری مادر ایشان سعیده بنت عروه است و باقی و اما
 مادر ایشان کنایه نبوده بلکه ام ولدند و اما حضرت امام حسن علیه السلام بد

اولا و انت بعضی پانزده گفتند بکد خرام الحسن باقی بر حسن و عمر و حسین
عبدالله و عبد الرحمن و اسمعیل و محمد و یعقوب و جعفر و طاهر و حمزه و ابوبکر و فاسم
نهد و بعضی شانزده گفتند بکد خرام پانزده پیش بعضی پنج دختر نیز گفتند
ام سلمه و ام عبدالله و رقیه و فاطمه ام الحسن و بعضی بنامه و ام الحجاز بنی زاولا
انحصر دانستند و انحصر سپید زن کرده بود و طلاق گفته بود و انحصر
بالتاس عمر خطاب همراه لشکر سعد و فاضل بن عیثم تشریف آوردند و تاشه روی فتند
و از اینجا بقره کهنک واردستان تشریف بردند و از اینجا بقره قها بیه از اعمال
ناپس تشریف بردند و باصفهان تشریف آورده در خارج شهر فریب برانند
و در مدینه است مشهور است الا در نزل فرمودند و ان زمین با اینجاست
سخن گفت کباب بن رسول الله در اصفهان سحره بسیار عونه بخواند و در مسجد
عتیق اصفهان نماز کند و در مسجد بستان نماز کند و اما حضرت امام حسن
علیه السلام چهار پسرین کوری شود علی اکبر و علی اوسط و زین العابدین و علی اصغر
عبدالله و محمد و حسین و بغیر از علی اوسط همه در کربلا شدند و بعضی علی اکبر را
امام زین العابدین می نامند و مادر امام زین العابدین شهر بانو است و همچنین
مادر علی اصغر و بعضی مادر علی اصغر را لیل بنت ابی مرثد می دانند و بعضی
اختیار لالت می کنند که شهر بانو در کربلا نبوده و فوت شده بود و بعضی دیگر
می گویند بود و بر د و لجناس سوار شد بمثل عجم آمده در ولایت طهران کوفی
است را اینجا غایب شد و اما حضرت امام زین العابدین را پانزده فرزندان گفته
اند امام محمد باقر و زیند و عبدالله و حسن و حسین و اصغر و عبدالله

و عبد الرحمن و سلمان و فاطمه و ام کلثوم با امام محمد باقر علیه السلام سرپرستانند
 و بکدام خبر سرپرستار امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابراهیم و دختر امام سلمه و بعضی پنج
 پسر و دو دختر گفته اند پنج پسر امام جعفر صادق علیه السلام و عبد الله و ابراهیم و عبد الله و
 علی و دو دختر امام سلمه و دینار مادر امام محمد باقر و دختر امام حسن بود و اما امام
 جعفر صادق علیه السلام ده اولاد اولاد داشت و دختر امام فاطمه هشت
 پسر امام موسی و اسمعیل و عبد الله و اسحق و محمد و عباس و علی و طفیل و شریزاده
 که از او کرده اند حضرت او را خجری و دو کشت امام موسی کاظم علیه السلام و اولاد
 آنحضرت را سی و هفت پسر و دختر شمرده اند امام رضا و فاطمه و اسمعیل و جعفر
 و هارون و حسن و احمد و محمد و حمزه و عبد الله و اسحق و عبد الله و یحیی و حسین و
 فضل و سلمان و عباس و عقیل و عبد الرحمن و فاطمه کبری و فاطمه صغری و قه اظم
 امام جعفر لها بر دینار و پنج خدیجه علیه السلام و مندرج در خبر عایشه امام سلمه و مهرون و قه
 صغری و بعضی عابد و مرتضی و عمر و جعفر و صغری و اسم و دینار شمرده اند و بر و انبیا
 آنحضرت داشت فرزندان بود بیست و سه پسر و سی و هفت دختر و امام و صلوات
 پنج پسر داشت امام محمد تقی حسن و حسین و جعفر و ابراهیم و بکدام خبر عایشه نام و نسل
 آنحضرت از امام محمد تقی باقی ماندند امام محمد تقی علیه السلام و دو پسر داشت امام علی
 نقی و جعفر و دو دختر فاطمه و امامه امام علی نقی علیه السلام بکدام خبر داشت عابد و
 و چهار پسر امام حسن عسکری و محمد و جعفر و یحیی و بکدام خبر میگویند این
 جعفر و بیست و هفت فرزند داشت امام حسن عسکری علیه السلام از مادر بکدام خبر
 مقدار بنظر نرسید فاطمه بدانکه هر دوی بیست و هشت کانه را بر سر شمر

است اول سروری آن دو حرف بود مجموع آن دوازده حرفست و در هر هفت
 و آن سه حرف بود که آخر حرف اول نباشد آن سه حرفست و سیم ملفوفی
 آن سه حرف بود که آخر حرف اول باشد و آن سه حرفست و اینها را مکتوب نیز گویند
 شعر مشکل دی بر سر کوردن لغات کردم مرهاکان را جنبت یارت کردم
 کفاره آنکه روزه خوردم رمضان در عهد نماز بیطهارت کردم بدانکه دی عبادت
 است از زمان ماضی که در عبارت آن بدن انسانیکه روح و قوای نفسانیته در
 مخفی هستند و مراد بدن نه قوای مذکوره است که منشا خصال در بدن است غارت
 کردن عبارت از دست برداشتن قوای مذکوره یعنی ترک خواستهها و مقتضیات
 دنیوی و می تواند شد که مراد از غارت کردن کوردن این باشد که آنچه مقتضای
 بدن است از اکل و شراب لباس و سایر چیزها که کو با جمیع آنها بدست غارت کردم
 دست برداشتم و بر باد نهادم و مراد از پاکان مرشدان و کاملانند که طالبان
 راه حق بنویسند از ایشان از لوث جسمانیست پاک میگردند و مراد از زبهار ایشان
 توجه بجانبدان و وصول بحد مثالیست و جنبات کتاب از اینست که
 هنوز بالکلیه از ادب و ناس بشریة الوان جسمانیته پاک نشده است یعنی با وجود اینکه
 فی الجملة مقتضیات و مشتهیات بدن را ترک نکردم باز بعضی از علایق بدنیست که خجاست
 در این عالم از آنها منفک نمی شود مبتلا بودم و حکم جنبت شستم و باین حال قصد
 کاملان وواصلان کردم و مراد از رمضان ایام سالوات است که مقرب است که سالک
 بجهت مقصود ترک مشتهیات نفسانیته ماکل و مشارب لذت نماید پس کو با شنبه
 مبارک رمضان است روزه خوردن کتاب است از کتاب بعضی از آنچه نباید

بر سر

ودان واثان مرتکب شد تقصیر دان ایام و مردان عبدانهای سلوک و وقت
 مشاهده و وصول است مردان نماز بیطهات مشاهده ناقصه و وصول ناقص
 بیکمال می تواند بود و بنا بر این معنی این می شود که بجهت تقصیری که این ایام از مردان
 ایام سلوک سرزده در روز بکه باید بمقام وصول برسم یا بچه باید و رسید و یا
 رسیدم حکم نماز بیطهات داشت می تواند شد که مردان نماز بیطهات نماز ^{مستحب}
 بر نفس خود که حقیقت مثبت است تکبیر فائز باشد در این وقت معنی این است
 خواهد بود که چون در چنین سلوک شرط مجاهد بود مسؤل نشد بکفاره آن ^{در وقت}
 مقامی که شهود و وصول و کاردانان محالست بیکباره بر نفس خود تکبیر فائز ^{در وقت}
 بالکلیه خود را از تعلقات ناسوتیه و عواید جسمانیته دور گردانند خود را در معرفت
 فناء فی الله و او در دم والله سبحانه اعلم **کلام** الشیخ عبدالمؤمن المغربی فی کتابه
 المسمى بالبيان للذهب ل لا وصول الى مقامات الاعلى الایمقانات النبویه و شرح
 کاسات النساء و من طلب لذته و شرب الاجاج الممر و من امل المناصب و ترک المالکاسب
 و ركب التباس و من احب الشیء یخضر و کرم النافه الجعفر الفاضل کما و قطع الماسه
 و فاق الارباب العجربان و عاق الاثاب الکبران و دمع الخلد و الضمیر و ودع
 التقصیر المصمیع انظر ان الشرف مریدک بالولایه او بحر یغرق بالاولایه او هنر
 بمعبر السوا لا یستوی القاعد مع الولد و الاهل و السائح فی الحزن و السهل الا
 ان الرقة فی الهبط الوحل لا فی غشط النائم و صاوة القاعد علی النصف من صاوة
 القائم من سکن شهوة المبائیة و تعود شهوة البائیة و لم یخرج من الخلال و لکن ولد
 بهر سوی تعالی لسن کن لا یفرع الا الجبال الزوامخ و لا یدفع الا الامبال و لا یفرغ

اندر اسرار برهم بین کودانش یافت سر و با همین مرتبه ای که نذر
 سخت خرم بود افتادون چون بر آدم دستم از نذر ننگ در جهان خوش هوای نذر
 من چهارچون رحم دیدم چون در این آتش دیدم انسانکون اندر این آتش دیدم عالم
 ذره ذره اندر عیبی اندر مادر بحق مادری بین که این آتش ندارد و در
 اندر مادر که اقبال آید اندر مادر مدد دولت است من در رحمت می کشایم پای تو
 که طرب بخونیم پروانگی اندر او دیگران را هم خوا کاندانش شاه بنهاد خوان
 اندر آیدای مسلمانان عنر عذب بن غذا نیست اندر آیدای مهر پروانه وار
 اندرین بهره که دادند بدانکه کسبای شود که در حفر قنات چاهها و اما
 اینها علق بیبای شود و کشیدن دلو و امثال آن از قعر چاه طولی بهم می رسانند و باین

سبب کار صوبتی بهم می رسانند لهذا مافاعده در اینجا بیای کنیم که باعث سهولت
 این امر بشود نوعی که از چاهی که چهل ذرع عمق و باشد دلو بقدری که از چاه ده ذرع
 بیرون می آید و باید یعنی باین سرعت باین قدر از زمان کشیده شود و از چاهی که
 ذرع باشد بقدر چاه بیست پنج ذرع و همچنین طریقه ایست که باید در وسط
 دیوار چاه یعنی جایی که دوری از آن قعر چاه و در چاه مساوی باشد یعنی باین فر
 برد و در جایی که بقدر نصف چاه مقداران باشد بر اینجا بیست دلو از بران در میان
 بیست پس نصف بالای چاه و نیز بد و نصف کرد و بر وسط آن نیز یعنی باین فر و در
 و در میان که بقدر نصف چاه بران بیست سران و بیست از آن حلقه ها مثل آن که در میان
 و در میان اول را داخل در آن حلقه کرد و سر در میان سیم هر که در سر چاه است بکشد
 و بالا کشد دلو برود که گفتیم بالا می رسد سؤال دین مانی سوی حمار فقام

از بهر خوان تا شود یکدم دل از صحبت پناوی خورد دیدم نشستند و میانه شد
 هر مان باد بگری کردی عناب دلبری کفکش بود و از روی شرع مصطفی
 با چنین ناخواران بنشین ای شک پری گفت تا محرم نبند هر هفت از یک
 ایشان را کرده یک مادر در شفقت مادری دو برادر و برادر زاده یک مادر من
 و آن یکی شوهر بگریند چه بنکوبینگری اینچنین مشکل را پیش مدی دانای عصر
 کر کنی حل این تو بار یک جوان بخور جواب مادر ایشان کنی بود در اصل ای
 امام بنده زاده بدی که بگری عورت بخیزد آن را داشت آن عورت را پدر
 دختر یک برادر در بگری بد مادری بعد از آن بهر پدر عورت آن زن را بخور
 دو پسر را از ایشان هر یک یک لک طری باز از بهر پدر خواست بعد از آن از دو
 برادر زاده پیدا کرد از آن چون پری چون که زوهم شد جدا شخص کرد و از آنجاست
 در و جو مادر ایشان دو پسر چون مشتری خوانند آن عورت یکی را دخترش را
 آن دگر این جوانان سوال مد چه بنکوبینگری دوی لفظ را و آن یکی کتاب
 القصص یا شاعن الصدق بالاشاعن الصادق قال کان فی کتاب انبال اکان اول
 يوم من المحرم يوم کرم ثبت فانه بکون الشتاء شد بدل بر دگر الی یوم بکثر فی جملة
 وتغلو منه من خطه و یقع منه الوباء و موت الصبی و بکثر من جملة تلك السنة و یقل
 الصل و بکثر الکما و یسلم الزرع من الافة و یصیب بعض الاشجار الافة و بعض الکو
 و یخسب السنة و یقع بالزوم الموان و یغزوهم العرب بکثر فی الطبق و الغنای فی الی
 العرب بکون الغلب فی جمیع المواضع للسلطان بکثر و اکان یوم من المحرم فانه
 بکون الشتاء صالحا و بکثر المطر و یصیب بعض الاشجار و الزرع الافة و بکون واجبا

مختلفة وموت شديد بكثرة الهواء والوباء والموتان ويكون في آخر السنة بعض
لعلاء في الطعام ويكون الغلبة للسلطان في آخره وإذا كان يوم الاثنين فانه يكون
لشقاء صالحا فيكون في الصيف حار شديدا وبكثرة ^{الموت} أباريه وبكثرة البقر والغنم وبكثرة
لعلاء وخصوصا الطعام والاسعاد في بلدان الجبال وبكثرة الفواكه ويكون موت
يكون في آخر السنة يخرج خارجي على السلطان بنو احمى المشرق وبصبي بعض فارس
ثم وبكثرة الزكام في أرض الجبل وإذا كان يوم الثلاثاء فانه يكون الشتاء شديدا
وبكثرة الثلج ولجمد بارض الجبل وناحية المشرق وبكثرة الغنم وبصبي بعض الاشجار
كروم افدو ويكون بناحية المشرق والشام ^{والسبل} مدمدم من جفاف في الشتاء يموت فيه
يخرج على السلطان خارجي قوي يكون الغلبة للسلطان ويكون في أرض فارس في بعض
ملاة افدو وتغلبوا الاسعابها في آخر السنة وإذا كان يوم الأربعاء فانه يكون الشتاء
سطا ويكون المطر في القبط صالحا فاما مباركوا وبكثرة الثمار والغلال في الجبال كلها
ناحية جميع المشرق لا ان يقع الموت في الرجال في آخر السنة وبصبي لناس بارض بابل
بالجبل افدو وخصوصا الاسعاد يكن مملكة العرب في تلك السنة ويكون الغلبة للسلطان
إذا كان يوم الخميس فانه يكون الشتاء لينا وبكثرة الحمى والفواكه والعسل يخرج
شرق وبكثرة الحمى في اول السنة وفي آخره ويجمع أرض بابل في آخر السنة ويكون للورود
الى المسلمين غلبة ثم ينهز العرب عليهم بناحية المغرب يقع بارض الهند وحب الظفر
لوك العرب وإذا كان يوم السبت فانه يكون الشتاء باردا وبقل المطر والاوراق
لمياه ونقل الغلال بناحية الجبل مائة فرسخ في مائة فرسخ وبكثرة الموت في جميع الناس
تغلبوا الاسعاب بناحية المغرب وبصبي بعض الاشجار افدو ويكون للورود على الفرس

كره شديد فائدة في علامان كخوال الشمس من الكتاب المذكور اذا انكسفت
 الشمس في المحرم فان السنة تكون خضبة الا ان تصيب الناس وجاع في اخرها
 وامراض ويكون من السلطان ظفر ويكون زلزلة بعد ما سلمة واذا انكسفت
 في الصفر فانه يكون فزع وجوع في ناحية المغرب يكون قتال في المغرب كثير يقع
 الصلح في ربيع والظفر للسلطان واذا انكسفت في ربيع الاول فانه يكون بين الناس
 صلح وبطل الاختلاف والظفر للسلطان في المغرب بقرب الغنم وينزع في اخر
 السنة ويقع الوباء في الايل والبيداء واذا انكسفت في ربيع الثاني فانه يكون للناس
 اختلاف كثير وبطل منهم خلق عظيم ويخرج خارجي على الملك فيكون فزع و قتال و
 بكثر الموت في الناس في جمادى الاولى يكون السنة في جميع الناس بناحية المشرق والمغرب
 ويكون للسلطان الى الوعة نظرو بحسن السلطان الى اهل مملكته وراعي جانبهم وفي
 جمادى الاخرية يموت رجل عظيم بالمغرب يقع ببلاد مصر قتال وحروب شديد ويكون
 ببلاد المغرب غلاء واخر السنة وفي رجب الحبيب تم الارض تكون مطار كثيرة بالبحر
 وبناحية المشرق ويكون جراد بناحية فارس ولا يضرهم ذلك وفي شعبان المعظم
 يكون سلامة في جميع الناس من السلطان ويكون للسلطان ظفر الى اعدائه بالمغرب
 ويقع وباء في الجبل في اخر السنة ويكون عافية الى سلامة واذا انكسفت في شهر
 ربيع الثاني كان جملة الناس يطعمون عظيم فادرس يكون للزوم على المغرب كره شديد
 ثم يكون للزوم وبسبب منهم وبغنى وفي شوال يكون في ارض الهند المشرق وفي
 في القعدة يكون مطر كثير منوات ويقع خراب بناحية فارس في في المحرم فانه
 يكون فيه بياح كثيرة وينقص الاشجار ويقع بارض من المغرب سبع وخراب في كل ارض

من ناحية المغرب يغلو عليهم ويخرج خارجي على الملك يصيبه منه شدة ويقطع
اهل فارس ثم يخص في العام الثاني فاقده في علامات خواتم من الكتاب
المذكور اذا انتصف الشهر المحرم يموت بالمغرب جل عظم وينقص لفاكهة
بالجبال ويقع في الناس حكة وبكثر الموت بارض بابل ويقع الموت بغيروا اسعارهم
ويخرج خارجي على السلطان والظفر السلطان وفي صفر يكون جوع ومرض بابل
وبلاء هاشمي يخوف على الناس ثم يكون امطار كثيرة فيحسن نبات الارض حال الشتاء
ويكون بالجبال فاكهة كثيرة وفي ربيع الاول يقع بالمغرب قتال ويصيب الناس
برقان وبكثر لفاكهة بالبلاد بناحية ماء ويقع الدود البقول بالجبال ويقع غرق
كثير بماء وفي ربيع الثاني بكثر الابداء وبكثر لمخض المياها ويكون السنة مباركة
ويكون للسلطان ظفر بالمغرب في جمادى الاولى يموت كثيرا كثيرة باليد يصيب
عظام شام بلبته شدة ويخرج خارجي على السلطان والظفر السلطان وفي جمادى
الآخرة بقل الامطار ينشوي يقع فيها جوع شدة ولا يصيب ملك بابل والميا
الى المغرب بلاء عظيم وفي ربيع الثاني يكون بالمغرب موت جوع ويكون بارض بابل
امطار كثيرة وبكثر وجع العين في الاقطار وفي شعبان يقتل الملك ويموت بملاك
ينمو ويغلو الاسعا وبكثر جوع الناس في شهر رمضان يكون بالجبال رطوبة
وتلج ومطر وكثرة المياها ويقع بارض ماء موت كثيرا للصبيان والنساء في شوال
يطلب الملك على اعدائه ويكون في الناس شر بلبته وفي ربيع الثاني يقع لكثرة
لشدة ويظهر الكون في بعض الارضين الجبال وفي ربيع الثالث يموت رجل
عظيم بالمغرب يدعى فاجر الملك قال لواءك وجميع ذلك ان حدث عن دانيال بحري

المدام والحوادث في الدنيا **الحادي** قال النبي صلى الله عليه وآله إذا أراد الله بقوم
 خيرا مكرهم بالليل ثم نهمهم بالنهار وقال تعالى إذا غضب الله على امتة ولم ينزل بها نقما
 غلت سعادها وقصر أعمارها ولزج تجارتها ولزقت مئادها ولم يضر زانها
 وحبس عنها أمطارها وسلك عليها شرارها وقال تعالى إذا مضت الزكوة هلكك آثارها
 وإذا جاد الحكام امسك لقطره من السماء وإذا خضت الامة رضوا لمشركون على المسلمين
فائدة قال شيخنا المعبدية في كتاب الاختصاص العلم انه اذا قرنت في هرة مع البرج
 في برج واحد هلك ملك لزوم او يكون مصيبتا عظيمة او بلايا واذا قرنت مع الحمل
 كان العانة شدة وضيق واذا قرنت مع المشري صاب الناس غناء من العيش واذا قرنت
 عطارد يكون اهراقا لدماء وفتح عظيم واذا قرنت بهرام نزل في برج واحد هلك ملك
 حدث في ارض ذلك البرج وان اجتمع بهرام والمشي ما مات ملك عظيم الشأن واذا اجتمع
 زحل وعطارد وقع في التجار الخوف والحزن وكل في اهل الارباب اذا اجتمع زحل والمشي
 في برج واحد تغيرت الدنيا في سائر الاحوال وتغير اموال الناس ويخرج الخواص من الثروات
 كلها وخاصة من الجبلان والديلم والاكراة ويقبلون الناس قنالا شديدا ويشتد
 الامر عليهم من الخوف والحزن وترفع السفلة شأنهم وتغير طباع الناس كلامهم وينت
 الحبا والانسانية ويبدفهم كثيرا فسادا خاصة في النساء واسقاطا لوالدات والاطفال
 واهراقا لدماء وانقلع الجموع واذا اجتمع المشري عطارد راحا الارض طاعون يقع
 فيها بين الناس العداوة والبغض واذا ركبت القمر فوق زحل ذهب ملك ملك العالم
 بهرام عطارد في العقرب فنزلت اية فضلك بابل واذا اجتمع في هرة والمشي في
 العقرب فنزلت اية فزع ومرض يارض بابل وان اجتمعت الشمس وزحل في العقرب

فذلک ابتداء اختلاف الروم و قتل ملکهم و اذا اجتمع المریخ و عطارد فی ثولة العقرب و اذا
 ابتداء خراب بیت ملک بابل و اذا اجتمعت الشمس و القمر فی ثولة العقرب و بهارهم فی الثور
 فان استطعت ان تتخذ سربا لنزدخل فیه فاضل و اذا اجتمعت الزهرة و المشتري فان
 نختب من ارض و وجه من عدوة و کيوان اذا نزل الطرفة و الدبران و وقع الطالعون بالعراق و ما
 کثیر من الناس و اذا نزل الطرفة علی اخره یكون فی ارض العراق قتال و فتنه و اذا نزل النسر قبلت
 اعمال العراق و لقوا بلاء و شدّة و اذا نزل کيوان اخضر یكون بارض العراق و اذا نزل کيوان
 وقع الموت فی البصرة و السباع و الوحش و اذا نزل کيوان و المشتري لا کلبل و القلب ثولة
 يقع فی الشری و العرب طاعون شدید و موت من الناس ناس کثیر و يقع الفساد و البلاء فی
 الارض کلها و یكون بلاء علیهم کلها فی الناس یقتل الملوک و العلماء و یرتفع سفله
 من الناس اعلم ان مع الشمس کوکب لها اذا ناب بعضها فوق بعض فاذ بدأ کوکب منها فی
 ریح من البروج وقع فی ارض ذلك البرج شر و بلاء و فتنه و خلع الملوک و اذا رابت کوکبا
 لا تعرفه و ليس علی مجاری النجوم یفصل فی السماء من مکان الی مکان فیشبه لصوت و ليس فان
 ذلک ابتداء محرم البلاء و قتل المظماء و کثرة الشر و الهلوس و الاثوب فی الناس فی
 خراسان الخ لوی ان شئت منها کان مکتوبا اقول و کان فی اصل الکتاب هکذا قول و نسخ
 من خط ابن الحنفی شاذان رحمة الله علیه شعری شکل کفر و ایمان و ترین بکد بکند هر که
 ا کفر نیست ایمان نیست بدانکه اگر چه هر که اقرار بوجود واجب صفا او نبوت و
 مامت کند حکم با ایمان او می شود و احکام مؤمنین بر او جاری می شود اگر چه ابا و پد
 رها باشد ما ایمان واقعی میباشد مگر آنکه آدمی خود براهین عقلیه و اوله فاطمه
 سب کند این نمی شود مگر اینکه اول خود را از ایمان و اعتقاد با حق خود بری کند

الفی فی معناه انه ذهب الی البید الی جمیع القافله فاذا رجع ظل الشمس یرجع هو
 قال الجوهر فی البصاح الوسط محرکه ساکنه وساکنه محرکه اقول مراده ان الوسط
 بتحرکات لستین عبارته عن الوسط المحقق مکانه ساکن لا بتحرک واما بسکون لستین فهو
 ما بین الطرفين یجمل مواضع کثیره مکانه بتحرک شعری شکل کفتم که شوم سید
 کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند کفتم که شوم پاک را لا بشی هر الوده
 نموده اند پلیدم کردند بدانکه مشهور است که بالا تر از سباهی نکی نیست دیگر
 سبهارانک نمی کنند و قابل نیک دیگر نیست مراد قائلان است که خواستم خود را بجای
 بزرسانم که از زحمت و تکلیف قشاقه فارغ یاشم سفیدم کردند یعنی بجای افنام که
 جمیع تکلیفات را برای من هست با اینکه نظر باینکه سبهار دیگر قابل نیک نیست
 فعلیه محض است و سفیدانفعال محض است میگوید خواستم بر تیره کمال غفلت
 محض رسم مانند هو قابل محضم کردند هم چنانکه سفید قابل جمیع اوان است بآنکه
 مراد از سباهی حصول محض نور الاوار است از سفید که نهایت بعد از آن را
 که هر که محض نور الاوار در سبدها المرفه نورانیت و طی می شود هم چنانکه قهرک
 با شمس مجتمع شدند و نور محترقی می شود هرگاه نهایت بعد بهم رسیده نور
 او در نهایت و فوری شود و می تواند شد که مراد این باشد که منبع آب حیات
 که اسرار حق است شوم همچنانکه آب حیات در سبها است مرا سفید کردند و آب
 حیات را از من دور کردند کفتم که شوم فضل کلیدم کردند یعنی کفتم که مثل
 فضل شوم که اسرار بسبب من محفوظ باشد و در کج اسرار مقیم باشم و بیکنرا
 مانع باشم مانند کلید کردند یعنی از دور دور کردند و مرا هم چنین کردند که غایت

خطای این ندارم بلکه آنها را فاش می‌نامم وی تواند شد که مراد از قفل شدن این باشد
 که خواستم کرده شوم چنانکه می‌گویند در قفل شد یعنی خواستم حواس خود را از
 لایقش علایق دنیوی دور دارم و در حواس ظاهر و باطنیه را نیز بندم و بغیر از حق را
 ندیده‌ام کلام کرده‌ام یعنی کلید بن کرده‌ام چنانکه می‌گویند قفل را کلید کردند
 یعنی را حواس مرا کشودند و از هر گونه نامائی داخل کردند و الله اعلم **شعر**
 پیش از این قطعه تهنیت هم شکست شد پیش از این شکست چنانچه فهمید
ایضا شمعش نیم بکینجی شمعش تا با طفا که به تنبیس کینجی بفرار **مؤلف**
 شمعش نهفته شکستیم کعبه شمعش نهفته شکست بخار **مؤلف** دان که
 بی روی وی بر ما چه بکند شذ است او از تو بار شد و اشل از وی بگذشت
 دیگر چه با بهر ما چه خود دارد کامر و بهار تو را کار داد و بگذشت است
 دیگر چه امید و غلام که از جوش مرا تیر از جگر در فتنه و تیغ از قفا بگذشت
 شادی کندی عاشقان کامد صبا دامن کشان داد این بشارت کاین رسانها
 از جفا بگذشت است اید صفای کوش از خاک بخون نالها با آنکه از دور اند
 بس فریاد بگذشت **مؤلف** اگر چه بهمان کرد و دین ره داه و ما را توان
 شد پس آنجا که باشد در نظر ما را اگر ساقی کند لطفی و ابد در ترحم ببرد امید
 اند سازد از سر قد و ما را ندارم طاقت بهی که لطفیت جانا بکش هر نوع
 می‌بند از نظر ما را فرستاد به دل و بر سر کوش که کردی کند عاشق کشی زود
 این خبر ما را نگر در من عاشق ضعیفهای ای ناصح محبان پیوده افسانه می‌پرد
 سر که ما را صفای صفا نیست در دل درخ بلور خوشا و در کمان دلبر در لید

هر چیزی که فرموده میشود چیزها بیست که هرگاه بقدر مساحت از آب بردارند وزن
 آن ثقیل تر است و هرگاه وزن آن مساوی آب باشد باید بیشتر آب فرو رود و در
 قولام الفندل که حکایت قولک فذلک لحساب الجعفلة حکایت قولک جعلت فدا
 الهبللة حکایت لا اله الا الله محولت حکایت لا حول ولا قوة الا بالله الحمد لله حکایت الحمد
 البسمة حکایت بسم الله الحمد لله حکایت حسنا الله التمجید حکایت سبحان الله البنا
 حکایت بابی نثانی حکایت قول لصیثا بابا الجعفلة حکایت عی علی الصلوة و عی علی
 الفلاح و عی علی جزالعل التبحر و البرهت حکایت بابا اسحق و بابا ابرهیم و الجعفر
 حکایت بیج و والد معز حکایت ادم الله عزک و الطیفة حکایت اطال الله بقاءک
 کثیرا ما وقع فی الاحادیث ذکر بلاد الجبال و هی ناحية مشهورة يقال لرفقتها
 مفازة فراسا و فارس معز بها ازربان و شمالها بحر الحمر و جنبها العراق و حوز
 لا یسب بها الفحل و الانون و النادر بیج و الانرج و لا یسب بها الفحل و قصبها اصقفا
 وری و همدان و قره بن فائده احبعت حروف المعجم کلها فی بیتین من کتاب الله
 و لیس فی القرآن ابته فیها جمعها عنهما **الاولی** قوله تعالی سورة العن انزل
 علیکم من بعد النمام **الثانی** فی سورة الفتح محمد رسول الله و الذین معه شد
 علی الکفار **فائده** ست بابک بحفظه فار بهما من شر و الاعداء و فی کل منها عشر
الاولی فی البقرة المزلزل المزلزل من بنی اسرائیل فی قوله بالظالمین **الثانی** فی ال
 عمران لقد سمع الله قول الذین الی قوله عذاب محرق **الثالث** فی الدال المزلزل الذی
 بیل لهم کفوالی قوله فتلا الی **البعث** فی المائة و انزل علیهم بنی ادم بالحق قوله
 من المنقین **الخامس** فی الزمر قل من رب السموات و الارض الی قوله الواحد القهار

و جنوبها

واللهم

الایة

الستاتي في المنزلة ان ذلك يعلم انك تعلم الى قوله غفور عظيم فائدة
قال ابن خالويه النحوي دخلت على سيف الدولة فلما امتت بين يديه قال فقد قلت
اطلعت على اسرار كلام العرب بد يقال للقائم ائصد وللنائم والتساجد اجلس فوال
ومن هذا اخذ قولهم الجالوس يرفع والقعود يضع **فائدة** من سعى من بطن الغل
ودن درهم لم يملك اسفله وان سعى بعد كمو يناكر ما يناسكن عنه واذا اخذت
سبع ثلاث طوال وترك في فارورة مملوءة بد من الزبيب وشدا سها ودفت
في ذبل هو ما وليلة ثم خرجت وصفي المذ من عنانهم مسح منه لاهلبي ما فوة هج
الباه وكثر العمل وقوى الانفاط فحزب **في جوق الحيوان** البض كلها بالاضا المعج
الابيض النمل فانه بالظا حديث فيه ابهام قال لسان العاقل وراء قلبه و
قلب الاحق وراء لسانه ومعناه ان العاقل لا يتكلم الا بعد التدبر فيجعل ما يريد ان
يتكلم به اولا في قلبه ثم يجعله لسانه بخلاف الاحق فانه يتكلم بما لا يعنى من دون تدبر
اولا وبعد التكلم يلفظ الى ما يتكلم به **قالوا** الصواب يكون ابن الوقت مرادهم انه
لا يتأسف على الغائب ولا ينظر الوارد بل يلزم الوقت الذي هو فيه فقط اهنا
بقوله نعم ليجلا ناسا على ما فاتكم **فائدة** كثر مثل ان تضع باب قرية النمل بما فيه
زربخ او كبريت هجرها **فائدة** تروجد صندوق ما شاء الله المصير لوج فيه **في جوق الحيوان**
مكتوب من عمل عملا والعمرة العقر والتمسك بدم ومن ليس ثوبا والتمر في العقر
محصون بين الخب من مات فيه ومن سافر في العمر في الطريق في الحر فله رجوع لا يتعب
كثيرا اكثرهم لا يرجعون ومن ولد بطالع الحمل في الزهرة وعطارد فاسدان واشد ذلك
ان يكون ذلك النسا بالبرج كان المولود من يدي الناس في نفسان كان تحت الارض

كان سراوان كان فوق الارض كان جهرا واجتمع الخجون على ان من تزوج والعمر
 مع سعد الذابج في محافة افترقا قبل ان يجتمعا وان اجتمعا ماتا لو قبل في سنة واكثر
 على اربع ما يكون من الافراق ومن تزوج والعمر مع الزباني محافة مائة ومن ولد
 وكف الخصب في درجة طالع لم يزوج قط **فائدة** اذا مسح مضاعف بالثوم
 فانه لا يجذب له ديدان والحيلة في ان يجذب اذا صاكن ان يسل بالخل **فائدة**
 علك اذا دغيت خاتمك الى شخص فجعل في لحد اصابعه مختلفا فمر ان ياخذ لا يصعب التفتها
 الخاتم اربعة ولا يصلح الفارغة التي بعد ما الى الاصبع الصغير شين شين و
 للاصبع التي فوقها الى الكبري واحدا واحدا ثم اجمع الكل فان كان ثني عشر ففي الابهام
 وان كان احد عشر ففي السبعة وان كان عشرة ففي الوسطي وان كان تسعة ففي يدها و
 ان كان ثمانية ففي الصغير **فائدة** اگر شخصی شش عدد را سه حصه کرده باشد
 و در سه جا بکشد بشمار اینک چهار در یک جا نباشد خواهی بدانی که در هر جای چند
 است بگوینا آنچه در یکی از آن سه جا است مضاعف کند پس بگوینا آنچه در جای
 دیگر است ضافه آن نموده مجموع را مضاعف کند پس آنچه در سیم است ضافه
 مجموع نموده مرتبه دیگر مجموع را مضاعف کند از همگی هفت هفت اسقاط کند
 و از باقی خبر دهد پس اگر یک باشد اربع یعنی در جای اول یکی و در دوم و سیم
 سه اگر بانی دو باشد بجا و اگر بانی سه باشد بترتیب واجب اگر چهار باشد جاب
 و اگر پنج باشد باج و اگر شش باشد جاب **فائدة** لا علم انه اذا تزوج رجلان کل منهما
 ام الاخر فولدت کل منهما ابنا فکل منهما للاخر ولدت في مدح مولنا امیر المؤمنین
 و هو هذا زکی سرتی و فی و فی جی علی خیر شفیع سامیع سميع مطیع رعی

جای

عم

منبر رفيع ونور شهيد سديد سعيد شديد وشهد حميد فريد هصو
هيب لبب حبب شيب ادب ربب بعب كور عظيم عليم حكيم حلیم
كريم حميد شكور جليل عليل كليل بليل اصيل دليل بصور خلف نشر
لطيف طريف حصيف صيف عفيف غفور اعلم ان هذه الابيات السبعة تنفرد
في كل بيت منها بحسب التقديم والناخير بعون الله بدت في التاج بعبود العبد
بعض ثمانية وعشرين بيتا وذلك لان اللفظين الاولين لهما وهما في مخارج الثالث
سنة وهي في الرابع اربعة وعشرين وهكذا الى الاخر قد اوضحنا لوالد العبد زدة المحقق
في مشكلات العلوم ثم لا يخفى ان بحسب التقديم والناخير في جميع الابيات السبعة
ينتهي الى ما يتعسر حصره كما لا يخفى من هذا يعلم ان صوت النكس في الوضع مائة وعشرون
وان اعتبرنا الرجلين فستائة وعشرون **فائدة** اذا اردت ان المرأة الحامل معاذكر ان تسم
او انثى فخذ من اسمها في قدح وضع عليه ما قد علمه الله فانها تضع ذكر فان علم الماء
فانها تضع انثى **فائدة** الابام الخمسة في الشهر نظنها بعضهم اجناب لا يام قد جاء في
الضرع عن الصادق الامام المبين ثالث فاضل ثالث عشر سادس عشر جاد العشر
فاجتنبها مع اربع عشرين وجاز من خامس العشرين وجميعها بعضهم يحكي برعي
هو ان يهل تود لبال بضد الامل لحروف المعجمة تحسب غيرها غير الايام
المختصة في السنة اثنا عشر جمعا بين اللوح محرم ثاني عشر اجنب واجنب الثامن
في شهر صفر من ربيع رابع واثني عشر جاد في الاثر ومن جاد وكذا من
يجتنبون يوم الثلاثاء عشر وسادس العشر من شعب ثامن رابع عشر من ربيع
الاخر واثنا من شهر ربيع الاول من ذي القعدة الثامن والعشرون واثنا من شهر

الغنى

ذی النجدة لا بشکر الاعمال من شکر فائده مشهور است که هر که عطار و دابه
 ببند و این اشعار که منسوب بحضرت ابراهیم بن محمد بن جواد بن علی و توانگری
 سبب ابر و ذکا و عابد کرد عطار و محمد و الله طال و قبی غشاء و ضحا
 کما ازالک فاعثما فها انا فاعثی قوی ابلغ الحی و در لیل العلو العنا مضنا کرمنا
 وان تکفی الحی و د و لشر کله با یر ملک خالی الارض السما و قبل ذاردت
 ان يكون العشاء على صورة الحيوان من الانس و غیرها فخذن غالب الصورة التي ارادها
 واجعلها منه و هي صغیر و اجعل الغالب بحيث لا تدخل منه ریح و لا اعتبار فانه اذا
 عطف منه كانت على صورته فائده اعلم ان من عجایب شجرة الخلة انها لا يوجد
 الا في بلاد الاسلام فان بلاد الحبشة و النوبة و الهند بلاد حارة لا یبت فيها شئ
 من البتة و هي شبه الانسان من وجوه استقامة القدر و طول و عدم الالتواء و لعقد
 في اصلاها و اغصانها و امتنانها الذکر من الانثی و انه لو قطع راسها هلك و اختصا
 باللقاح من بین سائر الاشجار و اطلعها و انجذ الانسان و ان قطع منها غضن لا یج
 الى مثله كما لو قطع عضو من الانسان و عليها الهف کثیر الانسان و قبل الخلة یقبل
 نفسه سنو و یقبل صاحبہ سنه ای یجل سنه جل اکثر و لا یجل سنه الا قبله فائده
 في حواء الحيوان لكل حيوان مرارة سوى الابل ولدن لك كثر صبر و اما ابو جعد علی كبد
 شئ يشبه المرارة فائده بدانکه يكبد بناتش ناك و هر ناك چهار طسوج و هر
 طسوجی چهار شعبه و هر شعبه شش خردل و هر خردل دوازده فلس و هر فلس
 قبل و هر قبل شش فقیر و هر فقیر مشق طبر و هر قطب دوازده ذره و هر
 ذره شش حبه فائده قال الحریری في درة الغواص من جبع الارض

نطفه

على الاراضى فقد رويهم بل تجمع على ارضنا وارضون بفتح الراء لان الارض ثلاثية والثلاث
لا تجمع على فاء واصلة ارضه فالهاء مقدره وان لم ينطق بها وقال في القاموس
ان الاراضى غير قياسى فائدة قال الكنعى في حاشية مصباح خاتم النبيين ^{لكس}
والفتح وروي بها ومعنا بالكسر الخ النبيين وبالفتح من النبيين اخذ ذلك من
كون الخاتم منته للبد فائدة اختلف في معنى طلسم قال ثلثة الاول ان الطل على
بمعنى الاثر والمعنى والاسم والثاني انه لفظ يوناني معناه عقد لا تغل ^{الثالث} انكثانه
عن مقابله اسم اعلى المساط فائدة الفرق بين النهش واللسع واللدغ ان ما
باسنانه كالكلب يوق نهش وما يضرب بمؤخرة كالزنبور والعقرب يوق لسع وما يضرب
بفضه كالحية يوق لدغ فائدة يبين حديثين وتوضيح لهما في ضوء الشهاب عن النبي
الشفقة والاقتضا والتمت جزء من ستة وعشرين جزء من النبوة الوصية جعل النبوة
في هذا الحديث ستة وعشرين جزءا واه الصدق رده ان النبي صلى الله عليه وسلم لما اناجه جبل
وامره ان يقول للناس اني رسول الله اليكم كان لاربعون سنة وعاش بعد ذلك ثلثة
وعشرين سنة وكان يوحى اليه في قبل في خاصه نفسه ثلث سنين ومن قبل ذلك كان محمدا
باحكام شرعية يحتاج اليها منك بالقلب نفرا لسمع بالاهاام م يكون مذبوبة
فاشار بهذا الحديث الى عظم شان هذه الخصال وقيل مراد ان الله علمني هذه
الخصال الثلث في سنة تامة ولم يوح الي في تلك السنة الا الوصية هذه الاشياء
جزء من اجزاء النبوة وقد روي عنه ان رؤيا المؤمن جزء من ستة واربعين جزءا
من اجزاء النبوة والسر في ذلك ان كان الوحي اليه في ستة اشهر من سنين نبوته وهي ثلثة
وعشرون في طهر في رؤيا فائدة في استخراج ثلثة اعداد مضمرة اعطى جليلك

و مره باضمان بعضه بمنبر بعضه نبار و بعضه شجره و اشترط علیان بضع الیه
 فی البیض فی التفسیر من بمنبر بعضه استخراج مره بان بقی ما فی الیه فی الاثنین و ما فی الحج فی العشر
 و سلم علی جمع فاکان فاسقط من مضور العد المعطى فی العشر ضابطی فاصح
 ثانیة ضارح صحیح هو ما فی الیه فی عدد منکسر ما فی الیه فاسقط مجموع ما فی
 الیه من العد المعطى ضابطی فهو ما فی الحج و بهن امکان استخراج الاسلام لضمه و امکان
 ثلثة احرف **فواحد** جامه که ابرشیم با شیم باشد هرگاه چوب شود باید بخالد و لاج
 و جامه را با بان شست و بگویم و اهلک هرگاه بران موضع برزند با منکسک
 رویان یکداندند با درجه دای بر دبی شتن و هرگاه روغن کچند بجای ابرشیم تا
 دهنه شود باب با فلا پانی شود و هرگاه کاغذ چوب شود استخوان سوخته را بگویند
 و بران برزند و سنکی و بران یکداندند بکل پنبه او گویند اهلک و بران
 شود و جامه که ملد بران دهنه باشد هیچ با بران موضع بمالند و آبی شود
 اگر جامه روغن جریغ به بالابد بنان کم وارد نخود سیاه بران بمالند پانی شود
 و سوم اگر کم کنند و بر روی کاغذی که بکرب باشد باشد برزند و بعد از این
 سوم و بنزاشند سیاهی از ابلش شود **فواحد** قال ابن مکیه فی کتاب الالذ
 و الذین الفرق بین الشرف و البذل بران الشرف هو لجهل بمقادیر الحقوق و البذل
 هو لجهل بمواقع الحقوق **شعر** چه خرم کسی کو بهنکام دی نهاد پیش خود آید
 و مرغ وی بنی نادرستان بدست آورد که بر ناز بستانا شکست آورد **شعر**
 بر ناز و از کج کاخ که دارد شکوفه برون سر شاخ سوالی عده و ناعما و
 فی خال و ناخالها و اما التي ناعما فاما ابی مها احتلاب و بنه لانی و کذا الخ

هی خالی جواب از پندار من قبل الام بیعی بر بد لها جده من قبل الایفه
 بغاطه فزوج زهد فاطمه فولد ثابنا فذلک الام ابن عمر بن پندک نه خوا بهما و هی
 له انها اخت لایله الام ابن خال بن پندک نه خوا بهما و هی عمه له انها اخت لایله الام
 عبارت مشکله موده قال در سطاها لیس للاسکند التوبین بحساب
 مبهم و فی الکتاب بحکم فی الاسم بحجم فان اراد ان یبصر الغالب مغلوبا و لما حکموا بالان
 فاطمہ الطلوع و الاقول من الفرض والزوج من المحروف والد کور و الاناث من الصروف
 حتی یحصل الام بالله نعم **فائدہ** حروف بر سر هم است لفظه فکون و رقیه و غیره
 معلوم است و ذکر حروف متصوره در نفس است انها را علویتر بنویسند و
 بدانکه حروف ابجد که انهارا شرقیه بنویسند بیست و هشت است ۷ انشی است
 ۷ بانی ۷ ابی ۷ خاکی و هر حرفی بمزاج عنصر است که متضوابط
 است که حرف ابجد را چهار بکنند و اول را انشی دوم را باد و سوم را ابی و
 چهارم را خاکی حساب کنند جمع این بخواست و انشی امضفشد **هو**
 بونیضض ما فی جز کفقط و ابی دخله رخ و بدانکه چون هر یک از این
 حروف بجهت عدد است پس هر عددی بنویسند بطبیعت همان حرف است که این حرف
 بلزای انست و مرکب از دو بیضا فظ خود را در **فائدہ** بدانکه هر یک از اقامت
 بکوکی منسوبت و بطبیعت همان کوکی است ابرحل ۲ بمشتری ۳ بمزج
 بنمس ۴ بزمهر ۵ بعطارد ۶ بقمر و زحل ۷ و خشک است و مشتری گرم و تر
 و مزج و بنمس گرم و خشک و زهره معتدل و عطارد بمنزج و زهره سرد و تر و
 تر از بهما کل من لا نمره سلام الله علیکم اهل بیت العصه و مضایع الوحمه و الاوشا

السلام عليكم اعلام الهداية والكتاب الوهاب والكون واسرار اللاهوت
 ونبأ بيع العاوم عن محي المقوم سلام الله عليكم مصابيح الظلام وسائر الاسرار
 وهذه دار السلام وائمة كل الانام ورحمة الله وبركاته فاعلم ان اذا اردنا ان نخرج
 ارتفاع النمس من غير اسطرلاب لا الدار تفاع نقيم شاخصا في روض وزون ثم
 ندفع على طرف الظل الى ما لا نهاية له معبته ثم نخرج من ذلك المحل الى خط الظل
 ونصل الى مركز الدائرة فذلك هو ارتفاع النمس من طرف الظل الى مركز الدائرة
 على دائرة باي قد رسمنا ونقسم الدائرة باربعة اقسام مساوية على ارباعها ثم
 نجعلها المركز ونقسم المربع الذي قطعنا من الدائرة بتسعين جزءا فاطعنا
 الضلع الذي يوتر الزاوية القائمة من الدائرة بتسعين جزءا على خط الظل هو
 الارتفاع وليكن محل الشاخص نقطة او طرف الظل ب ونصل الى مركز الدائرة
 في المستطاع او الزاوية القائمة والمستقيم الواصل بين طرفي الدائرة وطرف
 الظل ب والمثلث ب ومركز الدائرة والدائرة ربع والربع المقسوم بتسعين
 جزءا والضلع الموتر للزاوية القائمة من المثلث ضلع فاذا كان فاطعا للربع على
 نقطة ك كانت قوس ك مقدار الارتفاع في ذلك الوقت وبرهانه
 من محله فاعلم ان عند الانفا اعلاه منفذان ومنفذان جدا منفذان الى
 داخل العينين بمجده الموق وفيها منفذان الى خارج الحادة الى داخل العينين ولذا
 يحصل ما يراه بمسحهم ان توان بهد شاخصه كمنه مواز لا يخرج من انما وان رايت بفاصل

هذا هو الارتفاع
 من طرف الظل الى مركز الدائرة

هذا هو الارتفاع
 من طرف الظل الى مركز الدائرة

تدعى

یا من رجا و هذا کما قال فی بعضی ذوات

بنی قریظ مع العین عند شمس البصل نحوه و من حدیث من المنقذ بن یوسف الفضول الفایده
لوی فی داخل العین و تجد بالذم مع فائدة القرظ بین الخوف و تحزن ان الخوف

یعمل المتوقع و تحزن علی الواقع و هذا هو المراد من قوله سبحانه فلا خوف علیهم و لا هم
یحزنون و اما قوله نعم ان یخبرنی ان تذهبوا فندفع بان المراد یخبرنی قصدا ما یکم به

بنی فی المثل السائر جاء علی بکره ابیهم هذا مثل ضرب للجماعة اذا جاؤا کلهم و لم یختلف
منهم احد البکره الفیقه من الابل واصله کان لرجل من العرب عشرة بنین فخرجهوا الی

البصید فوقعوا فی ارض المهد و فطشوا و هم و وضعوا رؤسهم فی محلاة و غلغلو الخ
فی رقیبه بکرم کانت لابی لقنولین فحاش البکره هده من البطل فخرج ابوهم و نحن

بنی لروئس بیض النعام و قال قد اصطادوا فاما وارساوا البض فلما انکشف الکرا
الاناس جاء ابو فولان علی بکره ابیهم فی الحیا بنی ان یكون فی الفقیر فاعتلها

ابن الله ید من الفقیر اعق بطن لا یكون کادها من فعل الله من حبث انه فعله وان
کارها الفقیر کما یحوی یكون کادها الحیاة لئلا ید بها و لا کادها فعل الحیاة بل و بما

یتقلد منه من فائدة جعفر و کرا جکی و هی و ابن شهر آشوب و علماء امامیه
و اول احمد بن محمد ابو هبتم سلمان بن جعفر کوفی مصرک ابو الفضل صابو است که

دباده بر هفتاضت اردود و رعیت صفی بود و نجاشی شیخ بدو
از او روایت میکنند و در محمد علی بن عثمان است که شاگرد سید مرتضی شیخ

طوسی بوده و قریب بیست کتاب تصنیف نموده و سیم محمود بن علی بن حسین
سید الدین است صاحب چند تصنیفات اشناش منجیل الدین است رابع

محمد علی بن شهر آشوب ما نند رائی است و تصنیفات بسیار دارد و از انجمله معال

العلماء که در رجال نوشته **فائده** در اسم مادر موسی و پان چند است و
 مشهور است که بویا بد است **شعر** عیسی سکارتی و بقیه قواما و امثال
 سقوا حب حسن جل عن وصف نصف **ایضا** ملوکا علی الخقیق پس بزم من الملک
 الاسود عقاب و **ایضا** من عنتر بالبول مذال خلیل و من رام عز سواد لیل
 ولون نفسی من براها ملکها مضی عن هانی سجد لقلیل احب مناجاة الحبيب
 بخاوة ولكنك المدين بن کلیل **حاشی** ذکر فی الکامل من عوارث سده اتر
 حدثت في البصرة ریح صفراء ثم خضراء ثم سوداء ثم تنابت الامطار وسقط برد و زن
 کل واحدة مائة و حنون درها و فی هذا التسا حدثت **الکون** ریح صفراء و بقیة
 الی المغرب ثم سودت فخرج الناس ثم مطر عظیم و مطر فیه من نواحي الکون ریح
 احمد باد حجارة سوداء و کبشاً فی واسطها صیق و حل منها الی بغداد فمراه الناس **ع**
 اسماء الانبياء الذين ذكر في القرآن العزيز ٢٥ نبينا محمد ادریس نوح هو صالح
 ابرهیم لوط اسمعيل الحق يعقوب يوسف ايوب شعيب موسی هرون یونس و ذر
 الیاس الیسع ذکر باجته و الکفل **فائدة** لغویة لا تشاطق علی الذکر و المؤنث
 و ربما یقول الذی انشأه القدباء فی قول الشاعر لقد کسفی الهواء ملائک
 الغزل انشأه فتانید و الذی منها یخل اذا نزع عنی بهانید موع تغسل
شرح شیطان باب فرعون فقال فرعون من هو فخر شیطان فقال هذا لی حجة
 لا یعرف من فرج باب شعس ای دل تشاید سهری بین فخر موختن باید کلاه فقر
 را از توند بناد وختن **محتشما** ای کوهر نام تو نواح سر و بانها ذکر تو بصد
 عنوان را پیش عنوانها ای کعبه مشتاقان در باب کبر باید مقصود من کراه انطی بابا

ان بر کم کن قبض مشاق خطا شو است حاشا که شود درم بالا بشود با مبالغه
حوصله گوید درم عشق چو نوزاد را سلسله بکسلن هم عقل که بر پای دل از دل
بویانی می شنوم که دلبری طم درم کند که بعد غیر یکبار صبر نماند و قند
کرهم کس بر آورد کره های های من ناله های دای دای دل محتم شکسته دل
تابو شوخ داده دل داده بدست ظالمی مملکت خراب دای دل که جادو و عاقبت
بیاد داده او است در آن ژبه بود ناله دای دای دای صبا و بان یار بان دامن کو
که از برای تو کشند بیکاه **فائد** محمد بن جریر بن غالب طبری اسم دو نفر است
یکی محمد بن جریر بن غالب طبری که شافعی مذهب است و دیگری محمد بن جریر بن رستم
که از جمله شیعه است و صاحب کتاب معجم البلدان که از افضل سنی است حال این
دو نفری شبیه شده است **فائد** گویند شیخ محی الدین گفته که اذا دخل السب
السن ظهر فهو محی الدین هرگاه داس باشد اشاره بآنکه سلطان سلیم روحی
داخل شام در صدد تفتیش قورش شیخ محی الدین بر آمدن راجع **فائد** اقل مدته
حمل دناش ماه است در مرغان بیست و یک روز و در سگ چهل و زودر کره
دوماه و در کوسفند پنج ماه و در شتر و اسب **فائد** است در فیل بعضی
سال و بعضی هفت سال و بعضی یازده سال گفتند **فائد** بدانکه ذراع سگ
دو شری است و هر شیری بعضی وازده اصبع و هر ابعی عرض شش جو که هر یک
از آنها یک دیکری چسبیده باشد و عرض هر چه هفت موز بال بابو و جوشش
موکشند اند هم چنانکه بعضی شش چون گفتند و ذراعهای دیگر هفت مشاق ذراع است
که غلام هر دن از شید است آن که است از ذراع شرعی بد و ثلث اصبع شش جو

و جوشش هوا باشد ذراع ابن ابی اسیر که کمتر از ذراع اوسیب است و ذراع
هاشمی صغیر که واضح آن بلال بن ابی برده است و آن بیشتر است از ذراع اوسیب و
اصبع و ذراع هاشمی که هر که از مخترعات منصوبه و انقیاس و داده از ذراع اوسیب
اصبع و دو ثلث اصبع و ذراع عمری که واضح آن عمر خطاب است و آن زیاد است بر ذراع
شرعی بعضی چهار انگشت که طول یک انگشت بهام است و ذراع منزله که از مخترعات
مأمون است و آن زیاد است بر ذراع اوسیب و ثلث اصبع و ذراع
کسری که از مصری خوانند و نوشر و آن وضع کرده است و زیاد است بر ذراع شرعی
بجهار انگشت **فائدة** شیخ ربیع ابوعلی همدانی چند از خود بنظم آورده است که
خود آنها را تخرید و رسانیده و برشته نظم کشیده قال بیدایسم الله فی نظم حسن ادکر ما جرت
فی طول الزمن ما هو بالحق و بالخصوص لكل عام و لكل خاص فی شولة العقب بنح
توام برای عین من براه یعلم اذا راه امران صغیرا و اتفقا و اذا نجا بیا لا یتم
لاستهان قال ناجبا بعض بعض کوجان کوکبا و مثله یجان فی سعد سلع رؤیه
لکل و قد جمع و مثله بضایع الدجاج و دونه کل و صلح تخیر من شئت فقل
ثم یقول کوجان کوکبا فینت اللود باذ الله بهما فالنکن باللاه کفا لمخضب و قال لا
لکان من کان کل اذا ما شان و جماعة افترقوا فیام الساعة یجتمعا ما مضی من
ولا یوهو بوطاف و من رای عشیة یجمتها لمدن منعقرت بها یفرغ العلیل و یجف
مرفق الامان و یسما لاسمان شایه کثوث فهو لعی نفعه مودث الیغ من الصابون و یوزن
تبع من القویض و یحکم و هكذا لکون الکراوبا ان کلا لمخضبا و یوا و طبق لکراوی النسا
ما من من کذا لجا تخضبا لکراوی و یصح بکون عضا من لکراوی اعنی شمول لکراوی ان تفرقت

والمشقة وجرحت اطل على الخرازه من الفصح مع نسخ الاستماع الصبح فانه يذهب منها بها
كأنها شامث ريفها وهكذا قشر الخبز والوطب تفكر بالقشر بالقلب الكور وكل شالو
بعون قد قشر خضر ومثل دوسق شامث بذهبا لثا لول من الوعته مرده لجة شامث
ومن لثام بها نقلا اذا سعى من لثام حبة يؤمن من لثام الشربة وان سقى الصبح منه
من وقت وفاء في شامث شاد الدخا في الحمام ينضج الفخا من شامث فوزن مثقالا اذا شامث
مع وزن من الفصح ينضج بمخلص التيمون من بعد ما من لثام حبة وينضج لثام حبة
ولس خضر لا يرقن بعين الكبريت القوي وهو الحصى والخصا يصيب حب ما القليل
وهو اذ شامث العجب سبحا من اربعة لثام ان يجمع لثام صونا في سقف بيت فخر
ورؤية لثام من لثام ان سطره مكانه لثام تؤذن بالرجل لثام والموتان كان خلعها
لاقتل لثام الكائن ولا تضل في كذا الحنا عند اجتماع البرص في البرار فاختار اصلا
وكل هذا شامث في النجا والشر من العجب العجيب جران طرطير جرو طحا ونسج خل الخمر وناصحة
ولكن لثام عبقا ايضا او امر اللون فذا وذا وبتفطر جميع البنيق بالحو الفط مع الزريق
فذا هذا الفاظ الملتبته محرقه عن لثام من ساكن الكا والحجر والقطن والتم مع الشر
فانه يلم من ريب الملبث ومن جروق كله وذا واما تعرف هذا لثام بالنقطة الجارة لثام
بطل على الفرح والاورا وكل ما يضر والجا كالجرها لحادث لثام فخلص من عذاب لثام
وهكذا الامناس في ثقا فانه اقوى من القيا بول عين ولها حيا كان في حلقه لثام انسان
شبان ملحوم ان في كبر كما وجدنا في الصفا يخرج منها في طها وداكب بعض بعض ما بها
وقد تدل الزين منها كبر غوة الصا وحين من اخذ لثام منها بد خبز منه يقبل لا يلبدا
فلين من صفة قوا ما من غير نوم فذا ما ما حتى اذا ما اغتسل لثام بالماء والاعنة النضبا

وَجَبَانٌ مِنْ صَوْمِ هَذَا أَنْ شَرِبْتَ مِنْ قَدِّ هَذَا وَتَوَلَّاهُ فَبَرَأَ بِالنَّاسِ مِنْ عَمَلِ السُّقْفِ بَعْدَ
لَا شَيْءَ إِلَّا الْجَرَحُ كَالضُّبُوتِ بِحُجْمِ حَرَجِ السُّبْقِ الْمُسْتَكْبَرِ وَهُوَ بِنَاكَرَةِ الْأَوَّلِ مِنْ بَرَكَةِ بَيْتِ الْفَدَا
بُورِقُ كُورِ الْفَضْلِ وَدَهْرُهُ أَصْفَرُ عِصَافِ الْحَاكِمِ بِغَيْرِ الرَّدِّ وَعَبْرُ فَجٍّ سَيَمَاطِعُ الدَّ
بَعْدَ الْحَرَجِ وَقَدْ بَرَأَ إِنْ كَانَ قَدْ جَبَّ الْأَنْفَرُ وَهَكَذَا يُصْنَعُ مِنَ سَابِغٍ أَوْ لِحْزٍ
وَيُخْرَجُ الدَّوْدُ مِنَ الْحَلِجِ وَكُلُّ مَدْفُونٍ مِنَ السَّكْرِ وَهُوَ ضَالُّ الْبُورِ وَالْمَوَاضِيَةُ فَدَكْنِي
وَأَكْلُهُ بِهَرَجٍ أَيْ لَبِيعٍ وَمَا ذُو يَقْتُلُ وَالْفَرْقُ وَكُلُّ مَا تَقَرَّرَ الْأَنْفُ بِمَاءٍ يَقْوِيهِ الْأَمْسَا
وَدَهْنٌ مِنْ عِلْمٍ بِدَعْوَى مِنْ لَصِينِ الْأَدَمِ مَخْرُجٌ بِالْأَنْفِ كَالْخَلِّ وَالْكَابِرُ وَذُو الْبَلَدِ
إِذَا لُحِجَ الْحَجُّ مِنْهُ الْحِمُّ مَا قَدْ خَالَخَ خُزْرُوهُ وَهُوَ عَلَى الْكُلِّ ضَاحِكٌ طَلِينًا خَرَجَ مِنْ ذَاكَ
مِنْ كُلِّ مَا تَجَدَّدَ مِنْهُ قَدْ أَثَرَتْ عَلَى الْجَوَادِ أَوِ الثُّبُورِ الَّتِي تَقَرَّبَتْ وَالْمَصَاحِبُ أَيْ
وَكُلُّ مَا كَانَ مِنَ الْعِلْمِ فِي جَسَدِ الْعِلْمِ أَيْ فِي جَسَدِ الْفَرْسِ أَوْ عَصْفَرٍ وَتَوَشَّكُ
أَعْنَى الْجَوَادِ وَجَبَّ عِنْدَ رَأْسِهِ قُلُوبُ بَابِ الْخَيْلِ فِي السَّكْرِ وَبَنَامِعُ مَاءٍ حَارٍ
إِذَا قُتِلَتْ فَوَيْ أَوْفَهَا أَسْرَ الْخَيْلِ وَذَلِكَ قَبْلَ الْقَتْلِ وَبَشَى أَوْ مِنْ بَشَرَةٍ
كَذَلِكَ لَفْظًا وَاصْفَرَّ أَنْ قُتِلَ مَا كَانَ بِلَدِّهِ لَأَسْمَانِ مَضْفَعًا فَاتَهَا مَسْقَرُ الْقَوَا
وَأَعْلَى النَّفْسِ وَبَلْفَرُهُ كَأَعْدَاكَ فَلَمْ تَكْتُبْ مَا تَأْتِيهِ كَصُورَةِ الظُّلُمِ لِلْقَوَى
فَلَمْ تَكْتُبْ مِنْهُ لَكُنَّا تَكْرَهُ مِنْ بَطْنِشٍ وَأَنْ مَسَّ جَسَدَ مَا فِي الْكَلْبِ نَفْخَتْ أَنْفُهُ عَنْ أَلِ
عَصَا الْفَرَسِ أَوْ مَا فِي شَعْرِ دَابَّةٍ أَيْ نَسَبَتْ أَدْبَسَتْ الشَّعْرَ جَابِئًا أَيْ بَعْضَ مِثْلِ الشَّيْءِ وَهَذَا
بِشَرْ سَوَادٍ كَالْفَرْقِ بَعْدَ جَابِئٍ فِي الْخَيْلِ وَالْبَغَالِ كَبِيرٍ وَسَابِغٍ أَوْ لِحْزٍ
أَسْبَحَ عَلَى الْأَفْرِ أَوْ مَا يَطْرُقُ مِنَ النَّاسِ وَقَدْ مَسَّ الْأَكْلَ مِنْ الْحِلِّ مَعَ الْأَكْرِ هَذَا مَا تَسْمَعُ
أَوْ قَدْ مَسَّ كَلِمَةً مِنْ لَفْظٍ شَهْوَاً مِنْ هَذَا وَذَلِكَ عِنْدَ ذِي طَلَا

داوود علی هندامک الشهور تصح اسنانک فی الدهور تاخذ من ملاده لحد ما تشبه بملاده
 واستخبره عن هذا البنان وهي التي تعرف بالصفقا بالواو باج النسخ والضم وادفعه زجاجة
 حتى اذا احتج الى العلاج احضر في ظرف من الزجاج فاحمل الملعوق بالخل فخرج السهم ^{الزجاج}
 من جهة ولسته الزنبرق وهكذا من غير عود هذا الذي يخرج في نفس الملقن ^{انزوي}
 والحمد لله على الامنام حمد اكثر عدد الانام وصلوا الله على جلال على النبي صلى الله عليه وسلم
فائدة بدانکه هنر یا جهل و جهاد یا دودان هرگز نیست بد و از کربد بد و بد
 سوزند بد بداید و بمنک سرکه مالبد نافع بود **فائدة** هرگاه کسی را بکزد و
 نداند که آنست دیوانه بوده است یا قدری خنجر ر همان موضع که سگ کزیده باشد
 بمالند اگر سگان دیگر خنجر را بخوردند آنست دیوانه نبوده است و اگر نخوردند دیوانه
 بود و اگر خنجر را بخورد و سگ نخورد و بمیزد دیوانه بوده **مجنون العاقل** و ان
 دمت من اهل عن البعد نظرة لاطفی حوی بن ثمان و الاضالع بقلن ثانی الخی عجم
 ان تری بعینک لیل متلبلاء المطالع و کیف تری لها سواها و ما ظهر لها بد
 بالمدامع انک من منها بالحدیث تدجری حثب سواها فی هر وقت الماسع ^{جلست}
 بالبلع عن العین انی اراک یقبل خاضع لك خاشع مطایب ر دای بهود کسلا
 باکل شوی فی نهارد مضنا فاخذ باکل معه فقال له المسلم ان ذیجتنا لا تحملک
 فقال له یومک انانی لیهو مثلك فی المسلمین تاکل فی نهارد مضنا **سعر مجنون**
 تو با اهل جزد بار نباشد غارت دزد و افا فله در کاد نباشد **لامع حین**
 انروز دزد علم جهان بخیر و ذلت علم از این جهان بخیر چادر و جوشای چشم
 کو بیای بی در ملک عجم تازه کرد بدان تو داغ اشتبا کو بیای بی در ملک ان

درین غرضه عالمان را در میان
 این سخن ها و این سخن ها

مرد صد ساله باید از تو بخا نو که هر می کن در اصفها الا ان سر یکو هم ایام نداریم
 خوشم که چاشت کو شام نداریم خوشم چون نخته بامه زبان عالم غیب از کس
 مسخ خام نداریم خوشم و قبل از خلاف من لست اکثر مما افان من الشيطان لا یسما
 بقول ان کیدا الشيطان کان ضعیفا و قال عز ثانه فی لست ان کیدا کن عظیم فاعلم
 که محصل من حرف الحکم کلمه ثنائیه سواء کان مبداء او مستعلا فاضرب ثنائیه و
 عشرین فی سبعة و عشرین فالحاصل ده و ۷ جواب ان قبل که ترکیب ثنائیه عشر
 ان لا یجتمع الحرفان من جنس حرف فاضرب هذا المبلغ فی ستة و عشرین فالحاصل ده
 و ۷۹ جواب ان سئل عن الی باعته فاضرب هذا الحاصل فی خمسة و عشرین و القبا
 بنیه مطرد فی الخامس مما فوقه حکایت بر کی بهار شد خلیفه طبیب سارا بمعالجه
 او فرستاد طبیبانوی پسید که خواطر تو چه میخواهد گفت انکه تو مسلمان شوی
 گفت اگر من مسلمان شوم تو بنک می شوی از بستر بیماری بر میخیزی گفت ای پسر
 بروی عرض کرد و وی همان آورده ان بزرگ از بستر بیماری برخواست و از بهار
 اثری بر وی هماندهم و هرام پیش خلیفه رفتند و قصد باز گفتند خلیفه گفت
 پنداشتم که طبیب پیش بهار فرستاده ام من بهار پیش طبیب فرستاده بودم چه
 فی کتاب الی و وضع عن الصادق قال لا الله یحفظ من حفظ صدق باسره فاعلم
 محاسن النساء یعنی ان يكون فی المرأة اربع سود الشعر و الحواجب و العینان و الذنائب
 و اربع بیض الاظفار و الاثنتان و الثلثان و اربع حمراء اللسان و الثفتان و الوجنتان
 و البیض و اربع مدورة الی اسن العنق و الساعد و العجزة و اربع ضیق الفرج و السرة
 و المنخر و الصماخ و اربعة واسعة الجبهة و الصد و الفخذ و العين و اربع طوال القامة

این حدیث در کتاب
 طبیبانوی است
 و در کتاب
 طبیبانوی
 و در کتاب
 طبیبانوی

والشعر

والشعر الالف في الشفة والاستا وارب طبيب الزا حة العلم والالف والابط والفرج حكا
وقع الناناع بين شيعي سقي في بندق في ان خليفة رسول الله صل الله عليه وآله هو ابو بكر ا على
فتساجر انا جمعا على ان الحق ما يحكم بآول من يريد علينا فاذا ورد مجنون فترافعا اليك
المجذوا اذ طلعت الشمس من المشرق فحكا انا الهوا قوله الهما لن رجعت بعد غروبك فان
فالت لعل في هو خليفة بالفضل وان قال لابي بكر هو خليفة فينت الذي كفر حكا
موسى بن الحنفيا في ثناء الصحابة بالنام او بيت المقدس كان منه عال مشهور من علنا
اهل السنة فخر الشيخ جمع تدريس قال اسأله عن بروي البخاري في صحيحه انه قال رسول
الله من ادى فاطمة فقد ادى من اذ في الله ومن ادى الله فقد كفر ثم بروي
حنسار وراق ان فاطمة او تحلت عن اذ نبا غضبي على ابي بكر لما وصل اليها من اذ في
فكيف التوفيق منك الشيخ ولوجي فاذا مضى ايام سمعوا مائتا بنادي ابن السائل
العارف عن رواية البخاري حتى يجيبه ليعا فانه قد اعد الجواب فخر الشيخ مجلس احوالنا
ايها الرجل كيف تفكر في على البخاري انه روى بعد حنسار وراق حديث غضب فاطمة
قد رواه بعد ايام عشرة وقد فقال ولما من دفعا ان الشيخ ان كتاب الشيخ كان مقر ما فينت
الذي كفر حكا ايضا فقال استكمه هو القاسم قد روى في رثاء و حنسا و قد
بهذا سخا سبب بادشا انجا خواهش ملاقات سبت نموي وسبب محبة سقي بود
پادشاه قرار داد تا بعد از تصور پادشاه سبت باين شرط قرار داد كه گفتاوى من
نشود بعد از ملاقات پادشاه كهف هر چند قرار بر اين شده كه گفتاوى من مذهب
نشود ليكن بكسوال ميهكم در خصوص معويه كه شما بچه سبب ارباب ميكنند سبت
گفت جواب اين بعد از سؤالا است ان پادشاه كهف ببا نميديد سبت كهف چنانچه

امریضوں کو

بسم الله الرحمن الرحيم

ملائطه خورده مهره گردن او شکست مولانا بر سر خوابیده جمعی بعبادت او آمدند
 گفتند حال مولانا چو نیست گفت حال را بن بد تو که دیگویی از بام افتاد و گردن من
 شکست **الشیخ** شمس الدین الکوفی البکاشاری و انت مرادی و انک
 اعقبتند در کمرهای و انت مشیر الوجود بین اصابعی اذ اقال حاد او تریم سادی
 و حبک لونی لانا رین جوانخی بقدر ح و داد لا بقدر ح و ناله خلیفه کخامنی العدل
 واعلم بان غرامی خذ بقیتا طریبا بتمریض العدل بد که که فخر واد و العدل
 بود که **مهرها صوفی** از گوی تو شبهاره صحر اکبرم تا بنا لوریه دل غمناک اینجا مختشمی
 بر روی بار غمناک راجشی بدان الودمکی غلطان نجاک احباب اشکی بدین بالود که
 مجنون آفتاب استین بر وصل تار و زجرا دامن لیل پاک ماند از بهشت لود که
 از دین او پند کو یکبار ه منعم میکند در عمر خود نشنیده ام پند گبان به بود که
 پای طلب کونا ه شد از بسکه در ره شو شد کونه نمیکرد دوی پای طلبان
 سو که ان سر که دینک خال کش از استاب سائیش و ان استاهم باز دست **قریبی**
 از محمد فر هو که خوش فو اخر مختشم اسوده در خوابم هرگز نکر دی در جهان
 خوابه بدین سوردی **قال الشیخ** ابو علی سینا انما بلغن عشر فنهن لبعثه لاربعین
 و اذ بلغن عشر فنهن لاده لثلاثین و اذ بلغن ثلاثین صرنا ام البنات و البنین و اذ
 بلغن اربعین فغلبن لغنه الله و الملائکه و الناس اجمعین و اذ بلغن خمسین فافناهن
 بال تکین و اذ بلغن ستین فلبسن الاعمی و فی الغابرین حکایتی نقل است از یکی
 از امامیه که با فضل حسن همراه بودیم بجوای مکانی رسیدیم که ابو حنیفه در اینجا
 درس می گفت فضل گفت من از اینجا زوم تا و پرامنم نکتم گفت هرگز جیش کسی

در این کتاب از علما زمان
 در این کتاب از علما زمان

بر حجت مؤمنان غالب نشود پس نزد ابوحنیفه گفت و گفت ای خلیفه مرا برادر هستی
 از من بپا بزن دکتر و دافضی است هر چند با و میگویم که بعد از رسول فاضل تر
 مردم ابو بکر است و میگوید علی است بچه طریق و ملازم کم گفت با برادر تو بگو
 که ابو بکر و عمر رجحان نزد رسولی نیستند و علی و دو رجحان میگرد و این را که
 بر فضیلت آنها میکنند فضل گفت این سخن را با برادرم گفتم او گفت پروردگار
 عالم بهتر میداند فضل الله المجاهد علی القاعد بن ابراعظما پس بموجب بن ابراعظما
 است گفت با برادر تو بگو که چون علی را ترجیح میدهی بر ایشان و حال آنکه ایشان
 در جنب حضرت رسول مد فونند و علی و راست فضل گفت من این سخن گفتم بر
 این پدر را خواند با آنها الذین امنوا لا تدخلوا بیوت النبی الا ان یؤذن لکم و فی شهر
 انحضرت در خانه خودش بود و انحضرت اذن نداد که ایشان را داخل بخارن کنند ^{حقیقت}
 گفت با بگو که عائشه و حفصه دزدانند که بعضی صدای آنها ایشان را در بخارن
 کنند فضل گفت این سخن را نیز با و گفتم او در جواب این پدر را خواند با آنها الذین
 النبی نا احلینا لک زواجات اللات ایستاد جور من پس از این پدر معلوم می شود
 که صدای ایشان را در زمهر انحضرت نبود ابوحنیفه گفت با و بگو که ایشان بعلت مهرش
 در آن تصرف نمودند فضل گفت این سخن را نیز گفتم برادرم گفت هر مردن هب شما
 رسول را میبایست نباشد و فدک را از قاطعه با این علت انزع نمودند که حضرت رسول
 فرمود سخن معاشره لا نبی الا نوره فمات کما صدقه من روحه و حال آنکه بخارن رسول
 مهرش نبرد دختران عمر چون از آن مهرش می پرند و بر تقدیر بیکه مهرش نیز حضرت
 دن بمن می شود و از بمن حق عائشه و حفصه و مقدله و بیه دزدان بمن می شود پس

يكون مفقودا و قد تقرر ثبوتان جازما بشا بوجهنه اعراض كرده گفت از بنوه
 فهو افضى لا اخله برون كيدان من مرد كه خود افضى است هيچ برادر ندارد
حكايت و قد حاجب بن زارة على نوشيروان واستاذن عليه فقال لحاجبه
 من هو قال رجل من العرب فلما مثل بين يديه قال نوشيروان من انت قال سيد
 العرب قال ليس عمتك واحد منهم فقال ان كنت كل ولكن اكرهى الملك كالملة
 صرت سيدهم فامر له بحسبته لؤلؤ **حكايت** دعى جل الخالى منزله وقال ليناكل
 معك خبزنا و لمحا فظن الرجل ان ذلك كناية عن طعام لذينة اعدده صاحب المنزل
 معه فلم يرد على الخبز و الملح فبينما هما بالكل ان ذوق سائل على الباب فنهض صاحب
 وقال اذهب الا خرجت كسرت راسك فقال المدعو يا هذا انصرت فانك لو عرفت
 صدق وعدى ما عرفت لما انقضت له **فائد** اعلم ان بحفرا ثمانية وعشرين جزء
 كل جزء ثمانية وعشرون صفحة كل صفحة ثمانية وعشرون سطر اكل سطر ثمانية وعشرون
 بيتا في كل بيت اربعة احرف الحرف الاول بعد الحرف الثاني بعد الصفحه الثالثه
 بعد سطر الرابع بعد اليوت فاسم جعفر مثلا يطلب من البيت العشرين من السطر
 التابع عشرين من الصفحه السادسه عشر من الجزء الثالث وعلى ذلك ففس **في خطبه**
طويله لولا اننا اهل المؤمنين لم يسمي خطبه الوسيله مذكورة في روضه الكافي بها
 الناس لا شيعه يخرج من التوبة ولا مال الذهب لفاقة من الرضا بالقناعة ولا كثر اغنى
 من لقنوع ومن اقتصر على بلغة الكفاف فقد انظم الواحة الاو من تود طي الى الامور
 ناظر في العواقب فقد تفضل بفتحها الثواب بها الناس لا كثر انفع من العلم ولا عن
 ارفع من الحما ولا حسب بلغة من الادب لا نسب و وضع من الغضب لا جمال الزين من العقد

ولا سواة لسوء من لکن ب لا حافه احفظ من اقصمت بها الناس من نظر في غيب
 اشتغل عن عيب غيره ومن هناك حجاب غير انكشف عورت بيته ومن اعجب يا جبرئیل
 ومن استغنى بعقله قل ومن تكبر على الناس قل واعلموا بها الناس من امر بک
 بندم ومن لا يحلم لا يحلم ومن طلب لغز من غير حق بذل ومن تفضد وقره من تکبر
 حقش کثر حله بذل ومن اکثر من شیء عرف به ومن کثر ما له استخف به ومن کثر ضحکه
 ذهبت هيبته کفانک اد بالنفک ما تکره لغیرک من امسک عن الفضل عدلک
 دابر العقول ومن امسک لسانه من قوم ودال حاجته ان من لکرم لکن الکلام لا یغیب
 جلاله ^۲ بمن زهد منک سل عن الزینق بیل الطریق وعن الحمار اغتفر ذلک صدیقان لوم
 برکت عدوک ^۱ ان دانی که از یاران نهان با یاد گفته بارها رین پس دنیا
 گفتیم که دوست خبر من بارها من وصل یارم از دوا و ابوی غیر و نه بکره
 نه او کار دل است این کارها سبک دل ای صیامن تا چند از یاد قفس سر زبیا
 خود کشم دو کوشه کلزارها خالص **صفا** نه خرابه نه جای نه بدر دشت
 چکند اگر خبر یی بد بار ما نباید بمراد خود نش چون بگذارد که شود دل بچه
 خودش اید که بکار ما نباید عاشق خوشامرغی که در کین رضا با او صبادش
 چنان خود سندی بشیند که بندارند از ادش بمنگویم فراموشم مکن گاهی بیا و
 اسیر بر که میگردان خواهی رفت از یادش تا بو من از کوی تو برین نتواند بکار
 دیگر راه دهند اگر اینجا تاکی بجفا را بنم از کوی خود ای کاش جای کرم بود که
 ما بنم دیگر اینجا **شاطر** نیست دو کین قفس حسرت کلزار مر الفتی هست بمرغان
 گرفتار مر **مشاف** کاش برین فند از سینه دل دارم کشت فالبندان مرغ

كرمنا و مرأى قال بعض أصحاب الحال لا خاتمة لهذا الأمر لتكثرة البوت
 كان مجيء معاذ كثيرا يقول أهل العلماء ان قصودكم قصيرة وبوتكم كثيرة
 وملككم نادر وبنته واولادكم وخلقكم بمنزلة وموادكم جاهلينة ومذا
 سلطانة فابعد محمد بن **مركب** في المنهل الصلوكي قد تعدت من معنى ان يكون
 كن يقف وقفت اعلمية على قرايبها و قال اللهم زلزل بك عبدك مقصرا لخاله
 عن ال اراد مخوش الجهاد غنيما عما في ايديك العيا فقهر الى ما في يديك باجوا وان
 يارب خير من زلزل النار لوان اللهم فليكن قري عبدك منك ورحمتك فمهاده
 جنك قوله تعالى وجزا عسيرة سيرة مثله المشورانية من باب المشاكلة وقيل ان
 غرضه نعم ان السيرة ينبغي ان يقابل بالعفو والصغ فان علم من ذلك على الجراة استأ
 سيرة مثل تلك السيرة **وقيل** ونعم ما قيل من لم ينشج مجد يشك فادفعه
 مؤنة لاستماع من صفات العاقل ان لا يحدث بما يتطاع تكذب **وقال** ار
 العاقل يوافق العاقل والجاهل لا يوافق الجاهل ولا العاقل لان الخط المستقيم
 على المستقيم والعوج لا ينطبق على العوج ولا على المستقيم **وقيل** السهل من تعلم
 اسد من الجهل قال الجهل بالجهل **قال** بقرا الحناسة لانتا نظره وشبهه ان كثير
 كلامه فيما لا نفع له او يجبرها لا يستل عنه الا بام حن يوم مفقود وهو الامس يوم مش
 وهو يومك انك انت فيه ويوم مورد وهو عندك ويوم موعود وهو امر ايام
 ويوم ممدود وهو القبة في المثل تداعج الكلب جفا الفديد فقال يوم ما في
 ما ارد واذ الم بهمة في ايه فسبقولون هذا انك قد بهم حاله شجرة كبري زود
 دنتش وسدد بنه كويده شور **وقيل** اذا رابت فتوة في قلبك وهذا

بداند که هرمانا فی زمان فاعلم انک تکلمت بما لا یفیک سجد دهد که بگوید
 چنانکه دویکی بروست برود و بدو بر و بر و بیست و سپید از چنار که بنویسد
 سالد کهنا که سال من افزونان در و بیست خندید که گفت من در قد و بیست
 بکن شام بگو که ترا کاهل ز بیست با او چنان از چنار گفت که گد و با
 مراهنون نه بام در و بیست فزاید که بر من و توند باد بمرکان پیداشو که از من
 تو مرد و مرد که بیست و قیل و نعم ما قبل استغاثک عن الشیء چیز من استغاثک
 فی قیل اذ انزلک مکرره فانظر فان کان لک فی حبله فلا تعجز ان کان مما لا
 له فلا تعجز ان کان لک فی حبله فلا تعجز ان کان مما لا
 والتراب ثم تطع فی الکوا عبی التراب هیهات سکران بغیر شراب و قیل بکره بکره
 محبت محبت محمودان محمودان رسید رسیدی حران حران سدا سدا الحسرت
 در عسر بدل سدا سدا از در می در می هرانی هرانی سدا سدا درو
 در و دسان چون سدا چون سدا و سدا و سدا در هیچ خانه در هیچ خانه
 کرمی در و دوالسلسب محمد صر الله محمد صر الله و قیل ایضا در سوا له
 امام مام ام شریعتی در سدا در سدا در سدا در سدا مانند در و شباب سدا
 دود بدوی سدا دایه و در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا
 رفت در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا در سدا
 هر چه ایچد ملفوظی است حرف اول و از بر می نامند و مابقی را بدینا مثلاً الف
 مکتوبان بگوشت ملفوظی ان سحر حرف الف در و است ل و ف بدینا است نقل
 است که روزی عضد الدوله حاجب خود را گفت که ادا سنخ الشیخ سجد و بیست

[illegible]

رعدك يا بنى قلب سليلك المجدد والمجيد حفيدك من هجرتك من سيد
 اهل بيتك من محبتك بالوعيد **البحر** حجة طريق من ليلتك المجدد من هجرتك من سيد
 من السهر فوري الخديكوى قلبى نضج من هجرتك يا نوري **الشهر**
 على كبدك بن كونا موحيا لبحر جوييل لفرس له سهم مريض في قلبك بلا حذر
 لمت خدك يا فخرى صبي فاعلى الزهر على النهر دبق خضرة وله قلب
 شديد فتوه مثل البحر شهر حبله عندك يوم **شهر** مثل الكهنة ولولك سمح
 بما وجهي لكنك لا اعنى سهل الطريق فيل بعد اصباح الذي فارقتكم منه
 لوالك في الدمر صبا في لاله وقل اما لك اطلق معد وفي المطلوب يا بن
 وحيات **قاضي** نظام الدين متعنت لوق سقام والمواساة هو لك اصبر كرايح
 الى وصالى دارم باهدا لاله بان الومان **ابو** لولك يا دارم عظم في نوب
 كفر فلقد نلت بان عفوك اعظم ان كان لا يروك الا محسن من الذي يدعو
 بهو المجرم ادعوك بكامرث فتروعا فاذا روتك من ذارم مالى لك
 وسيلة الا لجا وجيل عفوك ثم انى **مس** لا انى سباب شد هو اوزنك
 دشت ابدوست بيا بكن دان هر چه كدشت كرميل فادارى اينك لجان
 ورميل جفا دارى اينك **شرو** شست **امير** المنيه فون الامر عش راحة قل
 ماهونك لاسهون ليس امر كله انا الامر هول حزون بطلب لراحة في
 دار الفنا خاب من بطلب شيئا لا يكون **فيل** باغا بيا حاضر في الفؤاد سلا
 على الغائب المحاور لا اصبر اذا ضاقت الزمان عليك فاصبر لاناس من الفرج القرب
 وطب نصف اقان للبلبل عسى ياتيك بالولد النخب **اللب** ابق البغداد نزلت

بجار لا ينجتبه بنفسه وارجو مجازي من عذاب جهنم وان على خوف من الله واثق بفاه
 والله اكرم منكم لعبد اخذ الوشيد كتمت اسم محمد على العبا وردت لصينا
 في نواد فواشوا الى بلد خلى لعل باسم من اهوى نادى قتل يارب ما زال لطف
 منك بملهي وقد تجد لي ما انت تعلم فاصرف عني كما عرفتني كرمها فهل
 سواك بهذا العبد به قتل اعلمه لوما به كل يوم فلما اسند ساعد رما
 وكره لئنه نظم القوافي فلما قال فافته هجان قتل سواي السلام التواصل بيننا
 ورد الى الاوطان كل عزيز فلا خسرنا الدنيا بغير توصل ولا عيش العقب غير
 حبيب باسم على عاجز اعترى وانقلب قتل دع الوعد فدا وعد
 ضارو طين الجحش لن باتصير على فضل لقمان معادنها فنادى على اذ لم يفر
 قتل ان كان عهد وصلكم قد درست فالروح الى سواكم وانك اغضاهم
 بقلبي عزيت من ابلقا كمال ابيب قتل غير عني وانا المعافيتكم فكانني
 سبابة المتشدد خير مني ساد القواد مع الاحبا ادنا ومع عني على حد
 مدد دار ونجم في نجل يوم بينهم وفي نواد من تدكارهم نار انى وقف على
 امثالها فقلت ما صنع الاحباب باذا فخير عني ولم ينطق جوانبها ان الاجتبا
 محزون قد سار فقلت باخرنا من بعد بعدهم بالبتى ضمنى زواج عجا قتل
 في العذر لئلا التوديع صك عن حلاوة الشبع حذرى من مرارة التوديع لويم
 انى اوحشتوا فزابت لصواتك جميع الخبا اخر الى الوادى الذى يسكنونه
 حنين الوفا غاب عنه فزينة واشتاقكم شوق الليل البرى وقد ملا سكر كل
 قتل مكبت على مراكب بعد بعد فانزع الجفان من انهم ولوان مكبت بعد

كرم من الله
 والله اعلم

ایتم قوم القوم قامان عاجب لبرتها و قوس القوس قواس قوس مش
 مشاویج دوامیغ سفالیغ مکالیغ نفايا لپین معهود کیم المعدبنا الایا
 اصولنا فی جوس نجوسنا سهام الهوس مسموم لیلان لغزات دعار بدل العقارید
 کعنقود من القود و دود القود فی قود کفود الفقدنا لحوج عوج مابوج و بابو
 کعادوج مدام العهد شاب کشابا لثبنا فرا لالاق و رفقنا برق اریق المفاذ
 و عاد الداع و عرنا برع العبران و تلقنا کفلقا لالمقابل المطلق و
 شرفنا کشر لالشرف لالشرفان بهانی و خوش بود اراده کهنه سال
 شکریمن خشر یکدم حال که خالی کم سپهر دیکر همان و نهای چو در پی کز
 دود محنت هزار باد من شود شاد این جان ناشاد من با فزون افسان و
 کم ددینا و وصفش فراوش کم و لکن شود ملز بارین کار دستار دلمطییب
 بردار کم رخ من دخالت ان کوست ناشسته ملز بجا بیبا و تک است و سلا
 ای دل من کرده ام استخاره صد بار سجاده زهد من که آمد خالی از عیب عاری
 از عار بودش همگی ذلت از چنگ است تارش همگی نبود نار خالی شد کوئی
 از دوست از بام درش چه برسی لختا و لهما عهد جوانی گذشت در غم بود نبود
 نوبت پیری سپید صدم و دیگر نرود کارکنان سپهر بر سر دعوی شدند و آنچه
 بدادند بر زبان کردند و بود نام جنون را بنمود داد بهائی قرار نیست چه او عاقل
 و پسر که بود و لری حال دارم زمان زمان در هم تر هر لحظه قدم زبار عصیا
 خمر تر بار بکاها رنود کچه شود یک مشت خاکستر و رخ کک خوش و حوا
 از غمش لرزون نشود بکدل صد هزار غم چون نشود لاله قلم اطاقت بسته

وادب حوالیس من مہنی خم بیخا و خب سعاد اکبر دغل دوستا کی بینی
 مکانشند دور پیش تاطعا مہکھست مہنو ہینہ بنور بر تو میجو شند تا
 برون یکدہ خراب شو کہ چون کاشتر باب شو ترک صحبت کنند دلداری
 دوستی خود بندار باز دیگر کہ بخت بازاید کاملہ ز دزدان زاید دوع ما
 پند ہوا چہ داست در وی فتنہ چون مکش دماست داست کو ہم سکان
 بازند کاستکو از تو دوست زدند مولو چون بخار دشت من انکشت
 من خم شود از بار منت پشتمن حق کو ناخارم پش خویش وادہم از منت
 انکشت خویش حسن اہ کہ عمر ہمہ را بدرفت عمر بہر فاعدہ داد رفت
 جہان بوی وفای نداشت سبزا و ہمہ کیا ہی نداشت چرخ ستمگر نہ ہم نہ کرد
 عمر چنان رفت کہ رویش نہ کرد حسن دعای تو کہ مستجاب نیست مہرچ ترا نہ کرد
 دل دکر دعا چہ کند و لہر نان جوین خرقہ پشمن اب شود با پارہ کلام ہمہ
 ہم شہنشاہ ز علو کہ نافع است در دہن نہ لغو بو علی و ذرا انوری تار یک
 کلبہ کہ بی روشنی ان بہودہ منقی نہند مہر خاوری زین مردمان کہ دیوان
 ایشان حد رکند در کوثر نہان شدہ بنشتہ چون پری بابکد راشنا
 کہ ہنر نہد بہر جو در پیش ملک ہمتا ملک بخوری ابنان سعادت
 کہ بروی حد برد اب جان رونق ملک کنندنی کرا ز سپہ عقد ژبا
 فرستد از روی مہر بطبق ماہ مشہری دروی بخاک پای قلعت کہ نہ کرد
 تا ابن خدیث را تو باز چہ نہ می شنای بکہ شہک صفت و م و چین
 خبر و بیامک شنای بین تا ہر بل بینی مہر و بخل تا ہر جان بینی بکہ

نبود

حدیث

کهن پای نرو چرخ بر بوم دست نرو ملک بر پرنکین ز در و کان ملکی
در دست جو نرو ملک بر بوم نطامی ای صانعش باضبت کشتا را ضی
طبع رضاندیشان قبله کاه همه کاهان فاضو حاجت حاجت خواهان دان
بقضایت طلبیم روضه حسن ضایت طلبیم بی رضای تو کل باغ نغم هست
بر سینه ماداغ جهم دل ما در برضایت خوش از کار ما را بکف ما مکن در سعه
چرخ اشتیاق اندان بناچار بنایستی چنین بالا نشستن بیای خوش رفتن به
نبوک کر اسیر فنادن و کرم شکستن نطامی خوشاد و ز کاری که دارم
که بازار عرضش نباشد بی بقدر پسندش شماری بود کند کاری از دست
کاری بود نریدن که طوفان برادر دمال نصوفی که سختی دارد بحال ن
چنان تی که زان زبستن سالیان نورانی و کس نباشد زبان و لهر خرا
لا جورد گسپهر همان کرم بر کشتن ماه و مهر میندار کرم به رازی کویت
سر پرده اینچنین سر لست در این پرده بک درشت بیکار نیست سر شش پرما
بدیدار نیست که داند که مزاج خواهد سپید ز دهن که خواهد شدن نایب
که رامده از خام بود در نهند که تاج اقبال بر سر نهند و لهر کوکی از جمله ازارگان
رفت برون باد و سه هزار کان پای چهره در راه نهادن پس پو بهر سو کرد دادند
بسر پایش از آن پو بهر رامند دست مهر دل و مهر پایش شکست شد دشمنان
دو سه سال و تنک تران عادت حال و آنکه در او دست برین بود گفت
درین چاه پیش بیاید نهفت نانشور از چهره و زاسکار نانشوم از پدرش
شرمنا عاقبت اندیش ترین کودکی دشمن او بود از این یکی گفت همانا که

این مهربان صورتها را نماند نهان چونکه مرز بن همه شمن نهند
 نهشت بخوادش بر من هفتد نزد بد رفت خنجر کرد تا بد ریش چاره این کار کرد
 دشمن دانا که غم جان بود بهتر از آن دوست نادان بود اگر بود ملک اینجا
 گرفتنی بکرمان به جا قاری و ماصد بار سرگردان تراست او و مادر کار خود
 پیران تراست و خاف در روزم بنیابت شب آمد جانم بر بازگشت آمد
 از بسکه شنید مادر بد مشب از یارب بشارت آمد همایه شنیده و گفت
 خانقادی داد بکر شب آمد و لیس خضیف براد بدید دادم من تا بروخ تو بود
 مادر دشت ابو تراب است از چپت که از تازی از غار سوان حرفین تخت
 چه بترکیت داید تا زیش صد بروک و نوا چون کل صد بروک راستان شاخ
 بختش بد داید حرفین اخبرش چه بترکیت بختن ترکب کینی فارس پیش او
 کردید ملاقات اول توام یارب فراوشی مینا هر که میخواهد فراوشم کند
 معما با اسم بافر دل مادر یکی صدی توان کرد معما با اسم ناصر من بنها
 خودی افکنم با شمع معما با اسم مسیح رخساره کشاد و بد کرد بد معما با اسم
 مطیع در دل بجز وی برادر بد نام معما با اسم افغانی صدر و بکی ندان
 در مان معما با اسم جلال بنی نهایت سر چون بلبان با افتاده است معما
 با اسم او پس غایت او ج نباشد حد خورشید به با معما با اسم دلاور و صا کو
 پیران شد مبدل روز شکر کون شد زاول معما با اسم فانی مهربان خود
 بماند بد اخبر پیش یارب بهائی با آنکه در ره عشق در منزل بختم چندان کردیم
 خون کرد بد و دست ششم و لیس انا که شمع ارد و بد و زم وصل افروختند از تلخو

جان کند نم از عاشقی واسوختند دی مفتی تاشه را تعلیم کردم مسئله داورم
اهل مبهکه و تکریم موختند چون دشته ایمان من بکسته و پند اهل
کفر بکشته از ناز خود بر جبهه من روختند یارب چه فرخ طالعند انان کدر
بازار عشق در کج پندند معنی دنیا و دین بفروختند در کوش اهل مدسسه
یارب بهکاشب چه گفت کارم و این بچارکان او را تو خود واسوختند شش ^{مجلس}
گفته جانی شکایت کرده از جورم نفی حاش هک کجا کند با فترا بهش اغلاط بود
همچون بود همچون بوم را غی و در کور جاکر فند و دل دپای شود بوز در پا
شورایش خورش دای از خود با طعم شکرش از فضا مرغی حوصل نام او حوصله
سرشته انعام او ساه و دولت بفرقا و فکند نامش شود ادر کجا پسند
گفت پیش از رشو که در کله کاب شهر بخت هم از حوصله گفت رسم کابش برین
چون چشم طعم آب شو که در ناخوشم زاب شهرین مانم و کردم دنفقو طبع من زابش
خود در پای شور بلب و پانشته در و دشب در میانم و مانم نشن لب
به که سازم کباب شو خوش تا نباید در هیچ دایم پیش از وی نوی بهان به
عشر نادی کنیم بکندیم از بوستان و دوستان بادی کنیم بلبان از روی
نور و ک بغیر یاد آمدند نه که از بلبه مانم از بادی کنیم خیمه سلطان کل بر تخته اند
خیز تا انجار و هم از دست ل دای کنیم دهر پند از خایه می کند سا کجا است تو
عیش است تا مانم بختی کنیم از وی چون آب در نیچر بودن تا بکی چون صیقل
هوای سرازاری کنیم صلاب چون کلد دخت اول برین معاد کج کر
بر فلک باشد همان دیوار کج حکایت بر کس خان افغان بر سر قیصر خواجه حافظ اند

بجهت تشیع شمع خواست مغیرا و از ارباب کندی و ایمانست کرده هزار بر تن
 خواهر از دیوان کذا و ندانین شعر خود داشت ای مکس عرصه سه مرغ نه جولا نکند
 عرض خود و بری و زجت مانی ایضا گویند فیر پنج ساعت در مکانی و
 است که چون بر اثر روی در و از کازان پیدا است در این اوقات شخصی از امر
 زند که در شیراز مقام داشت و وزی بتفرج بر سر قتر شخ آمد بر مینا فیر پنج بنشست
 و بانی بر سر بافتند متوجه دیدن کازان بود در این اثنا گفت کلان شیخ را
 بیاورد تا اتصال حال خود کنم چون کثرتین شعر بر آمد کر بر سر که مانشینی دو و از
 کازان بینی بجاختاد ان شخص از دو کتیر خواست برین بر آمد و بر گوشه غل
 نشست فامد که بجهت که هر که حلقه از نقره را بر دو کتیر روح گذارند انچه از
 که محصور و متعلقه است متغیر میشود و بتعلی و تکتک شد بد مایل میشود بلکه اگر
 حلقه هم نباشد و پارچه از نقره بران گذارند حواله نقره تلخ می شود اشکال هر که
 دو شب و ساعت متساوی در غبار داشته باشیم و هر دو ساکن باشند در
 افق یکجا را آنها را کوک کنیم در روز بکه افق را اول جدی باشد و اول کوک
 اول جمادی باشد مثلاً هشت ساعت باشد و غروب افق همان روز بکوی بکر را کوک
 کنیم شکی نیست که ساعت اول هشت ساعتی خواهد بود و نظریه این که هر دو در
 آن متساوی هستند باید بعد از این تمام باشد و هم عقیب باشد یعنی هشت ساعت
 بکثر از ساعت اول حرکت کرده و حال این که هر که هر دو علی الاصال حرکت کنند بطریق
 مذکور یعنی اول در طلوع کوک شود و دوم در غروب تار و بکه افق با اول طرآن
 بیاید که روز و نه و لا یث مفروض شانزده ساعت شود در اول از روز ساعت

الله مائة عام من فلان بن فلان بقدره من لا يموت **فائدة** في الحمد
 الذي يفعل ما يشاء ولا يفعل ما يشاء غيره الفاعل في الأولين ظاهر ما في الآخرة
 فاما في كلهما كلمة غيره وفي اولها كالا ولين في الاخر غيره او بالعكس وفي الاول عام
 مقدر وفي الاخر ناهج اليه وهي بمنزلة الاستغنى ومفرغ والمعنى لا يفعل احدا ما
 يشاء الا الله وعلى التقدير الاول وانما عطفه او حالته فهذا اربعة معان بل ثمانية
فائدة في قوله تعالى ^{١٣٤} ^{١٣٥} ^{١٣٦} ^{١٣٧} ^{١٣٨} ^{١٣٩} ^{١٤٠} ^{١٤١} ^{١٤٢} ^{١٤٣} ^{١٤٤} ^{١٤٥} ^{١٤٦} ^{١٤٧} ^{١٤٨} ^{١٤٩} ^{١٥٠} ^{١٥١} ^{١٥٢} ^{١٥٣} ^{١٥٤} ^{١٥٥} ^{١٥٦} ^{١٥٧} ^{١٥٨} ^{١٥٩} ^{١٦٠} ^{١٦١} ^{١٦٢} ^{١٦٣} ^{١٦٤} ^{١٦٥} ^{١٦٦} ^{١٦٧} ^{١٦٨} ^{١٦٩} ^{١٧٠} ^{١٧١} ^{١٧٢} ^{١٧٣} ^{١٧٤} ^{١٧٥} ^{١٧٦} ^{١٧٧} ^{١٧٨} ^{١٧٩} ^{١٨٠} ^{١٨١} ^{١٨٢} ^{١٨٣} ^{١٨٤} ^{١٨٥} ^{١٨٦} ^{١٨٧} ^{١٨٨} ^{١٨٩} ^{١٩٠} ^{١٩١} ^{١٩٢} ^{١٩٣} ^{١٩٤} ^{١٩٥} ^{١٩٦} ^{١٩٧} ^{١٩٨} ^{١٩٩} ^{٢٠٠} ^{٢٠١} ^{٢٠٢} ^{٢٠٣} ^{٢٠٤} ^{٢٠٥} ^{٢٠٦} ^{٢٠٧} ^{٢٠٨} ^{٢٠٩} ^{٢١٠} ^{٢١١} ^{٢١٢} ^{٢١٣} ^{٢١٤} ^{٢١٥} ^{٢١٦} ^{٢١٧} ^{٢١٨} ^{٢١٩} ^{٢٢٠} ^{٢٢١} ^{٢٢٢} ^{٢٢٣} ^{٢٢٤} ^{٢٢٥} ^{٢٢٦} ^{٢٢٧} ^{٢٢٨} ^{٢٢٩} ^{٢٣٠} ^{٢٣١} ^{٢٣٢} ^{٢٣٣} ^{٢٣٤} ^{٢٣٥} ^{٢٣٦} ^{٢٣٧} ^{٢٣٨} ^{٢٣٩} ^{٢٤٠} ^{٢٤١} ^{٢٤٢} ^{٢٤٣} ^{٢٤٤} ^{٢٤٥} ^{٢٤٦} ^{٢٤٧} ^{٢٤٨} ^{٢٤٩} ^{٢٥٠} ^{٢٥١} ^{٢٥٢} ^{٢٥٣} ^{٢٥٤} ^{٢٥٥} ^{٢٥٦} ^{٢٥٧} ^{٢٥٨} ^{٢٥٩} ^{٢٦٠} ^{٢٦١} ^{٢٦٢} ^{٢٦٣} ^{٢٦٤} ^{٢٦٥} ^{٢٦٦} ^{٢٦٧} ^{٢٦٨} ^{٢٦٩} ^{٢٧٠} ^{٢٧١} ^{٢٧٢} ^{٢٧٣} ^{٢٧٤} ^{٢٧٥} ^{٢٧٦} ^{٢٧٧} ^{٢٧٨} ^{٢٧٩} ^{٢٨٠} ^{٢٨١} ^{٢٨٢} ^{٢٨٣} ^{٢٨٤} ^{٢٨٥} ^{٢٨٦} ^{٢٨٧} ^{٢٨٨} ^{٢٨٩} ^{٢٩٠} ^{٢٩١} ^{٢٩٢} ^{٢٩٣} ^{٢٩٤} ^{٢٩٥} ^{٢٩٦} ^{٢٩٧} ^{٢٩٨} ^{٢٩٩} ^{٣٠٠} ^{٣٠١} ^{٣٠٢} ^{٣٠٣} ^{٣٠٤} ^{٣٠٥} ^{٣٠٦} ^{٣٠٧} ^{٣٠٨} ^{٣٠٩} ^{٣١٠} ^{٣١١} ^{٣١٢} ^{٣١٣} ^{٣١٤} ^{٣١٥} ^{٣١٦} ^{٣١٧} ^{٣١٨} ^{٣١٩} ^{٣٢٠} ^{٣٢١} ^{٣٢٢} ^{٣٢٣} ^{٣٢٤} ^{٣٢٥} ^{٣٢٦} ^{٣٢٧} ^{٣٢٨} ^{٣٢٩} ^{٣٣٠} ^{٣٣١} ^{٣٣٢} ^{٣٣٣} ^{٣٣٤} ^{٣٣٥} ^{٣٣٦} ^{٣٣٧} ^{٣٣٨} ^{٣٣٩} ^{٣٤٠} ^{٣٤١} ^{٣٤٢} ^{٣٤٣} ^{٣٤٤} ^{٣٤٥} ^{٣٤٦} ^{٣٤٧} ^{٣٤٨} ^{٣٤٩} ^{٣٥٠} ^{٣٥١} ^{٣٥٢} ^{٣٥٣} ^{٣٥٤} ^{٣٥٥} ^{٣٥٦} ^{٣٥٧} ^{٣٥٨} ^{٣٥٩} ^{٣٦٠} ^{٣٦١} ^{٣٦٢} ^{٣٦٣} ^{٣٦٤} ^{٣٦٥} ^{٣٦٦} ^{٣٦٧} ^{٣٦٨} ^{٣٦٩} ^{٣٧٠} ^{٣٧١} ^{٣٧٢} ^{٣٧٣} ^{٣٧٤} ^{٣٧٥} ^{٣٧٦} ^{٣٧٧} ^{٣٧٨} ^{٣٧٩} ^{٣٨٠} ^{٣٨١} ^{٣٨٢} ^{٣٨٣} ^{٣٨٤} ^{٣٨٥} ^{٣٨٦} ^{٣٨٧} ^{٣٨٨} ^{٣٨٩} ^{٣٩٠} ^{٣٩١} ^{٣٩٢} ^{٣٩٣} ^{٣٩٤} ^{٣٩٥} ^{٣٩٦} ^{٣٩٧} ^{٣٩٨} ^{٣٩٩} ^{٤٠٠} ^{٤٠١} ^{٤٠٢} ^{٤٠٣} ^{٤٠٤} ^{٤٠٥} ^{٤٠٦} ^{٤٠٧} ^{٤٠٨} ^{٤٠٩} ^{٤١٠} ^{٤١١} ^{٤١٢} ^{٤١٣} ^{٤١٤} ^{٤١٥} ^{٤١٦} ^{٤١٧} ^{٤١٨} ^{٤١٩} ^{٤٢٠} ^{٤٢١} ^{٤٢٢} ^{٤٢٣} ^{٤٢٤} ^{٤٢٥} ^{٤٢٦} ^{٤٢٧} ^{٤٢٨} ^{٤٢٩} ^{٤٣٠} ^{٤٣١} ^{٤٣٢} ^{٤٣٣} ^{٤٣٤} ^{٤٣٥} ^{٤٣٦} ^{٤٣٧} ^{٤٣٨} ^{٤٣٩} ^{٤٤٠} ^{٤٤١} ^{٤٤٢} ^{٤٤٣} ^{٤٤٤} ^{٤٤٥} ^{٤٤٦} ^{٤٤٧} ^{٤٤٨} ^{٤٤٩} ^{٤٥٠} ^{٤٥١} ^{٤٥٢} ^{٤٥٣} ^{٤٥٤} ^{٤٥٥} ^{٤٥٦} ^{٤٥٧} ^{٤٥٨} ^{٤٥٩} ^{٤٦٠} ^{٤٦١} ^{٤٦٢} ^{٤٦٣} ^{٤٦٤} ^{٤٦٥} ^{٤٦٦} ^{٤٦٧} ^{٤٦٨} ^{٤٦٩} ^{٤٧٠} ^{٤٧١} ^{٤٧٢} ^{٤٧٣} ^{٤٧٤} ^{٤٧٥} ^{٤٧٦} ^{٤٧٧} ^{٤٧٨} ^{٤٧٩} ^{٤٨٠} ^{٤٨١} ^{٤٨٢} ^{٤٨٣} ^{٤٨٤} ^{٤٨٥} ^{٤٨٦} ^{٤٨٧} ^{٤٨٨} ^{٤٨٩} ^{٤٩٠} ^{٤٩١} ^{٤٩٢} ^{٤٩٣} ^{٤٩٤} ^{٤٩٥} ^{٤٩٦} ^{٤٩٧} ^{٤٩٨} ^{٤٩٩} ^{٥٠٠} ^{٥٠١} ^{٥٠٢} ^{٥٠٣} ^{٥٠٤} ^{٥٠٥} ^{٥٠٦} ^{٥٠٧} ^{٥٠٨} ^{٥٠٩} ^{٥١٠} ^{٥١١} ^{٥١٢} ^{٥١٣} ^{٥١٤} ^{٥١٥} ^{٥١٦} ^{٥١٧} ^{٥١٨} ^{٥١٩} ^{٥٢٠} ^{٥٢١} ^{٥٢٢} ^{٥٢٣} ^{٥٢٤} ^{٥٢٥} ^{٥٢٦} ^{٥٢٧} ^{٥٢٨} ^{٥٢٩} ^{٥٣٠} ^{٥٣١} ^{٥٣٢} ^{٥٣٣} ^{٥٣٤} ^{٥٣٥} ^{٥٣٦} ^{٥٣٧} ^{٥٣٨} ^{٥٣٩} ^{٥٤٠} ^{٥٤١} ^{٥٤٢} ^{٥٤٣} ^{٥٤٤} ^{٥٤٥} ^{٥٤٦} ^{٥٤٧} ^{٥٤٨} ^{٥٤٩} ^{٥٥٠} ^{٥٥١} ^{٥٥٢} ^{٥٥٣} ^{٥٥٤} ^{٥٥٥} ^{٥٥٦} ^{٥٥٧} ^{٥٥٨} ^{٥٥٩} ^{٥٦٠} ^{٥٦١} ^{٥٦٢} ^{٥٦٣} ^{٥٦٤} ^{٥٦٥} ^{٥٦٦} ^{٥٦٧} ^{٥٦٨} ^{٥٦٩} ^{٥٧٠} ^{٥٧١} ^{٥٧٢} ^{٥٧٣} ^{٥٧٤} ^{٥٧٥} ^{٥٧٦} ^{٥٧٧} ^{٥٧٨} ^{٥٧٩} ^{٥٨٠} ^{٥٨١} ^{٥٨٢} ^{٥٨٣} ^{٥٨٤} ^{٥٨٥} ^{٥٨٦} ^{٥٨٧} ^{٥٨٨} ^{٥٨٩} ^{٥٩٠} ^{٥٩١} ^{٥٩٢} ^{٥٩٣} ^{٥٩٤} ^{٥٩٥} ^{٥٩٦} ^{٥٩٧} ^{٥٩٨} ^{٥٩٩} ^{٦٠٠} ^{٦٠١} ^{٦٠٢} ^{٦٠٣} ^{٦٠٤} ^{٦٠٥} ^{٦٠٦} ^{٦٠٧} ^{٦٠٨} ^{٦٠٩} ^{٦١٠} ^{٦١١} ^{٦١٢} ^{٦١٣} ^{٦١٤} ^{٦١٥} ^{٦١٦} ^{٦١٧} ^{٦١٨} ^{٦١٩} ^{٦٢٠} ^{٦٢١} ^{٦٢٢} ^{٦٢٣} ^{٦٢٤} ^{٦٢٥} ^{٦٢٦} ^{٦٢٧} ^{٦٢٨} ^{٦٢٩} ^{٦٣٠} ^{٦٣١} ^{٦٣٢} ^{٦٣٣} ^{٦٣٤} ^{٦٣٥} ^{٦٣٦} ^{٦٣٧} ^{٦٣٨} ^{٦٣٩} ^{٦٤٠} ^{٦٤١} ^{٦٤٢} ^{٦٤٣} ^{٦٤٤} ^{٦٤٥} ^{٦٤٦} ^{٦٤٧} ^{٦٤٨} ^{٦٤٩} ^{٦٥٠} ^{٦٥١} ^{٦٥٢} ^{٦٥٣} ^{٦٥٤} ^{٦٥٥} ^{٦٥٦} ^{٦٥٧} ^{٦٥٨} ^{٦٥٩} ^{٦٦٠} ^{٦٦١} ^{٦٦٢} ^{٦٦٣} ^{٦٦٤} ^{٦٦٥} ^{٦٦٦} ^{٦٦٧} ^{٦٦٨} ^{٦٦٩} ^{٦٧٠} ^{٦٧١} ^{٦٧٢} ^{٦٧٣} ^{٦٧٤} ^{٦٧٥} ^{٦٧٦} ^{٦٧٧} ^{٦٧٨} ^{٦٧٩} ^{٦٨٠} ^{٦٨١} ^{٦٨٢} ^{٦٨٣} ^{٦٨٤} ^{٦٨٥} ^{٦٨٦} ^{٦٨٧} ^{٦٨٨} ^{٦٨٩} ^{٦٩٠} ^{٦٩١} ^{٦٩٢} ^{٦٩٣} ^{٦٩٤} ^{٦٩٥} ^{٦٩٦} ^{٦٩٧} ^{٦٩٨} ^{٦٩٩} ^{٧٠٠} ^{٧٠١} ^{٧٠٢} ^{٧٠٣} ^{٧٠٤} ^{٧٠٥} ^{٧٠٦} ^{٧٠٧} ^{٧٠٨} ^{٧٠٩} ^{٧١٠} ^{٧١١} ^{٧١٢} ^{٧١٣} ^{٧١٤} ^{٧١٥} ^{٧١٦} ^{٧١٧} ^{٧١٨} ^{٧١٩} ^{٧٢٠} ^{٧٢١} ^{٧٢٢} ^{٧٢٣} ^{٧٢٤} ^{٧٢٥} ^{٧٢٦} ^{٧٢٧} ^{٧٢٨} ^{٧٢٩} ^{٧٣٠} ^{٧٣١} ^{٧٣٢} ^{٧٣٣} ^{٧٣٤} ^{٧٣٥} ^{٧٣٦} ^{٧٣٧} ^{٧٣٨} ^{٧٣٩} ^{٧٤٠} ^{٧٤١} ^{٧٤٢} ^{٧٤٣} ^{٧٤٤} ^{٧٤٥} ^{٧٤٦} ^{٧٤٧} ^{٧٤٨} ^{٧٤٩} ^{٧٥٠} ^{٧٥١} ^{٧٥٢} ^{٧٥٣} ^{٧٥٤} ^{٧٥٥} ^{٧٥٦} ^{٧٥٧} ^{٧٥٨} ^{٧٥٩} ^{٧٦٠} ^{٧٦١} ^{٧٦٢} ^{٧٦٣} ^{٧٦٤} ^{٧٦٥} ^{٧٦٦} ^{٧٦٧} ^{٧٦٨} ^{٧٦٩} ^{٧٧٠} ^{٧٧١} ^{٧٧٢} ^{٧٧٣} ^{٧٧٤} ^{٧٧٥} ^{٧٧٦} ^{٧٧٧} ^{٧٧٨} ^{٧٧٩} ^{٧٨٠} ^{٧٨١} ^{٧٨٢} ^{٧٨٣} ^{٧٨٤} ^{٧٨٥} ^{٧٨٦} ^{٧٨٧} ^{٧٨٨} ^{٧٨٩} ^{٧٩٠} ^{٧٩١} ^{٧٩٢} ^{٧٩٣} ^{٧٩٤} ^{٧٩٥} ^{٧٩٦} ^{٧٩٧} ^{٧٩٨} ^{٧٩٩} ^{٨٠٠} ^{٨٠١} ^{٨٠٢} ^{٨٠٣} ^{٨٠٤} ^{٨٠٥} ^{٨٠٦} ^{٨٠٧} ^{٨٠٨} ^{٨٠٩} ^{٨١٠} ^{٨١١} ^{٨١٢} ^{٨١٣} ^{٨١٤} ^{٨١٥} ^{٨١٦} ^{٨١٧} ^{٨١٨} ^{٨١٩} ^{٨٢٠} ^{٨٢١} ^{٨٢٢} ^{٨٢٣} ^{٨٢٤} ^{٨٢٥} ^{٨٢٦} ^{٨٢٧} ^{٨٢٨} ^{٨٢٩} ^{٨٣٠} ^{٨٣١} ^{٨٣٢} ^{٨٣٣} ^{٨٣٤} ^{٨٣٥} ^{٨٣٦} ^{٨٣٧} ^{٨٣٨} ^{٨٣٩} ^{٨٤٠} ^{٨٤١} ^{٨٤٢} ^{٨٤٣} ^{٨٤٤} ^{٨٤٥} ^{٨٤٦} ^{٨٤٧} ^{٨٤٨} ^{٨٤٩} ^{٨٥٠} ^{٨٥١} ^{٨٥٢} ^{٨٥٣} ^{٨٥٤} ^{٨٥٥} ^{٨٥٦} ^{٨٥٧} ^{٨٥٨} ^{٨٥٩} ^{٨٦٠} ^{٨٦١} ^{٨٦٢} ^{٨٦٣} ^{٨٦٤} ^{٨٦٥} ^{٨٦٦} ^{٨٦٧} ^{٨٦٨} ^{٨٦٩} ^{٨٧٠} ^{٨٧١} ^{٨٧٢} ^{٨٧٣} ^{٨٧٤} ^{٨٧٥} ^{٨٧٦} ^{٨٧٧} ^{٨٧٨} ^{٨٧٩} ^{٨٨٠} ^{٨٨١} ^{٨٨٢} ^{٨٨٣} ^{٨٨٤} ^{٨٨٥} ^{٨٨٦} ^{٨٨٧} ^{٨٨٨} ^{٨٨٩} ^{٨٩٠} ^{٨٩١} ^{٨٩٢} ^{٨٩٣} ^{٨٩٤} ^{٨٩٥} ^{٨٩٦} ^{٨٩٧} ^{٨٩٨} ^{٨٩٩} ^{٩٠٠} ^{٩٠١} ^{٩٠٢} ^{٩٠٣} ^{٩٠٤} ^{٩٠٥} ^{٩٠٦} ^{٩٠٧} ^{٩٠٨} ^{٩٠٩} ^{٩١٠} ^{٩١١} ^{٩١٢} ^{٩١٣} ^{٩١٤} ^{٩١٥} ^{٩١٦} ^{٩١٧} ^{٩١٨} ^{٩١٩} ^{٩٢٠} ^{٩٢١} ^{٩٢٢} ^{٩٢٣} ^{٩٢٤} ^{٩٢٥} ^{٩٢٦} ^{٩٢٧} ^{٩٢٨} ^{٩٢٩} ^{٩٣٠} ^{٩٣١} ^{٩٣٢} ^{٩٣٣} ^{٩٣٤} ^{٩٣٥} ^{٩٣٦} ^{٩٣٧} ^{٩٣٨} ^{٩٣٩} ^{٩٤٠} ^{٩٤١} ^{٩٤٢} ^{٩٤٣} ^{٩٤٤} ^{٩٤٥} ^{٩٤٦} ^{٩٤٧} ^{٩٤٨} ^{٩٤٩} ^{٩٥٠} ^{٩٥١} ^{٩٥٢} ^{٩٥٣} ^{٩٥٤} ^{٩٥٥} ^{٩٥٦} ^{٩٥٧} ^{٩٥٨} ^{٩٥٩} ^{٩٦٠} ^{٩٦١} ^{٩٦٢} ^{٩٦٣} ^{٩٦٤} ^{٩٦٥} ^{٩٦٦} ^{٩٦٧} ^{٩٦٨} ^{٩٦٩} ^{٩٧٠} ^{٩٧١} ^{٩٧٢} ^{٩٧٣} ^{٩٧٤} ^{٩٧٥} ^{٩٧٦} ^{٩٧٧} ^{٩٧٨} ^{٩٧٩} ^{٩٨٠} ^{٩٨١} ^{٩٨٢} ^{٩٨٣} ^{٩٨٤} ^{٩٨٥} ^{٩٨٦} ^{٩٨٧} ^{٩٨٨} ^{٩٨٩} ^{٩٩٠} ^{٩٩١} ^{٩٩٢} ^{٩٩٣} ^{٩٩٤} ^{٩٩٥} ^{٩٩٦} ^{٩٩٧} ^{٩٩٨} ^{٩٩٩} ^{١٠٠٠} ^{١٠٠١} ^{١٠٠٢} ^{١٠٠٣} ^{١٠٠٤} ^{١٠٠٥} ^{١٠٠٦} ^{١٠٠٧} ^{١٠٠٨} ^{١٠٠٩} ^{١٠١٠} ^{١٠١١} ^{١٠١٢} ^{١٠١٣} ^{١٠١٤} ^{١٠١٥} ^{١٠١٦} ^{١٠١٧} ^{١٠١٨} ^{١٠١٩} ^{١٠٢٠} ^{١٠٢١} ^{١٠٢٢} ^{١٠٢٣} ^{١٠٢٤} ^{١٠٢٥} ^{١٠٢٦} ^{١٠٢٧} ^{١٠٢٨} ^{١٠٢٩} ^{١٠٣٠} ^{١٠٣١} ^{١٠٣٢} ^{١٠٣٣} ^{١٠٣٤} ^{١٠٣٥} ^{١٠٣٦} ^{١٠٣٧} ^{١٠٣٨} ^{١٠٣٩} ^{١٠٤٠} ^{١٠٤١} ^{١٠٤٢} ^{١٠٤٣} ^{١٠٤٤} ^{١٠٤٥} ^{١٠٤٦} ^{١٠٤٧} ^{١٠٤٨} ^{١٠٤٩} ^{١٠٥٠} ^{١٠٥١} ^{١٠٥٢} ^{١٠٥٣} ^{١٠٥٤} ^{١٠٥٥} ^{١٠٥٦} ^{١٠٥٧} ^{١٠٥٨} ^{١٠٥٩} ^{١٠٦٠} ^{١٠٦١} ^{١٠٦٢} ^{١٠٦٣} ^{١٠٦٤} ^{١٠٦٥} ^{١٠٦٦} ^{١٠٦٧} ^{١٠٦٨} ^{١٠٦٩} ^{١٠٧٠} ^{١٠٧١} ^{١٠٧٢} ^{١٠٧٣} ^{١٠٧٤} ^{١٠٧٥} ^{١٠٧٦} ^{١٠٧٧} ^{١٠٧٨} ^{١٠٧٩} ^{١٠٨٠} ^{١٠٨١} ^{١٠٨٢} ^{١٠٨٣} ^{١٠٨٤} ^{١٠٨٥} ^{١٠٨٦} ^{١٠٨٧} ^{١٠٨٨} ^{١٠٨٩} ^{١٠٩٠} ^{١٠٩١} ^{١٠٩٢} ^{١٠٩٣} ^{١٠٩٤} ^{١٠٩٥} ^{١٠٩٦} ^{١٠٩٧} ^{١٠٩٨} ^{١٠٩٩} ^{١١٠٠} ^{١١٠١} ^{١١٠٢} ^{١١٠٣} ^{١١٠٤} ^{١١٠٥} ^{١١٠٦} ^{١١٠٧} ^{١١٠٨} ^{١١٠٩} ^{١١١٠} ^{١١١١} ^{١١١٢} ^{١١١٣} ^{١١١٤} ^{١١١٥} ^{١١١٦} ^{١١١٧} ^{١١١٨} ^{١١١٩} ^{١١٢٠} ^{١١٢١} ^{١١٢٢} ^{١١٢٣} ^{١١٢٤} ^{١١٢٥} ^{١١٢٦} ^{١١٢٧} ^{١١٢٨}

بعد از آنکه او از آن فوت شد و بضار و ابی کرده است که عینک شود و هر هفتی صد
 پنجاه سال عمر کرد و بخند من خضر پیغمبر سپید و اسلام آورد و باقی ماند تا روز
 غلبه معویه و ربع بن ضبع الفزازی وارد بر عبد الملك مروان شد عبد الملك از
 او پرسید که چه قدر عمر تو است گفت دویست سال و نذکاتی کرده ام در زمان
 فخر بن مشاعسی و محمد بن عبدان صد بیست سال هم در ابام جاهلیت بودم و حالا
 شصت سال هم می شود که در اسلام هستم و شوق کاهن سپید سال عمر کرد و او بر
 این گفت ای پسر دویست چهارده سال عمر کرد و من در بن جرمله طائی ملقب بودم
 و پس از آنکه بنی نصرانی بود صد و پنجاه سال عمر کرد و نظر و همان بن سلمان بن اسحاق
 بن عطفان صد و نود سال عمر کرد و نوبت صدق عبد دویست سال عمر کرد و ثعلبه
 بن کعب عبد الاشهل دویست سال عمر کرد و عمر بن هاجر خزاعی صد و هفتاد سال
 عمر کرد و عوام بن منذر بن زید مدینه در جاهلیت و قبل از بعثت پیغمبر بود و در اسلام
 تا زمان عمر بن عبد القیز حیات داشت و او پرسیدند که چه چیزها در یافته
 گفت من پندارم و لیکن بر خود ده ام بظایفه و عهد ذوالقرنین و سبقت و هبت
 خدا و طائی و دویست سال عمر کرد و طائی بن زید صد و بیست سال عمر کرد و
 ابن عثمان بن هبل کلی سپید سال عمر کرد و هبل عبد الله بن کنانه شصت سال
 عمر کرد و ابو الطحان قبی صد و پنجاه سال عمر کرد و مشهور بن ربعه از کعب سپید
 سی سال عمر کرد و بعد از بعثت پیغمبر هم حیات داشت و اسلام بناورد و بدین
 چهار صد و پنجاه سال عمر کرد و ثوبه بن عبد الله جعفی سپید سال عمر کرد و در
 خلافت عمر بن عبد بنی صبر تا شصت و هفتم و نوبت صد و هشتاد سال عمر کرد و مسدات

این
 است
 که
 در
 این
 کتاب
 مذکور
 است

و در
 این
 کتاب
 مذکور
 است

و در
 این
 کتاب
 مذکور
 است

شد لیکن در بعد صد چهل سال عمر کرد و مسلمان شد و زبان بن حوث ^{مهر} پنهان ^{بهر}
 سصد سال عمر کرد و مختار غنشان بن زبید صد پنجاه سال عمر کرد و عوف ^{کخانه}
 کلبی سصد سال عمر کرد و صهیف ^د رباح ^{متممی} و بیست هفت سال عمر کرد و اکثر کفنه اند ^{شد}
 که اسلام قبول نکرد و بعضی کفنه اند پسرش را بخدمت پیغمبر فرستاد و فرمود بن ^{شلی}
 صد سی سال در جاهلیت ندکانی کرد و بعد اسلام آورد و قبش ساعتی ^{بود}
 سال عمر کرد و مصطاب بن جبابه صد چهل سال عمر کرد و عاصم بن کعب مدعی ^{بود}
 شصت سال عمر کرد و قیل ^{که} کان بعض الوعاط علی المنبر فشد عن لفظ الاشبا ما ^{لا}
 فيها وهو لا بدری فاجاب فنهذا کان الله عز وجل يقول يا ايها الذين امنوا لا تتلوا ^{في}
 عراشهم ان تبدلکم فکيف تتلون ^{الکفر} يا انا فقلبي ما لجل کلاما من جنت عليه ^{الکفر}
 الماء لا يتنوخ و باجر شخت بهم غيرة النوى ولا عهدهم بنی لا الود بنخ ^{لکم}
 في جنوا الارض مری و مری و لمحت فجنبی مری و مری و قیل و اقول لبنت ^{لکم}
 عابنهم قبل المساء و لو يوم واحد قال الصفتی ^{فان} في شرح لامب العجم قد سمت ^{الغربة}
 لساعات لها اسماء الاول فالدرو و ثم البروغ ثم الضحی ثم الغزاة ثم ^{الهاجرة} ثم الزوا
 ثم الدنوک ثم العصر ثم الاصيل ثم البصو ثم الحدود ثم الغروب ثم لها ^{البصر} البصر ثم
 الشروق ثم الاشراف ثم الود ثم النتحی ثم المنوع ثم الهاجرة ثم الاصيل ثم ^{العصر} ثم الظف ^{ثم}
 الغروب ^{لا} و ما رفع النضر الدنبة كالغنی و لا وضع الشربة كالفی ^{النفس}
 ايضا اری ^{في} منای کل شیء یسرخ و روبا ی قیل الصبح و هو واقع فان کان ^{اصطبلت} خبر ^{افضو}
 اخلام وان کان شرابا و قیل الصبح ^{بالاضط} لعل منای کل خبر فاصبح لا یراه ولا
 یراق و لو ابصر شراب منای لغبت الشر من قبل الاذنه حکا یر قبل ان ^{ملا}

مفسر

سنة

انشد عنده شعر المبتنى هو كان العيس كانت فوق حنفي منّا فاما نأزّر
 فقال عن المعنى فقال سمعت بالكذب من هذا الشاعر اذ ابتلانا فاحمل على عيب
 بهلكك **البحر** بهجوة سوداء طمر ولرب مرة هيج بنهرها ربح البطون فلهن
 شبت غلوا على خرباتها وفتح يمينها الشفع الاعمى بخنافس قصدا كنفها و
 تعالى اليه على جناح الشبر **الطبعة** سال رجل عمر بن قيس عن الحنفا التي يجد ما الرز
 في ثوبه من حصا المسجد قال ادم بها قال دعوا انها تصيح حتى ترد الى المسجد قال دعها
 تصيح حتى تنشق عنها قال الرجل سبحان الله اولها خلق قال من ابن تصيح **حكاية**
 ان بعضهم كان واقفا بعرفة فرأى نسا ياتن بضرع وبالبغ والادعاء ويقول اللهم
 فقتل الله بغض كل ذنب هذا اليوم فقال ذنبى عظيم فقتل الله كل ذنب احد
 لا قبل له هل رنبت قال لا قبل له هل كبرت قال لا واحد بعد عليه ان نوب
 هو يقول لا قبل لما الذي تنبت قال وطئت حجرة فقتل الله امرسه هل الله بغض
 الذنوب جميعا ولكن اخبر كيف وقف حتى ضلت بها قال كانت مبيتة وتل كيف
 انشع عضوك قال مصصت لسانها فانتشع وضو قبل هي كان قال في شهر مضى
 قبل ان كان قال مدتها الى سطح المسجد قبل ما استجبت من الناس قال كانا
 مشغولين بصلوة الجمعة فقبل له لا يغفر الله لك ما انجزنا له **اشكال**
 وهو ان ارباضين علوا الفجر الكاذب نسبوه الى الشمس وضوئها ولو كان كك
 كل ينبغي ان يكون في المغرب بضم يعنى اذا غاب الشفق بظهر بعد قليل بباض مستطاب
 شبيه بذب لستران وليس كك **فائدة** بطلق الفلوات على الجوامر التي لا
 تحرقها النار عند الملائكة ثدييها فاذا فارقتها عادت الى عاداتها الاولى **فائدة**

قال الصالح

قال صلاح الدين الضعيف في شرح لامية العجم كفضة الواو قد تزداد في رسوم الخط
 على عمر ومن فابينه وبين عمر فاذا دخل الثوبين عمر فلا يدخل الواو لان الفرق حاصل
 لكن عمر عن مصنف فائدة قد تزداد الواو بعد لا النافذ مثل لا وطال الله بقا
 اذا سئل عن شيء للثقة فبين له دعاء له وعليه يحكى عن صاحب عبا انه قال هذا الواو احسن
 من واو الاصداغ في خدود الملاح فائدة قولهم وقع رمضان في الواو وان يردون
 انه جاور العشر من فلا يذكر الواو والعطف فائدة قال الضعيف معنى المصنوع العبا
 بالذ وانتهى لانه مع خلافه كان بحاسب الدواني فنتى بهذا الاسم قال به بعد
 فيه لغات بعد ذلك بال المعجم اخبروا بالمعجمين بالمهملتين وينون بدل الدال الاخر
 ويسمى بالرواء لا تخاف قبلتها وبدل السالم لانه كان يسلم منها على الخفاء والاول السالم
 اسم الذجلة حكى ان رجلا ادعى ان كل حول يرى كل شيء اثنين وكان ابن حول ثانيا
 يا ابت ليس هذا صحيح لانه لو كان كذلك لكانت روى القمير اربعة حكى كان لبعض
 النواهل الى جل فاقترح عليها يوما ان يكون فعلها امام زوجها فقال مضى القعد
 الى البستان الفلاني وكن بين الشجر فلما اصبحا اخذت زوجها ودخلت الى ذلك البستان
 فلما اطمان بها الجاوس صعد الى شجرة فعناك على انها تلقت من ثمرها فلما صارن
 باعلاها صاحت باعلا صوتها هل تفعل مثل ذلك بحضورك وانا في العجبة ونجا
 واخذت بالصرخ ثم نزلت لتمضي الى الحاكم فخذت زوجة بالثري من هذا الفعل وقال
 لا يكون هذا لعل ذلك من خاصية الشجرة وعينها انا اطعم عليها وابصر حقة ذلك فلما
 صعدت وتزوج دعك الرجل واخذ في العمل فلما اداها الزوج قال لو اني قلبت العقل
 لكنك تقول ان رجلا قد علته وهو كبت كبت للارحمان حيا بنا كبحر جون بهجر

فوذا يبيت لدهر بالهم مكدا اذا استقم قلبي وانتم اجبني فاذا الذي اخشى اذا كنتم
 عدا **فائدة** اذا اردت ان ترى صفاتك فاجعل امرأة بين يديك ولغزى خلفك
 بحيث يكون احدهما اكبر من الاخر او يكون احدهما مائلا الى جانب بحيث لا تكن **اجبا**
 بين المرأتين **شعر** لا تظهرن لعاذر وعاذل حاليت في الشراء والضر فطر **جاء** لا تقوا
 حرارة في القلب مثل شامة الاعداء **ابن الفارض** شر بها على كسر الحبيب مدانة
 سكرنا بها من قبل ان يحلق الكرم لبعضهم تركت عجا ابلدس ثم مدحت وذاك
 الامر عنيك سلوكه يقرب من هواه حينئذ ان في حكاها حينا لا في الكرى فابنك فائدة
قيل ان السب في اخير تحقق المنايا من الحجة وسرعة تحقق الود بين القوة الالهية
 المظهر لهذه المنايا فقبل البشارة بالخبر لا لكائن قبل وانها مبدئية طويلة البقاء
 مدة الفرج والسرور والحوار وتوجب الاذعان بالشر والكاثر في زمان يقرب حصولها **لنفس**
 زمان اللهم والغم فانه قد سبقت رحمة غنصه **فائدة** قال الشيخ الربيعان لصبي ضحك
 بعد اربعين يوما وذلك اقل ما تفعل النفس بدنو يرى المنايا بعد شهرين
 ولا يرى منايا بعد اربع سنين قال **ص** قد يرى في النوم اشياء غير الانا
 من ذوات الاربع **في كسر** الصفا من العامة في شرح لامته العجم انه ولد الضحك انزلهم
 لستة عشر شهرا وسبع ولد لستين وهرم من حثا ولد الاربع سنين ومالك انذر
 حمل به اكثر من ثلث سنين والحجاج بن يوسف لد ثلثين شهرا والشافعي حمل اربع
 سنين اطول لا يخفى ان الحمل لا يكون اكثر من تسعة اشهر لكن هؤلاء ولدوا واعدوا
 بالمد المدكورة لانهم حملوا في جميع هذه المدة **حكا** يثر من شخص يكتب في صغره
 بلح فوقه سال عن الذير يا مولانا هذا ابن من وانا الى صغره فقال الذير

حال البقرة اما في
 قوم ينضح مبتل كما
 شاهد

ولا تضيق الزمان هذا المبلغ بفلان **بالإعانة** لا تفتنك التودد من قوم

فان الولد منهم نفاق والفتن والعلة لا تنفع الاحقاد منها الا التبتل والرفاق

فرست مبتدآن بهام ما من القاضي تقدر على الناس وفيه لعل الخضر

اشق مالك فقال رايته فقال اني مكانه فلم يرا باس شبا ونظر شعرة بيضا خارجة

عن حاجبها فنظرها وقال انظر الى الهلال فنظر فلم يجد شبا **فاحل** الماديات

الخير ساء طرفة والقطب على العنق عليه سببا وبنات نعش في الحداد سوا فاعتبت

ان صبا قد ما **لا اوري** وما لبثنا الاسواء واما تفاوتنا ساهرا ونم

معنا باسم كفتبا كهو وجه فند بطرف ماهت انصو فكن وبتابره

باسم صديق دي در ميان قصه خاتنها دل صق باش چون دي و مهاد رايد

ني صديق شود **باسم** محمد شاه ان شرف كفت مديني بشوي كهنا كه كوغر دل

كوبد ان حد كذشته سنا بخديت **باسم** ولي جان فدا كه بر اهت شوي لي صل

كسل چه شود كه سر لطف هي و بر اول سر لطف هم است چون دل ولي شود **معنا**

باسم با پيد بازي كه بود بر سر ست توچه شاهي شاد كه شرف طعمه هدا

كرديش باو تقي ظاهر است **باسم** محمد الدين بكدم او مسجد برون نه براي سوار

اي خطيب نقش نان جو كه داند انضو دل ضبيب مراد انان الدين است

معنا باسم خضر زاسا مثلثي كه غش حاصلست بس شرح بشو **معنا**

باسم خرم بخانه شرف اناب كهوان روش مقام خویش بنا هدا و دره بر شاد

بغوي رحل لام كه علامت كهوانت رفت و فخره بجاي او ايد و دره ان رفت

الشمع او را برابر است با هم كه رنر و محلي نصف خط بيشتي دس و طلق **باسم** انان

فان الولد منهم نفاق والفتن والعلة لا تنفع الاحقاد منها الا التبتل والرفاق

فان الولد منهم نفاق والفتن والعلة لا تنفع الاحقاد منها الا التبتل والرفاق

فان الولد منهم نفاق والفتن والعلة لا تنفع الاحقاد منها الا التبتل والرفاق

فان الولد منهم نفاق والفتن والعلة لا تنفع الاحقاد منها الا التبتل والرفاق

و بکمال است حاجی محمد در کعبه و صالک کرمی هند باد او کان حج تمام
 کن و شکر حق کند او کان حج و جیم است تمام کن در آن است که حج و اوج و جیم
 کنی و مراد از شکر حمد است و ایسمی شهابان بنمزمی نماش در شب بطلب
 نشان نماش بنمزمه است تمام آن ها است چون در شب زاید شهاب شود
 و ایسمی احمد صباح مرچه بصریانی زعم یار بنام دوست صبیح و شارب یار
 صباح مرچه بی صبر شود احمد شو و ایسمی قطب اشک خویند در کربان خوانم
 پنهان کنم قطره بی ره رفت در دامن بخت و افتاد چون قطره بی ره بر دامن محبوب
 که باء است مانند قطب حاصل شود و ایسمی فاسم بظرف رمز شرف هر که ایشان باشد
 و بسم نام برادر اگر بقا باشد چون باد فاسم فایا باشد فاسم باشد می شود و ایسمی
 کمال نصر قدرت شرف هنگام وصف او کسل کوید سهاوین هست عجز چونان
 کسل سنام گفته شود کمال شود و ایسمی هاشم دو شنبه لبم جدت نامت می
 چشم تو چها کرد لب یارم گفت چون چشمم ها کند هاشم می شود و ایسمی خضر خرا
 و اگر نباشد ضرورت و دت نبودن بهر نام کن یار چون خرا زاش و در ضرورت
 و دت نبود خضر حاصل شو و هو المظ و ایسمی جلال ناصبت دولت تو رفیق
 شد بر جان خیم تیغ تو کوه بلا شد کوه یعنی جیل بای آن لا شود جلال شود و ایسمی
 ابو الکادرم او بی دل است محمد ز عالم برید است کادرم جسته و در زاده سر خوش
 چون او تبا بود و محمد که عین است از عالم برید و عالم شود و کادرم که زاده سر می
 که الف و م است که بغیر نبش است بر و کادرم شود و ایسمی غلب الله صلی الله علیه و آله
 که در دار و کون داد مشرف کال باشد ابله و ایکم خرد در وصفان صورت عالی خا

است بقاء مفتوحه چون از الفک و روی اوست و در شوق خلق شود و لام ثانی و الف
 لام از لام حاصل شود و تنه از ایل بله که از او ابجش و با اسم کریم خدا که اید بقدر
 من تقدیم نیست این شبهه بدعی میخشد چون از تقدیم که اید کریم شود و با اسمی ^{تقدیم}
 همه تو پرورد باری اند رسم و ده عاشق کجای اند در غرقه اش این غل که از خدا ^{تکلیف}
 دودلق معانیست خدا می داند چون دلق از دلق معانیست لقان می شود با اسمی
 کمال استین بر عالم افشان کوسر و پایی ندارد هر که نام وینک خواهد این سخن
 بر دل نکارد استین که است عالمی سر یا الی است با اسمی بهما مشو و رفیق دور
 چرخ دو لایه و این سرچرخ نشینی که تا خبر باری جهان بی سر یا که خاک بر سر و ترا
 به یاد عدم برده شد بی بی چون و تاب بر سر جهان بی سر یا داید و تریب اید و دود بهما شو
 وی تواند شد که مراد از بی سر یعنی با سر باشد چون بی باشو بهما شو با اسمی هر
 احمد و میر محمد از پیر مقام سخن هست بدن کو که هر که جهان بچوینای جز بسکه بخواد
 کنار یار و آنکه لب لب چون جمع شود هیچ مگو لا شکر از کنار اب یکد فدا لغز
 است و بیکار هم و مراد از شکر خداست با اسمی هم و هاشم و هشام از مهر توانا
 تا بیک سر بود در دل ماهست ما دانند عز میزند بشو ماهست از سر و یکد
 هم و یکد فدا شین مراد است و دل ماهام است با اسمی محمد الدین و تلج الدین
 روز مسقی بنهاره امجدال تا که تم ابتداء صورت حال هر مان نکتة است بسزشت
 همه از دین هوو سد بیکمال روی مسقی هم است چون بجدال سد بجدال شود
 اگر تا ابتدا شود تاج دال شود و چون هر یک بدن کامل شوند مطلب حاصل شو
 با اسمی حسین که از هر یک از مصرعین بپوشد بی سخن چون کشت پنهان را

او که در نهان وقت نازک بود و وی تر بچید شد تبیان فی سحر نازک بنی مقوق
 و حبیب است چون دانهان شود حبیب شود با بسم غلام و هام و عمر و عاد و عبد
 شمس ما بم بحر می مینام تو بر چهار جهان نقش نشان غم تو ملا و کرم چند در او
 بشمار باشم سر هو دارد ده کان غم تو ما چون میان غم در باید غلام شود و چون از
 غم هم آزاره شود هام شود و نقش غم ^{چون} بر چهار روح نشیند عمر شود و چون ما بم آید
 در باید عاد شود و چون می در باید عبد شود و چون سر که سر هو دارد در کان است با
 شود شمس شود و با بسم ملک کجش در صورت ملجش کلکی دلبری ذذ نفاش
 صنع و اعز سر قد آمدش است چون کلک لبری در صورت ملج در باید ملک کج شود
 و چون اعز شد شود که سر است ملک کجش شود و می تواند شد که کلک بیدل
 و صورت ملجش در باید ملک کجش شود و چون اعز شد که سر که معنی این معنی دو است
 شود ملک کجش شود و با بسم بنجم چهار سر و نو دامن کشان می چید چمن از سر
 بر سر کشید چون دامن از شرم بر سر کشد بنجم شود و با بسم علی تاعشق می بدلب
 لعل نوران فان فاناف همد می نش می نشی است چون عشق لام را بیدند و دلفان
 خود را دهد علی شود و با بسم بهرامان چون دلا رام در می آید که نباشی قوم دلا
 شاید دلا رام که در می آید و دلا رفت بهرامان شود و با بسم بهرام ماده بفر
 دوست برد هم بنام در پیش سزای باز کشتم غلام پیش سزای ماده با است چون
 باز کشتم بهرام شد و با بسم دانی که کشی است قیب تنه کار او را بنیم دنده
 دلا ن دنده در می آید چون دنده که می است در می آورده شود می شود و با بسم
 شهاب ماه چون بال کرد ده معنی هر دو یک دلا و غلام از دامن شهر مراد

و چون رای و وادی ابر کذاشته شود شهاب شود با اسم نصیر دائم فکر
 شرف اند و ده دلداری بود چون ضعیف و سستی کوشد کدان باری بود چون با
 یعنی با ضعیف و نبود نصیر شود با اسم شینج از جوی پدید رکن شرف
 دلداری بکنج خلوت بست چون در بعضی با زبان شایب بود و شین مانند و کذا
 یعنی شیب باء است و کنج خلوت خاء است با اسم کجرا نور چشم است نام دلبر من
 مامروای نافع از کنفی دای نافع و رش است و چون از نور چشم افتد بچشم شود با اسم
 محکم صورت حال از چندان محذورم پنهان داشتم و از رخسار کز بدل کتم بجان بکا
 مراد صورت حال نقطه خاء محذورم است اکثر از رخسار و م است چون بقلب گفته شود
 مود شود مطلب حاصل شود با اسم امار حسن تر از حسن روح فردی را که خیر
 سدس او بیش از عدد دیرین بود تضعیف کن بر مراد خویش مارد بکنفی
 بر ثلث مال ضرب کن چون ضرب کردی ناکهش تضعیف کن سدس عشران با آن
 دان و هر دو را جمع کن و ثلثه کمضت ثلث را و متحد بکن که غرض از دفاذ او
 برون ری بکنر اند و پیوند و چهار و پنج و نالهف کن با محاسبه کفتم اندر عالم او
 اسمی بر منر کوا مای و ابعلم خوشتن تقریب کن روح فردی که حسن او رسد س او
 او عدد دیرین باشد یعنی یکی باشد سواست و ثلث حسن او بعد از تضعیف
 الف است و چون همان ثلث حسن را بر ثلث سی ضرب کنی مهم حاصل شود و چون س
 و عشر ثلث سی را یعنی شش نصف ثلث از آن بکنفی باز الف مانند و کعبه غن ده است
 و چند طایفه مجموع هم است و مراد از چهار و پنج ده است کمی باشد از جمع مجموع
 امای حاصل شود فاعلا بدانکه اعداد زوج بر هر قسم است زوج از زوج و زوج

الفرم و روح از زوج و الفرم اول است که در انفسا منتهی بواحد شود و در تیر
 است که منتهی بواحد نشود و پاره از یکدفعه هم منقسم بمساویین نشود و فائد
 بدانکه اعداد فرقه و چون بنظم طبیعی جمع کنند مربعات اعداد متوالیه حاصل کرد
 و از و اجم و چون بدین طریق جمع کنند مربعات با جبر و از ایشان حاصل شود فائد
 هر عددی را چون از واحد تا آن عدد بنظم طبیعی جمع کنند حاصل احوال فخر و گمان عدد
 گویند و کمال دوری هر عدد که مربع آن عدد است از ساله شرف ظاهر می شود
 است که کمال شعوری باد و که یکی باشد معصا با اسم **لعل** لعل بدل شد از آن
 لب لعل شرف کوه ز نام بود انظم چه در ساخت صند و لب لعل دو لام است چون
 لعل بدل یعنی لعل از دو لام یعنی لام لام بود امام شود معصا با اسم **لعل** چون
 سادبان هو کشت احوال هر ده ماه و ده بسوخت ما خیر است احمد الله از احوال
 چون دله سوخته شود واحد می ماند و عا و بحجه فرزند که بهار باشد ماد و بر بال
 مام رور و مقنعدان سر در آمد و معوی سر با همان کشوده و با کوبد اللهم انت اعطيتني
 و انت و مبتدیه فاجعل هبتك اليوم جديده انك قادر مقدر و هرگاه در عزتند
 بهتر است که بعد از دعا تر جئان را بر باقی که داند نیز بگوید که فرزندش شفا یابد
 انشاء الله تعالی **و عا و** بخیرن کاطم بحجه جمع دردها خصوصاً در چشم
 صحرایست بگوید اللهم بحق و لیتان موسی جعفر الکاظم ع الا سلتنی فی جمیع حاجتی
 ما ظفر منها و ما بطن با جواد با کرم و صلی الله علی محمد و آله اجمعین **و عا قلنسوة**
 سه قدر بر بهار بخوانند اینست بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الملك الحق المبين شد
 الله ان لا اله الا هو و لا اله الا هو و لا اله الا هو فاما بالقول لا اله الا هو العز الحکیم

ان الذين عند الله لا سلام نور وجهك و سلطان و هيبه و رحمة و حول و قوة و نور
 و قدرة و يقوم لا ينال الا الله الا الله ادم صفوة الله لا اله الا الله فوج بحى الله لا اله الا
 الله ابراهيم خليل الله لا اله الا الله موسى كلم الله لا اله الا الله عيسى روح الله و كلمه
 لا اله الا الله محمد رسول الله و حبيب لا اله الا الله على بن الله اسكن ايتها المرض بان الله
 الذى سكن له ما فى السموات و ما فى الارض هو العزيز الحكيم و صلى الله على محمد و آله
 الطاهرين ع **عائنته مقدس** بحمده رفعنا خوشها و امرض جون بهصد شفا قدرى
 نرهب بخوريد و بكويد بسم الله و بالله اللهم رب هذه الدنيا المباركة الظاهرة و الباطنة
 النور الذى نزل فيه و رب العباد الذى سكن فيه و رب ملائكة الموكلين بل جعله
 لى شفاء من كل داء و سقم كذا و كذا و ان مرض و انام ببره من قدر نحوك بخوريد و
 بعضى و ايات و ارد شد كمد و دوت خورون ايند عار بخواند بسم الله و بالله اللهم
 اجعله رزقا و اسعوا و افعوا شفاء من كل داء و انك على كل شئ قدير اللهم رب
 هذه الدنيا المباركة و رب اوصى الذى ارادته على محمد ال محمد و اجعل هذا
 الطين لى شفاء من كل داء و امانا من كل خوف پس بقدر نحوك بخوريد و بكويد
 بعد اذن بيا شامد و بكويد اللهم اجعله رزقا و اسعوا و افعوا شفاء من كل
 داء و سقم كه انشاء الله شفا يابد **اكن خواهي** كه هرگز نتب نكفى در هر صبح و شام عا
 حضرت فاطمه ع بخوان كه مشهور و بدعا و نود است بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله نور بسم
 الله نور بسم الله نور بسم الله نور بسم الله الذى هو مبدى الامور بسم الله
 الذى خلق النور من النور و انزل النور على الطور في كتاب سطوري و في مشوري
 مقدور على نوح بخور الحمد لله الذى هو بالعرض كور و بالفخر مشهور و على السراور

الضراء مشكور وصلى الله على سيدنا محمد وآله الفاضلين طريقتكم في الدنيا
دوره ماه نیشاد و می بکری باب باران دایمیش از انکه بن بین برسد هریک از سوژه
حمد لایه الکرمی مثل با ایتها الکافرون و سبح اسم ربک الاعلی معوذتین و قل هو الله
راهفتا مرتبه بخوان و هریک از الاله الله والله اکبر اللهم صل علی محمد و آل محمد
نیز هفتاد مرتبه میگویند و هفتاد در صبح و پیش از آن می شامد هر ناخوشی که باشد
خداوند عالم شفای دهد و هر گاه در چشم چکانند ناخوشی چشم را زایل کند و اگر
محبوس بهاشامند خلاص شود و وسوسه را ببرد و عداوت و بدگویی مردم را نسبت

باشامند زایل نماید و اول نیشاد ماه و می دایم و ثانی تفهیم یا بیست چهار مرتبه
نور و زانست نیشاد می و زانست **دُعَاءُ قُدْرَتِ یَاسَن** بجهت بیمار چنانست و می
که بگوید یا شری که چنانکه نامم مثقال صبر است و ظلال بکرم و پسند عار را بخواند
بسم الله الرحمن الرحیم اللهم انی اسئلك باسمک الذی اذکرت به سجد الملائکة و سجد
و بالاسم القدوس اقدس و بالاسم المخفون المکنون و بالاسم الذی سمیت به نفسك
و بالاسم الذی سمیت به نفسك بالاسم الذی هو مکتوب علی سرادق العرش با الاله
الذی هو مکتوب علی سرادق الجلال و بالاسم الاکبر الاکبر بالاسم الاعظم الاعظم المجید
بملکوت السموات والارض بالاسم الذی مشی به الخضر علی الماء فلم یبتل قد ماه و
بالاسم الذی کشف به ضر ابوب بالاسم الذی هبت به لزرکنا یحیی ان تشفی من
الذی نافع فی ان دینا و ابر به نفعنا یا بشترا و مستحکم که سید نباشند قصد
کنند مگر اینکه بیمار سید باشد که در این صورت سید غیر سید میتوان داد و **دُعَاءُ**
کند بجهت بیمار بیکر یکصاع کند و بیمار را بر پشت بخوابان و کند و بر سینه او

بریز و نثار کن و بگو تا بگوید اللهم انی استسئلتک باسمک الذی اذا سالک به المضطر
 کشف ما به من خیر و ممکن له ما فی الارض جعلت خلیفتک علی خلقک ان تصل
 علی محمد و آل محمد و ان تعاضنی من علقی پس بپار و بگو تا درست بشیند کندم
 جمع کن و باز این دعا را بگو تا بخواند و کندم و چهار قسمت کن و هر قسمتی را بقی
 بپار و بگو این دعا را بخواند و **عناکم** بجهت بپار یکم کو سفند بپار
 بجهت بپار و سه نوبت این دعا را بخوان و بپار و سفند بپار و در بین و در بین
 بخوان اللهم ان هذه النشاة لك ومن فضلك کرمک و انا اقدیم بعدک
 فلان بن فلان اللهم ان هذا فداؤه لمح بلج و مریدم اللهم تقبل منی کما تقبلت
 من خلیک برهم و من فک بولد اسمعبل بحجة محمد صلی الله علیه و آله اللهم ان
 هذا فداؤه فقبل منی و بعد از آن بگو الله اکبر الله اکبر الله اکبر بسم الله الرحمن الرحیم
 و در سجده محل خالی که مسقف باشد و خون از آرد کودی کند در موضعی که
 مردم پا نهند و سر کن از خاک کنند و در دست پای او از پوست جدا نکند
 چنانکه پوست دودست و پا مجموع یکپارچه باشد و سر یکپارچه و پا یکپارچه و در میان
 یکپارچه که از هم جدا نشده باشد و گوشت از پا جدا و هفت پاچه کند و در میان
 پوست نهاده هر یک پاچه بنیت فقیری بپارن آورد و همان کس که بنیت و بپارن
 آورده بدهد تا شست کس تمام شود شستن را به نام ملتفتی کس خفا
 من الکاشع و الخامع قلت لها من انت باهذه قالک نا السادس السابع برید
 انها السادس من الکافات الشائبة فی سابعها الجوع عنی بدیت بن سکر و هو
 الشاء و عند من و انجر سبع اذا الفطر عجا جاتنا حبسا کن و کس و کاف و کاس

تلا مع الكتاب كسرناهم وكالالحاج مؤهل ^{الحاج} اقوم ان تقي مؤمن ادى
 للآه رب ايجازى كل من كفر وان فيها تلاه المصطفى كذا ^{بها} لم اضره ولا افتره ^{بها}
 ولا ارى لعل بعد ما سبقوا خلافة وهو ما لا يورثك ^{بها} وانفج رى تخمين قد
 دهره وقد عد لا في كل ما المر عليها رحمة الله العلى فقد كانا على الحق حتى جاء ما قد
 واغضب الحق مع ان قاتل من ^{اشق} بقل الاله لى حتى كفرا واشرب الخمر بجهنم ^{بها}
 بلوم شاربها الا وقد عدا ^{الذين} ومزنا ذات بعل بعد ^{الذين} الولي الكه واللموم قد خسر
 وجاز عندنا قتل العجى ولا جناح في الاكل منها قل ^{كثرا} والاكل منها اذا ما كان قاتلا
 اهل الكتاب من ولا هم خسر ^{والذين} من بول العجى عن النبي صلى الله قد صعدنا ^{في شرب}
 وقد ارى لصنى بل انا تير ما سها بئر نسلان ^{فكنا} ولا صبا لم في صومها ^{فكنا}
 وقد يرى الضحك منها ^{منظر} وشاع ان ليس المعدور ^{وقبعة} الا فتار قطعها وخبر القول ^{وقبعة}
 ومراة قتل فلان على ^{سفر} تقبض منه وتصل في غدا ^{سفر} وفان للوهر قد تهنه ^{سفر}
 امر عجيب فنبه لمن النظر ^{حلي} وروثه عوضه عنها يدى ^{حلي} فظل صاجها بالخمر مشهرا
 هذا الذى القى حتى ^{بها} وانت تعلم ان الحق ما ذكرنا ^{بها} اقول اللام اسم فاعل ^{بها}
 وانرب بالكذب الافتراف لفظها او ما ورد بطريق الحكاية مثال ان اكله لذئب كنفى
 لا ارى متعلق بالقبدا على البعدية والفسط من الاضد والمراد العدد وان كان العدد
 العدد واعطى عن الرحمن على المضور والرحمة سيد البشر حتى الموت والخمر العصب
 والبعل نوع من النحل والعجى الثور والعجى الثانية النافه المحلوب النسل العقب
 والضحك المحض المعدور المخون والفضل الرجل الخفيف العقل المتكبر والوحش الرجل
 بنوحش والوثة الانفا ومقدمه ^{بها} الحاج مؤش بادهم عنى فقد بل النوى ^{بها}

فان قيل لا بد من
القول بان

بادر معني قوله لا بد من كذا سفا نشأ عن علي السن من ندم حكي انه دخل
بجسامة مولانا خليل القزويني اقا. سبن الحوناري و قال له مولانا خليل
اليوم كذبت من لا كاذب بل لا لان فقال ما كذبت بل لان الا عشرة فقال هذا هو
الكذب بل ما كذبت فقال لا. بين بل هو الشاذ ثم لان كذب قوله ما كذبت بل ما
يكون لو زاد عليه ولا اقل من واحدة مشبه من ان كان ميزان عدل معا فافلا فخذ
نعوم كذناه متساو بين فاذا جذبت احداهما الى تحت ثم خلى عنها فتركت كلنا الكفتير
علوا وسفلا على التبادل مد بقومنا سنوبين ومقضى البرهان ان تقف لكفترا
بعد الجذب في الخلية لحد ما سفلا ولا زعلوا لكونها متساو بين في الثقل وحركة
العالى الى السفلى موجب لان كذا بد ثقل على التافل وليس كذلك واجب بالكتفة
متساو بين ومعاد لئان في البيل بالطبع الى الارض انما تحركت احداهما الى العلوا
والاخر الى السفلى بالقرلا بالطبع واذا ذال الفاسر عادنا الى ما هو مقضى للطبع و
الاصل ان ن اى سر خوش ندام من اى نخل برومند وى تلخ كن كام من اى
ماه شكر خند اى دل ز تو ببد چه يوسف برادر وى جان بتو خوش سند چه
يعقوب بفرزند وى لى رفته سارى چمن سالها است ناله كنج قهسلم و زواست و لى
صبار من بجز بقاء پرد سنا زار بكونه كاد كان فلان بود سندن مبرين ايشه
كه ساكنان سپهر كشاده تود و كيا اسمان بستند صها ايجون كنه نام اميد
دد كوشش باد و ايجون غمزه شنده آفراموشش باد لغز با سحر اى حكيمى كز
كلك تو اكز غمزه فند و رخ جملد نشينان فلان خال شود چيست نام كه بر رخ
بخشش لى كز بادون كوى اى خسرو دهن دال شود و رضه بى نهم باقى ان لفظ

که فضل بکانه چنانچه که معاین لغز بواجب پیدا کردن می توانی از اخر مری
 که کفتم تا اول سالش از برای آنکه بشود و من تمام منصبش هر چند بدانی
 مراد از سپردن سال بخشش است و از این و قدر و بر که ماه هشت از تاریخ
 است که در این تاریخ همراه واسی که نزد و سی و هشت و بیست و پنج منسبت
 بعد از این او رند و مراد از هر شهری است و بر که هر ماه هفتم این تاریخ و هفت
 سی و بیست و ده می شود و مراد از ده ماه که این تاریخ است و بیست و ده و چون
 باخر جمع شود شمی شود یعنی حقا که بری شمی شود و مراد از بیست و ده است
 و بر که ماه هفتم تاریخ و سی و است و در این تاریخ از این هفت ماه چهار ماه را
 قشیرن الاول و دو کانون و دو و از سی و یک که رند و دو ماه را قشیرن الثاني و
 سی و شش را بیست و هشت مجموع و بیست و دو و ده است و مراد از اب هم ما
 است و از دخت ماه و یک هفت هجری است و بنا بر این بعضی که یک ماه هجری
 سی تمام و یک ماه را بیست و نه و یک رند و بیست و نه و یک و بیست و نه و یک
 با اسم محسن اگر چه بیست و نه باشد نقد کان بکاه سکه شد محتاج سند
 مح چون تاج سن دانش محسن شود با اسم قطب کافی در از جغای قتب محب
 دیوانه است یکی میباید نام از قشیرن است یک میباید و یک صد بار ده می شود
 با اسم منصوب به روی می بیند اینک من اینان یکدن و در صو که هست
 واهی مراد از صو لغتی است با اسم اینک نا شرف دل بر کشت از بر
 مدخلی ان محو شد از اغان و انجام دو عالم نقش غم چون دل بروی بر داشته شود
 ابوی ماند و مراد از دو عالم است ع اول و بیست و نه که نقش غم است چون بر داشته

شود المعال همانند چون با او ضم شد باو انشا الله با اسم خالک حرام شد
 و اسمی طلبکار نخواست و بود و ن برمالی نخواست و چنانست چون برمال
 رقی خال شود و چون دین با او آری خال دین شود با اسم و قصه باد و قصه او شد
 نام پیکش گفت شد که هر دانش یا لاس تفکر گفته شد چون باد و قصه دزد
 باد و قصه شود با اسم و قصه بی روی و خود شد و بگویند و بگویند
 خود نوید چه بیند مراد از هر یک است چون نوید شد نوید چه شود و با اسم
 منوچه شود با اسم علی دین و انبست سر را بدید و بخت ناخبال و قدم
 در عزم دین نهاد دین بیق عین و که سر خواب یعنی سر نوم باشد می شود و چون که
 قدم خال است در قوم او نهند علی شود با اسم علی از نام پیکش می شود
 سعاد و آخر خود شد ماه و مشتری هر یک بقانون دیگر و طریق استخراج واضح است
 با اسم محمد نگار اگر نفسی با و فادامه میباش غره که تا که چه بخت بیشتر چه
 ابد اولب شکونش را جان بخشد چری مرد و دیر نیز خون دل دزد حکایتی
 که شب یک روز فاش شد و باب کران اشاره پوشید نام آن جناب اسمان مصباح محمد
 در ابد چون مردان نیزه و محاسن چون می و در بر سران می شود و مراد از خون د
 دم مقلوب است که مع باشد سؤال ان قبل قدم و در اول اخبار ان البق و کان
 امبا وان معناه لا یقر شئاً ولا یکتب فیکف یجمع نال مع مدبث الدواة والقلم
 فی مرض موته قلنا امکن ان یجاء عنه بانه ولان کان امبا الا انه قد یفک من القرائة و کان
 بالحق و الا ان لا یقر به و الا ان یکتب و الا ان یکتب و الا ان یکتب و الا ان یکتب و الا ان یکتب
 الف ک و حرف تاجی باره نموده اند انکه الف حرکت داخلان می شود و با صد و

هر مرد و زن که با هم در این دنیا میباشند و در ذکر الفضا و وصل آن محقق باشند
 و اینها را نام داده اند شده مناسب که مینا او و الفضاست بجهت اینکه هر یک با کمال
 واقع شده اند فائده بعد پنج ناسع از مرکز موشع کویت هر هفت هزار حدیث
 است چنانچه حاصل مجموع ۳۵۴۸۳۵۵ می شود فائده درین
 اشکال و عمل شان زده است اول فرج و ثانی فرج و زوج و فرجات با بنظر حق
 دو نیم لجهان و آن فرد و سه زوج است با بنظر حق سه هم عتبه اهل و آن زوج و سه
 فرجات با بنظر حق چهارم بیاض و آن دو زوج و فرد و زوج است با بنظر حق
 پنجم نفی الخد و آن فرد و زوج و فرد است ششم عتبه الخاج و آن دو فرد و
 زوج است هفتم حمه و آن زوج و فرد و زوج است هشتم انکس و آن
 زوج و یک فرد است نهم نصره الخاج و آن دو فرد و زوج است دهم
 عقده و آن یک فرد و دو زوج و یک فرد است یازدهم اجتماع و آن یک زوج و فرد
 و یک زوج است دوازدهم نصره الدخل و آن دو زوج و دو فرد است
 سیزدهم طریقی و آن چهار فرجات چهاردهم قبض الخاج و آن یک فرد و یک زوج و یک
 فرد و یک زوج است پانزدهم جماعت و آن چهار زوج است شانزدهم قبض
 الداخل و آن یک زوج و یک فرد و یک زوج و یک فرد فائده کثیر ما بقی فلان
 مصد ثانی و ثالث و نقل عن ابن الحاجب نه بق المراد بالمصد الاول ما لم یرد من شی
 فان زار منه واحد فهو المصد الثاني و ان زار شیهان فهو مصد ثالث و هكذا یستمر
 ان یکون من مصد الجهد دون المیز و قد بق ان المصد الثاني یستعمل فیما کان له مصد
 و یصح ان بق لكل من مصد یدانه مصد ثان ای جاعل المصد اشبه کما بق فی کل من العبا

م ا ن ا و ا ه ل ا ای ا ا ا ا ا ب س ط باغ فلان بحی
سلطان و بحق خان و بحق منان و بحق برهان لا اله الا الله و بحق سلطان المومنان
نامیکده بان وی بجام است کار من خسته دل بکام است نامیچه کان مقیم دیرند
درد برمغان مرهمقام است دل از کف من دیوده ماهی کش مهر فلک کبر غلام است
در دام کسی فدا ده ام کش مرغ حرم اسپر دام اسب ان پیر که منع عشق دارد ای واعظ
هرزه کدام است ای کوچه بدو ست نه بناید اما یکدام نص حرام است دائمی کبریا
عشق باشد دیدیم که تنگ نام است الحانه که باد آباد نامنزل دوست یکدیگر
کام است گفتند بسی فسانه عشق وین قصه هنوز نامتام است گفته کرد بهار کرد
مسووا کنناکه بیوز مش که خام است در میکنه زان شد م صفا کا بن مدتر

منزل عوام است قلک را شفیق بر مهابت مده ده ده I I
E III د ۸ ۵ V W A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
مفرد عبارت از اجداد مشهور و ترجمه عبارت از زوایا بیت تقابل الفا

شود و از این زیادتر نشود و جامع اکبر است که هر حرف در هر مرتبه که هست از
 مراتب او گرفته پس این لغت هزار است و بی و هزار و بی و ده هزار و یک بیست هزار
 و همچنین تاغ هزار فائده بدانکه اصل عدد بحیثه دبئی از خواص است
 با کلامی تکسیر کنند و تکسیر اسم با کلام است که حرف اول را بر سبیل تقطیع نویسند
 یکسره بعد از آن در اول سطر دوم حرف آخر سطر اول نویسند پس اول حرف را سطر
 پس حرف ماقبل از این را بعد از اول و او هم چنین تا سطر اول تمام شود و بعد از آن
 در اول سطر بیستم حرف آخر سطر دهم را و بعد از آن حرف اول را پس ماقبل از این را
 بعد از اول تا سطر بیستم تمام شود و بعد از آن باین نحو سطر چهارم را تا ابسطی رسد که
 یعنی که اصل اسم با کلام عود نماید همان عود از نام گویند و مکسر همان سطور است
 که قبل از نام است عدد مجموع سطور قبل از نام عدد تکسیر اسم گویند مثلاً تکسیر
 قل هو الله احد چنین است و تکسیر اسم متاخرین است پس در قل هو الله احد
 قل هو الله احد د م ن ا ن باز ده سطر اول تکسیر
 د ق ح ل ه و ل ا ل ن م ا ن وسط ده و از دهم نام و دایم
 ل د ا ق ل ح و ل ه ن ن ا م سه سطر اول تکسیر و سطر آخر تا
 ه ل ا د ا ق ل ل و ح م ن ا ن است پس تکسیر قل هو الله احد
 ح ه ل ل و ق ل ا ۲۲۲ و عدد تکسیر اسم متاخرین است ۴۲۴
 اح ه ل ل و ق ل ا و این تکسیر که مذکور شد بدون صد و مؤخر است
 ا و ح ق ه ل ه ل ل فائده استنطاق در عرفان اعداد عبادت از این که
 ل ا ل و ح ح ل ق ه عدد را بجز این را و نند مثل ۲۴۱ را گویند و با و رفع
 و ل ق ل ا ل ح ا و د

در این کتاب
در این باب
در این فصل

در این باب
در این فصل
در این باب

دیکر آنکه حرف را بلفظ در آورند مثل اینکه در اکویند الف صج را جمع و هکذا
فائدۀ در اصل صج عدد بین عدد هجری با صغیر است با و سبط با کبریا و صفا
 با خط با کفو با خاتم عدد صغیر عدد حرف همان اسم است یعنی شماره حرف مثل ن
 سه حسن چهار و هم چنین و چون هر یک را دره کبرند و سبط کویند هر یک را صد
 کبرند کبر کویند نصاب کویند چون یکی از عدد اسم کم کنند کفو کویند و چون کفو
 در اصل ضرب کنند خاتم کویند و در صغیر کبر نشان را خاتم اصطلاحات دیگر است
 و تقسیم دیگر عدد اسمی هرگاه در عدد دیگری ضرب کنند حاصل را عدد
 کبر نیز کویند مثل اینکه در اسم حسن عدد اسمی که ۱۱ باشد در عدد حرف آن که
 سه است ضرب کنند ۳۳ حاصل شود از آن عدد کبر کویند و چون کبر در عدد حرف
 ضرب کنند حاصل را کبر کویند و چون کبر در عدد حرف ضرب کنند حاصل را
 کبار کویند و چون عدد اسمی از آنکه در این اصطلاح عدد در صغیر کویند تصف کنند
 نصف آن را اصغر نصف صغیر را صغیر نصف صغیر را اصغر صغیر کویند و
 هرگاه در اصغر صغیر و اصغر صغیر نصف آن صغیر نباشد و حصه نمایند که
 حصه یکی باشد و از دیگری باشد نصف کمتر ناقص و با دو تا کامل کویند و نصف
 ناقص از آن کنند ساقط را اعتبار نمایند **فائدۀ** بدانکه اصل عدد چون شکل
 را بعد مملوک نمایند بعد از تمام عمل آن شکل را لوح نامند هر خواند از آن شکل را
 بیت کویند سطری که از همین کاتب است و در سطح نامند و آنکه از فوق بتحت رود
 سطر طولی کویند و بوی و آنکه از او بر او بر او دیگر که مقابل او باشد و دو قطر
فائدۀ چو مختص بیت هشت است مثل مثال نمری هر حرف حصه منزلی است

و بطبعنا غیر از دست او خواست تا بچوای و چون در دست او شد و غرض و نیت او در دست
چنانچه در دست او آمد هر چه در این بروج معلوم باشد نصیب از این بروج بحدی که این بروج نصیب

[illegible]

فائده در مطاوی این کتاب گذشت کمر و نیت و هشتم از این هفتاد و هفت بر تریب چهارم

ناری	هو	مان	تاجے
آ	ہ	و	ج
م	ی	ن	کے
ن	س	ہ	ن
د	ض	ہ	ع

هو او هفتاد و هفت خاک مضایق آن است که در این پنج کوزه ناله آتش و دیم هوای نیم مایه چنان
خاک بترتیب خاص و بنا بر این جدول ثبت است و اگر این حرف ناری غلط است و وای جرعه
مایه ضم و خاک کسر و طبع هر حرف موافق عضو یک که همان منسوبیت مثلا آواز و آب
و آب حار و رطوبت هر چه در بعضی از رسائل پوپنصخص مضموه گفته اند اما مفسد
و امفوح و هر کس قصه را مکشور خوانند در حلقه رخ و بجز دم و اگر دال و اگر که جرعه و
اند بقاء عذرا که از آن حرف بالکسر یا بدال عمود و بعضی گفته اند که هر حرف که بعد
آن الف باشد مضموه و بعد از آن واو مضموه و باء مکشور و الله علم فائد و بعد از این مانند حرف
هر باب منسوبیت و طبع آن هستند طبع هر حرف که موافق جمع هر حرف است که با آن علامت
آتش و دیم و آب و بجز خاک و هر چه در این ناله و هر حرف که مرکب است از این پنج حرف و با
کدر پس از این آتش است و ده باری فائد و بعد از این آتش شود با این مایه شخص و کوه که در آن

طالع شخص مضبوط باشد اشکال نیست هرگاه معلوم نباشد مجتبه فی بین درجه
 طالعش و طریق مسلول است بکریه که در کتاب مفاتیح المغانق مسطور است
 و آن این است که اسم شخص مطلوب را در شمع راجع نموده و وارده و وارده طرح نماید
 آنچه بماند از عمل ابتدا کرده بروج را بشمارد و هر یکی بکیرند تا بهر یکی که
 منتهی شود بروج طالع انقضاست پس انقضای آن را بشمارد و هر یکی که منتهی شود
 بمابدا آنچه بماند ابتدا از اقل بروج که طالع قرار شد بشمارند بهر جا که منتهی شود
 درجه طالع است طریق دوم در بعضی از خواص کتاب مذکور بنظر سید و آن
 آنست که از اسم شخص مطلوب وارده و وارده طرح نموده بروج را بشمارند و
 و نویسی طرح کرده و درجه را بشمارند بمابدا منتهی شود طالع بمابدا آنچه بماند
 ابتدا بمر کرده بهر جا منتهی شود کوکب بر طالع قرار دهند فاعلم در عمل اعداد
 احتیاج می شود بدانستن طبیعت نام شخص و در نوشتن تقویدات تفاوت میکنند
 چیزی که بر این می نویسند و در نوشتن آنها نیز و طریق مسلول است بکریه و مفاتیح
 و آن آنست که طبایع حرف و اسم راجع نموده آنچه غالب باشد طبیعت اسم است و تقوید
 موافق را باید بر چیزی نوشت که طبیعت آن با طبیعت اسم باشد بکریه و بکریه و بکریه
 که از اسم چهار چهار طرح نمابند آنچه بماند ابتدا از آن گرفته طبیعت قرار دهند و
 سه طرح نمابند آنچه بماند تقوید عمل را بآن قرار دهند چنانچه اگر سه بماند چنانچه
 بروج می نویسند و در بنای آن است بر کاغذ بنویسند و بین معانی آن را بزرگ
 لوح آهن یا نقره یا شل ان بنویسند و در عمل روز و شب و کوکب بر طالع
 اصل اعداد و اعزاز میگویند باید عوین مفاتیح سما و ملک و کل بان را و عوین او

[illegible]

المحکم لله این تقوی مانیز دانیم لیکن چه چاره باخت کمر ما شیخ و واعظ کثر
 شناسیم با جام باده باقصه کوتاه ^{المقام} عشق آمد شد بر ملک دلش ز صد درد
 الملك لله معشوقه نمکند از روی چون ماه برقع بیکو الحمد لله من مانند محرم
 از کوی جانان اغیار اتحاد کاه و بیکاه دی تو بر کردم از عشق خوبان از تو بر
 دی استغفر الله از پند بچا و اعظم مرا گشت از من چه خواهی ای شیخ کراه ای شیخ
 کنعان پیشین که پوست از جور اخوان افتاده در چاه سودای جانان از بنا
 من برد دوش شبانکه ورد سحرگاه که شد صفای از راه مقصود بنای دای
 ای مقصد راه از مرکز خالتانهم چرخ برین فقه فغریج شمع بفرسنگ شمار فلک
 خوانند افلاک نمی باشند فلک نام که از افلاک خوانند و فلک اطلس نیز شهر شبان
 روزی بان دوره را طی کند و فلک هشتم که از افلاک ثوابت گویند روزی نه سال
 طی کند که هر یک سده هزار و هفتصد و شصت یکدوره طی کند فلک هفتم فلک
 دجالت است که دوری است شبانه روزی و دقیقه حرکت کند بمای یکدوره و
 دوره سی سال طی کند فلک ششم که مشرقی در او است شبانه روزی یک دقیقه
 حرکت کند و دوره واد و وانه سال طی کند فلک پنجم که مریخ در آنست شبان
 روزی سی یک دقیقه حرکت کند هر پنج ماه و هشت روز و دوره واپکال
 و وانه ماه طی کند فلک چهارم که خورشید در آنست شبانه روزی پنج ماه و نه
 دقیقه حرکت کند و دوره فلک یکسال طی کند فلک سیم که زهره در آنست و
 دوره فلک یکسال طی کند و فلک دوم که عطارد است چون فلک چهارم حرکت
 کند و فلک اول که قمر در آنست شبانه روزی سیزده درجه و وانه و دقیقه

حرکت کند

حرکت کند و در روز و شب هفت شبانه روز نیم نفر به حرکت کند **فائدۀ**
در طبیعت ستارگان زحل سرد و خشک است با فراط مشرقی کوم و تراست **اعتدال**
میرخ گرم و خشک است با فراط شمس گرم و خشک است با اعتدال دهر سرد و ترا
با اعتدال عطارد با هر کوکب متصل شود طبیعت آن کبر و چون بهیچ کوکبی نظر
نفاشته باشد خشکی میل کند و سرد و تراست معتدل **فائدۀ** بدانکه این **دین**
بیت و هشتکانه بعضی سعدند و بعضی بخس چنانچه از این شعر معلوم می شود
از منازل که بر این چرخ برین دارد جای آنچه بخس است همین است که گفته ام اشک
شوله و آنچه صرطه طرفه در آن بلد و ذابج اکلیل و دنیا ناسمک **فائدۀ** بدانکه
بسی که در تقویم آوردند ابتدای آن اجتماع شمس و مریخ است و از ده ساعت
بست باشد پس هفتاد و ساعت بست نباشد باز ده و از ده ساعت بست
است همچنین تا باز اجتماع رسد باز بست است اهل تجربه گویند باید در ده و از **صد**
ساعت بست از جمله همان احطامی که ابتدای کاری و ثلث اول آن زبان بجان
دارد و ثلث دوم بجای و ثلث سوم بمال و بعضی ساعت بست و از احطامی که **دست**
اند **فائدۀ** بدانکه اهل نجوم در روزها هفتاد و میان کوکب هفتکانه و هشتکانه
و همچنین شبهای هفتاد و ساعتها معوضه هر روز و شبی و تقویم بام و لیلای هر
کواکب از این شعر معلوم می شود هفتاد و یک روز از باب و سرخ دهل و در
دهل سرخ شب سرخ علامت شمس است از روز یکشنبه که الف ابجد اشاره
بان است و در نشان مریخ است از دو شنبه است که با ابجد اشاره بان است همچنین
تا آخر و ساعت اول از ساعات معوضه هر روز و شبی را بگویند هند که صاحب

دود و دهاش پاشد ساعت و دم بگویم که در مختار است تا نام تمام شود فاعله
 بدانکه و بچهار و زده کانه که طالع مردمان و طالع سال و اندر هر چه دلیل چیزی
 کند اول دلیل است برین و جان و دود و نفس بدن و آنچه متعلق به شخص دارد
 خانه و موضع که در وی زاده باشد عمر و نندگانی و ابتدای کارها تا آن دلیل
 بر کسب مال و معاش و باران و ثالث دلیل است بر بردان و خواهران و خویشا
 و سفرهای نزدیک و نقل و تحویل رابع دلیل است بر پدر و عاقبت کار و ملا
 و چیزهایی که در دین دفن باشد خامس دلیل است بر فرزندان و هدیه و لباسها
 و دروغها و شادی سادس دلیل است بر بیماریها و علتهای و بختها و بندگان و حد
 و چارهای خود سابع دلیل است بر زنان و شوهران و شرکبان و خصما و معاذا
 و مقصودها و دین و کرم و بخت و کم شدن چیزها و ثامن دلیل است بر مرگ و نکبت
 و خون و خطر مال از جهت مهرث ناسع دلیل است بر دین و علم و عبادت و طاعت
 و خواب بدن و سفرهای دعا شد دلیل است بر عمل سلطان و پیشرو مادران
 و جاه و حرمت و بزرگی حاد عشر دلیل است بر دشمنان و معشوقان و امید و
 سعادت و بگوئی کار ثانی عشر دلیل است بر دشمنان و چارایان بزرگ و عزم و اندوه
 و دندان مهر حسینی **شاه** ابان طبع دهاوی بکراست بلبل جان دافوی
 و بکراست بان شهباد و هر از کرم اینچه رسم است اینکه باز اغاز کرم و شکر
 من چه کل دارد اثر این شبنم از باغ خلداید مکر طبع را الهام و وعایت این
 با مکر تلقین و تابانست این اینها بجا طریجوی و عقل داسر شده که در کرم
 که در این غرض میزد تو کوی دلهاد و هم چو کان تو آتش شوق جفا می خونه

بی تو جمع هیچکس نفره خند خطبه بر نام تو خواند این همه از تو جز نای نهانند این
 ای پلذتوغای نو باز آرد دل حیرت و سوداست با تو کار دل ای مبر از جنایان و گنا
 ای منزه از آفات و بیبا چون کمال داشتم نادانی است چاره کارم همه چهرانی است
 هر خود کن تا بخوانندم همه داغ خود کن تا بداندنم همه بر سنگوی خودم خوردنم
 آنچه من بکس نام بپونیک بدی کردم نکوهیداشتم هیچ جای انشی نکنداشتم
 ای شب افروز و سحر خیز را هیچ شب دم دل ناسپه ای امید نام امیدان کوئی
 مرد و عا و را اشوار تو پیش از آن که زن توانائی تو دهنی کن و درند و سوار تو
 خاکدان دادم بجغد خاکشا شاه بازدم کی کنم صغوشکا همدی جستم برون در تنگ
 زانکه دلکرا ماین محبت چنک ز این شاخه افشایم هرده این بنوا بکداشتم
 بکشی چنانکه دادی ز من خنده در بزم فلند و ز من من بجان از دست و پویش
 بنک بر زده هفت و شش هر که در خواب است بیدار و آنکه مستو کرده و شایان
 شاهد و دل و لغوی و دل و زانم و عشق و هر آن چون تو بکشد از این بال و است
 کلینی بنی و ان صحر که هست در هر که کلی خوش است بیخ او بکشد از غمت و بی
 شاخ او از لامکان ستره سایه او عرش را بوسه بکیمان بنی معنی صد هزار
 نوع و وس فایع از رنگار گل بهر نیکی نو شاخ ای خوشامرعی که شد کشاخ
 عشق شود و آنکه باید و در تاصل و در دلداری و ساقی و ده کفی سزا است
 هر کدانی ماین مجلس کی آفتاب و در بر کش ساعی از روز و بخوان چند این
 خوش بینا ای لیلی شیرین تا یکی دل بسته در کهن بشکان این کوهر که مقلدش
 دو عالم بکجه پادشاه مرغ ز پرت سبک بکسل خال شیر سر سرفکن با نام را

چون ملک هوندار معدن بر ای زبان بستند این محراب ^{کن} نبش بر شلرستان ^{کن}
 چون بلنکان سوزا لاجن ^{کن} ای عزیز چشمت و نای هنوز کاروان بگشت و رخوت ^{کن}
 دند اگر شمع تو باشد تو ^{کن} صافش نکار این سخن ^{کن} بر تو عشق ابد این ^{کن}
 اشناد اند که این بیکانه نیست ^{کن} شمسو عشق چون ^{کن} خواجه در خند چاکر کشد ^{کن}
 عقل کو بد چندی و سنا ^{کن} عشق کو بد خانه خوار ^{کن} عقل میگوید بر ^{کن}
 عشق میگوید که نادان ^{کن} عقل کو بد کار ساز ^{کن} عشق کو بد سفر ^{کن}
 عقل کو بد که ^{کن} عشق کو بد بارش ^{کن} ساقی بکشد ^{کن}
 بلبلان را بلبل ^{کن} ساقی ای که بر ^{کن} مست کشم و ز ^{کن}
 صبر که جواز دل ^{کن} نام هشیای منبر ^{کن} صوفیا ^{کن}
 عرشنا و اشرف ^{کن} اهل دل راجع ^{کن} کنای ^{کن}
 بزم کاه مافکنند ^{کن} خالد و دوده ^{کن} ای ^{کن}
 خاکبان و افش ^{کن} ساقی بجای ^{کن} بر ^{کن}
 مست کن ^{کن} این ^{کن} چار ^{کن}
 از عباد ^{کن} خواجده ^{کن} ^{کن}
 دو قفای ^{کن} کز قفا ^{کن} ^{کن}
 بادی ^{کن} خوب گفت ^{کن} ^{کن}
 بنده ^{کن} تابانی ^{کن} ^{کن}
 نایند ^{کن} نیست ^{کن} ^{کن}
 کج ^{کن} اشن ^{کن} ^{کن}

جهد کن تا کردی امجد خوان عشق ساقی آمد جام جان افروز ^{دو} بلبل زان تره و نور ^{دو}
 عند لب باغ وصل شوق دوست اهل مجلس برون بر دژ پست ^{دو} کرد هست بهار دامن ^{دو}
 پای مستی دو عالم کوفته حاضر اجمع بگونگامده شیشه اغیار و سنگامده
 مجلس خاص است جای عام ^{نست} بخت باید که کار خام ^{نست} خرمی کن مشرب جانان رسیده
 بوی پیراهن سوی کنگار ^{نست} این مفرج بهر ^{نست} لایق این جز دل پر نور نیست
 عالمی اشفته سودای او پاک از این به کوهر اندیشی این کدبان را که بینی بجز
 خود پرستار ^{نست} از این اند ^{نست} ساقی جام صبور ^{نست} کنی و شبن مراد و سهرت
 خنجر با کدام که چو کشیم خط بکند ربع مسکون ^{نست} عالمی بنمزد دل بیدل همه
 قالبه رها و ساحل همه سابقای که این فاشانه ^{نست} آنچه گفته وصف و خنجر
 طول و عرض خوان ^{نست} مصلحت نامد شکست خام ^{نست} **شیخ عراقی**
 چند عشق و چند غم ^{نست} چند کرد و دست ^{نست} عشق بر هر که سرزند
 جامد عام و عقل پرور ^{نست} ائمه العاشقون مذکور ^{نست} عند باب الحبيب مظهر حون
 ای که عاشق نه حرام ^{نست} زندگانی کمی ^{نست} یاد ^{نست} لذت عشق عاشقا دانند
 پاک بازان ^{نست} با فساد ^{نست} ساقی باده صبح ^{نست} بد ^{نست} عاشقا را غذای روح بده
 ای که بر باد لعل ^{نست} بخت ^{نست} بادها خورد ^{نست} مست ^{نست} از ^{نست} بخت ^{نست} نفسی یازد پرس مسنان را
 راحتی بجز می برست ^{نست} سوختم سوختم ^{نست} دلت ^{نست} تو ^{نست} بی خودم کن دمی باده ذوق
 نابگوی نوراه ^{نست} بر کشیم ^{نست} جز توان ^{نست} هر چه بود ^{نست} بر کشیم ^{نست} ای غم تو مجاور دل من
 در زمانه ^{نست} تو ^{نست} صلا ^{نست} تاد ^{نست} مشتاقی ^{نست} تو ^{نست} باد ^{نست} نامراد بد در تقای تو باد
 مرجام جانی ^{نست} ^{نست} کنه ^{نست} رون ^{نست} مک ^{نست} نه ^{نست} از ^{نست} پست ^{نست} دل ^{نست} از ^{نست} جز ^{نست} تو ^{نست} خانه ^{نست} خالی ^{نست} کرم

با تو سودای لایالی کیم اشکارا کنه نشانا چند دوست می دارم ت بیگانه بلند
 مشکن ایند چنانچه که ما بجام در حیات مرحبا مر حبا نسیم صبا
 خراز دوست چنانچه ما حال ما بین باین پریشا باز کونا از انچه میدا بی
 اینچنینم هنوز نگذارد با عزیز بد اینظر فدود هچش از بیدلان بپا داید
 ما خود اینوید و میاید بار بیا و تخم مهر ما کارد با خودان ما فراغی دارد
 خواهرش ما بل و با ما مادرش را سحر با ما هچ داند که حال ما چونست
 باز ما خواهرش کو کونست جز مادرش مرا مدی نیست عزیز این خواهری و بادی نیست
 از تو دردم چه در نهاد بود من کیم تا مرا مراد بود و لعل غم بخت ما را شو بار بمن یار شو
 و در جهان و در لاند اشکار و در اول دل همچون ^{الهی} گفته اند صید ما را کفر فدا
 بخت خفته اید و میاید که از این ناله و غریه یاد نویسد شو میبکشی گویند بخت عشق
 دارد تا کسی که تولد و کشته شود ساقی از اهدی چاره بود بدش چرخ از یاد که هفت
 بر رخ دل بکشد و در آتش نامکرا رخ از عالم بیدار شو ستم اند تو نیست علاج
 چاره در دل ما بستر جان هوای سحر کرد صفت بکند از هسوق خویش بکبار
 فائده طالع برج ساعت مفصل کفتم مجمل صبا که الی بخت مجید رنگ
 هو بل فائده بدانکه انواع خطوط و الفاظ بسیار است هر طایفه را اصطلاح
 است بجهت اخفاء مطلب طریقه و قلم کند شت بعضی طرف دیگر و مطایری این
 کتاب بیاید و بعضی دیگر نیز ایجاد کرمی شود از آنجمله این طریقی است مختصری کشند
 معروف را بقلم هتک نویسند یعنی با عدد ما بخند و بناله از آن مختصری فرستاده
 بود و آنچه برسد نتوان نکند عشرت بود و آنچه برسد نتوان کند مان بود و از

برای الواف مخلوط در تحت خط بیست و هفتم باشد پس مجدداً چنین نویسد
 و علی را چنین ۱۳۲ و با و را چنین ۲۱۱۳ و الف را چنین ۱۳۲ و انجمه قلم
 سر و ک است طریقه آن این است که مختط طول بکشند از همین خط انخطوطی بر طرف
 شاخها بران کنند آنچه بر طرف همین است علامت کلمات ابجد است آنچه بر طرف دینا
 است علامت حروف آن کلمات است که حرف مطلوب دانست و بجزن مطلوب بزم شاخها
 پستی شود مثلاً مجد را چنین نویسد ۱۳۲ ۲۱۱۳ ۱۳۲ پس شاخ اول
 حرف همین را خط اول نشان ابجد و دوم مورد و سیم خطی است شاخ اول طرف دینا
 کاف کاس و دوم نشان لام او و سیم نشان هم است که مطلوب است همین خط
 دوم و سیم چهارم و علی را چنین نویسد ۱۳۲ ۲۱۱۳ ۱۳۲ و الف را چنین نویسد
 ۱۳۲ ۲۱۱۳ و انجمه طرف کوصلا است طریقه آن این است که کوصلا و خط
 له در مع شمار حرف منقوطش بجای خود گذار پس حرف منقوطه تغییر ندارد
 و حرف غیر منقوطه مبدل است کاف بهم و هم بکاف فصاد بلام الف برعکس
 و الف بواو و برعکس پس مجدداً کاف را کاف و علی را سیم با ف را با و و دهم چنین
 و انجمه خا و حنا است طریقه آن این است که چهار خط کشند یکی بر عرض صحف و
 دیگری بطول او و بدو قطر آن و هشت او به حاصل شود ابتدای و با که بر فوق خط
 عرضی که در طرف همین است خوانند آن است از سمت فوق دور میزند تا خلفه تحت
 عرضی در طرف همین خانه هشت است هر خانه که مطلوب دانست نقطه میگذاردند
 پس اگر مطلوب عشر باشد بر سر خط عرضی دهم که کوی میگذاردند و در
 ثانی دوسر آن ده میگذاردند و الف و را ع می نویسند و بجهت ف و بر سر خط طول آن

بدانکه ناعده ایست
 از این شعر معلوم شود
 اصل مختط سر سبک است
 مان میکند در انخطوط کج
 راست

فونی نهند و از بجزله فلم عدد دان باین خواست که بحیث هر حرف دو در فم یکی
 بحرف و سببی بعد دو و شکل این نویسد حرفی درم کلمه ای مجله عدد کرد حرفی درم
 کلمه است و این دو از مختصرات مؤلف است و از آنجمله طریقه و ابد است و این است که
 بر سر هر کلمه متصل بکلمه بر بار کنند گاه باشد که متصل را نیز منفصل نمایند و
 و با وکتی وی شود که متصل را منفصل ناکرد و حرف را بد کنند از آنجمله این است
 که حرار و طول نویسد این نوشتن اشکال را ذات خوانند و آن است **فائد**
 اگر از اب پیاز بر کاغذ چیزی نویسد ظاهر نباشد چون نزد بایک نش برند خطی سبز
 ظاهر شود **فائد** بدانکه در نظام و نام در صفی و دست جبه و بالای جدول و
 ثباته بجز ثابت می نمایند حقیقت این است که بطله و س که بکتاب مرقه بیان شود
 که همچنانکه بهلر ابحران می باشد همچنان عالم کون و فضا را بجا می آید که در روز
 بجز این اگر مواصف باشد متغیر کرد و اگر مکدر بود صاف شود و گفته که چون غلظت
 بهشت قسم کنیم و مئمن سازیم ابتدا از اجتماع مئمن و مئمن چون در بهر زاویه و ابای
 مئمن برسد تغییر در عالم کون و فضا مناسب است و هر سه و از عالمی بکلی دیگر
 اول برج درجه اجتماع است مرکز ثالث موضع تربع اولی شود مرکز خامس موضع
 استقبالی شود مرکز سابع موضع تربع دومی شود و این چهار مرکز بخشد مرکز ثانی
 مئمن مرکز اول و ثالث است که متصل است بتسلسل مئمن و مرکز چهارم مئمن
 سیم و چهارم است که منفرات ثلث است مرکز ششم مئمن و هفتم است که متصل
 بثلث است و نیم است مرکز هشتم بعد از هفتم ح و دیگر از اجتماع و متصل
 بتسلسل و نیم و این چهار سعدند و صورتش چنین است

و از برای بجان تقسیم دیگر است که باز ابتدا آن
 جزو اجتماع است بدو وزده مرکز و از آنجا
 کو بند مرکز اول جزو اجتماع مرکز دوم بعد از
 دوازده درجه سیم بعد از ۳۳ از ۳۳
 و چهارم بعد از ۵۵ غم پنجم بعد از ۵۵ ششم
 بعد از ۳۳ هفتم بعد از ۳۳ آنهم بعد از ۳۳

۳۳ دهم بعد از ۵۵ یازدهم بعد از ۵۵ دوازدهم بعد از ۳۳ فائده

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

بدانکه هر یک از کواکب بجان شمس از منطقه
 دوری باشد که غایت از غایت غایت عرض
 کو بند در شمال و جنوب و هر هفت و از معدل
 الهماد و در که از امیل کو بند غایت از غایت
 امیل نامند و بجهت دانستن انها در این جدول

فائده بدانکه دوازده برج فلک است و از آنجا که
 برج اول ابتدا از حمل است و دوم خاکی و سیم هوایی و چهارم مائیه پس بعد از آن
 آتشی بر تپ بند کور تا اخر و اینها را مثلثان کو بند و هر مثلث را سه است از آن
 و از باب اینها است در دوازده مختلف شوند چنانکه هر کو بند خداوند اول مثلث باشد
 بر دوازده خداوند دوم باشد و جدول مثلثان و از باب اینها است

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

چون غم ششمارا ترسم کمزیداد و روی بفتا اید و **لایضا** ای بکشتی
 جفا از میاقبل پروا مکن بکشد ششم از خون خود اندیشه و زرد مکن اسوده
 در دمد لحد خوابیدند این مریدان بگذارند و رخوا خوش ان لعل او با مکن
 نه جان و نه سر برین ودل مانند برای عاشقان دمی کن بیکوسه و دیگر بها بالا مکن
 اختره دلها ای نغان جرات دل من بر مخزن اسوده ایتم سنها جز سینه من جا مکن
 در بند اگر در دامنست نغذ و کون و در عوض خواهند کالای غش زنده
 این سودا مکن ایچتم ترسم مرا خوانند امام کشوی از عشق من کس با خبر نبو
 مراد سوا مکن مال بستم و رشوه را بخشد ای فاضی تو من مانند و بکسر عی
 با من دران غوغا مکن در پای عشق اسعد دران صفقا نا خدا کشتی بران اندیشه
 از سوج این در با مکن حدیث روی **الکافی** عراب و **الزینی** عراب عبد الله قال
 ان القصد امر محبة الله تعالى ان الشرف امر بفضله الله تعالى طاعت النوا فانها
 تصلح الشئ و حی صبتك فضل شربان و **ایضا** روی عن امیر المؤمنین قال القصد
 مشاة و الشرف منواه **افق** کلها بکسر الم اسم الزم من الشرة و النوی بمعنی الهلا
 و الثالث بصاد روی باشتاعن **ابن الهفاز** عن **ابی عبد الله** قال ما معنی بقوا منته
 لمن قصدان لا یفتر **ایضا** روی باشتاعن **الی علی بن محمد بن ابراهیم** قال من مراد بایات من
 اول البقرة و آیه **الکرم** و آیه **الکرم** و آیه **الکرم** و آیه **الکرم** و آیه **الکرم** و آیه **الکرم**
 بکرمه لا یقریه الشیطان ولا یمنی القرآن **فائدة** اختیار هر چه داری هفت چیز است
 ناشو کاد تو نبکو وین هین دان و غرض حال مدبوسو باید مال بدست صاحبش
 حال خالع صاحبش بدست الغرض صاحب غرض **فائدة** بدانکه نظرات کو اکتب صفحا

پنج است اول هران و مقادیر نیز گویند و در شمس و مزاج تمام خوانند و در شمس
 و جمعه یک احراق خوانند و مقادیر هر یک از کواکب بعد از اواسط و در پنج مجامع
 گویند هران آن است که دو کوکب در یک برج و یک در جمع شوند و در شمس و در
 آن است که کوکبی در برجی باشد و دیگری در چهارم یا دهم و یازدهم و در جمع باشد
 و در جمع باشد آن است که کوکبی در برجی باشد و کوکبی دیگر در پنج یا نه باشد همان
 در جمع پنج مقابل و آن است که آن کوکب دیگر در هفتم یا هجدهم باشد بداند که چون کوکبی
 متوجه شود یکی از اقطار ^{افعال} شود و رسیده باشد گویند مثلاً دو کوکب اتصال است
 با متصل بفران نظر است چون اتصال تمام شود و بگذرد گویند که منصرف است
 و اتصال و انصراف واحد است که تا بان مد کوکب رسد اتصال و انصراف حاصل
 نشود و بنا بر آن اجماع کواکبست و هر کوکبی اجری است معین که این شعر بیان میکند
 بدان ابرام ستارگان برین لطیف سخن سه هیزد و در برب و چون خواهند بداند
 کوکبی متصل است بد دیگری یا نه موضع از آنها است اگر کواکب است که پس موضع
 دیگر را ملاحظه نمایند اگر از موضع کوکب ثانی تا موضع یکی از نظران و با اول زیاد
 از صغیر و جریب است آن دو کوکب با اتصال نباشد و اگر کوکب در جریب باشد
 باشد که یکی از نظران رسد تا اتصال آن بان کوکب باشد هر چه فصل کمتر شود
 اتصال قوی شود تا چون مرکز هر یک رسد حاق اتصال بود و چون از مرکز گذرد
 اول انصراف باشد آن کوکب منصرف از کوکب اول شود تا چون بعد بقدر جریب
 شود انصراف تمام شود و دیگر میتوان دو کوکب اتصال بود و نه انصراف و بعضی
 انصراف دارد ولی میدانند که کوکب ثانی از مقدار جریب نیز بگذرد پس بعد از حاق

هم

بارب بسمد لب چون بگذر که امروز افتاده طرح الفت کلچین باغبارا دارم که
 پر از خون در بری چه نتوان اظهار کنم من نفرین اسمنا با شفق فلان خود را
 کتم به اش تا افکنم پادشاه نجیب ناتوان و چشمت بتبع برو و خلق فکند به خاک
 چه بقای این تنع جانستان را هر کس بکف متاعی مد و حاضر به دار مسکن صفا
 آمد بکف کرد جان را و اینخوانه دل خراب بهتر وین سینه زخم کباب بهتر وین
 بود و او جبین اندر کرد و شراب بهتر اوراق کتاب اشق من شستن همه را با آب بهتر
ولی ساقی بیاد دارد ساعتی از آن کنه چه بان که باشد پیاوی من
 و نند پوش دارم و دارم بجان او ننگ از قباي قصور و علل زکامه کی شرم و نظیر
 بمقابل اگر کنم با کج نفرات صفاهان و ملک های نای که آمد در سطره ای توها
 بشنود حدیث دارد و روزی نای و اعطایا کو حدیث بهشت قصور و ما
 قوس هوا و موس کرده ایم بی ما عند لب کلشن قدیم باغ ما این بود باز این
 هوای بی دانه و وجه طعمه مستحق که هست مستان خال دوست صفا
نمست ولی انجم زلفی که دام هر دل است این دل مسکن ما در منزل است
 ای پدر پند از صحبت کردم کابر پر فرزند پس نا قابل است جلد بنگار مدتی
 اوی بسی بار این تن و اکشیدن مشکل است پاره کن این پرده هستی که ان در
 میاجان و جانان حایل است ای که در درای عشق و بیجوی ساحلی بگر کنان
 خود ساحل است بار اگر ما کشتد کوش که خو زند بهسان و اگر خو فانی است
 سر کندای معجزه چون دانکه شد و پوانه هر کس عاقل است در رهش
 بود اسان ولی مرن و دیوش نندیدن مشکل است ایضا کو بگوید چنچو

تا بکلی از کجی و در دوستی و از هیچ بلی که من بیدار زبانی داشتم روز وصل
 از شام هر آن دستا داشتم در بروی من چنین محکم بندای اغشا پیش از آن من نه
 اینجا داشتم از پس عری مراد آنکه آنهم بارغب بلکه جانان با تو من دار نهانی دار
 چیست این رسولی خرای جوان منم چو در جوانی مد عشق جوان داشتم کاهای بلی
 شندی بار اگر فریاد من چون قوس هم روز و شب و وقت داشتم دامن می شد از این
 الو که های بهاء باز کرد به عشق و او اشک و له داشتم سوختی می رواند بار ببال
 و پردای چشم کاش من هم چون تو بار هم یان داشتم ای مؤمن این نشانیست از پیوستن
 اخیره وصل نیست پیش از یک شب من داشتم داشتم در بروی من چنین شد ایجان کا
 غریزه که تو من می شناسی ای صفی نام تو را زاهد کان کدم مرا کن بجای من در جوق
 بد کانی داشتم از آن مشکوه بسیار دارم ولی که جرات اظهار دارم با و کنم در دلبا
 پس ده بکف نامن با پر کار دارم بجزم دوستی که می کشد دوست کند کار من
 او را دارم چنانای و ناز و روزه زاهد کند بنکوند من بسیار دارم مرا که
 در خوابت کو باش بمجد الله دل بیدار دارم چنه اگر غزل شد کو خزان و نوز
 دیده صد کلن او دارم شد از مسجد مراد لسان اکنون هوای خانه خوار دارم که
 از آن از اینجه که در دل خلوتی با بار دارم بمجد که می دهند ده صفا بکف نام
 و تار دارم فایده خیر از اینم در ساله انکواک گفته که کو کوی در
 اخلاق معصوم است مگر در حد نصیحت نصیحت از حکما عبادت از آنکه گذشتن
 کوکب بر محلات جرم افتاب آن بطرف از آن که شمس می شود و بقیه است هرگاه یکی
 از کوکب میخیزد ما همه با افتاب مقارن افتاد و کوکب با عرض نبود و انطباق می کرد

شود یا پیش از این بعد منها افتاب کوکب شازده دقیقه شود یا بعد از انقباض
 یا آنکه که بعد از شازده دقیقه شود کوکب صبحی گویند مراد از آن سپر کوکب است
 بر فلك خویش بر محاذات جرم افتاب هر کوکب که در این حالت باشد اصحاب احکام از انقباض
 مسعود در پنجین گویند که در دل افتاب که پادشاه کوکب است جادارد وجود فطاد
 در حد تقسیم بوده باشد او را افتاب و شمس خوانند و بیک سبب عطار در آذر
 قوی تر از کوکب دیگر گفته اند **فائد** بدانکه سهائی که اصحاب نجوم استخراج منها
 بسیار است و سهم هر شیء دلیل جزئی انشی است که از وجه مخصوص آن دو دلیل انشی
 را استخراج کنند مثلا احوال کدام را از موضع شمس مشی که هر دو دلیل خط اند
 سهم خط استخراج کنند و از اتحاد دلیل خط احوال آن در انزال قله و کثرت وجود
 و در انشاد و زلزله و کرامت معلوم کنند و سهم بسیار است ما در این فایده که به استخراج
 و دانسته سهم را که میکنیم و شاید که در این کتاب بعد از این سهم را دیگر نیز بدین کوثر
اول سهم المعطاة بجهته تعیین موضع آن اگر طالع نهائی باشد در درجه که موضع
 است بکنند بر توانی برج ناموضع قمر چه باشد درجه طالع بر آن بفرمایند یعنی از
 برج طالع آن درجه که طالع است و ماقبل از آن اول آن برج بفرمایند مثل اینکه اگر
 طالع ده درجه سنبله باشد ده درجه می افزایند پس از درجه طالع ابتدا کرده سی
 از انقل می افکنند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعاده است و احتیاج با آن کنند
 سی می نیز نیست بلکه موضع شمس تا ماه را باضافه درجه طالع جمع نموده ابتدا از
 درجه طالع منها بکنند بهر جا که منتهی شد موضع سهم السعاده است و اگر طالع لیل
 باز بهمین نحو است مگر از موضع ماه ناموضع افتاب بر توانی می بکنند سی سهم

الفلبان نیز مثل سهم السعاده است مگر اینک در سهم الغلب بودن او مانده است
 که نزد و شب و افقاب ناما بهر عکس السعاده است سهم السعاده برود
 از مشری که بودند تا بهر و شب بخلاف این و باقی عمل چنان است که گذشت
 سهم الحظین در روز از نعل برج که نزد و شب بخلاف این و باقی دست و سابق
 سهم الالب برود از نعل موضع رعل که نزد و شب بخلاف این ششم سهم الالف
 است برود از نهر بقمر که نزد و شب بخلاف هفتم سهم الموت برود و شب
 موضع رعل که بودند تا در جبرج هفتم سهم المال برود از خداوند برج ثانی
 که بودند تا در جبرج ثانی نهم سهم الشرف برود و شب از خداوند جبرج ناسع که بودند تا
 در جبرج ناسع و تنه در این سهام چون سابق است و سهم السلطان برود
 افقاب که نزد تا ماه و شب بخلاف این و در اینجا بجای در جبرج عاشر برود
 و از در جبرج عاشر پندارند و از طالع یان و سهم الشجاع برود و شب از جبرج
 تا سهم السعاده و شنبه عمل چون سهم السعاده است و از سهم الخضر سهم برود
 و شب از مشری که بودند تا سهم السعاده و تنه چنانست که مذکور شد سهم الحواد
 در یک و بعد از این فقره باید که اوراست فائده امیر عیسی و کیکاووس اسکندر
 و جبرج سنگرم پند که بجهت فرزند خود کیکاووش و شاه نوشه رضاح پشمار و اینجا
 ذکر نموده مختصر از آن یعنی چند نصیحت که فائده آن اتم است ذکر می شود اول
 چون کفنی بندام در تنبک باید بودن و چون کفنی او خداوند است و حکم خداوند
 و قدر و تمایزی ندارند بدانکه نماز و روزه خاص خدای است و در آن تقصیر
 ممکن که چون در خاص خدا تقصیری کنی از عاقل هر چه با زبان می رانای پس که

نامر

نماز سستی با ستم از آن که بر نامناهی کوع و سبوح و مطایبه کمرن که هلاک دین دنیا
 بود **سپه** بامادر و پدید چنان باشد که از مزینان خویش طمع داری که با تو میباید
چهارم بامادر منکر بحال کسی که حال و احوال تو بهتر باشد بنکر بحال کسی که
 او از حال تو کمتر بود تا دایم از خدای نعم خوشتر باشی **پنجم** سخن ناب و سبک و
 و کبر که پسند نشود پسند مد و بر ملا کس را پسند مد **ششم** تا بتوانی از کسی
 بنکوت دریغ مدار که بگریزی بنکوت بر دهد **۷** اگر غم و شادایت بود غم شاد
 خویش پیش مردم اظهار کن خصوص غم **۸** بهرینک و بد و د و شاد و درد
 عین کن و دلشاک مشو که این فعل کو دکان باشد **۹** اگر کسی با تو ستمه کند بجای
 آن ستمه را بنشینا و جواب او را خوشی دادن **۱۰** پیران قبله خویشین را دوست
۱۱ کاهلی فشان بود در نهار کاهلی مکن اگر کرتن ترا فرمان بر داری نکند
 خویش را فرمان بردار کن و بقرآن از بطاعت داور **۱۲** از کفنا و کردار با صلاح
 شرم مدار که بسیار مردم بود که از شرم مکنی از غریبه خویش مانده **۱۳** بدی
 و تنگ عادت مکن و از حلم خالی مباش و لیکن چنانم نباش که بخور تلک **۱۴** با به
 کرده موافق باش که بخوافت از دوست دشمن مراد تو حاصل کرد **۱۵** چون تو
 شغلی پیش آید هر چند تو را کفایت آن باشد مستبد بر روی خود مباش که فکر
 مستبد بر روی بود پیشان شود از مشورت کردن عیب مدار با پیران عاقل و دانا
 مشفق **۱۶** ای پسر سخن راستگو باش و دروغ کو مباش و خود را راستگو
 معروف کن **۱۷** از نهادر که آنچه بد و روغ ماند نکوی که دروغی که راست ماند بهتر
 از راستی که بد و روغ ماند **۱۸** چنانچه عیب و سستی با عیب محترم تر است معلوم

شخص

دهنار مکوئی ۱۰۹ چنانچه سخن دانی که موافق مذهب ما نباشد مگوی
 که موجب غوغای عامه بود ۱۰ در داستان دانی که بر بنک تدوین نقلی نداشت
 مکن ۱۱ پیش مردمان ناکس از مگوی که اگر سخن بنکونی بود کجای زشتی برند ۱۲
 هر چه بگوئی نااند بشده مگوی تا بر گفتار پیشمانشوی ۱۳ سر سخن بنایش
 که سخن سر سخن است که از آن دشمنی و بدی ۱۴ بسیاران و که کو باش نه کردن
 کوی که بسیار کوی اگر چه از خردمند باشد مردم از این خرد دانند ۱۵ با فکر
 سخن کوی نکمر سخن تو را خرد پادشاه است نه اگر مشی پای بفروش اگر نه بگذارد ۱۶
 دهنار دوست خود بخوان کسیکه دشمنی و شتا تو بود ۱۷ گه از نادان که خود را
 دانا شمرد ۱۸ اگر خواهی از تو را دشمن نداند بادوست مکوئی ۱۹ هر که نسبت
 بتو شقی گوید معدود مرغان دار که انسخی بتو رساند ۲۰ اگر خواهی مردم بنکو
 کوی تو باشند نهاده که بنکو کوی مردم باش ۲۱ اگر خواهی که بدلت جراحی تیغند
 که بر هم بر نشود با هیچ نادان مناظره مکن ۲۲ شب طعام خوردن سخن زبان کا
 است که ادعی دایم با تنه است ۲۳ چون مهمان کنی در نحو و بیک خوردن بهار مهمان
 عند صواء که این طبع بازار بان باشد هر ساعت مگوی فلان چیز بخور خوبت با
 چراغ خوری با من نتوانم سزای تو کنم که اینها سخن محض نباشد سخن کس که بجا
 مهمان کنند غم به چاکران همان دانند که نام ایشان بهرین برند ۲۴ اگر چاکران
 تو خطائی کنند پیش مهمان با ایشان جنک مکن و مؤاخذه مکن ۲۵ مهمان هر
 مشکوکه حشمت از زبان دارد ۲۶ با چاکران میزبان مگوی که ای فلان این بطبق
 فلان جای نه و بنان و کاشد بیکر کسی تکلیف مکن خلاصه ما فصول نباش

۸۳ از مزاج ناخوش و غش شرم دار و مکن ۹۳ و نهارد با کثر از خوش مزاج
 مگوی مکن تا خشمت خویش در سران کار نکنی بدانکه خلایق همه قدر هماراج
 است آنچه کوئی شنوی عیم با هیچ کس جنک مکن که جنک من کار خشمت است بلکه شغل
 و نداشت با کو دکان اعیم طریقه محنت مان است چنین که نایبشان هر روز قبول کنند
 و اگر خواب نباید رخلون خانه خود باشند تا اگر ما شکست شویم عیم چون براسب
 نشی براسب کوچک نشین که مرد اگر چه بزرگ منظر باشد براسب چاک حقیر نماید
 و اگر چه حقیر بود براسب بزرگ بشکوه نماید عیم از مرگ ترس بدانکه تا تن خود
 بخودد سکان ندهی خود را بنام سپان نتوان کرد هر که زیادد و گویم عیم مال را
 نگاه دار که چیزی بدشمن بگذاری به از دست ناخواهی چیزی اگر چه بود نگاه دار
 آن واجب آن که هر که چیزی نگاه تواند داشت بسیار هم نگاه ندارد عیم امانت
 نگاه داری مکن و نهارد که سعی عیث بتواند هرگاه و در نکلی خاب و تیر و در کار خود
 بود و چنانچه در دکنی کاری نکرده باشی مال مردم داده باشی اصل صاحبان
 نمون هم نباشد و چنانچه تلف شود بدنام بشوی عیم ناتوانی سو کنند بخود
 ۹۴ عیم در معامله از ماکه و سعی و قیمت کوتاهی مکن که آن بنی از تجارت است عیم
 بصودر باش که بصودر و دم عاقل است عیم در خواندن و اول حساب را ملاطفت
 کن به سعی کن تا خواند در جانی خری که توانگر ترین مسایکان باشی و فقیرترین که
 نباشی اگر مسایکان در غایت طعام ده تا محنت ترین ایشان باشی ۹۵ طفل
 مسایکان را بنوازم به بام خود را از بام مسایکان بلندتر کن تا مردم مان را در تو
 دبدل نباشد چون به که محنت قرار تو باشد نخواهی هیچ بزرگی را در خانه خود

برابر زن راه مد اگر چه پی و سپاه باشد ۵ با فرزندان و برادران خویش
 باش تا زانو نماند و از تو خسان باشند ۵ فرزندان را پیش سپاه و
 کن عیب نیست بلکه هنر است هر چند آن خشنان باشد ۸ هر چه در دل
 خرج دختر کن و شغل و کسب و وی داد در کن کوی بند که از غم او برهنی و شیز مرا
 شوی و شیزه کن ۹ داماد باید که از تو فرزند بود هم نعمت هم بخت
 او بنوش کند نه قیام و دوستی که از تو بدین بخت بکشد بدو سقانی
 مکن ۱۰ با بیکان و بدین با بیکان بدل و با بدین زبان ۲ بدو سق کوی که بدین
 تو دوست باشد و نه همت از دنیا و اعتماد مکن ۱۱ اگر ترا دشمن باشد لکن مشک
 هر که ترا دشمن نباشد ببقدر و بها باشد ۱۲ خوشتر از دشمن بزرگتر
 افتاده باشی جارت و کار و خود را از افتادگان منهای ۵ بیشتر از دشمن توانی
 و صاحبان و خوشان حد کن ۱۳ چرا هیچ کس بیکدل مکن و لیکن دوستی مجازی
 کن ۱۴ از سفاهات و جنجوبان و او باش بعضی کسان که از سخن گفتن مضایقه ندارند
 برادر باش و لیکن با کرم نکش ایشان کردن کس باش ۱۵ با دوست دشمنی است
 چه کوی هر کوی از بیک بد همت از چشم دار ۱۶ هر چه خواهی بشو مرمان را
 مشغول کن ۱۷ هر چه پیش مرمان توان گفت از پس مردم مگوی ۱۸ برنا که لاد
 زن و چون کم مگوی چون کم مگوی ۱۹ زبان خویش را بر کسی بسته دار که او را
 زبان خویش بر تو تواند کشاد ۲۰ از اندام هفت سترتر از مردم سطحی
 ترس ۲۱ هیچ کس را ببقدر ستایش مکن که اگر قوی بیاید نکوهید ندان ۲۲
 هر که در بکار تو بد از اعراض دشمن ^{خویش} ترا و اگر گاهی کند بزدان ۲۳ هر سخن را که

شنبه که آنکشتان میباید ۷۶ زود و پیشتر خشم ناک نشود و در وقت خشم فروز ۷۸
 اگر چنانچه باید تو را بفرمودن و خواست ناک مدار ۷۹ ای پسر اگر دایم نشوی
 سر منبری وی باک مدار و چنانکه مجلسان تو بهایمند تا بخی در اینجا و اگر بخی
 در میان باک مدار و بصلوات و تهلیل و امثال آن بگردان و بگشای و دیگر و بپوش
 منبر ترش و و میباید ۸۰ ای پسر اگر فاضی مفتی شوی باید در مجلس حکم میباید
 و بخند و ترش ناک کوی بپاشنوا ۸۱ اگر تاجر شوی معامله را کرده ای که
 نه دست تو باشند اگر با قوی تر از خود معامله کنی با کسی کن که صاحب مروت
 و دانات باشد ۸۲ تاوان بپسب معامله ممکن نهد که نفع بدارد و بپاشنوا
 ۸۳ بهترین متاعهای بخارشان بود که بمن سنک خزند و بمنقال و درم فروشد
 ۸۴ تاجر باید چیزی که تغییر در آن هم رسد و مروتی و شکستی باشد بخرد ۸۵
 تاجر باید بهر شهر رود و جز را بچند نهد در جبرخوش مطلقا تقصیر نکند و خبر
 احدی نپارد و ضرورت نکوبد ۸۶ در سفر باید مکاری از خود خوشنویس نگاه دارد
 ۸۷ در شهر بیکه وارد شد با سه طايفه آشنا کند و آنکران با مروت و امانت و امان
 پشدره و بانان بوم شناسان ۸۸ اگر لابد معامله بپسب کنی با چند مکن که چیزی تو
 و تو کسب کردی و فاضی و مفتی و شیخ الاسلام ۸۹ هیچ تو شتر را بر خو حجت مناس
 بعضی چیزی ننویس که بر تو حجت شود ۹۰ زود بزود با اهل حساب خود محاسب کن
 ۹۱ ای زبند اگر نقاب و شامکن و نویسنده و شافو کبر امار و شامکن دالار
 دست مد ۹۲ اگر متقا باشی هر چه کاری مکن از که آن وقت بگردان و کرده و
 پیش از وقت کاری بهتر از آنست که در و در پس از وقت ۹۳ چون از اعدا کنی ندی

سال دیگر سال کرم ۹ اگر کاسیاشون و عکار باش و باندک سو قناعت کن تا
 یکبار ده بازده کنی دوباره بهم توانی تو مردم را بلجاج و مکایه مکرزان ۹ ای
 مزد ندل کرم قرب پادشاه باشی بد و ن ضرورت سخن بر خاند مراد پادشاه مگوی را و
 لجاج مکر اورا بر بنکونی مپاموزد ۹ در پیش پادشاه عیبی را مگوی که ترا
 بد نفس شناسند ۹ از آن سفره که نان خوری بد مکن ۹ جوان مرد باش
 اصل جوانمردی سچیز است هر چه بکنی بگوئی خلاف راست نگوئی شکست صبر را کاد
 بندی ۹ ۹ ز نهار که مال خود را ضایع نکذاری اگر چه پوست خرمونه باشد که
 گاه است نور آبکار اید و اگر چه بد پادشاهی بکشتیاب باشد با بر تاد و خنگا باشد
 ۱۱ طایع باش قناعت پیش کن که اصل همه پند ها است و سایر معنی الله علم
 فاش ۱۲ بدانکه نشان اسب خوب است که با رنگ دندان و پوست دندان باشد
 لبهای زبرین دوزان تر بود یعنی بلند و تراخ یعنی کشیدن بود و پهن پیشگاه دار گوش
 میان گوشها آباد رنگ تن گاه و بن کرم سبزه باشد و خورده گاه انظر خورده موی
 سمهای آن دوزان و سپاه باشد کرم پاشنه بلند پشت باشد فراخ ابرو باشد سینه
 و میان دستها و پاها یان کشاده باشد دم باریک کوناوه و سپاه چشم و شره خایه
 باشد معلو سرین و عرض کفل و دوزان و پیر گوش بوده باشد با دوزان
 سواد و بدانکه اسب کبک بنکو و در سرها و کرم اخافت میدارد و اسب باقی بدن
 و بدانکه اسب کاک بد است آن اسب است که چون ماد بان ببندد که روی فر صمد
 بانگ نکند و عین اسب را به سپاه غلط کند اسب که بعد است علامت شایسته که شب
 از چیزها نرود و شب بهر جای بد و آن راست برود و اسبی که چون بانگ است بشانند

جواب ندهد بد باشد و اسب چپ بد بود و علامتش آنست که چون بد مهر کشی
 دست چپ پیش نهاد چنین اسب و شاورى نداند و اسب اول اگر چه بگذارم معین
 اما عرب عجم متفق اند که مبارک و بهیون باشد شنیدم که دل دل خوا بود و است
 است سب و پاسبند بد بود اسب که پای چپ پادشاه چنان سفید بود شوم
 و اسب در زخم چشم بد بود و اسب بیهوش کار بود و اسب غلغ چشم شکور بود
 سبی که در وقت سر کین کردن در ناک کند بد بود و بدانکه بیشتر این اسبخوانان
 راست بگویند بادت باشند پهلوی چپ اگر سبی استخوانهای و پهلوی و مساک
 باشد هیچ سبی از آن در دودیدن سبق نیز **لمولف** عشاق و جزم بد
 بار بارند عزیز دل در دود افکار خواهند فریاد که این در دما گشت که اند
 با من نکند هر که اغما خواهند ای بوالهوسا در و شویدا من مسکین مردان
 چارهش و رفیق باز خواهند ما راهوسا بخونی نیست که عشاق جز خلوت در
 دل کله با یاد خواهند کوی بر زاهد چه بدیشی مشوق این طایفه جز
 و دستا خواهند منصو از آن بر سر راست که خوابان ارباب عاجز برار نخوا
 ز تا باشد شان عذیب فاحل نکوبان جز عاشق بدنام کند کار خواهند اینها که
 در خون دلشان هست بدامان صد جز من کل کاشم کار خواهند جان بر
 خود که صفت عاقل در کوی بتا در هم و بتا خواهند فائده بدانکه در
 از علوم همه محب علم است که اول هر یک از حرف کله سر است ثان و ثالث
 اشاره بدو پای علم است طریق هر یک اشاره بندای طالبان است بطلب بدانکه
 در علوم همه بد کوی بسیار احتیاج بقلم دادوی دانستن می شود و قلم بد کوی

در جانی بیان ننموده اند و نه حرفان باین ترتیب این است ^{زین} شمع ز بتون سون
 $\text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$ ^{ناتانی} علوم حسدین کوره
سپا و غزل و لاند کوری شود و مراد از لا شرفه و لا غریزه است که $\text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$
که باشد شروع پیدا بخیر است که از اگر یک بن نامند و فلک قطره معونی بار و مدکا
و از پیش رنده کا سرت بلغت یونان و مراد اسمائی چند است که در هر کاری معین
و درج الضم لفاح است و حلیه شنبلیله است ^{نقطه} $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$
 $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$ و بر کاغذ سفید چیزی از آن نوشتیم هیچ ظاهر نبود بعد از جفاف و
بعد از جفاف زرد یک بنار بودیم خطی زرد خوش رنگ واضح شد با من کور $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$
 $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$ ضم ساختیم یعنی حل و آن کردیم و نوشتیم و زرد یک بن $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$
بودیم خطی سپا ما بل بریدی خوش رنگ ظاهر شد و هر چه بیشتر خراون در آن تابش
کرد سبتر شد چون اب و آن ما بلیدیم سپا خوب شد و جوشید و گرفتیم اب
 $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$ و نوشتیم چیزی ظاهر نبود و بعد از آن که با شش داشتیم بعد از جفاف
خطی زرد ما بل بریدی در نهایت وضوح و خوش رنگی ظاهر شد قبل از جفاف زرد
سپا ما بل ظاهر شد ^{نقطه} $\text{K} \text{ } \text{J} \text{ } \text{I} \text{ } \text{H} \text{ } \text{G} \text{ } \text{F} \text{ } \text{E} \text{ } \text{D} \text{ } \text{C} \text{ } \text{B} \text{ } \text{A}$ بدانکه اوج ستاره مکانی است از فلک آن که در نوشتیم
است از آن فلک از زمین محض بود بکثرین مواضع است محض هر هشت مقابل او
است که چون از محض کدشت صاعدی شود و جوشش بر جی ثوابی و جوشش
چون از لوج کدشت هابطی شود و جوشش بر جی ثوابی محض میرسد و او جان
ثابت نیستند بلکه حرکت میکنند بحکمت ثابت مکرر اوج و مرکز آن هر کوی سرچ کند چون
حال بحر بحر سالد که در سنه یکصد شصت هفت جلالتهم نوشتیم و ماضی :

نبوده تا اختلافی که بسبب مشاهده ملاحظه شود اوجان و حرکت آنها را بشود
 که در اینجا ثابت بود نوشته شد هر کس هر وقت خواهد بخواست موضع اوجان را تعیین
 میتواند نمود در اینجا گفته که اوج غیر هر سال پنجاه و چهار ثانیه و هر سه سال هفت دقیقه
 و هر شصت و شش سال هشت ماه یکدرجه بطی کند و مواضع اوجان در سال صد و شصت
 هفت جلالا اینست اوج زحل اوج مشتری اوج مریخ اوج شمس و زهره اوج عطارد
 و مخفی نماید که بخواست آمد و چون حرکت اوج هر یک صد سال یکدرجه نیم می شود در سال
 تحریر این کتاب که سنه هفتصد و بیست و نه جلالا است پانصد و شصت و دو سال
 از تحریر رساله مذکوره گذشته اوجان هشت درجه و بیست و پنج دقیقه و چهل و هشت
 ثانیه حرکت کرده خواهند بود و چون ثوابی ثانی چون از نصف مجاوز است هشت
 درجه و بیست و شش دقیقه حرکت اوجان خواهد بود پس مواضع اوجان با این نحو خواهند بود
 و زحل مشتری مریخ شمس و زهره و عطارد **فائدة** بدانکه جوزه هر سال در کانه
 نقطه آیت که مدار آن کوکبه را آن نقطه نامند اگر افتاب تقاطع کند آن در دو نقطه
 متقابل باشد آن نقطه که چون کوکبه آن گذرد شمالی افتاب شود و راس خوانند آن
 دیگر را ذنب موضع جوزه هر از تفاوت معلوم می شود زیرا که راس قمر را نویسند و اما
 ثوابی ششمه مجرّم حرکت جوزه را ایشان چون حرکت ثوابت باشد حرکت اوجان در سال
 مذکوره مواضع جوزه را در سال یکصد و شصت هفت جلالا با این وضع تعیین نمود
 جوزه هر راس زحل مشتری مریخ زهره عطارد و ذنب هر کوکبه مقابل راس است
 و بنا بر آنچه در اوجان مذکور شد مواضع جوزه را در حال تحریر این کتاب چنین
 می شود زحل مشتری مریخ زهره عطارد **فائدة** در معرفت اقبال کوکبه را با

حرره حرره اع ۲۴۰ ۱۱۱

ان دو کوكب را البتة و حقی الامر ایضا ان كوكبین بود که در صورت طالعی دو وند با مایل
اوتد باشد از باران بود که ستاره از اتصال ستاره که در میان اید اوتد باشد
حالی البتة چنان باشد که ستاره از اتصال ستاره بر کرد و و تا دران برج بود هیچ ستاره
اتصال نکند و حقی البتة چنان باشد که ستاره در برجی باشد که تا دران برج هیچ
ستاره بان نظر نکند و با خیال بیشتر در سد فائده در معرفت فعل نور و
وجع نور و در نور و منع نور و اما فعل نوران بود که ستاره در برجی است که ستاره بطی منصرف
شود بستانده و با کراتی کند پس ستاره اول فعل نوران در نیم کند و بستم دهد
ان علم در دوازده درجه سنبله مشتری در ده درجه جد و فعل در بازده درجه
جوزا پس فرمود و حال که در ده درجه سنبله بود حاق تثلیث و بود با مشتری از او
بهرن شد و و با مشتری میاور و با اتصال فعل در دوازده درجه چون به بازده درجه سنبله
دسد منصرف است از مشتری متصل است با فعل پس فعل نوران مشتری بر فعل نور و
وجع نوران بود که ستاره سریع البتة متصل شود بستانه که ان ابطا بود و ان ابطا نیز
متصل شود و اما خیال بستانه ابطا از خود پس ستاره در نیم نور اول و بستم دهد
بأنور خود مثل ان فرمود فعل هفت درجه زهره و چون بدید درجه سریع و سنبله زهره
و وجه پس فرمود متصل است بزهره به کند پس زهره سریع و سریع و این را فعل نور و نیز
گویند و نقل داد و قسم میگردد و در جمع و فعل بستانه اول و بستم که در نظر
اضالی نیست اما گویند مزاج اتصال میان این اصل می شود و بعد بدان بود که ستاره
در یک برج باشند ستاره ابطا و بعد بدان بیشتر باشد بعد از ان كوكب مبانند و پس كوكب
سریع و كوكب سریع خواهد متصل شود بهر دو بقدر كوكب مبانند و نه را با خافان

کند پس گویند بحکم امر بیت مهانه و در دفع اتصال سریع و بطی کرد تا اول بخون
 متصل شود بعد از آن بطی مثالان مشتری در چهارده درجه قوس و در پنج درجه
 درجه ان و قمر در ده درجه ان و منع آن بود که دو کوکب سریع و بطی در برج باشند
 متصل بقران و کوکب بکار بر حین بکار ناظر تأثیر و پس کوکب سریع متصل بقران مانع
 شود که کوکب ناظر نظر کند بطی بفضیلت قران با آنکه دو کوکب در یک برج باشند
 کوکب سریع تر با آن کوکب بطی تر باشد از آن دو متصل شود بنظر اتصال اول را مانع
 منع کند دلیل قوت مانع و ضعف ممنوع است **فائدة** بدانکه کتب مشهوره که
 قدما در علوم حشره نوشته اند بسیار است از جمله آنچه در علم اول نوشته شد
 سبع و سبعین و محب جاری شد و زائد آنست مکاتب رسایل جنگ و بحر بطی
 منیر و اشعاع الدین و لیل طفرای و مولوی سلطان ولد و ابن عیون و غیر ذلک و
 علم ثانی ذخیره اسکندر فی مصحف همزیل الحرامه و طلسمان طظم الهند و والیس
 اسکندرانی و هبائل و متاثر بویکر بن علی مانند اینها و در علم سیم شاملین طاس
 و مکالی و قضای سر یکوم و رسایل هدایایه قران و در علم چهارم نوا مشرقات فلکون
 و مختصر جالبینوس و عشر مقالات و خلاصه کتب بلیناس و غیر ذلک و در علم پنجم رسایل
 خسرو شاه سماوی و جبل و کوکب و ابن عربی و غیر اینها است و کتاب سحر العیون فی عید
 الله المعزیه که بلیناب بن الحلاج مشهور شده مشتمل است بر دایع و خاص و رساله خلیف
 الخطایق و ابضاح الطریق از مؤلفات حکیم ابوالقاسم احمد التاموی جامع آنها است با
 زیاده و کتاب سحر فاسمی از مؤلفات ملا حسین کاشفی که با مر شاه فاسم نوا جمع نموده
 مشتمل است بر بسیار از مؤلفات علم و امر و ذلک کتاب روز دعایه یکذیب عدم اعتیاد مشهور

و جبهه

است و سبب آن قصر مجرب است ای از غایت است که در نظر هاست بدی نماید علاوه بر
 اینکه سبب ای در صد امتحان و تجربه بر می آید بدون وقوف کامل دره متباهر
 دوائی با تشخیص و بهر بلکه مجرب است که دوائی را از عطار گرفتند در صد امتحان
 بر می آید حال اینکه شناختن او بهر و مقدار آنها و تمیز خوب و بد و خالص و مزج
 آنها کار هر کسی نیست و علاوه بر این سبب ای از آن محتاج به علم و شایسته و دعوت
 و امثال آنها است که نوشتن آنها بقلم خاص و وقت مخصوص میباشد باشد
 علاوه بر اینکه تفاوت بکلیت با مثل آن با نایز حرکت در خواندن مختلف می شود و
 سبب ای از غایت هم موقوف با اجازه است از است کامل و اکثری بسته است بنظر آن
 کواکب اوقات آنها و تشخیص آنها بجهت تفاوت و متداوله که حیث سقم آنها معلوم
 نیست صورت ندارد و امثال ذلك حدیث دوی فی الکافی قال انشد الکلبت ابا
 عبد الله ع شعر افعال اخلاص الله هوای من اغرق زعاع ولا نظیش سهای فقا
 ابو عبد الله ع لا نقل هكذا اغرق زعاع و لكن قل فقا اغرق زعاع ولا نظیش سهای
 فوصی ان الزعاع مد القوس لزعاق المنازع استهفاؤه فی المد و طیش السهم عدم
 الهمد و عدمه و اغرق فعل ماض من الاعراق و المستهفیه و اجمع الی الله و الی الله
 و فضل مضارع منه علی صیغه التکلم و مراد الکلبت شکر الله سبحانه و نقول انه سبحانه
 جعل له هوای خالصا بجهت یكون کل امر علی هوای بدون سعی فی حق ان الله سبحانه
 او هوای ما استوفی مد القوس نحو الهمد و اونی ما استوفی و مع ذلك یصیب
 الی الهمد من یقول ابو عبد الله ع لاجل ان الله سبحانه اجری الامور علی وفق الاستیاضه
 السهم الهمد بدون استهفاء مد نحوه مخالفه و قال شکر الله سبحانه علی هذا الاستیاضه

لك وقل قد استوحشتم في هذا لقوس بخلافه الى او وفقى لاستيفائه وبعد
ذلك لا نظير سهاى حمل يثدوى النبي ان قال لا عدوك ولا ظنوك ولا
هامة ولا شامة ولا صفر ولا رضاع بعد فضلا ولا قرب بعد الحجرة ولا صمت بوط
الى الليل ولا طلاق قبل النكاح ولا عتق قبل ملك لا يتم بعد ذلك اقول المراء
بالعدوى سيرة المرض من انسان وجوان الى غيره والهامة يتخفف اليهم الجحش الطيف
بطير بالليل كانت العرب تزعم ان روح القبيل الذي لا يدرك بشارة تصير هامة
فيظهر على قبره فيقول استقوا استقوني فاذا ادرك بشارة طارت والصفر يفتح الاذن
في حبة كانت العرب تزعم انها في بطن الانسان يصيب الانسان اذا اجاع وتؤذي به ومثل
ما اراد به النبي الذي كانوا يفعلونه بالجاهل به وهو تاجير الحرم الى شهر صفر هو
الشهر المحرم حمل يثدوى في الهند يربب باثنا عشر اية حديث عن النبي عبد الله
فاذ ساله رجل انا اسمع فقال في اصلي الحجرتي اذكر الله لكل ما ارد بان اذكره مما يجب
على قاريد ان اضع جبينى فانام قبل طلوع الشمس فاكره ذلك قال ولم قال اكره ان
تطلع الشمس من غير مطلعها قال ليس بذلك خفاء انظر من حيث يطلع الفجر في مكة
تطلع الشمس وتضيق لنا مثل لما كان قد بلغه ان اذا جاء وقت ظهور الفجر عليه السلام
هناك تطلع الشمس من مغربها فكان ينظر في ذلك الزمان في اوان هو نام قبل
طلوعها من حين ظهوره وتطلع الشمس من غير مطلعها وكان هوى نائم غافلا
ويفوت عنه هذه العجالة فاجابه بان هذا الامر بين لاخفاء فبذلك الشمس في كل
يوم انما تطلع من حيث يطلع الفجر في ذلك اليوم مشرقا كان ومغربا ومن ينام بعد
الفجر فهو يرى مطلع الفجر في ذلك اليوم فيحصل له العلم بطالع الشمس من حمل يثدوى

روى في الكافي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في يوم الثلاثاء ساعة من وافتها لم يرد
 دمع حتى يموت وما شاء الله له ان يرد فادري لم يسكن دمع حتى يموت والمرد ان
 فيه ساعة من اقل فيه دمع يحيا ثم يفسد لم يسكن دمع حتى يموت وفي حديث آخر
 في الكافي يقم منه ليلة فلا يقرأ الا بكرة حتى احتجم اي يوم شئب احوال بيت في الكافي
 المروية في الكافي روى باسناد عن حمزة الطبار قال كنت عند الحسن عليه السلام في ليلة
 فقال مالك قلت ضرسي فقال لو احتجمت فسكن فاعلمت وروى ايضا باسنادنا
 عن الجعفري قال سمعت ابا الحسن موسى عليه السلام يقول دواء الضرس فاخذ حنظلة
 فبشرها ثم يستخرج دهنها فان كان الضرس ما كولا مضغفا يقطر فيه قطران ويحتمل
 منه في قطنه شيبا ويجعل في جوف الضرس ينهم صاحبه مسلوقا باخذ ثلث
 لبال فان كان الضرس لا اكل فيه وكانت يحيا فطر في الاذن الخيل في ذلك الضرس لبا
 كل ليلة فطر بين اوثلث قطران يبرئ بادر الله وروى باسناد عن ابي ولاد قال
 رايته ابا الحسن في الحجر وهو فاعده معدة من اهل بيته فسمعت يقول ضررت
 على استغا فاحذث السعد ذلك استغا فنفعت ذلك سكنت عني وروى عن
 ابي عبد الله عليه السلام يقول اتخذوا استانك السعد فانه يطيب الريح ويريد الجماع و
 روى عن ابي الحسن الاول قال من استنجى بالسعد بعد الغائط غسل به فم بعد
 الطعام لم يقبض عليه في فمه ولم يخف شيئا من ارباح البواسير وروى عن ابي عبد الله عليه السلام
 قال كان رسول الله صلى الله عليه وآله لا يندوي من ان كان ويقول لي ما من احد الا وبعرف من
 مجذام فاذا اصابه ان كان وروى باسناد عن جميل بن صالح قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
 ان لنا فتاة كانت ترضي الكواكب مثل المجرة قال نعم وتراه مثل الحب قلت ان جبر

ضعیف فقال اکملها بالصبر والزم الكفا و اجزاء سواء فكلت ابر فنفقها و روی عن
 سلم مولی علی بن یقطین انه کان یلقی من رمد عین له فی فقال فکلب الیه یوحی
 ابتدا من عند ما یمنع من کل ایجففه جزء کاف و و باحی جزء صبر سقوطی علی
 جبهه و یخالی بجزءه بکحل منه مثل ما بکحل من الاشد کحلته فی شهر یخمد کل دایه
 الی اس تخمیه من البکح فقال کان بکحل به فضا امشکی عین حی مات و روی عن
 ابرهیم الجعفی قال دخلت علی ابي عبد الله علیه السلام قال ما لی انک ساھم الوصب فقال ان یر
 حی الی ربع فقال ما یمنع من المبادک الطبیب یحق الشکر ثم یخصه بالماء و اشر علی
 الی ربع و عند المساء فقال ففعلت فضا عادت الی و روی عن ابی الحسن الاول علیه السلام
 من رداء الا و هو یجی و و لیس شیء فی البکح انفع من ما ان البکح الا عما یحتاج الیه
المؤلف رحمه الله اراده و فاد ما یادی و توانکره کاهی بخاهی دل ما شاد و توانکره
 صبد دل من لایق تیغ تو اگر نیست در دوا خدا آخرش را و توانکره فالو اگر ناله
 برم اورم اندک اما که چه باخوی خدا و توانکره محتلم زی عشق چنان که بر
 مرکه صد می کند از خاک من بادی و توانکره انصا کجارت بین مدد و کرند
 جانی که و دان می کند بنیسا توان کرد منای برهاده کوی جزایات این رده نه
 بهر و الهوس ارشاد و توانکره با عنبر مقامه من عهد و فایست دل و لایحه می
 د کر شاد و توانکره و **لیرایضا** طریقه نیستند از غش مسکین دل بچاره کان
 د و از ستم این در قعب شایب الی و در قعبان ناکشته و و لند درش بی رویان
 هر دم دود اشک از دو چشم بر زین اه اولیم بر اسمان کفتم بود و رخصت که
 من ابرم بگویم ساعتی کفتم ادری ما نیم شب و بجله با و ان نهایی کفتم که با بجا و

دو کعبه باد خانه کفش را بخواهی بپا در مغان در مغان از بسکه در شام
 و سحر بالیدم از سود و دون در کوی و از ناله دم در ناله دم پاشتا در
 اسنانش روز و شب سودم بخاک از بسکه سر هم شد و اسخاک هم تو
 شدن اسنان در عشق از دینا و عقی که در می من اصف تا کازم

بنی کر بگویند بان فائده فی ربيع الاول ان من منافع الدباب انها جرق و الحله
 بالکامل فاذا اتممت المرأة كانت عنها احسن فائده في جوده الجوان في جوده الجوان
 المقرب بسمن البقر و طلي به موضع لسعها سكنها من وقته فائده في جوده الجوان
 اذا طر في النور و زنج و ر ما ذکرم و طلي بها الجسم غسل بعد ما يدق
 الشعر الباطن يذو البطح مراراً بضعف الشعر حتى لا يکاد ان يهضم في
السد الدامی باید دانست که تسبیح فاطمه زهرا علیها السلام در آن
 اصل بیت و اطلاق صاحب و اطلاق دارد یکی از ان اطلاق شایع است که عباد
 است از سوی چهار تکبیر سوی سر خمید و سوی سر تسبیح و دیگر تسبیحی که در
 او از سبده الشار سبده است و در اصول معتبره وارد شده است ان این
 است سجان دی الجلال الباذخ العظیم سجان دی العرش امح المنبت سجان
 دی الملک لغافر القدر سجان دی الیهی و الجمال سجان من زیدی اتور و الوفا
 سجان من بوی از انملی الصفاد و نع الظفر فی الهوا شعر مشکل و لدن
 ای باهان زامن عجباً و انا طفل صغیر محو المرضعاً من کره هذا لا یتک
 الا بقتة حصل للفرج بما هو من الشدة و هو من الجربان و کونه من
 جوده الوداق هم

من غلبه التزم و صل در نماز اربعه رکعت من غلبه العفیف و من غلبه من غلبه السهمی فائده
 من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده
 من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده
 من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده من غلبه السهمی فائده

خفي بدو خفاء عن فهم التكن وكبريا من بعد عسر فخرج كربة القلب
 الشحي وكبرياء به صبا ما وثابتك المسرة بالعتق اذا ضاقتك
 الاحوال يوما فتواوا احد الفدا على بق في المثل رى الناس منها في
 العواير صافيا ولويدر ما يجري على ليس منهم ومنها وكنك عدد طلقا
 وشا نفا انا اطلب منك لا مانا ومنها انا الفري فاخو من لبلل اذا كان لود
 منه راض قوم ثم لا عزين فيه ذكام ومنها ترى لوجل الخيف فزود به وفي
 اوابه اسد منه ومنها اذا كنت لوزرع وابصرت حاصدا ندمت على التقصير
 قد من البند ومنها يحابند مرشب عز از اجواب كه بالان كوازي ابره است
 اب في الحد يث احتجب بين حجاب محجوب هذا ما من باب حجاب استورا
 اى حجابا على حجاب بناء على ان قضى ملتب شده الاحتجاب لو كان من تلقاء
 حجاب كان لا محالة محجوبا ومن باب التعت بوصف لجاد والوصف بحال التعلو
 او من باب التوصيف بالغاية المرتبة في الكشكول بعد بخط الشهد به دفعه
 الى دانيال النبي قال اذا اراد احدكم ان حاجته يقضى ام لا فليقبض على شيء من الحبوب
 وبضم حاجته واخذ ثمانا ثمانا من الحبوب لمقبوضه فان بقي في يده واحد منى
 للزهره فالحاجة مقضيه وان بقي اثنان منى لم يخرج فانها لا تقضون ان بقي ثلث
 منى للدين بكون تحس الا يقضون ان بقي اربع منى لرجل فانها لا يقضى ان بقي خمس
 منى للمشي فانها تقضى سر بها وان بقي ست منى للمعمر فانها تقضى وان بقي سبع
 منى لعمارة فانها تقض حسنا وان بقي ثمان فلا تعرض لها بوجه من الوضوء فانها
 وقعت في التوقف سئل عالم فقبل له ان الله قد انزل هلالا في اهل البيت

عليهم السلام وليس شيء من نعم الجنة الا وذكرونها الحود العين فقال انما
مواجلا لفاطمة شعس لامر المؤمنين عليهم السلام الا ايها الموت الذي
هو فاصد ارجى ففدا فثبت كل خليل اوانك بصير بالدين اجهم كانه نحو
نحوهم بدليل لا اى مري يا اهل ودى كيف عهدت اليكم فهل شوقكم
كنوفا اليكم وهل صرتم بعدكم كما صرتم بعدكم وهل عنكم رجعتكم كوجدهم
فان فرغني مرة بلفظكم سلتنا والا فالسلام عليكم ايضا فان الفضل منكم
فذلك نفسي على اذاسات كما اسات ايضا وكن ادى ان التجار عده
فكانت ثقات الناس حتى التجارب ايضا اذ امسى سادى من راب وبيت مجلو
الرب ارجم فهو لصوابي وقولوا لك بشرى قدمت على الكرم فائد لا فائد
مع الولد المجد العلامه طو العلم والتحقيق حمة الله عليه بهارة العشا
العاليات في سنة خمس مائة بعد الالف من الهجرة النبوية واذ رجعت من المشهد
المشرق في الجوف كرهلا الى مقابر فريش ومكثنا فيه اياما فاسل فاضو بعد ذلك
قوى فضالى هذا السنة وجاء من قطن فطنت الى والدى بلغ من من شاليج
اسد ما كان لغاذا السنة التي قولى فضا بعد اذ فيها والاخر باسم الدسوا الاعظم
سليمان باشا والى بغداد فطلب منه علمه الاول هذا فدى الى الفجر لحاج السهيل
نائب فضا بعد اذ في العشر السادس من الثالث لثالث من السدس لثالث من
النصف الاول من تاريخ لود يد عليه مستطع مريح لوج الاول في الفرد الثالث على
ان يكونا عده لولاه وضرب جدي المجمع الكور مع العدا الذي لا يغير في
الترجيع واكتعبيات لكان محاصل معار لالود ويحددها مع شائيات الفرد

الثاني من هجرة من نزل عليه السبع المنان صلى الله تعالى وسلم ما زنه العندليب
 تنغم فاجاب عنه الذي طاب رآه بان هذا تاريخ ثلث مراتب بحيث لو ضرب
 في اوسطها حصل ثالثها ولو قسم ثالثها على اوسطها حصل اولها يحصل الولد من
 عشر ضمانه على نفسه وهذا يجيب بل من خصائصها عند بضائها وهذا انهم غريب اخرها
 ضعف فطره الدائرة اولها عداة في السائر نصفه اوسطه جبل معروف
 ونصف نصفه حيوان مشهور لو تدخل بينهما اربع الاصل حصلت اربعة متساوية
 والصلاة على جامع الشان المتباينة والثاني هذا يقول الفقهاء لا يروى الموال
 اسمعيل الشهر بين اربعة يتايب با اصحاب الدهن لو فاد واربابا طبع النقاد
 اخبروني عن حضرة اصفية رضى نفس قد سته قد شمل على بعض المحرفات النورانية
 واقله من حرف فالزيادة نالى مقدرة اشهر الاطوار والافاق واشتاق الى الكل
 على الاطلاق فتارة يكون من الجواهر الاجزاء الغزيرة وامر من الاوصاف الاعراض المتباينة
 بل بيني وبين من محض الامن والاسان واخره من محض الايمان بل هو من اية الايقان
 العرف من نصفه لثالثه كمال شعورك ونشها تحمل متلوه كمال ظهورك وقد احدثت في
 الكمالين حرف من بعض اسما اولاد خير النبيين والكمال لو طرح منه ربع الخامس
 عادلا لباقي علة الاعراض جدره او كان الفضيلة وانواع العلوم المفاضية من الميز
 القباض على انه لو قسم بقسمين بكل بل ارجل بل ارجل من مكعب احد ما ين بد على الاخر
 بنصف اول الزوج وكعبه عدد خانقات لشرائح مع ان المستلوه هو كعبه المحرور
 وبنها بينهما باله كعبه مذكور يتساوى في التوزيع والكعب غير نال عن النسخ في المتساوية
 كله منطق ولحم سداسي عند الصنفين وان زاد على الثمن عند الاربعين المتناقصين

والاخر

كعب

ولوح حسن وبالأول في البينات كان اشارة الى العدد من المعاني اورد في الرابع
 هـ اوى عدد عظام بدن الانسان عند المنشرين ولو طرح عن المنتهى عدد الجواهر
 بقي اقسام عند المنشئين ومضعف الخامس عن الهوى لانه ولو طرح عن المنتهى
 يتحقق اصفاء الذات عند المنكسرين اقسام تحق في الجلي عند الاصوليين ومرجع
 مسائل كالعلوم عند المنتهين في سطح بجاري الفكر في الكليات يتحقق في قول
 الكتابية والاحساس المعاني والتعريفات وشروط الانجاب ولو طرح منه طرفا النقو
 علم شرطه لتناقض فيما بين القضاء بالاون بعد غيره وب معيا العلوم يحصل
 وابواب المنطق عند البراءة ونصفه بعد اقسام القرآن والاحكام الشرعية
 منحصرا في المصولات وبعبارة علمات الحيا ولو بسطح اجزاء العلوم في قول
 الشرعي يتحقق كلمة المجازات ولو ازيلت من هذا المربع عظم ضرر وبشكل النفا
 بقي القضاء بالوجه ولو طرح منه جناس طرفة المتخصصين عاد لباقي الفنون
 العربية واحوال المستداه الاستعاوان بل من فضة من ترك جدا واماد ووديات
 وبضعفه يحصل عدد جميع الافلاك المحيطة بمد الجوهان ولو طرحه عن مالى المتقدم
 بقي اوتن العلوم كما اشتهر على المنتهى لعانة وسطح فائمين فيما يساويها بعد ان
 بعض العدد النان على اركان الخفايش والمسائل المحيرة كان مريعا في الخبر الصادق
 والذراجم والادلة الشرعية وسطح نصف البروج في ربع دائرتها بعد اقسام
 الشمس ولو طرحه عن الرابع احوال النبين والكواكب السبابة بقي المنازل العربية
 وشكل المنازل الرابع ببلد البرهان السلوع على تساهل الايقان جعلت ذواتها
 دل على ما نوقد المراه ولو اقيت على طرف مالى الخامس عمودا وصلت بينهما اشارة

طرية

طريق وبيان الارض من اهل المودين ولو اخرجت قبله الى غير انما ياتي بها انما
 اللاتناهي في جهة او جهتين واما الاول في صناعة اذاعة الدصب كثير الاستعمال
 ان كان المقدم موصوفاً بالكمال وينضج الاولين يحصل قوس الارتفاع وباربعة
 امثاله يظهر دائرة البروج في الكرة الاسطوانية بالارتفاع بل يتحقق بعشر الثاني الا في
 جميع البقاع وثالث حصل الاول معرب عن الاوضاع و انواع الاعراب اصناف الاسم
 الفعل من حيث الباب بل هو ينضج فيما يوقف به على المعنى فاسم اللفظ الاصولي
 بالاعتناء وثالث اشتد باعده يساوي عدد من يخرج عليه في الشرع بل ما يجب في الزكوة و
 بنصفه يحصل ما به الزكوة ولو انضجت في حصل الاول ثلثة عامل عدد اجناس الشجر
 ولو طرح الرقم الثاني عن الرابع بقي انواعها وهي الاعارب حصل الاول والثالث
 مع الخامس حصل عدد اصنافها وهي الضرب وجمعنا لثانيتين مع الرابع حصل
 عدد عوارضها وهي الزوجات ولو طرح الزوج الاول عن الرابع بقي عدد انواع الحجاب و
 بنصف لثالث يتحقق لدائرة الاشك مع ان حصل الاول بعدد الجراء الفاضلة
 وتدابير عنه نوال الماجد العلامة طاب ثراه الفان ايضا فقال هذا اسم حضرة
 الخدام محضته بملك لا ينبغي لاحد من الالاء اوله بالكمال موصوفاً بثنائية عظم
 الانسان معروف وثالثه كوكب في السماء مع انه نصف سدس لفضل الاقصى
 واربعة اعظم المعروف غايبة الارتفاع مع انه ثلثا كل منها بل ارتفاع واخره اول سورة
 من القرآن مع انه جوان له في السماء ودان وفي الما جريان ثلثة فعل ثلثة اسم تام
 وثلثة الاحرف بل كلام ونصفه الاول سورة من القرآن ونصفه آخر عوصون
 الانسان واوله انفسه من مجد وثالثه مع انه ينقسم الى مجد ودين وروح ووزن

ونصف اخره مجزور ونصف الثلث مع انه ينقسم الى مجزورين خرد وودج ولو زيد
 ثانياً لتحصل اربعة لوز يد على اربعة لوجد سادس لوز يد على سادس صلوا له
 ولو زيد على وله صار قطر الدائرة ولو نصف صار عدداً في السماء سادس نصفه
 ثانياً كمال شعور ونصف اخره له كمال اسمي قبله البحر قلبه بحر نصفه الاخر ^{قلوب} ^{منه}
 الاسم لو نقص ضعف خامس عشر امثال اخره حصل عدد لوز وجد بطل لكل الحار
 وصار اعظم الابعاد قصرها وكان خوالع بعض الخالع مساوياً له واعظم منه
 يحصل نصف ثلثه من زيادة عشر مثاله على نفسه من نقصانها عند اربعة مثاله
 يساوي الانوار الفواهر لسان الاشراف وثلاث ثمانية يعادل عوالى الجناس ^{النولشة}
 بالانفاق ربع اربعة يساوي المحرفات لمهوسه وخمس سادس يعادل لسان النجوم
 بنصف خروج ونصفه فرد مع انه مساوياً بان هذا عجب بل كل منها ان يدا انفس
 الاخر هذا عريث الله الموفق للوصول الى وفز يصب الجنح العامري
 ابتل رضا سادس فيها جمالها فكيف بدار حل فيها جمالها وقد كنت ارضي
 بوصل مقطع وهما انا ارض لوانا في جمالها الغرض باسم الذهب وما شئ لم عرف
 وفي تعجيبه بعض الشهور اذا سقطت خمسين صبحي الثما وفي المهور
 واوله واخره سواء وباقه يسبح في الضيفر قال الجاحظ يقال للاشياء كلها انما
 جيد ووسيلة وندى الوسط من كل شيء لوجود من دونه عند الناس الا الشعر
 فان دونه خبز من وسطه من قبل شعره من نوع عبارة من الروي قال ^{صلي}
 الامام علي ع عليه السلام قال الامام ارضوان احب امراتك قال لا قال فلم ترضي ذلك
 لا بقا بحرم رسول الله صلى الله عليه واله ولا ترضي بحرمات كان اسمها فوفو

ان يقول
 فكيف بدار فيها جمالها
 ١٢

و حسی

مرا خفا لایعرا چه بود ما و هو با زنده انهد بمال و تزه عینک خفا نغم شهدان
ابا فل بامک و لودنک فلفن لایمانج احدا صمیری کین نه مزب و عین
روز جزا بود و نو سوی بدن که اور دجان کز پای لایکیمان خواهم و چندان
از دوز کار کاین جهان جان دایان جان و جهان سازم نثار و حسی کرد
نفسند بطرف دامن ازادگان کویندان دفلک بنیاد این و پوانه را می نطل
عشق خوردن کار هر طرف نیست و حسی باید که کرد بر لب پیمان را و امیر
حیدر کاشی دهد نکند کنه که نهاری نو ملغز کاهیم که عفتاری نو
او فهارت خواند ما عفتاری ابا بکدام نام خوش داری نو طبع و امیر
پرنک این که ساقی از لب ظاهر دزد خون در پاله مآذ را باغ مردم را عیال
از دمل عاشق بچاره چرا اورا چتری که در دوز کارش زده است و انجمن فخر
مزیته من قصه زان بینه نامانته فراخ تعزیم با ملاک و اشیا نه لب لب انیم
باز دو گفت که خامان سب از خرابی باید و اطمینان در بیضه خوش
بگویم ز نکذاشت که بال و پر بر دارم بکذا که دست بکمر دهن وادی بخاطر
بازم لا ادری ای تواند جهان بچاییم هیچ بن هیچ بن هزاران هیچ این
همه یاد بر مروت که چه و بن تکبیر من بیوت زده ایضا اینها بر مثال فرست
کو کشتاد و دران قطار قطار این بان میزند همی غلب و این بان میزند همی
منقأ اخر کابر بودند همه و زهمه باز ماند این مردار فال شخشا البها
فی کتاب مفتاح الفلاح فی تفسیر سورة الحمد عندنا النکلتی تقدیم قولی
تقدیم علی شمعین ان اوجه فیه ان یوافق مثلاً و آخرت من جمیع الای تم فال و

هذا النكتة المتابعة على ما هو الاصح من كون البسملة جزء من السورة اقول سبب ذلك
 ان اذا لم يكن البسملة جزء من السورة فيكون قوله نعم عليهم واحدا من الايات للالجام
 على ان الحمد سبع ايات بل صرح به في القرآن حيث سماه بالتسبع المثاني وان كان عليهم
 ان لا يكون منلو لحرف الاخر في الجمع حرفا ليا حتى يلزم ذلك في تسعين حرفا
 بودعين غفوة وعاصي طلب عرشه عصبا كرفتم زين سبب چون بتنا
 دهم برده ساز هم بدست خود دريدم برده باز رحمت داشتند بدست
 خواه ابروی خویش بر دم از نگاه سعادت ندان که شود بدست حالارست چرا
 بر فغانند در رقص است کشاید دردی بر دل از وارون فشانند در دست
 بر کاینات حالش بود در رقص بر آید و دست که هر سینهش جان در آید
 اینها را ملجای معنی در ترک آمد مقبل که در بو و امثال و نه در معدن
 بود راست قال بعض الکابر اذا صادف للعامة الى سرح الجوارح اقول برده
 ان الجوارح نصير من تجر الاعمال والوظائف لبلد نيرة رغبته في العلم منتفلا اليها
 بل مستلذا قبا غرا الى شمسها خائف من زون که می بخشد شب غم غم
 اور بخشد دل بآن رشخ غم اند دشت بود کبابی که بمنال و دشت و بدست عاف
 که دهد خون ناب هست همان خون که چکد از کباب بی اثر بهر چه اب چه کل
 بی بند عشق چه سست چه دل ناله زبیداد نباشد پسند چند دل و دل نیر
 چه در دمنند بر که نه میغول باین دل شو کشت بری و کمر چه عاقل شوی شیخ
 احمد غزالی نایاب جان من خبرن و قیوم شب صد ملک خبرن و یکو شیخ
 پرده ناموس نیکم مانع دیوانگی بکنظر سویم کن و از تنک عقال و راه شاعر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

من دار ابى عبد الله عليه السلام حدثني عن الكافي باسناد عن محمد بن عجلان قال دخل على
علي بن عبد الله فقال جعلت فداك هذه قبرة آدم عليه السلام قال نعم والله فبان
كثرة الان خلف مغربكم هذه شجرة وسنخون مغرب الرضا بيضا مملوءة خلقا
بنو الله لم يصو الله لهم طرفه عن ما يدرون خلق آدم لم يخلق ببرق من فلان
وفلان حدثني عن الكافي باسناد عن ابي عبد الله عليه السلام عن النبي صلى الله عليه وآله ان هذه
الارض بين عليها عند النبي تحتها كحلقة ملقاة في فلاة وهناكان بين فيها ومن عليها
عند النبي تحتها كحلقة ملقاة في فلاة في فلاة والثالثة حتى انتهت الى السابعة وثلاث
هذه الابر خلق سبع سموات ومن في الارض مثلهم في السبع الارضين ومن فيهن
من عليهم على ظهر الدباب كحلقة ملقاة في فلاة والدباب له جناحان جناح في الشرق
وجناح في المغرب رجله في التحو والسبع والدباب من ومن عليه الصخرة كحلقة ملقاة
في فلاة في والسبع والدباب من التحو والصخرة من فيه ومن عليه على البحر المظلم كحلقة ملقاة
ملقاة في فلاة في والسبع والدباب من الصخرة والتحوت والبحر المظلم على الهواء الذهب
كحلقة ملقاة في فلاة في والسبع والدباب من الصخرة والتحوت والبحر المظلم والهواء على
الثرى كحلقة ملقاة في فلاة في ثم تلا هذه الابر له ما في السموات وما في الارض
وما بينهما وما تحت الثرى ثم انقطع البحر عند الثرى والسبع والدباب والصخرة و
التحوت والبحر المظلم والهواء والثرى من فيه ومن عليه عند السماء الاولى كحلقة ملقاة في فلاة
في وهذا كله والسموات الدنيا بين عليها ومن فيها عند النبي فوقها كحلقة ملقاة في فلاة
في هناكان السماء ومن عليها عند النبي فوقها كحلقة ملقاة في فلاة في هذا بين
بين ومن عليهم عند الاربعة كحلقة ملقاة في فلاة في حتى انتهت الى السابعة وهن من فيهن

وعليهن عند البحر المكفون عند اهل الارض كحلقتي فلاه في هذه السبع البحر المكفون
 عند جبال البرد كحلقتي فلاه وتلا هذه الابهة وينزل من لسان جبال فيها من يد
 وهذه السبع والبحر المكفون جبال البرد عند الذي تحاذيه القلوب كحلقتي
 فلاه في وهذه السبع والبحر المكفون وجبال البرد والهواء عند حجب النور عند
 الكرسي كحلقتي فلاه ثم تلا هذه الابهة وسع كرسي السموات والارض ولا يوده
 حفظها وهو العلي العظيم وهذه السبع والبحر المكفون جبال البرد والهواء وحجب
 النور والكرسي عند العرش كحلقتي فلاه في وتلا هذه الابهة الرحمن على العرش
 مشنوي كرحمة شمعهم مبكدا في انتظار كرحمة جنكم في نوازي دكرار
 هر چه بخوامي كن رجا من من غلام تود و نوسلطان من فائز كبدانك كنبي كد
 علم اعداد نو شير شد و ناليف شد و ناليف شد بسا است مثل شجر
 و محبوب و دره سبله كشف المعاد في تفسير مجاد و كتاب البقيين في بحارها و ان
 جلد شمس المعارف كبر و اصغر و تعليف كبرى و صفري و لعه نو ابيه و حنا
 سور قرآن و الواح الذهب ناليف شيخ شرف الدين ابو العباس محمد علي القرشي
 النوفسي است و تيسر المطالب ناليف ابو عبد الله محمد بن محمد بن يعقوب النوفسي القرشي
 و كتاب المدخل تصنيف يحيى الدين محمد علي القرشي است اللحن ناليف نفي الدين
 عبد الله بن علي بن الحسن مجتبى است و سر الفنون و مجهول المكون ناليف ابو حنا
 محمد القرشي است و در النظم في منافع القرآن العظيم ناليف ابو السعادات عفيف
 الدين عبد الله سعد التميمي لنا في است خواص اسماء الله تصنيف مولانا
 يعقوب قرشي سر الايات ناليف يحيى الدين تلامذة ابن عباس است كتاب هياكل و

جبال البرد

ابيجاد

قهله

تماثل نالیف بوبکر بن علی بن حبشه و غیرت ثلث و از کبا و این فن است بحسب لَدین
 حسین سکاکی - سید حسن اخلاطی و صابن الدین التکرک و مولانا حسین کاشفی و ^{اول}
 اوسقی الدین و غیرهم فائده بدانکه طریقا استعداد از حروف و اسماء و ابیات سطحی
 است طریقی توجه به رواج و حقایق آنها و توصل جتن بصورت مثالی ایشان که در
 عالم بر رخ دارند و این را طریقی تحجیلی خوانند این مخصوص اهل کشف است و شیخ
 ابو عبد الله مغری در کتاب تبیین المطالبین بحث دارد که فرموده و از برای هر مرتبه
 خالونی معین ساخته دویم طریقی تلاوتی که از طریقی کلی خوانند سیم کتابت که
 از طریقی کتابی خوانند فائده بدانکه هر طایفه که میخواهد از حروف و اسماء الله و ابیات
 تحسین مطالعات نماید بهر یک از طریقی ثلثه یا بد چند چیز مراعات کند ۱ احلیت طعام
 تغلبان ۲ ترک جوانی ۳ اجتناب از بقولان کفریه الراج چون سپردن پیاز و کندن
 و امثال آن ۴ طهارت بدن و لباس منزل و وضو با غسل قبل از عمل ۵ احلیت
 جامه حوائی گفتارند اگر پاک شستن از آن وجه جلال نباشد اثر نبخشد ۶ نظیر آنکه
 منزل را لایق دنیوی مصالح معاش بلرزه خالی باشد و از خن و خاشاک و فساد ^{شوند}
 ۷ ملاخذه زمان از مندر شرعیه مثل ایام و ایالی شهریه و از مندر حکمیه مثل ملا ^{خطه}
 خالع وقت و ساء آن مسعوده و ملاخذه شرف و مبوطه و وبال کواکب ^{بجای}
 مکان شریف ۸ خلوت شخصی از عوام و نشاء و اطفال ۹ استقبال ۱۰ اخفای عمل
 کتمان از اشنا و بیگانه و این واجب شریعتیست ۱۱ بخور سوختن در جای که لازم
 باشد و بعضی در جمیع اعمال خیر سوختن بخور خوشبو و در جمیع اعمال شر سوختن بخور
 کبره لازم دانسته اند ۱۲ صبر و تاضیر عدم تعجیل و ملول نشدن از تاخیر ۱۳ افتنا

و اختتام عمل بد کرد و تسبیح و صلوات فائده بد آنکه بطریق کلی بود و قسم است حضرت
 و اخلاص حضرت عبادت است و اینکه آن برای عزرائلت نصابی معین باشد بعد دی
 خاص و در این قسم نام عزرائلت با تقدیر سه پنج و آن مرتب نکرد و اگر از آن مضامین
 دو کندن در فائده مرتب نکرد و در رعایت عدد از اعظم شرایط است و اگر در بین
 حرف و ندم عمل باطل شود و باید آن سر یک بر و اگر چه بی اختیار و تکلم کرده باشد و اگر
 حاجتی اتفاق افتد و عمل طول داشته باشد و یک شبانه روز بان و فائده و تقی
 معین عزرائلت دهد و در بین اوقات از کلام فضول و شرارتان کند و اخلاص آن است
 که عزرائلت بعد دی خاص اختصاص نیافته باشد و در این قسم با خود عددی
 معین سازد که در وقت اوقات شب و روز بقدرت اشتغال بماند و در اثنای
 سختی عند الضروره اگر گوید ضرورت داشته باشد فائده بد آنکه خلوت در آن
 بزرگ کلامی از وی از ناس از شر یک کلیه است باید تا عمل با تمام و سدا خلوت
 بدون ضرورت بپوشد و نباید و وسعت خلوتخانه بقدر باشد که تواند
 ایستاد و نماز گذارد و نهاده بر آن نشاید و باید یکدرد داشته باشد و روزنه
 و فرجه دیگر نبود و از مردم و مواضع از دخامد و در باشد فائده بد آنکه افلاک که
 او باب علوم عزیمت وضع کرده اند بجهت اخفای علوم با فواید دیگر سی قلم است
 باین تفصیل آدودی ۲ قلم عبری ۳ و عم و ه و سربانی و آن سر نوع است
 یونانی ۶ فلک اطومات که یونانیان وضع کرده اند ۱ قلم جابجیان ۹ و علم اصلا
 ۱۱ سببی که دایره سببی را بان قلم نوشتند ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹
 ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

۲۰ سالک باشد باقی فائده بد آنکه خلوت در آن باشد

۲۴ و ۲۵ و ۲۶ قلم طلسمان و ان بنز میخ نوع است ۲۷ قلم جبهی ۲۸ قلم
 طبیعی ۲۹ قلم تمام ۳۰ قلم کاشفی فائده عالم باید که چون به یکی از اعمال کتابی
 عمل نماید قلم نو خنجر کند که هنوز از اثر باشد باشد و بان هر چه نوشته باشد
 و غیر از این مضمون بخشد و هم چنین قلم نو داد و باید از وجه حلال باشد و لا در
 لطیفان و نکند و در قهریات رجعت کند فائده عالم باید که او را مدد و امر نماید
 کند و در اعمال لطیفه کتابت با او کند که منسوب بکواکب سعد است چنانچه
 و زرد و اعمال عدو که تعلق بکواکب نحس دارد چو شهاب و کبود و سیخ و مالهظه
 طبعیت مدد نیز از او است فائده بدانکه هر سه حرف از حرف بیست و هشت
 کانه متعلق بفلکی از فلک شمس فلک الافلاک را چهار حرفت با این ترتیب
 ا ح ا و و ع ش ل ب و م ا ن و ل و و که ای و ا غ باشد از فلک الافلاکست و دریم که
 ب ل و باشد از فلک ثوابت همچنین تا نام که ط ص د باشد از فلک
 زمراست فائده بدانکه از حرف بیست و هشت کانه هر چهار حرف متعلق بکواکبی است
 با این نحو که از ابجد مشرق چهار حرف اول از زحل است و چهار حرف بعد از آن از مشتری
 و چهار حرف بعد از آن از مریخ تا چهار حرف اخراست این قول مکرر است و قول
 دیگر که بعضی از اوثق دانسته اند که فون و خاء معی و وال ممل و غین معی و زحل
 منسوبست و طاء معی و فاف و کان منسوبست و شری و الف فاء و مثانه و فافانه
 ویم و داء و ممل و میخ و خاء و ممل و هاء و عین و ممل و باء و مثانه و تخانته و شمس
 و شبن معی و او و طاء و ممل و طاء معی و زهره و باء و ممل و و صاء و ممل و واء
 مثانه و ذال معی و عطارد و جیم و لام و سین و ممل و فاء و بقر فائده بدانکه اهل اعتدال

کردند

گویند که هر چه را عوف است یعنی ملکی که موکل آن برجست عامل حرف باید
 بیند هر چه بکدام برج منسوب است پس بملک آن برج توسل جوید و نام وی
 بتعظیم برد و آن وی استعانت جوید و باین خواست ملک جل شرجیل و ملک
 ثور عزراشیل و جوزا اسرافیل سرطان نهفائیل اسد سرطیل سنبه شهکبل میزان
 سهرابیل عقرب صرصائیل قوس سرطائیل جد شمکائیل دلو مکائیل جون
 ضیائیل و هفت ملک مفرهند معاون ارواح کواکب سبعه بسیار عامل حرف
 باید نظر کند که حرف معمول تعلق بکدام کوکب از ملک آن کوکب نیز است
 بخضوع جوید ملک جل قریبائیل ملک شتری سمائیل مریخ کاکائیل شمس ضیائیل
 زهره سید بائیل عطارد شیخائیل و زهره اسماعیل فائیل بدانکه هر یک از حرف
 عوف دارند و استمداد از ایشان شرط است آ اسرافیل ب جبرائیل ج کلکائیل و
 بعضی عنائیل گفته اند داطرائیل و زهره بائیل و زهره بائیل و زهره بائیل و
 بقولی شبائیل ح بجائیل ط اسماعیل ی فخر کبائیل ک جد و بائیل
 ط طائیل م و د و بائیل ن ح لائیل س هر کبیل ع لوفائیل ف سهرابیل و
 بقولی حصائیل ص ل هجکائیل ف عطرائیل سهرابیل سهرابیل و بقولی
 جبرائیل ث عزرائیل ث میکائیل و بقولی مرقبائیل ح میکائیل و بقولی
 دارد بائیل ص عطکائیل ط لوفائیل و بقولی میکائیل غ لوفائیل فائیل بدانکه
 هر یک از ابام هفت نیز عوف دارند یکی علوی دیگری سفلی و عادل از این است
 که در هر مدنی نام عوف از و زاده استمداد طلبد الاحد علوی رؤفائیل
 بقاء و بعضی بقاء گفته اند و سفلی ابو عبد الله هب لائیل جبرائیل و ابو

عبدالله حادث و جبرئیل را خادمی است اسم او شمکائیل و را نیز یاد باید کرد از آنکه
 سلسله سبیل بسین مهمل و بعضی تنخ بصا است و بعضی شمکائیل گویند سفلی
 الامر لا یبقا شمکائیل سفلی و نام دارد دو بعد و بر فاق شمکائیل را خادمی است
 نام وی نوابیل مخمس علوی صوفیا سبیل بقا گویند بقاف سفلی السید الشاهین
 مجمعه علوی عینا سبیل و سفلی سید عبدالرحمن لقبی ایضاً السبب علوی جضفا
 بقاف و گویند بقاف سفلی ابو نوح مهنون السجافا **فایده** که در فوائد متقدمه ثبت
 استخراج بعضی از سهام کند شت از جمله سهام که استخراج بعضی از احکام اذان
 می شود سهم الحوادث است آن از فزاید که در تئیهات و الاستغاثات بر آن پنج
 که تقویم فائز است از تقویم مزین نقصان کنند و مابقی را بر تقویم دخل فزاید حاصل
 موضع سهم الحوادث باشد و لا تحذر در وقت اجتماع این سهام مقادیر دخل باشد
 در استقبال مقابل آن و از بعضی علوم معلوم می شود که در سهم الحوادث باید
 افتاب از تقویم دخل نقصان نموده مابقی بر تقویم مزایده و اسکنان نام
 جای بیجا که گوشه فرزند من بند کوش بر کوه سپید من صدق و ادبشیز
 دی لب خوش چه کوه رشام من دار کوش شنویند و دانش بان هادکن **چهارم**
 آنکه بر او کار کن و لری پهلوی تو دل در پرده سران این پرده بر نوناورد
 بکدام از پرده غفلت بدرای باشد این را در شود پرده کشای و لری سیدان
 چه مراد چه نو دل بتدبیر جز نتوان یافت اینکه در پهلوی چپی بینی
 بر اگر پهلوان و در چپی راستی جوی که در پهلوی دل و جان زند شود
 بویش دل شود و در بی خوشی نثر علی و بیانی ده به بی خوشی نثر

خود برده خویش باز کن خوی خود کرده خویش هست دلون بر هر زاده ترک
 ما کان علی لیل العاده ای خوش انوقت که بی فکر و نظر بر ندان خواستی رجا نوا
 کوا که بر تو کشد تیغ بجناب بام صبح که از دم پلنگ است خود بر کردی پاکوه
 در دولت ناپا در هیچ شکوه هیچ خورشید که بنود ضیفش خویش را عود زنی
 بر تیغش خون لعل از جگرش بکشان نقد کان از کفش بر بانی در رسد
 باد پر زدن بر پیش بخت آن در دل عادت پیش از فضا پیش کنی هیچ
 از مشه بر تفتان دین باری و در بکر ده تود دانی لجر موج بکر و ن سانی
 زان کنی هیچ صبا زنده گذار نکنی لب و تازان کشتی از هر چه قصه شونند
 دهت روی بر تابستان قبله گشت یک بیک از دستا برداری قدم
 صدق بجان برداری پاهای زخم بخواند که از چند وعده بنوائی نویسان
 و لای لاهل دارند بتوشاد بتوانم که هر یک و مراد ای هر سو هر
 روی بتو روی هر زده ز هر سوی بتو ای در دشت تو بر هر باز غر غر غر
 نوشید و از ای غمت دولت جاوید هر غم تو غایت مبد هر نعمت
 خود میدان خوش در دشت جنت جاویدان خوش مبتلای من و ما به منو
 ماند در خوف رجائیم فتون ای ضایع بخش رضایت کیشان را بض و طبع رضا
 اندیشان قبله نعمت کاراگان فاضی حاجت حاجت خواهان دلراض
 بقضایت طلبیم و رضایت طلبیم ای سرای شوق تو فلک
 سرنه پیچیده ز طوق تو ملک داغ بر جان و دل ز شوق تو ایم بند داغ و ساد
 طوف تو ایم و لای بخشان جد بر که ناگاه رسد ز غم بر دل گاه رسد

ای که بهر شکست کردن آید سوی کاسه صبر احبست داند چه بکامت زد
 نیست مزه لقمه راز مزه پرستی بزره هر چه بر سفره داخوان تونهند هر چه
 در کام و دهان تونهند بخوری خواه کدر خواه صفی کا و خربست باین خوش
 علفی مرغ باید که مسمن باشد صحن اینجمله دروغن باشد هیچ غم نیست کز
 غصه بجان شکنجه کشد از پیوه زنان پیوه باید که بود تازه و تر چاشنی
 دار چه جلا بوشک هیچ غم نیست کز دلتیم افکند در خن بشتا بستم نان
 خود باز و دروغ زنی بهر که از خان شد دروغ زنی دلق و دداع هر دانی
 عطر و پیران افرازه میکشی خفته پیش پیردوش میکشی کوشه قش و دین
 کوش باشد اینها هر دعوی یعنی عالم و قلم و صاحب معنی تافند ساده
 دلی و دواست طعم جاش دهد با شاست چون بداند اندازد شهر کرم
 باز و هی روی از شهر بد که فلان هست نیکو کشتا مخلص معتقد در
 در بصد باروی و ناداری تو مرا و دارا کنی سر باد کند از مغلی ان بیاب
 دخت خواند کرد مسافر هر تو سفره خوان از اید شربت و پیوه و نان افرازد
 هم تو از دین و خرد هر و بوی بنشیند بدعت بخوری نف بر این صورت
 سیرت که تو راست نف بر این عقل و بصیرت که تو راست نفس حلقه حلقه
 بوی بهر که این لقمه ز قوم خوری دزدی دزدی بهر از این گفتن تر کنی
 بهر از این و لمر ای لک داسر بختی نه جنس عاقبت اندیشی نه که بکا
 هر گاه بیایغ مسند امینی و مهد فراغ کرده عالم کل منزل دل و در توان عالم
 دل حمد منزل و لمر و که از غیب نویدی برسد زین چمن بوی امینک بد

[illegible]

ذکر می شود امر ماضی مستقبل نهی نفی مجداستفهام اسم فاعل اسم مفعول و در
 ترکیه در این صیغ فرق میان تنبیه جمع و مذکر و مؤنث نیست پس هر یک را در
 ماضی مستقبل و نفی نفی مجدا و استفهام باش صیغه است ماضی غایب و غیره
 حاضر و غیره ماضی و متکلم و حد و متکلم مع الغیر هر یک را اسم فاعل و مفعول و از
 ماضی است غیر ماضی و کلیله بفتح لام و سکون ها علامت تنبیه و جمع غایب است
 و علامت تنبیه و جمع حاضر را می ماقبل مضموم است با اشباع ضمه مکتوم است
 بدون اظها و او بلکه اکتفا بر اشباع و علامت متکلم و حد هم ماقبل مضموم است با
 ضم و متکلم مع الغیرهای منقوطة ماقبل مضموم با اشباع با الف خا است چون
 دانستی که اصل امر حاضر ماضی است پس میگوئیم امر را بش صیغه است و حاضر
 ماضی و ان مصدر است بحدف ماق مثل کل و کث یعنی بیا و برو و در دویم
 حاضر غیر ماضی و ان امر حاضر است بن بادی و او تون با و او و ز با اشباع و او نا ظاهر
 ان مثل کلوز و کتوز اما زاء و صورت تعظیم ماضی در می آید سیم غایب بن بادی
 باء و نون با و او و ز با اشباع و او نا اظها ان مثل کلوز و کتوز اما زاء و صورت
 تعظیم ماضی در می آید سیم غایب ماضی و ان بن بادی سون است بوا و اشباع چون
 کاسون یعنی چهارم غیر ماضی و ان بن بادی لفظ لری ماضی بعد از حدف نون
 چون کاسور یعنی بیایند و او و ده اشباعی است پنجم متکلم و حد و ان بن بادی
 هم ماقبل مضموم است بر امر ماضی حاضر با اشباع ضم چون کلوم یعنی بایند
 ششم متکلم مع الغیر ان بن بادی خاء ماقبل مضموم است با اشباع چون کلوز
 با الف و خاء چون کلاخ یعنی بایند بیایم و اما ماضی علامت کلید ان که در ش

بیاید

صغیر است دال است که بر امر حاضر باد می شود و در غایب مفرم بعد از دال
 باء ز بادی می شود مثل کلدی کتدی و در غایب غیر مفرم بعد از دال و با فاعله
 له مثل کلد پله و کتد پله و در حاضر مفرم بعد از دال و او و نون مثل کلد و ن
 و در حاضر غیر مفرم و او و زاء مثل کلد و ز بادی می شود و در متکلم و حد بعد از
 دال و بهم مثل کلد و م و در مع الغیر خا مثل کلد و خ ز بادی می شود و اما مستقبل
 علامت کلیه آن با و زاء مهملاست بعد از امر حاضر پس غایب مفرم کوئی کلیه یعنی
 می باید و در غیر مفرم له بران ز بادی می شود و میگوید کلیله و در حاضر مفرم سن
 افزائے و کلهر سن و در غیر مفرم و کوئی کلیه سون و در متکلم بهم افزائے و میگوید کلی
 بفتح واء و در مع الغیر خا افزائے و کوئی کلیه خ بضم واء و اما نون علامت کلیه آن
 بهم مفصول است که ز بادی می شود بر فعل امر پس در مفرم حاضر کوئی کله و در غیر
 مفرم بران و او و نون افزاینند و گویند کلهون یعنی بنایند و در مفرم غایب بران
 سون افزاینند گویند کلهو کلهسون و در غیر مفرم له بر کلهسون افزاینند گویند
 کلهسون له و در متکلم و حد با و بهم افزاینند و گویند کلهم و در مع الغیر با و ف
 و خا افزاینند و گویند کلهباخ و اما نون پس علامت کلیه آن افزودن بهم نفی است
 بر مستقبل قبل از باء و او ایس در مفرم غایب کلهبر و در غیر مفرم کلهبر و غیر
 مفرم کلهبر له و در مفرم حاضر کلهبر سن و در غیر مفرم کلهبر سون و در متکلم و حد
 کلهبر م و در مع الغیر کلهبر خ و اما مجد ز بادی بهم نفی بر ماضی قبل از دال و اما
 استفهام پس ماضی مستقبل و نفی است استغناء از فراژن مقام ماضی و شوق
 غالباً و اما اسم فاعل شعر بود همچو بوم زاعی و ن کور جا کوفه تربل و پشور

بودند پای شواش خورش و دلی آن شور به طعم شکرش از قضا عجز
 اصل نام او حوصله در حوصله انعام او کف پیش از نشور و کله کاب
 شیرینت دهم از حوصله کف ترسم زاب شیرین چو چشم طعم آب شواهد ناخوشم
 زاب شیرین مانم کرد رفود طبع من زایش خود در پای شور در لب دهاشته
 روز و شب در میانه در مانم نشن لب هر که سازم هم پادشاه خوش تا نباید
 ایمن پیش شعر بکجا جان خواهم و چند امان اندوختن کاین جان زبانه جان بجا سازم
 شهر اگر بر لبها جور از مایست همان در دل و در دشت جای است
 کر از ماد پر و پر آمد بهادش حقوق خدمت ما باد پادشاه دلش امیر و مایه
 دل ما بهش خرم مبادا بکام دوستان باد کارش دعای لشکریان باد
 قطعه عزیمت کرد روزی عنکبوتی که بهر خود کند تحصیل قوتی بیگاه
 دهد شهبازی نشسته و بتد دست شاهان بان رسته بگردان تنیدن
 که آغاز که تابند پر و بالش بپرواز و مانی کار دینی کار او کرد لعاب
 خویمه در کار او کرد چه افش بپاک از وی کاره نمائندش غمنازی چند باره
 رایجی ای لبش زلف پریشان چه کار کاری که نه حد توانست با آن چه کار
 و کند لاچون خوش نشین با کرده سرورده سلطانت چکاران و با عی در عا
 ظالقان بر سپید بعالی کشتیم بر پشته بچهل پاکن کن کفنا بر چه خاک نمخل
 کنای مغیره با این خوانند هم در و خاک کن فائده بدانکه از برای خط انواع
 بسیار است محقق و ثلث و شیخ و رفیع و عمو و قویع و غلب و در بجان و مشو
 و مد و مود و ماسل و مشی و عیار و هب و فائده بدانکه ناء مثل

از جمله

وابت و شکایت و امثال اینها در عری بها باید نوشت و در فارسی بنای
 کشید و سردان است که همچنانکه خط بیان تصریح کردند و صاحب نقاشی ^{این باب}
 گفته که اصل در نوشتن حرف و آنست که بطریقیکه وقف بان میکنند با ابتدا و با
 میکنند نوشته شود همچنانکه اناضم هر تکلم است انا نویسد با اینجا و در عری
 وقف بر حرف امثال ان بهاء می شود و در فارسی بناء فاء ^{نکته} بدل آنکه لفظ
 ماهر نمی باشد و اسم نیمی باشد و ماهر را متصل با قبل آن نویسد چون
 انما الحكم الله و اینها تا کو نو اکلما انتقی اسمی جدید نویسد چون کل ماعدی
 و این ما و عدتی جئنا و سران است که هر حرف بجهت عدم استقلال تنه غیر گفته
 اند بخلاف اسم فاعل در نقاشی الفنون مذکور است که الف این دو قسبیکه بین
 العلمین واقع شود و در غیر مشی صفت باشد نه خبری و کمال حدی می شود
 هذان بدین عمر و در غیر این حدی می شود مثل بدین عمر که این خبر بد باشد
 فاعل بدانکه هر حرفی که در حرف او غام کنند اگر هر دو ادب کلمه باشد بد حرف
 پیش نویسد چون مدودق و اگر از دو کلمه باشد هر دو را نویسد چون العلم
 والزجل که الف لام کلمه ایست غیر از زجل و هم پس لام او را نیز نویسد مکرر الله
 و الی و الذین که بجهت عدم انفکاک اینها از الف لام حکم یک کلمه دادند بلی و نشی
 اللذین را دو لام نویسد تا فرق میان نشی و جمع باشد جمع و نشی الی و الذین
 حمل کنند فاعل در نقاشی الفنون و غیره مذکور است که در الفاظ عربیست
 هر الفی که در چهارم باز باده واقع شود بها نویسد چون موسی عی مکرر
 او با باشد و علم نباشد که در اینصورت بالف نویسد و با وجود علمت باز بیبا

نو پسند چون بجی چون داسم افند که داوی باشد چون عصا و دعا بالف
 نیا بود و اگر بانی باشد چو مرغی در می شعش باذ الذی بصورت الدهر عطر هلا
 الدهر این لمخطر اما زنی البحر یلوف و فوجیف و یسقر باصق و قره الدرد
 ایضا متنبی حسن الطلب و فی النفس حاجان و قبل فطانه سکون بها
 عند ما و خطاب امثال العرب لبطنة تذهب العظنه یعنی پر خور بند که رنج
 بین جهت و بین الارض جنبه این مثل با برای کسی کو بند که تارک نما باشد که کل
 تحب الشکلی لا اری لهما یعنی او را سبای شوم وارد می بینم جزاء مقبل الا
 الضوال حین انشی یعنی بسم خط جیل بن صدک ضغم و لو بقرطی مار بن مثل
 در زعبت چپری کو بند و فرطی مانده و کواشواره مانده دختران من بن تغلب
 بود که در نهاد و مر را بد بود بقدر بپش که زور و در عا و مثل ان ندیده بود
 رب منع کل ان رباح و تله اماک رب المستجلب منته شفع لعد بن خاره
 فویند اعتداده الشعبه و کل ایدم و عدالکم هم الزم من بن لغیر همد دارم
 احببت قد ما بالخی ام رباض المقدس ام جنات عد قداری ههنا او هنا
 احبانی قدام محنته فف بها بشر الی با قلبی فندک المفی شعری اباد اباد
 از مودم بران کین عزالت سرخ ندیدم بیهار خوش خورد سندرگشتم چه درد
 هیچ شربت شفا نمی دهم و ایضا بقض نهاردم زان شکر و دست که
 شکری ندادم که در خورد و دست ایضا چون پیش مردمان بسیار کردی اگر چه
 بس عزیزی خوار کردی ایضا خود کرم نم که پس از سعی و تکاپوی دراز کار از ان
 سان که دل خواست بسامان کردد بچه این زبان عا و نایا بچا که سبکدم زده

جمع
 در زعبت چپری کو بند و فرطی مانده و کواشواره مانده دختران من بن تغلب
 بود که در نهاد و مر را بد بود بقدر بپش که زور و در عا و مثل ان ندیده بود
 رب منع کل ان رباح و تله اماک رب المستجلب منته شفع لعد بن خاره
 فویند اعتداده الشعبه و کل ایدم و عدالکم هم الزم من بن لغیر همد دارم
 احببت قد ما بالخی ام رباض المقدس ام جنات عد قداری ههنا او هنا
 احبانی قدام محنته فف بها بشر الی با قلبی فندک المفی شعری اباد اباد
 از مودم بران کین عزالت سرخ ندیدم بیهار خوش خورد سندرگشتم چه درد
 هیچ شربت شفا نمی دهم و ایضا بقض نهاردم زان شکر و دست که
 شکری ندادم که در خورد و دست ایضا چون پیش مردمان بسیار کردی اگر چه
 بس عزیزی خوار کردی ایضا خود کرم نم که پس از سعی و تکاپوی دراز کار از ان
 سان که دل خواست بسامان کردد بچه این زبان عا و نایا بچا که سبکدم زده

کارد کمرسان کرد و فاقه اول چند چیز مراعات آن در نام نوشتن ضرور است اول
 آنکه ابتدا بنام حق کند ۲ سعی کند که هر چند سطر یا حرفی و سد میل آن بیابا
 باشد یا مساوی چه خط یهود و ترسا میل بنفیب است ۳ آنکه تعداد ابجد را
 نکند ۴ آنکه از تکرار الفاظ احتراز کند ۵ آنکه لفظی مثلث مثل مباح و دم بناورد
 ۶ آنکه خط کسب یا نقطه ننهد چنان تنبیه بود و چهل مکتوب البیه ۷ آنکه وظهر
 مکتوب بر یک تری خود هیچ ننویسد ۸ آنکه نام را بمکان بعید مینویسد
 مقید کند ۹ آنکه بعد از فراغ بنانی مطالعه کند تا اگر موهی باشد معلوم
 شود ۱۰ آنکه در وقت اصلاح قلم را بدندان نکند چنان نزد اهل تنبیه مستقیم باشد
 ۱۱ اگر در مکتوب نام صاحب شوکتی در سطر ننویسد بلکه اندک بیافزاید
 و نام او را بالای صفحه در سمت راست ننویسد ۱۲ آنکه هیچ وجه در مکتوب
 دشنام ننویسد و هم چنین احتراز کند از نوشتن چیزی که امکان داشته باشد که
 انکار او ضرور باشد ۱۳ آنکه چون نام تمام کند اندکی خالت بر آن افشاند چنانچه
 است که از اکتساب حد که فلکستین فانه رخ الحاحه عم ۱۴ آنکه نام در این نداد
 تا فاصد بر دارد و بدست او نهد چه نقل است که رسول عم نام که نجاشی
 نوشته بود بر این انداخت تا فاصد بر داشت لاجرم نجاشی نام را با انواع اغراض
 تلقی نمود و نام پر و بن بدست فاصد او ۱۵ آنکه نام را مریم نکند از چه ترسیع
 نظر عدا و دشمنی فاقه اول بدانکه قرآن بنا بر دو پایه تصحیح و ۳ است و این است
 اقوال کثر از این است اما تفاوت بنیاد از سوی دو پایه منبرست مجموع ابیات
 ۷۴ کله است بقولی ۷۴۳۹ کله و بقولی مجموع کلمات ۳۲۱۲۵۲

حرف و بقول ۳۲۱۸ و بقول ۳۲۳۵ از انجمله الف ۸۸۰۰ و با ۱۱۲۰ و تا
 ۱۰۹ و تا ۲۷ و جم ۳۲۷۳ و تا ۳۹ و تا ۸۱ و تا ۲ و تا ۵۳۴ و تا ۱
 ۳۹۹ و تا ۳ و تا ۱۷۹ و تا ۵۹ و تا ۱۹ و تا ۵۳ و تا ۲۵۳ و تا ۸۱
 و تا ۲۴۷ و تا ۲۲۷ و تا ۸۴ و تا ۹۰ و تا ۲۰۸ و تا ۷۰ و تا ۸۴ و تا
 ۸۱۳ و تا ۳۵ و تا ۱۳۵ و تا ۳۳۵ و تا ۳۳۵ و تا ۲۴۵ و تا ۲۴۵ و تا
 ۲۵ و تا ۹۰ و تا ۲۵۹ و تا ۱۹ و تا ۲۵۹ و تا ۱۹ و تا ۲۵۹ و تا ۱۹
 اعتبار دارد و واجب می باشد عمل با اینها را با این تفصیل صحیح بخاری است
 جمعی بخاری صحیح ابو یوسف بن محمد بن مسلم الحجاج النیسابوری و کتاب بود و در
 ابن اشعث و کتاب ابو عیسی محمد بن عیسی بن محمد و کتاب نکاح و موطاء مالک
 و گویند که اول کتابی که در حدیث ساخته اند موطاء مالک بود و شافعی گفته
 ما اعلم شیئا بعد کتاب الله اصح من موطاء مالک و بعد از آن صحیح بخاری بن صحیح
 مسلم و اصح از این هر دو پیش از هر سه صحیح بخاری است فائده بدانکه از برای کتاب
 شرط بسیار است از انجمله چند شرط ذکر می شود آنکه ملخص باشد بسیار سزاوار
 نشود و در امور کاینات و احکام شرعیان و تقدیرات قضایا و قدری علم و لا عمل
 و عی مشغول نگردد بلکه بر جاده شرع مستقیم است اینک پیوسته با طهارت
 باشد فال عمر جل ان الله يحب المظهرین است اینک خلوص اختیار کند و از جمیع شواغل
 عزلت جسد و رفاهت را در پاک نشیند عم آنکه پیوسته ساکت باشد از ذکر
 ه آنکه از مطع و ملبوس شبهه ناک احتراز کند و آنکه از اکل و شراب و بخل و نیک
 بلکه تغافل کشاید و ده آنکه هفتاد و نه آنکه کند و تا بعد از و زود و زود

قال الله نعم كانوا قبل من الليل ما يهجعون ۸ دوام ذکر با حضور قلب بجهت یکی جمله
 بدن و اعضا و بان مستغرق باشد و افضل لا اله الا الله ۹ نفعی خواهر این دشوار
 ترین عقیقههاست بر سالک ۱۰ مخلوق با خلقی جمیده و اختلاع از صفات و مبدء ۱۱
 در بطن قلب بیخ هسچنانکه بعضی گفته اند تا مگر از برای حال و با چند است
 آنکه تا تواند در سؤال از حقیق الخطاب بامر و نهی نکند بلکه طریقی است باطنی
 کند چنانچه گوید خداوند اگر من گناه کارم تو امر من ندی و بفراوان چیز محتاج و تو
 لجزه حق با آن فلان چیز خاتم و تو ملجأ و معافی و امثال این ۱۲ آنکه رسول را بر
 ظاهر باطن خود مطلع دارند و از صفات و حد رکنند ۱۳ آنکه در مشافقت و محبت
 او غایت جهد میدول دارند هر که با و نسبت دارد بصورتی هسچسانان یا بمعنی
 چون علماء همه را از برای محبت او دوست دارد و تعظیم و احترام ایشان واجب اند
 ه آنکه تا تواند در و قبله بنشیند خصوص در خلوت و آنکه پوسته بهشت را
 نشیند و با خود چنان تصور کند که بر بشارت بالمره در حضور او نشسته است
 رسول بجا حاضر است تا بقصد وفادار و احترام مقید بود و اهل ادب محاوره
 از جمله لوازم است مرکسانی را که با مردم معاشرت می نمایند و ان شیئا است از ان
 جمله آنکه چون مجلسی نزدیک حاضر شود بد و دانوی ادب نشیند و دانوی انو
 نکند و چنان دلالت بر عدم بشارت و قلت مبالان میکند اگر یکی با او سخن
 گوید بغیر او ملتفت نشود و اگر یکی را در تفصیلی سخن کند بر فقدان خود
 تاسف نماید بان نازش افتخار نکند بلکه بوجهی عذران خواهد که بر خواهرش
 ان انسان نشود و در محاورات با الفاظی که سامع با آنها نظیر نماید احسن نماید و

از نفل چیز بکه صدق آن معلوم نباشد و در نزد بررکان و هم چنین آن را حیف
 احقران نماید و از کذب لاف و کثرت خصوص نزد بررکان و از راستی که دروغ
 نماید و از کثرت مزاج و هر چه در وی کند از خبیث معایب آن احقران نماید
 پیوسته بنکو گو باشد ناپیش هر کس محبوب باشد و اگر کسی حکما بی با سخنی گوید
 بگذارد نا اوجدهت را تمام کند و اگر مطلع باشد و وقوف بر آن سخن باشد
 انها را اظهار نکند تا کو بنده منفعل نشود و با جهال و سفله مجادله و مناظره
 نکند و تا سامع را غیبت و استماع حدیث و سخن نریزید شرع در سخن نکند
 و از کثرت مکالمه مجانبت لازم شمرد و آنچه از غیر او پرسند جواب نگوید و اگر
 کسی مجواب مشغول شود و او بهتر بود باشد صبر کند تا سخن او تمام شود پس
 خود بر وجهی که جواب اول مطعون نشود تفریر کند و اگر سخن از او پیش رود
 استراق سمع نکند و در مجالس اکابر با کسی سر نگوید و در نوشته گشت نظر نکند
 مگر باین ایشان و با طرف خانه رود و او را مکرر نظر بنندازد و از چیز بکه شان
 آن نیست سؤال نکند و اگر در نظر با هم سخنی گویند بیچیت از آن استفسار نکند
 و در نزد اکابر در دعا و مناجات مبالغه فرمایند که اندام ضعیف نفس
 است و آنچه خواهد بگوید اول و خواطر مقرر گرداند و با طرف آن برخورد
 اثنا سخن بدست چشم و بر و اشارت نکند و حرکات و افعال و اقوال کسی را
 محاکات یعنی تقلید نکند تا تواند سخن چنان گوید که از میزان شرع و عقید
 خارج نباشد و اندیشه نکند که اگر من بخلاف خواهرش مستمع سخن گویم و او را
 بناید چه مستمع اگر نا نا و خردمند بود از سخن پسنداید و بخندد و در حصن

سلاطین و حکام بپادشاه دعوی فضل و دانش نکنند و الزام ایشان نکوشند از
کثرت مجالست و محاورت با ایشان کسناخ نکرند و بر معاشرت مبادرت ننمایند
نمایند چه مؤلفه ایشان سخت تمهید معدن دشوار باشد و ناممکن باشد
سخنی که بر خواطر بعضی از مستمعان گران باشد نکوبد شعر با همه خلایق جهان
کر چه از آن بیشتر بده و کمتر دهند انجمنانی که بمهری بر وی انجمن زنجی
بمهری برهند قال علی علیه السلام کفی بالقناعة ملکا و بحسن الخلق نبیا قال
الشاعر ما کمل ما فوق لبسطه کافیا و اذ اقنعت فکل شیء کان شعرا
که عیش خوشی بودن کاد و رفاز با نیستی بپا و کاد و بار کبری کم السعد
الامر بقره الاسرار شعر سخن کان کند شاد و میثاد و تن پراکنده شد بر
انجمن سخن هیچ نمایی از دارد که او را بود نیز همراه بار اگر هر فردانند که عز
توجه است بر آن دایه دانش بیاید و کسب شعر منهد میثاد و با هم کسی
که جاسوس همکار بدیم بیستی فی الرفق و المدا در شتی و شتی نباید
بکار نبری بر این سودا و خمار فی ذلک الخیر ان لفتی من بقول ما انا ذا لیسر
الفتی من بقول کانابی شعر هر کجا داغ بایست فرمود چون تو مرهم هفتی نهان شود
شعر ملاحت کوئی از من بگوای خواجهم در کش که ابله سرکن شتاز که
می ترسانی از باران شعر عروس ملکت کیمی و کنار کبر و تنگ که بوسه بدم
شمه پیرانند لعل لوی لد و تنک یثشد نکوشد که نشد جز در پی
اونشد نکوشد که نشد کفوی که بر بجم انکوشد کاد کاد چه نکوشد
نکوشد که نشد با با افضل افضل کله کوشد نکوشد که نشد لب

بهوده کونشد نکوشد که نشد منت کن چرخ می شد آخر کار کار تو ناکو
 نکوشد که نشد لبعضی هم از ایشان دستقرض المال منفقا علی شهوات
 النفس من العسر منل نفسك الاقراض من کثر صبرها علیک واطار الی من
 البس شیخ ابوسعید دلجوده عشق تو نبود هرگز جز محنت درد تو ناکو
 هرگز صحرای لعشق تو شور ستا کرد تا هرگز که کسی نبود هرگز شعرین
 فروشی کنی تا سازی مادمی نفر خنک زد کند کوفت از بهر علم است این
 هر طریقی و خنک سمند علم از این زهان بیزار است تو بر و بر و
 محمد فضیحه لا یتطلب من الکریم لبس فلنکون عند حقیر البضاوی
 النفس البضاوی عبد الله ولقبه ناصر الدین وکنیه ابو الحسین محمد بن علی البضاوی
 البضاوی قریه من اعمال شهر توفی ۲ سنه حشر ثمانین وستمائة فی تیر و قمر
 هناك و دخل قبل لفضایب فی فساد و دخوله مجلس اجلاس بعض الفضلاء
 فجلس فی صف النعال فورد المدرس اعراضات و نعم احد من الحاضرين لا
 یلی جوابها فلما فرغ من المنقر شرع البضاوی فی الجواب فقال له المدرس لا اسمع
 بحکم لا ملک حتی اعلم انک فهمت ما فریت فقال البضاوی عبد کل ما یمکن بلفظ ام یغنی
 فنهت المدرس فقال اعد لها بلفظها قاعدها و بین انی ترکیب لفاظها الخ
 علم انه اجاب عن تلك الاعراضات باجوبة شافیه ثم اورد لنفسه اعتراضات طلب
 الجواب فلم یدر المدرس فقام الودیر من المجلس اجلاس البضاوی مکانه و سئل
 عنه و طلب البضاوی القضاء فاعطاه و اکرمه احد بغیر الکی که سر و ن
 نهفت کشک جویش خنک بد وجه کف ای های نو و های کن خنک

کجا بودی ای مرغ فرخنده پی چه داری جز از هر پانی می بشادی کجا می کنی از ناله
 سفرشان چه جای است منزل کدام نغان زان هر پانی پیمان کسل که بکوه زما
 بر نازند دل شعری از لطفی طبع فروان نشدی و ذکره نوشتن ^{شما}
 نشدی صوفی و فطیه زاهد دانستمند اینجمله شکر ولی مسلمان نشد
 قال در ساطع البس از خاتم الی لکرام ضلکم بتجفیف الکلام و تظلیل الطعما
 و تعجیل النفا فائدگی فی کتاب مجامع المذهب لدین حمی اربع بندها اکل اللحم ^خ
 فی یوم الواحدة و بعد از واد و کذا تعلیق شعران من لجنة التیس و من جنة البخور
 بحب لا ترجی و بجلا القنفذ و الغب بنفعها فلیق عن السلطان الهی و التهمیمها
 شرب نصف من الفادر هر المعذک و الجوانی و الطین الخوض و الزمر و امثال من
 انقحة الارنب و بول الانثا و انثا و اهل من لب جبال ترجی و قال ایضا من علو علیه
 ثلث بند فانی لم تلتس عرق اذ سقط المصروع بالو لو محلول و من یومعه ^{ایضا}
 واحدة و ایضا اذ وضع جنس و دانی من تحت و سادة المریض یغیر عمل و راسها الی
 جهة داسر نام نو ما حسنا و کذا قرن ^{دعا} بیضا اذ الفتح من دبل و وضع تحت الو
 فانه یجلب النوم و کذا رما ده و کذا اکل ثلث جبات و جنس جب من جب کین نام و
 لدنبا و اذ وضع الشب الیانی تحت الو سادة دفع الفرج النوم و اذ اضیف الیه
 الحمد بدفع الغبط و من وضع تحت سادة شبان الوجلة لمرحله و من له عود
 من لدن شبشعان و حريرة صفراء و وضع تحتها فی لیل البدر و رای منامه یارب
 و کذا المرقش الشا الذهبت و اذ خضب المرقوف بدبل و نصف معصم و عشر
 درهما خنا و عشره درهم خطبانار و انقطع رعا فله و خلط دما و شعر الانثا بد

ودفن في الاذن نفع وجع الاسنان واذا مضغ المبادروج يوم نزل الشمس في الحلق انتع
 وجع الاسنان منه واذا قال الله على ان كل عنبابا ولا لحم فيه فعل ذلك لم يوجع اسنانا
 عامة فذلك عكس الخافض في شهره يمكن الفواق يتلع ثلث سمكان صفحا
 على الريق يشفي البرقان اذا عشا الى شجرة كبر وفل لها انت بواسير فلان بن فلا نثم
 جاء سحر او قال لها ذلك قلها بعجزه يد قلعت بواسير من ذلك الشخص اذا علق
 على الفخذ عشرة دنهم عنقافا الصاهل الولادة واذا طلى الثوابل النور يد
 واذا طلى القوما والبرص والبهق بالموت الى مع التكرار ووضع شعر الانسان المبول
 بالحل ينفع عضه الكلب من ساعته واذا انجز الببت باصل الزمان وضبان زواسر
 البهائم السوس والعلتبت وجب الفاروا لتكبيج او الاظراف والحواض والسود هربت
 الحوام والحيات بطرد ها الكبريت والنوشادر بالحل ووضع الحرد الى امر على
 مساكنها فتهرب منها ويطرد ها ايضا التبخير باطلا في المعروقون الابل وشعر الانسان
 والتكبيج والوفد القمل والعاقرة والوش بماء النوشادر والعقار بيطرد
 الحمل المشدوخ وورقه وعصارته وتوضع قطرة من الحبل على ثقبها فلم يجاس
 على خروج وبقائها ويطرد ها ايضا التبخير بالعقرب نفسه بان يذبح الاصفى والكبيرة
 والغسنة وعاقرة الحمار وشحم الماعز ويحمن هذه الاشياء بالشم المذكور وتجرب عند
 ثقبها فخرجها من حرجها وقيل من لدغته عقربا وحيته فحبل في دبره قطعه ولم يكن
 المرد والبرص بيطرد ها ووش التبت يطبخ الحنظل ونقوعه وطبخ الحنظل في الحنظل
 والشويز والقوتيج وماء السدر في دم التيس يجعل في حفرة فتاوى الابل في العث
 والقمل بيطرد ها القمل والحلول البعوض بيطرد ها والندخين بنشارة محشاة الصوبر

اوبالشجر والاكبريت والتبن والسحر من البقرى الراج واللعوق السرا وجوزة
 والفوش يطبخ هذه والذباب بطرمه السدخين يطبخ الحريق الاسود والكندش او في
 الطرع الهاجر والفداء بطرمه ويقنل المزك والحريق والسك البنج واصل الكبر
 وخبث الحديد وبصل الفادوسم القار وبوضع المقناطيس والقطن على ثقبها
 ينهر بسبح الذر منه ويقطع ذنبه ويؤخذ بيطوصوف فينهر بالباقي والنمل بطرمه
 السدخين بالنمل نفسه والاكبريت والقطن والحلث لند والوزن والرنة
 الثودا والمقناطيس اذا صب في حجرها او وضع عليها سمح خط بالقطن والحلث
 ويدر على الموضع فلا تقرير علة والرنينور بطرمه وادخل الكبريت والثورة والثور
 ولا ينهر بالمطبخ يطبخ الخطمي عصارة الخبازي والرنين والارض بطرمه هالهد
 اذا جعل في البيت والسدخين باغصانه وردش الفوتيج وقشور الاترج وماء
 الخنظل والسام ابرص بطرمه وجود الرغفران في البيت وقبل ان السنو يهرين
 دهن الورد والقمض من السعد يستحم الانسان المتحر كروا سحق اطربا للفتح
 في الانف اسفل الجنبين عن على عليه السلام البطنة تذهب الفطنة وبعضهم
 اقلل طعامك محمد صنامك فائدة بامرضاعني بوجع مدبر ووجوه دنيا
 عليه مقبلة هل بعد حال هذه من حاله اغابة هذه الخنطاط المنزلة فائدة
 لا شك انه قد يحكم بالاكثاف باحكام كثيرة منها امور مستقبله ولكن الحكم بها
 موقوف على امور كاد ذكر العلامة الشيرازي في الفصل الخامس من شرح القانون
 منها ان يدبر راس غنم على بينة المسؤل له والمسؤل عنه ومثله ان يكون مثال
 المسؤل له ومثله ان يكون القمر في زيادة نوره ومثله ان يكون المسؤل له والذ

فهاهنا نطفة في الملبوس منها ان يكون الذبح في بوضه يقرب بها جارية ومنها
 ان يسوي الغنم ومنها ان يؤخذ الكف الايمن ومنها ان ينطف من اللحم نطفة أو
 منها ان لا يوصل الى الكف سكين ولا حديد بالكيفية ومنها ان يوجه الى الشمس
 يكون وظهوره الى وجه الشمس وجعل الكف الذي في وسط الدائرة مجازي والجناس
 بعد ذلك سبالغ في النفضات اخذ الامارات والعلامات من الوقوم والاسكا
 الدائرة والنقطة ثم حكم بها يحتاج الى كثرة المباشرة والملازمة لهذا الفن و
 شد لقوة الحافظة وحكم دست حاجت كشد سرديش ادم برود
 من درويش مكرم رحمت توكرود دست ودراسبتا نامرادي هست قال
 الفرشي في شرح القانون في بحث تشریح الصد كان لنا جاد قوفت ووجت و
 لها طفل صغير لم يكن للزوج جد يتخذ له مضعة وديما مصصة يد كنفه
 اللبن في ثدي الرجل فان عصفه يخرج منه لبن كثير فائدة قال البها في المجلد
 الخامس من الكشكول ان المدايب في حقيقة النفس اعني ما يشهر اليه كل احد بقوله
 انا كثير الدار منها على السنه والمدن كور في الكتب المشهورة اربعة عشر من هيا
 احدها انها هذا الهيكل المعبر عنه بالبدن وثانها انها القلب لصور يرى اللحم
 المخصوص وثالثها انها الدماغ ورابعها انها الجراء لا تجرى في القلب هو هذا
 النظام ومتابعها خامسها انها الاعضاء المتولدة من المني وسادسها
 انها المزاج وسابعها انها الروح الحيواني ويقرب منه ما قبل انها جسم لطيف
 في البدن كبريان الماء في لورد والدهن في المسم وثامنها انها الماء وثا
 انها النار ومحركة الغريزة وعاشرها انها النفس بفتح الفاء وحادي عشرها

بالفأ

انها الواجب على ذلك علوا كبيرا وثاني عشرها انها الاركان الاربعة وثالث عشرها
 انها صورة نوعية فائمه عباداة البدن وهو من هب الطبعين رابع عشرها انها
 جوهر مجرب عن المادة الجسمانية وعوارضا للجسمانيات لها تعلق بالبدن تعالى ثانيا
 والتصرف والموت هو قطع هذا التعلق وهو من هب الحكماء الاطهرين اكابر
 الصوفية والاشرفين وعليه استقر رأي المحققين من المتكلمين هو الذي اليه
 الكتب السماوية وانطوى عليه الانبياء النبوية وذلك عليه الاجاز المعصومة والحقا
 له الامارات المحمدية والمكاشفات الذوقية حكما بترتفة نقل كرامات شيخ محمد
 كلبدار وروضة مقدسة كاطنين علمها السلام وشيخ مذكور خود مرشدني
 بود و من خود او ملاقات كرمه بودم كه شيخ مذكور گفت كه منكم اي كرمه حسن
 پاشا بعد از شلگشت نادري شاه افشار در ايران او پيام شاه عراق عرب بود
 در بغداد متمكن بود و دري را پيام ماه جادي لثانته در وقتي كه جمعي از ائمه
 وافند بان واعيان ال عثمان در مجمع او حاضر بودند و رسيد كه سبب چيست
 كه اول ماه رجب شب نور باران كو بند بكي از ايشان من كور ساخت كه در
 اين شب بر قبور ائمه دين نور فرود مي آيد پاشا گفت در اين مملكت محل بود
 ائمه بسيار است البته مجاورين اين قبور ائمه مشاهده خواهند نمود پس كلبدار
 ابو جعفر كه امام اعظم ايشان است كلبدار شيخ عبدالقادر را طلبيد و مطلب
 دار ايشان استفسار نمود و ايشان گفتند ما چنين چيزي مشاهده نكرده ايم
 حسن پاشا گفت كه موسي جعفر و حضرت جواد عليه السلام بنزد اكابر و پند
 بلکه جماعت وافضائها واجب طاعة مي انند سزاوارست كه ان كلبدار

روضة این ترسیم و هماناعت ملازمی که بعرض هل بغداد چو خادار گویند
بطلب کلمه داد کاظمین آمد شیخ محمد گوید که کلید داد آنوقت پدر من بود
و من بفریب داد ۶۰ بیست سال بودم و باید رم در کاظمین بودم که ناگاه
پدر خادار با حضا پدرم و گوی می دانست که با او چه شغل داشت روانه بغداد
و من نیز با تقاضا و دفعه من در خانه پادشاهانم و پدرم را بحضور بردند
بعد از حضوری پادشاه از پدرم سؤال کردند که کویند شب اول رجب شب نور
ما را که کویند بجهت تولد نور از آسمان بر قورائمه بن با تو هیچ از ادبیر کاظمین
مشاهده کرده پدرم خالی از ذهن و بی تأمل گفت ای چنین است من میگویم
دیده ام پادشاهی من کو در گفتن این امر عجزی است و اول رجب نزد پادشاه
معه پادشاه که من در شب اول رجب در روضه مقدسه کاظمین خبر خواهم برد
پدرم از استماع این سخن بفریاد داد که این چه حال بود که من کو دم وجه سخن بود
از من در دو با خود گفت که بجهت مراد نور ظاهری مشاهده نباشد
من نور محسوس ندیده ام و متعجب و غمناک بیرون آمدم و من چون او را دیدم انا انظر
عنه مال در بشرة او باقم و سبب سفسط کردم گفت بفرزند من خود را بکشتیم
دادم و با حال تباه روانه کاظمین شدیم و در قیقه آینه پدرم و داع و ابوبکر
خود را انجام می داد و خورد و خواب و تمام روز و شب بگریه و زاری مشغول بود
و شبها در روضه مقدسه تضرع میکرد کنار و از راه جادوی آفرین چون درود
بجاء عز و جل سبک کو کینه پادشاه ظاهر شد و خود او نیز وارد شد و پدرم را
نگاه گفت بعد از غروب و وضه داخلون نمائید و زواران برین کنند پدرم

الامر چنانکه هنگام نماز شام بر وضو داخل شد امر کرد که شمعها و وضو
روشن بود خاموش کردند و وضو مقدس را پاک مانند خود چنانکه ^{بفرضه}
سپهان است فاتحه خوانده رفت بعقب و ضریح مقدس مشغول نماز
و اربعه شد و پدرم در سمت پیش روی ضریح مقدس ایستاده و نماز
خود را بر زمین می مالید و روی خود را در اینجا می مالید تضرع و زاری می
کرد مانند ابر بهار اشک دیده او جاری بود و من نیز از عجز و زاری پدر
بکره افتاده بودم و بر این حال تقریباً دو ساعت گذشت و نزدیک بود که
پدرم غالب نمی کند که ناگاه سقف محاذی بالای ضریح مقدس شعله
و ملاحظه شد که کوبان یکبار صد هزار خورد شد و ماه و شمع و مشعل
بر ضریح مقدس وضو مقدس سرنیخت که مجموع وضو هزار مرتبه اندوخت
روشنی نورانی تر شد و صد الحسن پاشا بلند شد که با او بلند مکرر
گفت صلی الله علی النبی محمد و آلہ پس پاشا برخاست ضریح مقدس را بپوشید
پس پدرم را طلبید و محاسن او گرفت و بخود کشید و منار و چشم پدرم را
بوسید و گفت بزدل خند و می آری خادم چنین مولای باید بود و انعام
بسیار پدرم و سایر خدام وضو متبرکه کرده در همان شب بغداد مراجعت
نموده نقل است که چند نفر از بیگانه ها که با او ناکند هر یک
مخلوط او می کردند و نام می کردند یکی از آنها بان تن گفت من از خدا شرم
کنم این بیخ در هم را بیکر بر فوقای من بگو او نیز ناکند گفت معاذ الله که من
از برای بیخ در هم دروغ گویم و ایضا مردی شخصی فرمود که من این مسجدی

بود که در مسجد بایستی لوازم دیگر را انتخاب من بر او افکند و گفت
 ملعون نشیند که آب من در مسجد افکندن مکروه است و ایضا گویند
 شخصی یارقی را میگرد که دیگری سپید گفت آنچه عمل است میکنی بلکه نظفه
 منعقد شود و ولد از نا هم رسد گفت که نه ان بود که عزل مکروه است بخ
 گذاشتن از دل بشود و حکمی ان بعض القضا میگوید مع بعض العدل صحت
 حنا فاصک القاضی علی دنه فاسرع البی فقال لعالم فقلت لك قال و
 حلاوة الصوفی تحت الفتنه فقال للعدل ما انا فاجد حلاوة ثم اتفق انه
 شهد شهادة فزده القاضی قال ان كنت صادرا لا نستطيع الصواب الحسن فای
 است بسلام العقل و الحیات و كنت کاذبا فانت من الکذابين شعرا عری
 خوش را می که با دانش تو باشی خوشا چشمی که رخسار تو بیند خوشا جانی که
 جان دانش تو باشی چه خوش باشد دل مبد واری که امید دل دانش تو با
 خوشی خرمی کار می کسی ار که خواهانش تو باشی چه باک باید ز کن ز کس
 که دورا نکهدار و نکهبانش تو باشی مشو پنهان از ان بیچاره که دورا هید
 و پنهانش تو باشی مهری از کفر و ایمان نمی که هم کفر و هم ایمانش تو باشی
 برای ان بزرگ خود نکوید دل بیچاره تا جانش باشی عریک طالب رداست ایم
 بیوی نکد در دانش تو باشی آب میسین واعظی بود بر مهر مهر افشود
 در بوعظ بکشاره گفت مر مرد را بود بهشت چند و دایم اماره
 از مبادی رقی بیابا خواست دلش اندر تفکر افتاد گفت بهر خدای مولانا
 سختی کفایت بود ساره گفت در خلد خورن باشد با بود جمله هر چه من داده

گفت خواتون فرزندش من مری که منای تو نیز ناکاره و قیل اقلت لمعوبه من بنی
 باز مضاج اغلغوا ابواب المدینه لئلا ینخرج قیل رايت رجلا محموبا به صد
 باکل الهمز بکراهته شدید فقلت له و یحک ناکله حالک فقال عندنا ثانی ینفع
 و لیس لمانوی فانما اکل الهمز مع کراهی له لا طعمها النوی قلت فاطعمه الهمز بنواه
 قال و یکن هذا قلت نعم قال فرجت عنی ما احسن العلم کانک علی تلخیص مر
 الرشید تهوی خادمه ما اسیر ظل کانک تکفی شعرا عنه فخلف الرشید انها
 لا تکلم ظلا و لاند کرمی شعرا فاطلع علیها و هی تقرع فی خر سوره البقره فان لم
 یصبها و ابل فظل فانتهی عندهم المؤمنین فدخل علیها الرشید قیل اسمها
 و قال قد وهبتک ظلا و لا امسک بعد هذا من شیء یزید منه من حکایات
 الکذابین انه قال بعضهم دیمت بوما خبیثه فلما جاؤا به هی عن القومین کرمی شبا
 الطبیخ عجیبه و قد عت خلفا لیسهم حی قبضه و قیل ان یصل الطبیخ خصب
 بعض الامر علی المنبر فقال والله ان کرمیون اکرمتکم و ان هنتونی هنتکم و لتکون
 علی اهون من ضرطی هذا و ضرطی و نزل و قیل لبعض الغلمان ما حالک قال
 حال لا تشغل بیتی بولای منذ ستین سنه قیل له کیف ذلک قال انه یبکی کل یوم
 فاذا قلت لا تشغی من شیبتی ای کبرت قال با باز دکیف کبرت من امر الی الیوم
 رأی معلم علی غلاما یلوذ به فضیل له ما تفعل قال و ذل ان اعله باب الفاعل
 و المفعول حکایت شخصی و لا بان عرب حکایت میکند که از خودی حاجتی
 بیرون رفتم شب سر کج شجبه بعضی از اعراب سیدم و مهمان شدم و مرا مهمان
 کردند و مهمانی نمودند چون وقت خواب رسید یکی از زنان اهل چهره را از من

فائدہ الرطل اثنی عشر و قبل الاوقیة فی الحدیث و بعون درهما و کان
 فیما کان فیہا مضی اما الیوم عند الاطباء و الناس و زن عشر م دلم و دلم
 و ثلثا الاستاد و زن اربعة مثاقیل و نصف ثلثاه و هو عشرة دراهم و ستة
 اسباع و درهم حکایتش در سنه هزار و دویست و ده که حقیقہ مردم بارة
 نبی الله الحرام وارد بغداد شدیم چند پوی و ربقعه متبرکہ کا طیب بن ابیجہ
 توقف اتفاقاً فناد و شب جمعہ در روضہ متبرکہ اما من ہما من بودم با
 جمعی از احباب و ہم سفران و بعد از آنکہ از تحقیق بیکان عشا فارغ شدیم وارد حمام
 مردم کہ شد برخاستم بیالای سر مبارک ایدم کہ دعای کبیل داد و عرض کلام
 تلاوت بنمایم با حضور قلب و از جمعی از زنان و مردان عرب بود و روضہ متبرکہ
 شنیدم بخوبی کہ مانع از حضور قلب شد و صدا بسیار بلند شد بیکای از
 کفتم سوء ادب اعراب و اینکند کہ در چنین موضعی در چنین وقتی صدا بلند می
 کنند چون صدای ایشان طول کشید من بابعضی از رفقا برخاستم بپایش
 پای مقدس ملاحظہ کنیم سبب عوفا چیست دیدم شیخ محمد کلید آورد و در
 روضہ مقدس سلاستاد و چند زن و اعراب داخل روضہ شدند بیکای از آنها
 کہ بیان سنہ نہ دیگر را در و میگوید کہ بے پول ہر ایک از شما در دہان اید و پادشا
 منکر بودند گفت در مہین وضع متبرکہ فضل ضریح را کو فخر ہم باہن و بزرگو
 پادکش نامن از شما مطمئن شوم و کہ بیان شد از اہل اکم من و رفقا استناد
 کہ ببینیم مقدس بلجا میرسد پس بیکای از زنان و دہنایطیب اقدم پیش رفت
 و فضل را گرفتہ و گفت بابا الجواد ہن انت تعلم انی برستہ ای پدر و جواد توئی

چہن

اور ہم
ندیکہ

ابن

که من از این تهمت بری هستم آن زن صاحب پول گفت که بگو و کن ^{بگو} بگو
 پس بگریه بنزد قدم پیش گذاشته بخوابد بگو و بگو و بگو و بگو
 گرفته همین که گفت یا ابا الجواد بن انت تعالم انی برین دیدم که آن زمین بگو بگو
 شد که گو یا که آن سرخ میج مقدس گذشته و بر زمین خود و دفتند ناک
 او مانند خون بسته و چشمهای او نیز چنین شد و زبان او بند شد پس شیخ
 صدرا بیکه پند کرده ساوا اهل روضه نیز تکبیر گفتند پس شیخ امر کرد که تا پاک
 او را کشید و در یکی از صفها رواق مقدس گذاشته و مانده اند و مانده اند که ببینیم
 امر یکجا منتهی شود ازین چنین بهوش بود ناخوالی سحرانقدر بهوش آمد که
 باشاره میانه اند که کبیر پول از نوا کجا گذاشته ام سپارید بدید و کسان
 او چند کوفتند بجهت کفاره عمل او میج کرده تصدق کردند که ازین مستخار
 شود و چنان بود تا صبح و در همان روز وفات یافت ^{لعل} فی قلم و انصف
 مد یوح علی صدر عتره پیرم عن ذی منطق و هو ابکم زاه فصب اکلیا طالع عمر
 و نضحی یلبغا و هو لا یسکلم لعل فی حلب بلد فی الشام قلب سمها ضحیقه
 اخری یارض العجم و ثلثان زال من قلبه و جدته طراشد بدیلتقم ^{تلق} بواش من بستر
 لا بان علینا رمان لا بکینا منته لا بکینا منته لا بکینا منته ^{تلق} فوالله
 بالناس ان بن عهدتم ولا الدار بالدار التي کنت عهد قال ^{تلق} یشتم من خا
 دخلت علی صالح مولی منارة فی يوم شاق فی قبة منشاء بالسمور و جیع من شهرها
 و بین بدیهه کانون فضلیح بها بالعود ثم رایت بعد ذلک فی راس المحشر هو یسئل
 الناس فقل ان عبد الرحمن زیاد ولی خراسان مخازن الاموال ما حسب ^{تلق} لنفسه انه

ندایه

تلق

اذا عاش مائة سنة نفق في كل يوم الف درهم على نفسه انه يكفيه خراي بعد مائة
 يحتاج الى حلبة مصهفة وايضا ابن حبيب قال ايات من من لم ار من خلقه ^{حليم} لا
 يكبت عليه حين ينصوم ويل يتقلب الاحوال تعرف جواهر الرجال قال بعضهم
 نحن في زمان اذا ذكرت الاموات حببت القلوب اذا ذكرت الاحياء ماتت قال
 ابو ذر جبري هو المصابئ ربعة الاول ان يعلم ان القضاء والقدر لا بد من جبرائيل
 والثاني ان لا يصبر من ذلك يصنع الثالث انه قد يجوز ان يكون اشد من هذا
 الرابع لعل الفرج قريب قبل ان يهترأ او اشد كان كثيرا اكل قبل له يوما ما
 اكلت اليوم قال اكلت مائة وعشفت قدمي يستر المذكور يوما بقوم وهو راكب
 حمار فدعوه للصبا فذبحوا له حماره ولجئوه وقد ماله فاكل كله فلما اصبح طلب
 حماره لم يركبه قالوا له هو في بطنك قال سودا لله وجهكم وكان هلالا لما نزل
 الاكلين قال جعلت مرة ومعى يعبري فخزرت وشربت فاكلته ولم ابق منه الا شيئا يسيرا
 على ظهري وكان سليمان بن عبد الملك كولا قال شهو دل قدم سليمان الطحا
 فورد مع عمر بن عبد العزيز على فقال يا شهو دل ما عندك من الطعام فقال جئت
 سمين فقال تجل به فانت من جعل اكل ولا بدع وعمر حو اكل عمامة فقال يا شهو دل
 ما عندك غيره قلت ست حجابات سمان فانت من فاكلتم اكل ملا قدح سقي
 ثم قال لعلنا امره صيات غذا ونا قال نعم قال ما هو قال ثلثون قدرا قال فبني بقدر
 قدرا فانه بها ومعها الوفاق فاكل من كل قدر ثلثه ثم مسح يده واستلقى على
 فراشه واذن للناس وضع الخوان واكل مع الناس وكان من الاكلين الحجاج
 قال مسلم قتيبة قال عدد له اربعا وثمانين وعشفا مع كل عفيف سمكة فاكل جميع

وإيضاً كان عبد الله بن زياد أكل قال رجل من شيعة دخل المسجد فوجد تحت
 لعشرين دجاجة فاكلها ثم ذم الطعام ^{كله} ثم أتى بطبقين أحدهما بعض الفريين
 فاكل الجميع كان جائعاً وكان مديرة ياكل لكيش العظم مع لثة رقيقة كان معونه
 ياكل كل يوم مائة رطل مشق لا يشبع حتى ان غيبه واشترى يوماً سمكة
 وقال لا هلا صلحو ونام فاكل عباله السمك والطخا ابد فلما انقبر قال قد هوا
 السمك فالواقدا كلك قال لا فالوا بل شتم بدلت فشمها فان صدقتم ولكن كانى ما
 شبع فأتى في كتاب بعض الادباء ان الضيف على احنا المتعم وهو الذى
 معه خبطة شبعه بقلب فيها الحلو او الطعام وبأخذ معه المظفل هو الذى
 يستحب له الصغرة المتشارفة هو الذى لا يزال ملتقاً على ناحية الباب ليظهر
 من يدخل الطعام وكما دخل يخزن انه طعام والعدو هو الذى يشغل بعد الاكل
 المحلقة الاظفر والظرف والصنوا وهو الذى يسمع صوت مضغ واكل والوشك ^{الوشك}
 وهو الذى يحسن بلعده ويجمع منه صوتاً والنقاص هو الذى يجعل اللقمة في فيه
 بنقل صابغة المائدة والقراض هو الذى يقرض اللقمة باسم ثم يبيع الطعام ^{اللقمة}
 وهو الذى يلبث اللقمة باصابعه قبل وضعها في الطعام والقوام وهو الذى يميل
 ذراعاً بمنه وجسده لأخذ الظرف والقراض هو الذى ياكل نصف اللقمة ويعيد
 باقيها في الطعام والمخلد هو الذى استأفى ثلثا الطعام والتمزج وهو الذى يمزج
 اللقمة في المرق فما يبيع الاولى الا لانت لثانته والمرش هو الذى يبيع الدجاجة
 ونحوها فترش على واكلية المتشتر هو الذى يفتش عن اللحم ونحوه باصبعه الصغرة
 وهو الذى ينقل الطعام من طرف الى طرف ليرده والنفاخ وهو الذى ينفخ

الطعام فهاكله والحاجي فوالده بمجمل اللحم بين يديه فنجبر عن مواكلته والنجح وهو الذي
 يزاهم مواكلته بجنابة الشطر نجح وهو الذي يضع طرفه ويرفع أخرى المهندس
 وهو الذي يقول ضع هذا الطرف هنا وهذا هنا حتى يأتي قدامه ما يجبهه الفصول
 وهو الذي يقول لصاحب الطعام ان كان عندك شيء من الطعام فاعط ظناؤا
 فلا بنا ولا تعطل وهو الذي يحدث عند غسل اليدين منبهي الغلام واقفا لا يركب
 بيده معطل والناس من نظرون والمسائل وهو الذي يدخل الدار فيسكب بالثر
 ويهون كان ينبغي ان يكون باب المجلس من هنا والا يوان هنا وتب لفرشك
 وهكذا والفضح وهو الذي يخرج فنجبر من يعرف صاحب البيت بفضحا حتى
 عليه الداخل وهو الذي يرى صاحب المنزل ناجي شخص افعال ما الذي قال مولانا
 لصاحبه المستعمل وهو الذي يستعمل الاكل ويشكو الجوع والنام وهو الذي
 يتامر على غلمان صاحب الدار ويهين اولاده وبعد ذلك من الاخلاص فانه
 مختص من خلوق رسول الله وخلفه عن الحسن الزكي بن علي عتبه له خاله هندية
 ابى هالة النعمي كان فخما مفتحا ابتلا لوجه الجول من البريوع واقصر من الشدة
 عظم الهامة جعل الشعران هرا اللون واسع الجبين ارجح الحواجب سوانغ في غير قرن
 بينها عرف يدره الغضب غني العرين كك اللحية سهل الحنك از عجز ضليع الضم
 اشب صليح الامتداد يقول لشره تحفه جيد ومعه مصفا الغضب معتدل الخلق
 بادنا متما سكا سوا البطن والصدع بض الصدع بعد ما بين المنكبين غنم الذكر
 موي انوار المحر ما بين اللثة والسرقة بشعر مجري كالخط عاري الثديين والبطن مما سكا
 ذلك لشعر الزارع المنكبين اعلى الصد طويل الزند وخب الربط القشن

الكعبين القدمين سابل الاطراف غمخت الاخصص مسبح القدمين بنوعهما
 الماء اذا زال زال قلعا يخطو تكفيا ويمشي هو تاسيع المشي اذا مشى كما يخط من صليب
 واذا التفت التفت جميعا خاض الطرف نظره الى الارض اطول من نظره الى السماء نظر
 الملاحظة يسوق اصحابه يبدد من لقي بالسلام وكان معه متواصل الاثر ان دلتهم فلكه
 ليست راحة لا يتكلم في غير حاجة طويل السكوت يفتح الكلام ويختمه بابتداء متكلم
 بجوامع الكلام لا فضول ولا يقصص لم يكن خافيا ولا هيبنا بعظم النعمة وان رقت لا يدم
 منها شيئا ولا يدم ذذفا ولا يمدحه ولا يفضله ليد بنا واذا تعوطى الحق لم يعرف احد
 ولو تم بغضه شيء حتى ينصرف له ولا بغض لنفسه لا ينصرف لها اذا اشار بكفه كلفا
 واذا تعجب قلبها واذا تحدث اشار بها فوضيعة التهن في باطن ايها الميسري واذا
 غضب عرض فاشاح واذا فرج غض من طرفه جل ضحكة التسم يفر عن مثل حب
 الغمام وكان اذا يقول امر به اضلالهم فليبلغ الشاهد الغائب يقول بالحق حاجة
 من لا يستطيع ابلغ حاجة كان الناس يدخلونه نوارا ويخرجون ادلة ففها وكان
 يحزن لسانه لا ينها بعينه يؤولف الناس ولا يفهمهم بكرم كرم كل قوم وبوليه عليهم و
 يحد ^{الناس} ويجلس منهم من غير ان يطوى من احد بشرة ولا خلقه ويتفقد اصحابه ويسئل
 الناس عما في الناس فحسن الحسن تقوية بفتح القبح وروهنه معتدل الامر غير
 مختلف لا يغفل مخافة ان يغفلوا او يعبوا الكل جار عند غنائه لا يقصر عن الحق و
 لا يجوز له الذين يلوون من الناس جنابهم افضلهم عند اعلمهم نصيحة واعظمهم عند
 منزلة احبهم مواشاة وموازرة وكان لا يجلس لا يقوم الا على ذكر الله عز وجل
 ولا يوطن الا ما كان وينهى عن طاعتها واذا انتهى الى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس

وبما سجد لك بعضي كل جلسائه فبعض لا يحسد جلساءه من اهل الكرم عليه من مناجاة
 او لما و منى حاجة صابرة حتى يكون هو المنصرف عنه من سأل الحاجة له و قد اذ
 بها او بهيوس من القول قد وسع الناس منه بطنه و خلقا فكان لهم ابا و صادا
 عند في الحق سؤا مجلس مجلس حلم و جفا و صبر اما نزل لا يرفع فيه الاصوات ولا يؤمن
 فيه الحرم و لا يفتق في ثيابه متعادلون متفاضلون فيه بالتقوى يتواضعون فيه
 الكبير و يرمون فيه الصغير و يؤثرون ذا الحاجة و يحفظون الغريب كان دائم البشر
 و سهل الخلق و لين الجانب ليس يفظ ولا غليظ ولا سخاب لا تخاش ولا عياب ولا
 مداح يتناقل عما يشتم لا يؤنس منه ولا ينجس فيه هو عليه قد ترك نفسه ثلث
 المراء و الاكثار و مما لا يعنيه ترك الناس من ثلث كان لا يذم احدا ولا يغير ولا
 يطلب عورته ولا يتكلم الا فيما يوجب و اذ انكلم اطلق جلسائه كما يتناقل على رؤسهم
 الطير فاذا سكنت تكلموا و لا يذموا و عوز عنده الحديث انه يتكلم انضوا له حتى يفرغ
 حديثهم عنده حديثا و لهم بضحك بما يضحكون و يتعجب مما يتعجبون منه و يصبر للفتنة
 على الجفوة في منطق و ساد حتى ان كان اصحابه يستقبلوا منهم و لا يقبل الشائيات
 عن مكافى و لا يقطع على احد حديث حتى يحون فيقطع به بين اوقام و كان سكا
 على اربعة لحلم و الحذر و التقدير و التفكير اما تقديره ففي ثبوت النظر و الاسما
 بين الناس اما تفكره فيما يفتق و يفتق و جمع له الحلم و الصبر فكان لا يفتق شيئا ولا
 يستنفره و جمع له الحذر في اربعة اخذه بالحسن ليقفك به و تركه الضيق ليقفك به
 واجتهاده الى اى فيما اصلى امته القيام فيما جمع لهم خير الدنيا و الاخرة ثم حديث
 مولانا الحسن في احاديثه كان عمه يعود المريض و يشبع الحنازة و يجيب دعوة

على
و باكل الارض

المولود وركب كما وكان اصحابه يقوموا اليه ليعرفون من كرامته وكان يجلس
على الارض يعتقل الشاة ويحلب على الشاة وكان يجلس بين ظهره في اصحابه ينجي
الغريب فلا يدري اياهم هو حتى يسئل وكان يخط ثوبه ويخفف ثقله واذ صاحبه
احدا لم يخرج يد عنه حتى ينتزع هو وما اخرج ركبته من جلوسه وما فسد رجل قط
اليه فقام حتى يقوم وكان له اسد جاءه من السد وادعى خذوها وكان اذا اكره شيئا
عرفناه في وجهه وكان يقول لا يبلغني احد منكم من اصحابي شيئا فان احب اخرج اليكم
وانا سلم الصد وكان له اجود الناس كفا ولهم برصد وادعى الناس ليجزو
او فاهم مة واليه هم عريكة واكرمهم عريكة وكان اذا فضل الرجل من اخوانه ثلثة ايام
سئل عنه فان كان غائبا دعى له وان كان شاهدا داه وان كان مريضاعاده وكان
يمرح ولا يقول لاحقا وكان بالعب لرجل يري ان يسره وكان اكثر ما يجلس بمحاذة
القبلة وكان اذا اجلس لفرضا وهي ان يقيم سائره ويستقبلها بسيد برشد
في ذراعيه وكان يمشو على كعبته وكان يثني جلا واحدة ويبسط عليها الاخرى
ولم يرمها قط وكان يمشو على كعبته لا يثني وكان ياكل كل الاطعمة من الطعام
وكان ياكل مع اهل بيته من اكلوا او مع من يدعوهم من المسلمين على الارض وعلى
اكلوا عليه ما اكلوا وكان لا ياكل الحار ولا ياكل مثلثة اصابع وربما اكل اربعة ودية
فد ياكل بكفة كلها وما يلبس لا يتناول من بين يديه غيره وكان ياكل الشعير وغيره
منقول جنز وعصيدة وما اكل خبز قط وما شبع من خبز شعير يومه حتى مات
وكان يحب عوة المولود ويردفه خلفه وكان ياكل الهريسة اكثر ما ياكل وكان
الطعام اليه اللحم قال لو سئلت في ان يطمعني كل يوم لفعل كان يحب القرع في

يقول انها شجرة احمر يورث من باكل التريد بالقرع والحم وكان لا باكل المشوم ولا البصل
 ولا الكراث وماذا مطعما قطع وكان اذا اعجب له كلة واذا كرهه تركه وكان يلحس
 الصحنه واذا فرغ من طعامه لعق صابعه فلا يمسح به بالمندبل حتى يلمعها واحدة
 واحدة وكان باكل البرد ويتفقد ذلك صحابه فيلتنفطوله فياكله ويقول نعيده ب
 باكله لا مستنا وكان يفضل بدبه من الطعام حتى ينقها فلا يوجد ما اكل يرج وكان لا باكل
 وحد مما يمكنه وكان يمس الماء مصا ولا يعبه عبا وكان يشرب ثلث مسوا وكان لا
 ينضخ في الاناء اذا شرب فان اراد ان ينضخ بعد الاناء عن فيه وكان يشرب من اقداح
 القوارير واقداح الخشب وفي الجلود وفي الخرف وبكفيه وبصليها الماء ويشرب
 من فواه القرب وكان يمشي ويستريح تحت ورد بما يبرح في اليوم مرتين وكان ينظف
 بالمسك وبالعنبر والغالبه تطيب بها نسائه بايديهن وكان يستعمل العود القادح
 وكان ينفق على الطب كثيرا مما ينفق على الطعام ولا يمرض عليه طبيب الا تطيب به و
 كان يكحل في عينه الهن في الماء وفي البسري وكانت له محله يكحل بها بالليل وكانت
 محله الاثم وكان ينظر في المرأة ويرجل حته ويتشط وكان يجمل لاصحابه فضلا على تجمل
 لاهله وكان يطلى بطلبه من يطليه حتى اذا بلغ تحت الاذا رتلاه بنفسه كان لا يفتقر
 في الاسفل فادودة الدهن والمكحلة والمراض المراهق والمساك والشط وفي دقا
 والجحش والابرة والمخضف السعور فيجعله شابه ويخضف فعله كان يلبس القلائد
 تحت العمام ويلبس القلائد غير العمام غير القلائد وكان يلبس عمامة الخرو
 الصوف رجبة الصوف وكان له ثوبان للجمعة خاصة سوى ثيابه غير الجمعة وكان
 يلبس خائما من فضة في بداهة الهن في كان له خاتم فضة فصر فضة وكان رماذج

وفي خاتمة خطه مروي عنه انه ذكر به الشوق وروى ذلك ولكن لا يجوز ذلك عليه
 اذا لم ينقل عنه باليقين فاذا خلع يده باليقين وكان فراشه من سبال وروى القنوي
 نحو او يروي عن امير المؤمنين ع ان فراشه النبي كان عبا وكان مرفعة ادم وحشوها ليف
 وكان له بياض من شعر مجلس عليه وكان قد بنام على المحبر ليس تحته شيء غيره وكان
 يستاك اذا اراد ان ينام وكان اذا اوى اليه فراشه اضجع على شقه الا يبر ووضعه بعد اليقظة
 تحت هذا اليقظة كان يقرأ اية الكرسي عند منامه ما استيقظ رسول الله ص الا فرق
 ساجدا وكان لا ينام الا والتوان عند اسر فاذ هض يد بالتوان وكان يستاك
 كل ليلة ثلاث مرات قبل النوم وبعد قبل الورد وقبل الخروج لصلوة الصبح **وقوله**
 في الجامعة المفضرة من علق عليه قبل الارنب لم يجلب بدا وكذا اذا شربت فحنت بعد
 الظم عند ثلثة ايام منعت من الحمل **المشال** عمر بن ابي رباح اذا نكح احد النخمين قد
 عينه فلا تقص لحق بابن خصمه فلعده قد فقت عينا وايضاً يركب البشت
 حين اللقا ويريك الغيب برء القلم ايضا اكثر مصانع الرجال تحت جوف المطامع
 ايضاً عند النازلة يفرق خاك ايضاً يركب ملوم لا ذنب له ايضاً الكل صادم نبو وكل
 جواد كيو ايضاً الكل يهر رجال ايضاً لعل له عند اوائت ملوم ايضاً لا يبلغ الموت
 من حجر ثم ين ايضاً لا يرضى الخلاب يقر بكسوا الناس استعارة ايضاً يدك منك
 وانك انت مثلاً ايضاً ما لعل جلدك مثل خفرك ايضاً الشاة المد بومة لا يولها السخ
 ايضاً النصيح بين المراء وتفرج ايضاً العمل للرزق ولا سم للموت ايضاً تعاشر وكالات
 ونفا ملوك الامان بقر سلطان غشوم خبر من فتنه تدوم ايضاً عناء القاضيه
 من شاهك عدل بقر من سعادة المرائن يكون خصمه عافدا ايضاً اذا اجاب الواسع

الحاج

العاصف بطل السحر ايضا اذ كان دبل لبيت بالفضل ضادا فلم
 تلم الصبياني على الرقص ايضا ما اذ الله اهلك نملة صنعت بجناحها الى
 الجوى بعد واذ انتك من معنى من ناقص فهو الشهادة لي بانى كامل فائدته
 الجامعة المصنفة اذ اخفت امرافا واما اية من القرآن ثم قل اللهم اكشف عني البلاء
 ثلث مرات وفي رواية اخرى قل سبع مرات يا الله فائدته في سورة
 النحل في كل شهر كفى المغرم في الدنيا وسبعين نوعا من البلاء شعر عرس في الغاء
 وانت لعتة في كل مورد ولعل في الدنيا وانت نصبر ايضا وغلو على ما
 تمحى هو في الحي اذ اصل في البلاء عقابا عبر ايضا خلية قطاع القبا في هي
 كثير دار بابا لوصول فلا بل شعراي طلب كمال درمد رس چند تحصيل علو
 وحكمت هند چند هر فكر كجز فكر خدا وسوسه است شری خدا بداران
 وسوسه چند لا اى مری بدوم المحب بچای وصالهم فاسمع بنفسك ان ارد
 وصلا شعر شد غزان بلبل از قول پریشان باز ماند تو همان مرار مرغ بهجل
 كوفى هنوز ايضا حنك دو كفتة بردان و بهمیزن خون بس كاخچه طران وخیر
 نیست شان است وهوس ايضا لا والله نرناس نرناسی شناسی
 بی بهجل شناسی ايضا فلم بشكن ورق سوز و سپاد پروم دركش حید این
 قصه وداست در دفتر می کنجد ايضا اجد تو آدم بهشتش جای بود قدسها
 کردند هر او سجود بات کنه چون کرد کفشدش تمام مدنی مذهب بر و پروند
 حرام توضع داری که باختد کناه داخل جنت شوی ای و سها ايضا برای نعت
 دنیا که خاک بر سران منته منت هر سطله بار بر کردن بیاخ و روز و روز منتشر

ورسول الله صلى الله عليه وسلم كان من جملة ما كان عليه من صفات
 سعد الشيخ حسن سليمان الحلي عن جابر عن الجعفي عن أبيه في قوله قل
 سبيل الله وسمي الأية فقال يا جابر أتدري ما سبيل الله قلت لا والله إذا سمعت
 منك فقال القتل في سبيل علي ع ودينه فمن قتل في ولايته قتل في سبيل الله
 وليس أحد يؤمن بهذه الآية إلا وله قتل في حقته أنه من قتل في حق الموت ومن قتل
 في حق القتل فهو قتل في الدنيا من المؤمنين بهذه الآية مع صاحب وكان
 مع حق الموت ومن مات في الدنيا باعث مع حق القتل بين يديهما جاري عليه
 الأمان لأنه يدرك مرتبة الشهادة بالقتل ومرتبة قطع العلاقة الاختيارية للمفسر
 عن البدن بالموت يشعر مقتضى سلب الجسد بعينها من البدن بقين
 يقولون خبرنا فأنشأ منها وما أنا أن جوتهم بأعين فأول قتل شرنا سابقا إلى
 في استخراج ملكة الأسماء وما هو الملك الأول وهو أن تأخذ من الاسم
 واستنطقه بالحق عليه لفظ ابل سبوقا بالف فنقول في ملكها باندرابا بل
 وهو الملك الأول ثم يضرب بالعد في نفسه فيكون في وهاب مائة وستة وستين
 وتلقفه بالحق فيكون وصفا بل وهو الملك الثاني ثم يضرب عدد الملك الثاني
 في عدد ملك الأول فيكون الضرب سبع مائة وأربعا وأربعين واستنطقه بالحق
 بالحق فيكون دمد غنا بل وهو الملك الثالث فإذا اردت الخلف على الثالث
 فتجمع المراتب الثالث استنطقه بالحق فيكون دند غنا بل وهو الملك الخلف
 على الثالث وإذا اردت الربط على علمهم فكعب على الخلف والمستنطق من التكميل
 هو الملك الأعظم والجميع تحت طاعته وهو الملك الذي كتمه من رزقه ولوحده

في الأول في الثاني
 وتلقفه بالحق

هو وانما صرح من فافهم ولا يخفى ان ورد المثل هكذا في محل يختص كل واحد
 منها وخصوصا هو ذكر الاسم بعد المثل فذكر المثل او هاء مثل اربع عشرة ثم المثل
 مائة وستة وثمانين للثاني والفين سبعة واربعا وخمسين للثالث وللرابع
 بعدده وتذكر عند كل مرتبة من عدده اسم اسم صاحب تلك الرتبة ولا يخفى
 البديع والرحمن والباعث الباطن غائبا غائبا بما جازك في ظهور الذات الحق بهذا
 الامكان الاربعة فتقوم الاربعة بنام تلك الجمعية بلا هاء في كل البيت لثلاثة
 حرفين وعددي والاضادب الترفيع هو ثلثة اقسام ترفع حرف وتضع عددي
 ترفع طبعي بفتح طبعي بفتح طبعي وعبرتي وعبرتي لك فالبيت الحرفي ثلثة اقسام
 ح ا م ي م دال والعددي من الزبر والبيتا مثل بعض تلك ادبوعن ثمانية اربعين
 اربعة فذكر له من الاول م ي ح ا و ل ا واحد عشر اربعة ومن الثاني ا ب ج د
 و ن ث م ن ي ة او ثلثة وعشرون او احدى عشر اعداد حروف الاعداد واثنان
 وثمانون من ذبوا ومن البيت مائة واثنان وثلثون ويصغر في كل بما يقتضيه
 الداعي التضاريف كان يصغر عدد الحرف في نفسه وفي امر في مرتبة يستطوع
 يقول من الاسم اسم الحرف كيتصرف كان ويضرب حرف من حروف الحروف
 من حروف المظهر واستحصل الحروف الاخر المستطوعة من حاصل المضاعف والترفع
 كل حرف من حروف المطلوب مثلا من مرتبة الى ما فوقها واخذ سهم من تلك الترتيب
 العليا كرفع هم محمدا الى ثمان فثناخذ الناء والحاء الى العشر فثناخذ الفاء والهم
 الاخرى كان ناء والدال الهم فحصل ثمة والترفع الحرفي اخذ الحروف التي على
 المظهر من الاربعة فثناخذ محمد فوخذ الهم فون والحاء والهم فون والدال فثناخذ

هو وانما صرح من فافهم ولا يخفى ان ورد المثل هكذا في محل يختص كل واحد

نظنه والتمنى الطبيعى ان ياخذ الحروف المتواليه ما بينا والمائى وديجا والبرنجى اباوا
بذلك التامى بحاله فليعلم نادى الحاء والباء وكذا الدال فبذلك الحاء بالزاء والدال
بالجيم فتن مزيج والبسط الطبيعى عبارة عن كون كل حرف من الحروف الترابية طالبا
للرابعة التى فى درجته والى رابعة تطلب المائبة والمائبة الترابية وهذا بدون
ملاحظة الحروف بدراجاتها هو الطبيعى اذا لوحظت فهو الغزيرى عن غير ذلك كبسط
التواخى والجماع والتقوى التكميل فائلا الحروف لوجانته هو التواخى
الذى يجمعها على حق منسكه والجسانته هى المائبة والنهارية هى التواخى
النهارية من رجل والمشتري الشمس عطارد وان كان مشرقا والبلية هى التواخى
البلية الزهرة والبرنج والفرج عطارد وان كان مغربا فالرجل ص من ض ق ط والشمس
ومخ غ ف ش ت والشمس ط م ن ولعطارد دى ص ج ز ك ولبرنج ل ع ا ه ط
والزهرة وى ك س ق وللمر رجل والحروف الصامتة الهاء والناطقة النون
والشرقية النارية والغريبة الهوائية والشمالية المائبة الجنوبية الترابية فائلا
التكميل مراتب الصغرى هو الذى ذكرناه سابقا والمتوسط وهو ان تضع البرنج
بعد حروف الاسم ونكتب حروفه فى السطر الاول مغرفة ونضع حروف الاول من
السطر الاول تحت حروفه من السطر الثانى ثم نملأ السطر الثانى على الترتيب نبتك
فى الثالث باول السطر الثانى فضع تحت حروفه من السطر الثالث هكذا حتى يمتلئ العمل
امكان الاسم فزها وان كان مرة واحدة فى اخر السطر يبر الفزان والكبير
وهو ان تضع حروف الاسم منفصلة فى السطر الاول فان كان ثلثا انتقل الحرف
الاول من السطر الاول الى اول السطر الثانى والثالث من الاول الى الثانى من الثاني

والثاني من المثل الثالث

مثال الاول

مثال الثاني

وهكذا ان شئت وضعت
الثاني من الاول في اول الكتاب
والثالث في الثاني من الكتاب
والاول من الاول في الثالث
وهكذا فيكون من الاسم

ك	هـ	ي	ع	ص
ع	ص	ي	ك	هـ
هـ	ي	ع	ص	ك
ص	ك	هـ	ي	ع
ي	ع	ص	ك	هـ

ع	ل	ي	م
ي	م	ع	ل
م	ي	ل	ع
ل	ع	م	ي

الثاني ستة اسماء وان كان رباعيا كان من رابعة وعشرون اسما وان كان خماسيا
كان منه مائة وعشرون اسما وهكذا والاضافي ان تضرب عدد حروف الاسم في عدد
الاصول المحاصلة من الاسم الذي اقل منه يحرف فيحصل من الثاني صورتان وهكذا
واما اسرار ذلك فتذكر في كتاب القوم في ما ذكر قبل في صنعة التكوين ان اصله
صفوة قوى الانسان وهو يفارق من الانسان من الجاوس يصعد على ذروة
مثال الاول مثال الثاني طور سبشا وبنت تلك القوي

ق	و	ي
ق	ي	و
ي	ق	و
و	ي	ق
و	ق	ي
ي	و	ق

ق	و	ي
ق	ي	و
ي	ق	و
و	ي	ق
و	ق	ي
ي	و	ق

شجرة لبس في الاشجار احسن منها
تخذها غنيط في فصل الربيع
اعصر ماؤها وصفة مرة واحدة تحرق
ضعيفة ثم رعاها على ما قلنا

بحر حتى يكون ساقها عاليا واخذها وهكذا واعقد ثم اغسله حتى يبيض ثم وجهه
في ماء اربعين يوما بابتنه ويكون كفواله ثم وجهه ثلثا ورج كان حرا واخذها
بست جاديات متوالية ورج يكون شجرا وطف برة البست الحرام اسبوعا وعقد لها

من مصر و نادر من ارض فارس و قبضه من زاب من بيت المقدس و انفع عليه من الموات
 يعني دج الخبث اجعل لك ثلثا و ستا ضا لجم بالفضلة المصلحة بالثالث ولا
 فاذا تمت الثلث ظهر القمر في ثالث برج التور ثم عالج هذا بالثالث فاذا تمت لست
 فظهرت الشمس في التاسع عشر من برج الحمل فاذا رايت ذلك فاسجد لله شكرا و اعف
 خديك لجلال وجهه الكريم و اعلم انك قد ملكت الدنيا و كنوزها فاملك بها
 الاخرى فان ذلك اعلم ان معرفة استخراج و حانية الاسماء طرقا كثيرة باعتبار اختلاف
 تكبير الاسم و ضبط المركب و البسط و حذف المتكرر و بعد العمل اسقاط الزمام
 العائد من اللفظ في حرف و عدم حذف المتكرر و باستطاق الزوايا و المركز و الضلع
 و المساحة و غير ذلك و لنقتل بمثال استخراج الاواح من المثلث المعد فيقول
 اذا اردت استخراج الملائكة من الموضوع اعده في المثلث مثلا فاعرف ولا الضابط
 وهو اي المضاح و هو في البيت الثاني من لسطر المثلث و المعلق وهو التسعة
 وهو مجموع المعلق اعني و اللفظ هو عدد ضلعه ٥ ا
 وهو ٥ م و الضابط وهو مجموع عدد الضلع و المساحة
 و الاصل وهو حاصل ضرب غايته في مغالاة وهو في هذا المثال ١٨٠ فهو اصل
 المثلث هو اصل الكلي الذي يحمل عليه بقية المراتب التسعة فبطرح منه عدد المعلق
 العلوي السفلي و يستنتق و بهذا البرهان ذلك المعلق فيكون من الملاك و الشيطان
 فاذا رعت هذه المراتب لثانته و اردت ان استخراج الملائكة و الاعوان الشيطانية
 فعمل المفتح وهو واحد على اصله الكلي هو الف بخانون يكون المجموع ١٠٨١ فاطر
 من المعلق العلوي هو الاكثر احد منون و قبل احد الجمع و قبل احد ثلثون

٣	٩	٤
٧	٥	٣
٤	١	٨

و حنا و الفتح
 هو عدد
 الملائكة
 الشيطانية
 في
 الفتح

وصورة على دية وجهه مثل ابل ومثل بال ومثل ال ومثل ايل ومثل ايل ومثل ايل
بوالملح السفل على مثل لميش هو الذي تمثل به ومثل لميش ومثل لميش فاذا اسقطت
من ١٠٨ ابدال وحسب في الف ثلثون فاذا استنطقه كان غل فاذا اطهف اليه المحو
العلوي كان اسم الملك الاول وهو غلا مثل اذا طرح من ١٠٨ عدد الملح السفل
كان وهو ٣١٩ بقي ٧٥٢ فاذا استنطقه ناسب فاذا اضفت اليه الملح السفل كان
اسم الشيطان الاول وهو سبطيش هو خادم ذلك الملك على السفليان وان
مغلا على اصله الكلي كان ١٠٨ او علمت مادة كهرار غلا مثل وهو الملك الثاني
يقطع وخادمه على ما ذكر بنعطيش وان حمل عدله على اصله وعمل ركاد كهرار حصل الملك الثالث
في غلا مثل وخادمه من غلا مثل كان ركاد اهل فقير على اصله وعمل ركاد حصل الملك
غلا مثل وخادمه من غلا مثل كان اهل مساحه على اصله وعمل ركاد حصل غلا مثل
صوفيش الملك الخامس خادمه من صوفيش اهل ضابطه حصل الملك السادس غفطابيل
خادمه من صوفيش ان حمل غابته على اصله وعمل حصل اسم الملك السابع الحار على
السابقة غفطابيل وخادمه هو العون الشيطان ضفطابيش هو الحار على الاعوان
التي السابقة ويقتسم على السابقة وتزجرهم فافهم الرموز وكن بها ضفطابيل
فانها من الاسرار النامضة واعلم انها الكبرى لا امر تسعة ثابرها وبهذا الطريقة
تخرج جميع الاوقات العديدة فانها في استزادة الثاني صنعوا المكنوم خذ الحرف
الطوبى في ربح الحمل فانها احسن او فانها من هو ما بين الخمسة عشر الى الثلاثين ولا تسو
احسن من الاشقر واعلم من الاوساخ وافرضه ناعا على القرع الى نصفه واربط عليه
كبره وقطر واجمع من ذلك ثمانية ثم صفه كالحبسة الاولى بنار لين كحرارة الشمس مرة واحدة

وادم الرماد وخذ النفل وضع عليه من ذلك الماء ثلثة امثال في الفرن والاله العبا
 وصنع نار الزبل وعلى نار البنت كحرارة الشمس ثلثا سبعة ايام ثم اخبره وقطره ووزن
 على النفل كل من الماء وهكذا حتى تمخل نصف ابوسه التي هي النفل ثم وضع على النفل
 الباقي مثله من الماء والنجفي نار الزبل سبعة ايام ثم قطره واعزل القاطر وضع على
 النفل ماء جدد مثله وافعل كالأول حتى تمخل نصف ابوسه فارم ما لا يتخل وضد
 الماء الثاني العزول ولعقد حتى يكون كالعسل ثم خذ من الماء وزن اربع مررات مع
 عليه ولمرة مثله بعد تبخضه بارسال الماء واستنباطه وعصفق نار الزبل العز
 هو ما عديمه فان موسى فهو كذا القادر ثم اعمل الى الثلثة الامثال الباقية فاصفها
 نصفين واسق المركب بنصفه ثلث مرات كل مرة بغير عشرين يوما فترق في الاولى
 عبقا وفي الثانية سمارا وفي الثالثة يخل كالزوب هذا الان هو الحجر الذي يشربون
 اليه ثم اغتم التصف الاخر من الماء ستة ايام وقطر الحجر سبع مرات في كل مرة نصف
 اليه سدس ذلك الماء ويشند بهاضة الوابعة ويظهر النوشاد في الفرن اما
 هنا وفي الاول فضع مع النفل وصنع النار سبعة ايام اول يوم نار ضعيفة ثم
 لا تزال كل يوم تشد النار وفي السابع كناد السبك ثم اخبره فانه هو الحجر ولا ينفع
 ثم قطر الماء بنا والطبخه جدا كناد جناح يقطر ماء دقيق ظاهره ابخر باخه اصله
 لعمل الحمية ثم ترتيب النار قلبا لا يقطر ماء غليظ تقبل اشبه الاشبا بالزبق وهو
 الفرن ثم تشد النار فيقطر اصفر من الزعفران واحمر كالباقوت وهو الزبق الشر
 المذكور ثم اعقد النفل والنجفي بالماء الاول واخرج الصبغ منه ثم طهر الباقي بالماء
 الثاني الابيض حتى يظهر النفل ويكون كخالة الفضة في كل مرة تعمل تضع المركب

من التواضع الذي عندك وهو تحفة فاذا اذركت وكتب الاكبر بعض خدج عامر
الشفل المظهر هو ارض المقدس كجزء من الشرح وجزء من الغرة وهو الماء البصر
الشفل محل جميع العقد ثم خذ من الماء ما كثر لك ضع على الارض محل جميع
واعقد ثم خذ مرة فالثقة في الاول وحل جميع واعقد وقدم الاكبر البصر احد
على الف من الخامس والواصلين يكون من الصا على الروا ص اذ اوردت
الاكبر الاخر فخذ من كسبه البياض جزء من الماء الذي باطنه احمر جزء من الصبغ
الاحمر جزء من عكس ما قلناه في البياض محل جميع واعقد وافعل ذلك ست مرات
كما فعلت في الاول ثلث مرة وذلك معنى قولهم واحد سب غلب شعاع من نبات
اليطارق هناك في الفريج وفي السادسة ثم اكبر ثم خذ من الف من الف يكون
وهو الصا على الروا ص ان الفيت الاحمر على الف هب كان اكبر وان الفيت الابصر
على الفضل كان اكبر فانهم فقد شربت لك اكبر ولزلة الا ما يحتاج الى الشافه
ولا سعل في وقت الدرس حصل مالا والمرض لم يتل مالا ما ينفعك
الفياض والعكس لا افضل بفعلك فضلا الا اني من لا تقطع يد الانسا
عن احد ما دام فقدروا الامام فادان فاشكر فضلك صنع الله ان جعلت اليك
لا لك عند الناس جعلت نقل الكلب يؤذيك عند نبحه فذره الى يوم
الغيم يبيع ايضا فكل بلا في رضاهم غيبته وكل عذاب نجحتهم عذابهم
الامر ان يفرض واجعا وخلعوا من على الفلوج وقالوا لوزمك لبيت
فقلت لفقد فانه يخرج من رجل يخضب الحية يقول شوا عاها وناقي
اصولها وليس بل والشباب سبيل شعرا ن ناراده كعصف كعصف

واپادوی که فلاذخلم فاخلت است لله الحمد که از نسبت فرزند من چار ما
 چه که هر هفت پدر و اشرفت ایضا انوس که نام جوانی می شد و بن فضل
 بهار و شادمانی شد انعم که مایه سعادتها بود من هیچ ندانم که کی می گذشت
 ایضا عیش خوش اینجا فانی بگذشت در بختی و ن جوانی بگذشت و داد
 که چه غافلان در این داغ فرد تا چشم زدند کانی بگذشت فی المثل بطرد
 خیر اعلی اسطوانه لب من بعلقه علفا حسنا و کان لی جنبه حفره فیه عیش و کان
 یقناؤ ما سق من العلف فقال لا مر ما اذهب هذا العلف فقال لا تقهره فان
 من و انظر الطامة الکبری فلما اراد الی وی ان یخرج فخرج و وضع السکین علی حلقه
 و مضطرب فخر ب الجحش الی امره و اخرج اسنانه و قال نظری هل یقی فی خلل استائته
 من ذلک العلف فالتعبه و قبل الداء لظانی لا یتحول من الشمس قال لا استجوب من
 ربی ان یقل قدی الی مایه راحه ب فی فصیحی ان کنت تشرب الماء البارد و الریق
 و تاكل اللذذ الطیب تمشی فی الظل الطلیل فی حب الموت و القدرم علی الله سبحا
 فی بحر الجواهر ان اخذ سبع ثلاث طویل و ترک فی فارودة مملوءه بدهن الزیتون
 و سد راسها و دفنت فی زبل و ما اثم اخرجت صفی الدهن عنها ثم مسح منه لاطیل
 و ما فوقه نهج البنا و کثر العمل قوی لا نعاذ بحرب و ایضا عن بعض الاولیاء اذا الود
 ان تقدم علی جبار و سلطان فاذا وقع بصرک علیه فکی ثلثا و قل لبس کثله شیء و
 هو الجمع البصر بعد ان تستغفر الله سبعین مرة قبل ذلک هو سر من اسرار الله
 فائده دواء الغضب الصمت م علی المظهارة بوسع علیک دونک فامکن
 عطفه و کفیفه نوشتن جبر جامع بدانکه باید بهشت و هشت جز و کاغذ و وضع کن

از عشرت دویم که باعتبار شمول احاد بر مات است طرح منتهای عشرت است از مثل
سیم که باعتبار شمول احاد بر الوفت طرح منتهای مات است از الوفت چهارم که باعتبار
شمول عشرت بر مات است طرح منتهای عشرت است از مات پنجم طرح منتهای مات است
از الوفت ششم نیز طرح منتهای مات است از الوفت هفتم که باعتبار شمول الحاد
عشرت و مات است طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای عشرت است از مات هشتم
باعتبار شمول احاد و عشرت و مات الوفت طرح منتهای احاد است از عشرت و منتهای
عشرت از مات و منتهای مات از الوفت و منتهای الوفت از احاد است از مات نهم
که بر است و آن عبارت است از اخذ تمامی عدد از حروف و کلمات مفرد و کلمات مرکب
اکبر است و آن اخذ تمامی عدد است از تکسیم هر ذات مبسوطه و کلمات مرکب ششم
اکبر اعظم است و آن اخذ تمامی عدد است باعتبار زبر و بینان هفتم اکبر اکبر است
و آن اخذ تمامی عدد است از حروف و کلمات باعتبار عدد مبسوط و از ابطه عدد
خوانند **فانک** ایجد یعنی بدان هوند در باب خطی نیک فهم کن کلمن نکند **دادر**
من و مکن و فرشت دانا باش بخند واقف باش ضطع از پیش بدن و گویند سر **پای**
حکیم شنائی را بنیته قبل **قندک** شتر صد فرشته است بر جای در **مقرا**
که در سواد کعد برق حبیبها باشد مراد بدو رجوع صد فرشته است **سپارنک** فی **قو**
پس مطلب نیست که از عکس اینتر قبل که نمونه بر قاست و او از نیک شتر که گویا
دعد است چنان شد که صد فرشته حاصل شد بجای مراد بدو **قل** عسقی **کچند**
من پستی **الله** فی **الرق** ان بغض علی بن فطیح علیه **یواب** لدینا **قبل** لا **ب** حاج
که مضی من **اللیل** قال **لامضی** ثلث **ما مضی** ربع **ما بقی** فقد مضی **اللیل** تمامه

سؤال انا و ملو با دبعة اوطال من اصل اخر بخشنه من محل اخر بنعنه من الما
 صبا لجل في انا و احد فامترجت ملو كل انا و كما كان فكم في كل من كل استخرج
 بجمع الجميع يكون ثمانية عشر فانسب التسعة اليها بالنصف فبقا انا ثمان من كل اجنس كل و
 الاربعة بالتسعين كان حكما بين ركب اجد من الخلق اجمع بعض ند ما نيو ما في
 السفينة و بدن صون فسال من ند بهر اى طعام اشتهى عندك و الذ قال ع البهض المسلول
 فخرجوا تفق عودها الى هناك في العام القابل فاذا بلغا موضع السؤال التا بقا
 له الخليفة مع اى شئ فاجاب لنديهم مع الملح فتعجب من استخساره شعرها وادست
 از اين عالم يدادهم بيانا تا پاى ل اذ كل يراهم بيانا و در بارى پيشه سادهم بيانا تا
 نيكوئى بكارهم بيانا از عم دورى زان در چار و نو بهار دن خون بهارهم بيانا تا
 مسجد مردان در دره دوست سراندى كنيم و سر مخايم لبعضهم مرسل باشد
 سخت ووى چشم شوخ مى نرسد از جفا بر كلوخ كابر كلوخ از خشت دن بكنك شد
 سنك از صنع الهى سخت شد لبعضهم مر در خواب كه جهان من شبد چشكى كشو
 از پى بختا ديدم كه دران نبود بيدار كسى من نيز بخواب فتم از تنهائى و ايضا
 سر شش عقل پاره كردم از خلق جهان كذا كردم كس چاره مانا كنم و ما خوم
 فى منت خلق چاره كردم ننمود روى بجزره عشق هر چند كه استخوانه كردم
 الكفعمى مصباح فى مفاتيح الغيب من كتب لفظه بسم الله على باب خارج من
 من الهلاك ولو كان كافرا فى الكفعمى ايضا و الصايع و الايق وى بعض نصفا
 الشيخ رجب محمد الحافظ من كتب الشهد الحق على اربع زوا و اودق و بكت ما ضا
 او غاب سقا الورق و بوزن غف اللبل الى تحت السماء و بنظر اليها و بكره هذين

و هر حرفی چهارده ورق که بیست و هشت صفحه باشد در هر صفحه بیست و هشت
 سطر باشد و در هر سطر بیست و هشت خانه باشد و در هر خانه چهار حرف در سطر
 شود و در اصطلاح هر حرف بر اقلیمی و هر صفحه شهری هر شهری خانه و هر خانه مثل
 بر بیست و هشت خانه است حرفی که در دهانها رسم می شود و یا بنظر بیست که هر خانه
 چهار حرف حرف اول علامت جز و دوم علامت صفحه رسم علامان سطر چهارم علامت
 خانه پس دهان اول از سطر اول از صفحه اول از جز و اول چهار الف است و این علامت
 جز و اول و ثان علامت صفحه اولی ثالث علامت سطر اول وابع علامت خانه اول
 در خانه دوم از سطر اول سلف بان ب رسم کنند و همچنین تا خانه بیست و هشتم
 سلف بان ب که علامت بیست و هشتم است رسم کنند و در خانه اول از سطر دوم
 از صفحه اول از جز و اول الف و یک ب و یک الف رسم کنند که علامت جز و اول و سطر
 دوم و در خانه دوم و الف و و ب بنویسند و همچنین تا آخر سطر در سطر سیم از
 صفحه اول در خانه اول دو الف بان ج و الف بنویسند و در خانه دوم و الف و ج و
 ب بنویسند و همچنین تا آخر سطر در صفحه دوم در خانه اول از سطر اول بان الف
 جز و بان ب بجهت صفحه و د الف بجهت سطر خانه بنویسند و علی هذا القیاس تا در
 خانه از از سطر از از جز و از چهار ج بنویسند فان را در بعضی از رسائل بنظر رسیده
 که هر که اینجور جامع را بنویسد و یا خود دارد و یا بخواند و یا مطبع و منقاد کرد و
 کسی در مدد العریا او دشمنی نتواند کرد و هر خانه که اینجور جامع باشد از ثبات و طاعت
 و امان باشد و اگر لاشکری باشد فسخ ایشان را باشد و هر که بنویسد بهر آن که
 خواهد برسد و هر آنکه بداند که در بالای عظیم اند این را بنویسد یا خود دارد و حق تعالی

اور از آن دو طبع بر هاند اگر حاجتی داشته باشند بان ننهند و سپید چهل روز
 همه روز بر این اوراق فکند حاجت خود را شود بشرط تقوی و کتمان سر و هر روز
 بعد از نماز و وقت مرتبه بگوید یا رحمن کل شیء و یا حم و بعد از آن نظیر اوراق
 کند که به سخن داشته باشد که بهیچ نوع دفع از آن خواند کرد هر روز بعد از نماز
 چهل مرتبه بگوید یا مذل کل جبار یقیناً هر روز سلطانیه و نظیر اوراق کند تا چهل روز
 روز آخر هر وقت اسم الفتح را بخواند بیست و یک بار کند بیست و یک بار که اسم محمد را بجای هم
 و بجای عثمانیه و بجای هم ایضا از بعضی بجای الی بعد ثبت نماید بر بدست
 کند با این بخوابد عی ن ث م ان ی ه ا رب ع ی ن ا رب ع ه و بیست و یک بار که
 حرف ث اسم الفتح را بخواند هر روز را جدا گانه و بیست و یک بار جدا گانه بر کاغذی
 یکی یاد کرد و در آن بنویسد و یکی در خاک کند بشرط آنکه آنکس بحسب شرع
 آن واجب باشد پس از آن که این کرد فاعل مدخل بر هفت قسم است اول صغیر
 و آن عبارت است از اعداد بل مرتبه و آن اربک نماند باشد محصل آنکه از هیچ
 عدد در نه طرح کند باقی مدخل صغیر است دوم وسط کبری و آن طرح منتهی اعداد
 از عشرت باشد و اخذ مادون آن و طرح مادون عشرت بجز مان و اخذ مادون
 و طرح منتهای عد مات و الون و اخذ مادون آن و چون بالون و سد منتهای مرضی
 بالغاً ما بلغ سهم و سبط مجموعی یا عیناً شمول هاد و عشرت و احاد و مات و احاد
 الون عشرت و مات و عشرت و الون و مات الون هاد و عشرت و الون هاد و عشرت
 و مات الون هاد و عشرت و مات الون و الون بر الون تلك عشرة کامله اول
 که وسط مجموعی یا عیناً شمول هاد بر عشرت است عبارت از طرح منتهای احاد بود

۱
دکتر محمد باقر
مستقیم بنیانی

سبعین مرتبه فائده این جنز الضایع و الغائب ذکر اربعه من قام فی ذلک و باید بتصرف
اللبس و قال یا معبود سبعین مرتبه ثم قال یا معبود و دعانی فلا تأنا فی الایسوغیا
جنز الغائب و هو فاعله از جنه باز آمدن که بخنده مرعی سه و سه مرتبه که اضایع
همه خانه مساوی باشد بنیت که بخنده پس خانه را بر نظم طبیعی و کند باید که

پس نام
جایگاه
میز

۲	۷	۶
۹	۵	۱
۴	۳	۸

هر يك از چهار كنج در فم حرف بدو ح باشد بدین صورت
که چشمه دایره ای فم بنویسند و بدو بر سنگی که آن دو
بگذرانند از لبه باز آید مانند نام او بر الای فم نوشته

میان خرد بربند بطریقیکه برقم بیخ زد و در خوابگاه بر زمین بکوبند و اگر این عمل
دو در بر بالین کر پنجه بکشند بهتر است **فائدۀ** اگر زنی در شوال یا اهدا بر سر پی در پی سه
پاره سفلاب بندد و بر کشند و بر کشند پس و پاره را در در بر هر دم و از نوای و بخت
و یکی بگردد بر ابر چشم او بدل دند تا در و نظر کند با ساسی بر آید و اگر اتفاق بیفتد
این عمل در وقت طلوع آفتاب کند بهتر است و اگر فرد و غزیر چهار بان با ناسا سوغا
هتر و اگر بیشک و در غفران و کلک لب بکشند و جاب قند نشینند زن حامله را
بخورد وضع حمل بر او آسان شود **فائدۀ** اگر سطرلاب آفتاب نباشد خواهند یافت
شخصی که بمسقط الحان توان رسید معلوم نمایند مقباسی بلند از قامت خود در
برابر آن شخص نصب کنند پس در عقب مقباس فنر باز پس و ند و یکسک چشم بکشد
نامر آن شخص را بر سر مقباس نظر نماید بعد از آن قد را قامت خود را بر آن مسافت از فنر
نشانی بر آن موضع کنند و از آن نشان تا فاعل آن شخص بر بیابند هر چه بین مقباس
را بر اول و در و نای که عدد اقسام باشد خوب کنند و حاصل غزیر یا پی در پی را نشان

فَاعِلٌ

فاعده مقباس افق است قمریت سادی فاعده منقصر باشد فاعده و استخراج
 عد مضمعه مد که سائل در دل گرفته واحد ضرب کنند سایل را بضعیف متضیف
 و ضرب قمریت عد مضمعه ماورسانند بهر عنوان که خواهند بهر چه و اما ماور
 سانند تو نیز با واحد همان کن تا بجائی رسد که سائل نفهمد چه شد بعد از آن ملا^{حقه}
 کن که از اعمال که با واحد کرده چه حاصل شد از هر یک از اعداد مضمعه همان حاصل شد
 که مره بعد از آن حاصل واحد را که توداری دان مجموع که سایل حاصل کرده است اطاق
 کند و بهر مرتبه است اطاق تو یکی در خواطر که بنا و فنی که بگوید دیگر چیزی نماند پس بجه
 در خواطر جمع نموده عدد مضمعه باشد طریقی از بفرماعد در مضمعه تضعیف کند
 پس هر یک کرده که بر پس ده طرح کند و هر یک است که طرح مینماید تو یکی بخواطر
 که اینجا حاصل شود مضمعه باشد ابطا طریقی از بفرمها از تضعیف کند حاصل
 را در نه ضرب کند و از حاصل ضرب شش طرح کند و بهر شش تو یکی بخاطر که اینجا
 حاصل شود در سه قمریت کند خراج قمریت عد مضمعه باشد فاعده اگر
 شخصی یکی از ایام هفتده یا ماه یا سال یا یکی از حرف هجی یا یکی از عد هائی که در
 پهلوی یکدیگر نوشته باشند بخاطر که در خواهی بدانی کدام است بگو از انشا
 کرده با ما مبتل ان ضرب در سه کند و ما بعد از آن از اخر ضرب در دو کند از حاصل جمع
 هر دو تودا خبر دهد پس مجموع هفتده یا سال یا ماه یا یکی دیگر است مره بعد از آن
 از آن حاصل که کن اینجا باقی ماند مطلوب باشد اگر هیچ نماند عد اخرین باشد
 حکایت الطیفة ترا بوالد معری نام او احمد بن عبدالله و کور بود از سغد فکاء و
 منقولست که در زند او اسم شرمین کور شد که جوانی است که او را بار سنگین می^{نهنگ}

و همچنین گفت بنا بر این باید کرد تا او دراز باشد و فحش بجهت او در جمع خلیفه بگذارد
 بودند که بنی ثنیست دوزی پیش از آمدن ابوالعلا خلیفه گفت: بر هر پایه
 تخت را یکدم بگذارد چون ابوالعلا آمد بنی ثنیست گفت: بمیدانم درین بلند
 با آسمان نزدیکتر شد و فرمود آمد و بنی ثنیست گفت: که بعد از آنکه خلیفه او را
 بنیاد مت ببعد از طلبید مکر از وی معر و امیرکم و میگفت های من مانه و
 هوای معر شهر کوچکی است میانها و حلب بنی سبنا و کربلای هوایم که خلیفه
 پنهانی او کسی را فرستاد بسوی بی از معر او درند چون او درند دوزی ابوالعلا
 بر مائیک خلیفه طعام بخورد اب طلبید خلیفه گفت: تا همان تاب داد کاسه کرد و باد
 دادند چون اب نوشت الفور گفت: هذا مائیک فابن هوایم این اب معر است پس
 هوای او کو و بنی ثنیست گفت: که دوزی دو نفر او را و لایست بجم ببعد از آمدن بجهت
 نزاری که با یکدیگر باشند که بخلیفه عرض کنند آن مدعی علیه در خلوت بحق مدعی
 افتاد میگردد و در حضور کسی بخار مینمود مدعی با بجهت متهم مانند بود و دوزی
 ابوالعلا در مسجد نماز گذارد و تنها در نزد ستونی نشست بود و اند و نفر بنی
 ان نماز فارغ شدند بودند و نشست بودند و با هم مکالمه میکردند و سر گذشت
 محاسبان خود را مینمودند که میگردد که همه متضمن افراد مدعی بود و از اینجا
 و رفتند دوزی دیگر که میان بحضور خلیفه رفتند مدعی گفت: بفرمود در خلوت متفرقی
 من است از اینجا که پرو زهم در مسجد افراد بنوی خلیفه گفت: کس را اینجا بود گفت: نه
 بغیر یک مرد عرب کوری که در آن بین ابوالعلا وارد شد گفت: من شخص بود خلیفه
 گفت: و از او اسفاس نمود ابوالعلا گفت: من کورم و کسی را نمی شناسم و اینک نفر را

معرف

از هم فرقی نمیکنم و با وجود این زبان فارسی قریب هشتصد و پنجاه حرف کفشد لیکن اینست
 که ایند و کفشد لفظها از هم یاد وادم میگویم به بیند چه معنی دارد و هر یک
 این دو حرف و نند نامن بگویم سخنهای صاحب ^{طی} چه بود پس مدعی مدعی
 علیه معنی کفشد باو اعلی گفت صاحب این صد چه گفت و چه گفت صاحب صد
 چنین گفت پس اول چه گفت و هم چه گفت و هم چنین تا جمیع مکالمات رفت و اینان
 که چون مترجم اینها را شنید بدیدند که مدعی علیه فراد کرده بود پس خلیف حکام
 برای مدعی کرم فائز اعداد ایچک و انواع بیست و یک که مشهور است که الف
 یکی است تا غ هزار و یکم بکر بحسب تکرار حرف باشد و این اعداد را ج و جفری
 خوانند و جمله این عددان بیست و هشت و نیک و الف یکی باشد غ بیست و هشت
 پس لفظ ملک بنا بر این سی و شش می شود و در بعضی امارت خوانند ان شاء الله
 باین نحو و شد فائز حدیث عکس ایچک غ را یکی میگویند تا الف هزار می شود و
 نظرها ایچک بیجهت استخراج است با کاراید و از آخر حرف منکوره خوانند و این است که
 تمام ایچک را بد و فتم کنند هر قسمی چهارده حرف و اول فتم اول نظرها اول فتم و
 است و هم چنین تا آخر حرف پس پس نظرها الف باشد و غ نظرها ب و هم چنین تا
 غ من حکایات الکتابین جویان هم صحبتنا نشسته بودند نقلهای روغ می کردند

نظرون

هستند که بخی من در کربان او ماند بود و دیگری گفت در ولایت مان تو کی باید
 بپادار شد یکی از آنها بود ششم در میانان مهر خد بود و سیم مهر این بود بند
 از مهر خد و دیگری گفت کسی که ولایت ما بیک شد که در واهی از بام خانه ما
 جست بیام و دیگری پرورد در میان هوا می کرد و در هوا می پاش کرد و مانند ناقه
 که هوا گرم شد و میخ و آب شد درین بین فساد و فرار کرد و دیگری گفت من برای
 مهر فتم بجای رسیده دهم سباع بسیار از کرب و پلنگ و اینها بر سر چیزی جمع
 شده اند چون دهم پای انسانی بود که خوابید بود من از آنجا اسب و ایندم و
 جان پهلوی ان شخص می کشم بعد از سه روز و در رسیده دهم شخصی فساد
 بود چون مراد بد گفت مکس پشه مرا از روی هند من گفتم تو که پستی و چگونگی فساد
 گفت روزی از آنجا می کشم پستی که از بزرگی و عرض طولان مضرب مانند نخ
 شدم ان زن گفت هر چند تند بکن در مبارز پس من بپاید و تو از پست رسانند و
 گفت که بودیم که شخصی بسیار لطیف اند حیوانات بسیار از خروکار و شتر و اسب
 بهر اعداد زیاد تر در جیب بغل خود کرده بود آنها را در بخت گفت ای مادر و خیر
 از آنها شود بانی بجهت من سر انجام کن که من شکسته خال و ماران و خواست آنها
 را بر دیکی که بر سر و کوهی گذاده بودند و عرض طولان معلوم بنور بخت
 و زوارا افسوس بخت و من از خوفان پسر در گوشه پنهان بودم و ان پسر خواست
 من رفته به پنهان ان دیک چگونه دیکی است و ان امانا شکم لب بیکر اگر فتم و از زمین
 بلند شدم که جوف پیک به پنهان دست من و هاشد و در ان دیک فساد بعد از
 لحظه مراد و پنهان و شور بار در نظر که لا بوقچین دیکی باشد بخت من از خوف

ایضا

خود ز در پی بعضی از آن حیوانات گشتا کردم و آن طرف را اورده و بنزدان پسر گذار
 پسران پسران شقی که منزل او چنان طریقی باشد باندازم چنان دهنی بود بر داشته
 و من از آن طرف با نظر من میگویم که میباید داخل عاشق او شوم و مرا بعد عاشقی
 بظرف کرد و من به آن پسران با شوق فنادم با پسران ای حیوانات چون عاشق بودید
 بخت من خود را درین دندانهای او پنهان کردم بعد از فراغ خلای که پسندیدید چنان
 دندان باشد طلبید دندانهای خود را داخل میکرد تا بجای آن را میباید دندانهای او
 آورده و پنهان از دهن خود پنهان افکند با اینجاکه میباید فنادم **لای** ای
 با حدیث مانتاش میگویم سوز دل من بصدق باش میگویم سبکو بدانسان
 که ملائک کبر میگویند سخن در میان میگویم **بای** راه تو بهر قدم که بپوشد
 است وصل تو بهر صفت که بپوشد خوش است روی تو بهر چشم که ببیند نوا
 نام تو بهر زبان که گویند خوش است **ایضا** رحم بر آن که جز تو بارش نبود جز
 خوردن غمهای تو کارش نبود در عشق تو جانش باشد که ددان هم با تو وهم نه
 تو زایش نبود **فائد** انفق حکماء الهند الودم والفارس ان الامر یسیر
 منذ اشبه الملبک نوم النهار والشرب حیوان للبلبل **هه** الی وکثره الجماع
 والای علی الشبع **حکایت** مردی را گفتند که فلان دوا بدن خود طرا کند تا پیا
 بزند شود گفت میخواهم بزند شود بر آنکه نفع آن بد بکین میرسد من باید
 متحمل شل آن شوم **حکایت** امری در موقع مجامعت نشست چون اراده جماع کرد
 کرد بفکر معاد او را و برخواستن گفت کجای رفتی گفت هر که بمشوق که عرض آن
 مابین اسمها و منبها است بمقتل عرض چهار انگشت از میان پای تو میفرستد

علم صاحب الامر خواهد بود فاما في بعض الاشياء عن الحامل هل يمسها
وذكر وانثى فاحسب سمها واسم امها واليوم الذي فيه واسقط ثلثه فان بقي واحد فذكر
وانثى فانتثى ثلثه فهو ساقط وعن الخبر هل هو صحيح او غير صحيح فاحسب اسم التايل
واسم ابه واسم يوم السؤال واخرج اثنين اثنين فلو واحد غير صحيح والاثنان صحيح وعن
المرضى فاحسب اسم التايل المسؤل امها واليوم واخرج ثلثه ثلثه فلو واحد بقي
والاثنان بقي بالسهولة والثالث يطول مرضه حكايته حكى السيد نعم الله
على نبيه محمد بن عبد الله بن علي بن ابي طالب قال حكى شيخنا العمري عن رجل من اهل بيت
اهل الشام اني اصفهان لبي زوره ووالا لله قال فابنت الى الحمام وفيه جمع كثير من
الاعاطم دعوتهم احترامها لان ذلك الشخص بعد ما جلسنا في هذا العرج فطرط
فخبرته فخرجت فاذا فطرطه اخرى ففجعت عليه قلت لا تفعل هكذا قال لا بأس يا اخي فانا
اضطربنا العرج وهو لاء اعجام لا يفهمون لغتنا حكايته حكى من روى عن رامتة كبر
چون بن داخل شد بسبب ما فجع منظر بود كه فادبر بر مياشربت با او بنود پيش خود
گفت دراهم من بجهت فت لبيكن ظاهر نكره پس عمامه و كلاه از سر برداشت و وزن
گفت بسم الله بخواب و مشغول شوم زن گفت چرا كه از سر كمره گفت فاعده و لا
ما ابن است كه از سر باز من مجامعت ميكنند وزن ان جاب بخوابت جيت فخر باد
كشيد عاقبت ان دراهم را با مثل ان در كمره و مرد مدت را بخشيد مردى بگر چين
دق گرفتار شد كه باس بسيارى با حليل خود چيد تا مثل سبب شود چو وقت
عمل شدن گفت اين چيست كه من داء الشبل ارم اطبا گفته اند جماع بسيار كنم
زن در هر يك شدن ميخورد و چه دارد نموده مستخلص شد مطايب و زنى

حضرت رسول خدا با حضرت امیر خرمای خودند پنهان دانستن نزد حضرت امیر و پنهان کردن
فرمودند من کز نواه فهو اکول هر که مرزبان باشد از خودد است خودند و راست چون اینکلام را گفت
حضرت امیر فرمود حضرت رسول تبسم نموده و فرمان داد تا هر چه در علم انعام بوی دارند
و بصحبت سپید که احباب حضرت رسول بعضی خورد سال از اعیان بطلب خطاب به حضرت
بازاد الادب بن ای صاحب و کوش دبستان با اخصای پای سابقست میگردید با هم
دو بدن با هم پیشی میگردید کشتی میگردید عوف بن مالک که از بن بیکان
صحابه مشرفی عظیم بخش بود روزی بخند حضرت رسول رفتی که حضرت در جبهه
بود سلام کرد حضرت فرمود دای گفت پیر اعظم خود در ایام با چیزی دایر بود
بگذارم حضرت بخندید و رفتی صهیب یکجمله او در در میگرد و خرمای خود حضرت فرمود
ای صهیب چشم تو دردم میکند خرمای خود گفت از آن طرف بخورم که چشم بد تو کند
ایضا مرید که حضرت امیر در مسجد نماز میکند و درند یکی از صحابه که بسیار
بلند بالا بود و داد مد بطایب غلبین حضرت را بر داشت بر طاق بلند گذاشت و با
ستونی بنیان مشغول شد چون بنشیند نشست حضرت امیر ستون مسجد برداشت
دامن جیره او را بر ستون نهاد و دست مبارک را دراز کرده غلبین خود را برداشت
و قصد رفتن کرد از آن زمان فارغ شده اضطراب کرد و الناس خود با حضرت او را
کرد ایضا از جمله طرف بنان صحابه نعمان بن عمر و انصاری است از جمله روزی محرم بن
نوفل که از بن بیکان انصاری بود و پانزده سال از عمر او گذشت بود و ناپیدا شد
بود و تقاضای پول برخواست نعمان آمد دست او را گرفتند محرم گفت ای بنده خدا

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

۴ ج ج ه ا ب گ د ر م ن و ز ح ط ی ک
۵ ایضا فام طبعی این است ایضا بطریق ابستاد ف ط م
۱۲ ی ل ک ت ث ج ه ا ب گ د ر م ن و ز ح ط ی ک
۱۳ ایضا فام طبعی نیز بنیابست ۱-۱۱-۱

مرغ صحر خوش سخن از نام قواست پرده براندازد و بر ذای فزونی کونمان پرده بهم
 در نورده نتخ کن این است بام را میخ کن این صورت اباام را شعر در پی بولفه
 چیزی الا الخرابان با اباها الهام لا نشوا النصیحة من هذا المرام عالمی حراجه الد
 من دسنا انکارین ۲ زخم دلتا دل لا یبفع المرام خدا بها الصفا بعد
 فی الکف صراف عشق با دلتا لا یقبل الدوام شعر با دوا و خشن باد ما با دما باد
 کوهی ما دینج و بینا دما باد هر چند نشد عشق شادان نفسی جز عشق
 مضد جان ناشاد مباد **فائدہ** در بیان طریقت ذکر خفی که قلبی نیست گویند بدینکه
 توحید بدانکه مشایخ طریقت در این خصوص چند نوع است اول راست که ^{منقول} است
 از ان تامل خود را قطر دایره فرض کنند که دو پهلوئی اگر از طرفین قوسین ان
 دایره باشد و قصد کلمه **لا اله الا الله** کند باین نحو که از ان شروع کرده لا
اله الا الله از بر قوس طرفین که متعلق بنفس او دارد منطبق گرداند تا نفع بفتح متعلق
 را گردانند مشتیا و مالون بنفس جامع شود و الا الله را از ابتدای حلق فرو داورده
 بر قوس است که تعلق بقدر دارد منطبق سازد و با بد نفس را پس کند بقدر
 و بقوت را کند چنانچه دل متاثر شود و منظور ایشان وحدانیت و اختصاص مطلق است
 و در ذات احدیت باشد و این ذکر بعضی با حرکت سر و بدن قرب بپیدا آورده محو
 ادای میکنند و بعضی تصور حرکت انگشتر میکنند این طریقه مشایخ نقشبندی است
 و ایند که را حایلی و هیکلی گویند و نوع دیگر اینست که با رعایت قوت و حفظ نفس
 را و انانیت ورده لا از بر قهر بدن کور بالا کنند و الله را بر جانب است بقصد مذکور
 فرو داورده و با از بر همان قطر بالا کشد و الله را از جانب چپ بدل فرو برد

و این نوع داخلی چهار ضرب نامیده اند و نوعی دیگر که از اجماع المجربین کو به دانست
 که جنبین که طرف ناف مخلوق باشد بدو دایره کامله منقسم سازند یک دایره فنی که
 برداشتن لا است بدستورین کور و فز و او^{ال} و طرف راست که جنبانچه دایره^{متصل}
 شود بر هشته دایره که این دو کله قوسین آن باشد و آن دایره امکان تصور کند چنانچه
 ممکن از آن خارج نباشد تا همة رتقی داخل باشند و دیگری دایره اثبات که آن برداشتن
 الا است بهمان دستور و دایره و دایره از طرف چپ هشته دایره که قوسین این
 دایره باشد که در تصور دایره و جوبست شیخ نجم الدین داخلی در مصداق العباد کشفه
 این ذکر را جبرئیل این مقام سید المرسلین و انحصار بعد از مرتبه نبی با انشغال^{کرد}
 می نمود و از اصحاب سر خود و ولی عهد خود علی مرتضی موخت از انحصار یا واد
 اظهار داد و منقل شد از بابان عرفان پایه شریفه واد که ربک نفس عا و خفته و دون
 الجهر من القول و اباین ذکر نفس نموده اند و عطف و ن الجهر با عین او که نفس
 دانسته اند و دون را بمعنی بن دایک کشف اند و او این ذکر اخفای که واسطه شهابه
 خفا است نفس نموده اند فائده منزه محمد الازد بیل الاصل و کاشانی المسکین که
 مشهور بمحقق است قنبر و بدید کل است و قنبر کاشانی از جمله عرفا بوده^{کون} از شای
 فاضل سید الله فقیه که او نیز از جمله عرفا است و کاشانی در قریب روانه^{فون} من
 است هر در مقبره شاه شمس مال مشهور بمقبره فاضل سداست فون فاضل آمد
 در سنه^{کون} که از و چهل هشت هجری واقع شده و طریقه مشایخ فاضل با این تفصیل
 ارشاد فاضل از شیخ درویش علی سده بی سبزی واری و او از شیخ ملک علی جوینی و
 او از شیخ حاجی محمد جوینی و او از شیخ کمال الدین جوینی و او از شیخ حاجی حسین^{فون} بر قو

وادان سید محمد نور محمد وادان امیر سید شهاب الدین همدانی وادان شیخ محمود
 وادان شیخ علاء الدین سمنانی وادان شیخ نورالدین عبدالرحمن الکسوی الاغری وادان
 ان شیخ جمال الدین احمد جودغانی وادان ابوعلی لولا وادان محمد الدین اسمعیل بغدادی
 وادان شیخ نجم الدین کبری معروف بشیخ ولی تراش وادان شیخ نجیب الدین سهروردی
 وادان شیخ احمد غزالی وادان شیخ ابوبکر محمد النساج وادان شیخ ابوالقاسم محمد کرکاتی
 وادان شیخ ابوعثمان مغربی وادان شیخ ابوعلی کاتب وادان شیخ ابوعلی وادان شیخ
 چند بغدادی وادان سرسقطی وادان معروف کرخی وادان سلطان سیرافخو
 علی بن موسی الوضاعه این سلسله را محقق مذکور در سائمه خود ذکر نموده فی الجمله
 در بعضی از رسائل عرفانه ذکر ناهفت مرتبه کرده اند غالبی و بعضی قلی سیر کرده
 و بعضی و عین الغیوب تفصیل آنست که اگر در ابتدای انابت که هنوز ذکر در باطن
 او سرایت نکرده باشد و سیر او در سلوک از محسوسات جزئیه نکرده شنیده او متاثر
 بر ذکر نهان غالبی گویند و چون او را بسبب تکرار و مواظبت تبدیل بعضی از اخلاق
 در هم حاصل شود و اثر ذکر در نفس خود را نکند و به عقل معنی ذکر مستر
 شود و اثر ذکر نفسی گویند سیر او به نهایت عالم غنی و سیر بواسطه تبدیل بعضی از
 در سیر الجملة نفس اصفا حاصل شود و ذکر کرد و ان حقا نفسا و بشری فرقی نهند
 حلالت ذکر دوی از کند و شوق مذکور بر وی غالب شود بی محراب نهان ذکر
 کرده و نگاه باشد که او را ذکر کم مانند صد آیه و قرآنی بشنود و او را ذکر قلبی گویند
 و در این مرتبه سیر او و باطن نا بدایت افلاک رسد و چون صفا قلب بدست شود و از
 نورانیت ذکر قلبی و وی تصرف نماید در سائر انواع اللغات بغیر فی الجمله فارغ شود و او را

۲
وچون

و در هر سیه کو بنده و گاه باشد که از بخار دل و این در کثرت مثل حشرات که از انداختن مهر
 در طاس پیچیده سموع شود و سپس سالک را این مرتبه ها واسطه عالم اقلان و مدد
 و تشریف اقرار نشن بارانی فاسد و عقاید مشوش بکلی پاک شود و دل را بغیر از خود
 النفاقی باقی نماند از نهایت سرایت فلان در گذرد و با اول عالم جبروت رسد
 و حکم روح کبر و از آن کرخی کو بنده و احیاناً از آن نیز میبرد باطن بواسطه غلبه روحیه
 و اگر حاصل شود و صورتی شبیه بنشین مکس بر تار بر ششم مدد شود چون مراتب
 هسی مستعجاب کل رجبان نور الانوار مستور و منقش گردد و بمقام فنا از خود
 و ماسوی تحقیق شور سپار و بسیر عالم لاهوت مرتقی گردد و در کبر و در جنب
 مجلی مدد کو و وجودی نماند در کفر و بخود میگوید از من مانی جز نام و از دست کشا
 جز معارف و اوهام باقی نماند عین الحق نامند فائده بها الدوام حسن نام بن
 محمد انور بخیر در این خود که مسمی است به هدیه بخیر کریم و که مخلصان این
 است که غایب سعی و ندکان سبیل نشاء و وصول است بمقام وحدت و مشاهدات
 حضرت و این سعادت است ندهد جز بهر وجود از منزل کشف محجب ظلماته و قطع مناز
 کثرات مکانیه که جمیع اشیا و حقیقت و حقیق باقی باقی زاده این راه و لا اله الا الله
 یافته اند که کلمت این الاله قانع است اکثر ثلثه و انوار و کلین الا الله مصون نفس و حد
 است بر صفات خاطر تحصیل ملهم بمعونت این در کس چنان بود که مؤمن عالم الیه
 از توبه و طهارت و عبادت قیام نماید و بعد از اداء طاعت بدین ذکر کثرت اشتغال نماید
 با اخلاص چنانکه در حین تلفظ ملاحظه معنی او نماید بصدا داد کند قطع نظر از
 نفع و دفع ضرر و اجتناب از غافلگی و کمالی کند و توجه بر بخشش بجهت معبود و مقصود

و سبیل اختصاص بدانکه استعاره عبارتست از استعمال مثبتیه در وصف ازیه
مثلاً ما لغیر و تشبیه قرین مباد استعاره و تشبیه است که در استعاره مباد و تشبیه
تشبیه نباشد بخلاف تشبیه که مباد را از اثبات ثابت مفهومی نامند بعضی از اول
مثلاً بد کالاسد یا تلوح مثلاً بد است از تشبیه و یلغی نامند بعضی از اول
استعاره ثمرین و اند و مجاز عبارت است از استعمال لفظ تعدد غیر موضوع علیه و آن
اعمال استعاره است بعلمت اینکه اگر علاقه مجاز مشابهت باشد از استعاره
گویند و اگر سایر علاقه باشد از مجازات مرسل خوانند و این در نزد علمای پیش
است اما اصول بین استعاره و مجاز را میگویند که عبارتند از
لفظی که از آن راده شود لازم معنی را با جواز راده اصل معنی استعاره را عبارت
مختلف بچند قسم منقسم می شود و فاقه عزادیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه
و خاصیه و مطلقه و مشتمله و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه
تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه و تشبیه
نهایت الفرض و لو ترك الاعمال في الكوع والجموع في صلوة النفل عند التطل صلوته
ليس ركناً في الفرض فكذلك في النفل التمام في الاكسال في النفل التمام في الاكسال في النفل التمام في الاكسال
في ركناً في الفرض و يمكن محال ان يعمل مراد في الوجوب في النافلة بواسطة في الاكسال في النفل التمام في الاكسال
كان ركناً في الصلوة يكون من الاجزاء الموجبة لاشفاء صدق الاسم فلو كان ركناً لكان ركناً
في النافلة قطعاً لا ينبغي كونها صلوة و اما ان لا يكون ركناً فلا يكون دليل على وجوب
في النافلة فنامل شعر من كه بوي در و درجن هوس شدم برك كل بچد گنجي
خار و خس شدم مرغ بهشت بودم فقهه بفرشته دن از به صد پشه هشتك

صد مكس شديد فامدح في التوبة قال سبحنا الالهائي برعقلبك من الذنوب و
 وجهك الى علام الغيوب بعزم صادق ودعاء واثق وعد فانك عبد ابن من مولى كريم
 حلهم بحب عونتك الى باب الاستجارات برون خلد به وقد طلب الحق منك مراراً عذباً و
 انت تعرض عن الرجوع اليه مد يدك مع انك وعدت ان رجعت اليه واقطعت عما انت با^{لغفوة} عليه
 عن جميع ما صدر عنك الصغى عن كل ما وقع منك فغم واغتسل احبنا لما ظهر ثوبك
 وصل نفعل المراض وابتعها الشيء من النوافل وليكن تلك الصلوة على الارض بخشوع
 خضوع واستخاء وانك وبكاه وفاقرة وافقار في مكان لا يراك فيه ولا يسمع صوتك
 الا الله سبحانه فذا سلمت فغضب صلواتك انت حين لم تحب من اجل داح ثم افر الدماء
 الما يؤمن من العابدات الذي وله يا من رحمة يستغيب المدينون الخ ثم وضع وجهك
 على الارض واجعل الزايل على اسك وضع وجهك الذي هو اعز اعضائك في الزايل
 جاد وقلب حين وصي عال وانت تقول عظم الذنب من عبدك فليحسن الغفون
 عندك تكبر ذلك فعد ما تذكر من ذنوبك لا بما نفسك ويخافها ناسخا عليها
 ناسخا على ما صدر منها وابق على ذلك ساعة طويلة ثم وارفع بدلك الى ثواب الرحيم
 قل الهى عبد الابن رجع الى بابك عبد العاصي رجع الى الصالح عبد المدين نبالك
 بالعند وانت اكرم الاكرمين وادم الزاجين ثم تدعو ودموعك تنهمك بالدعا الماثور
 عن ذنوب العابدات في طلب التوبة الذي وله لا يصف يغث الواسفين واجهك توبه
 قلبك اليه وقل انك كاتبه عليه مشعر في نفسك سعة الجود والرحمة ثم اسجد تكلم بها سجدة
 البكاء والعبود والانتخاب بصفى عال لا يهمل الله نعم ثم ارفع واسك وثقابا بالبول
 فزج ابلوع الما مول في بعض العزاء ورت التوب من فعدك برفق الافعال والافلاق

لا من بال جود و جود الا و ان قال بعض العارفين قد قطع بذلك و هي امر حواك
 في الدنيا لا يعيد بها دفلا من ان يكون عذاب في الآخرة على هذا النحو من الشدة و قيل
 من تنبع خلفها الامور من مواد القلق و قد عظم الاعراب بنه و قال با بن كن سبعا
 خالسا و ذبا غاتا و كلبا حادسا و لا تكن انسانا فضا و نعم ما قبل بال ان كرى
 بغابت خو بهن كلا دعوى بد لله لوى نور اغنى و زوى نوسر عر و قد
 نوسر سكتة و زوى نوبكار ما نيا شدة عر في والله ما طلع شمس كثر
 الا و انت من قلوب و سواسي و اجلس الى قوم احدهم الا و انت حديثي بين جلا
 و لا تنفس بحر و غا و لا منها الا و ترك مقرون بانفاس شهر بانكراشد دين
 چه كند رقيب نيت نصيبك دم دل عاشق نصيبك سوال و رد في الاعاد
 ان ثواب الصدقة عشرة و ثواب القرض ثمانية عشر و غيره سوال ان احدهما نعمة و ثواب
 ثواب القرض ثمانية عشر و ثواب القرض في عشرة و ثواب الاول في الصدقة ثمانية
 و ثواب ثانيا في القرض و ايضا الغالب الاستقراض الاحتياج بل هو كذا دائما اجلا
 الصدقة فانه قد تكون بلا حاجة و بقية الصدقة عاذا و تكليف واجب دفع بلا و اما
 القرض فمخرج احسان و جواب ثانيا من جاء بالحننة فلا عشرة مثاله فلما كان ثواب الصدقة
 عشرة و يكون ثواب القرض عشرة لان فضل القرض و رد في ثمانية و ثواب القرض
 ضعف ثواب الصدقة و هو ثمانية عشر سوال و رد في ثمانية ان الناصبي ثمن
 اليهود لان اليهود منع لطف النبوة و هو خاص الناصبي منع لطف النبوة و هو عام
 ما بيان ذلك اقول بانه مجاز ان تكار اليهود نبوة نبينا و عدم قبول آياه لا
 بضر بالمسلمين بل يمنع اللطف عن غير اصل الاسلام و اما انكار ولاية الولي غضب

من هذا الحديث من ماله في قوله قال بعض الحكماء انما لا يقبل القرض من اليهود لانهم منعوا لطف النبوة و هو عام
 لانهم منعوا لطف النبوة و هو عام لانهم منعوا لطف النبوة و هو عام لانهم منعوا لطف النبوة و هو عام

الخلفاء بنصر المسلمين عنهم وتفصيل ان شغل النبي الدعوة والتبليغ وشغل
 الولي الخلفاء ببقاء ما بلغه النبي وترويجته ونشره ولذا يجلو الارض عن النبي
 بعد انمام الدعوة والتبليغ ولا يخرج عن الحجة للحاجة الى الابقاء دائما وقد حصل التدوير
 والتبليغ من النبي فلا ينصر انكاره ولا يمين لم يقبل بخلاف مكانه السابق فانه
 كل الاثمنة وكل الاشخاص الذين بعد النبي في الاربعة الدورات في صبره
 الشاكرين وتوجيه بوجهين احدهما ان صبر الشاكرين صبر مع الرضا والتذلل وعد
 كل بلبنة نعمة وصبر عنهم ليس كك وثانيهما ان الشكر عبارة عن صرف جميع الحور
 والاعضاء بما خلق لاجله ومنعه عما نهى عنه ولا من الاثبات بجميع العبادات والفتن
 عن جميع المحرمات فالشاكر من كان كل وصبر عبادة عن ذلك فانه يصبر على العبادة
 والمحرمات وهو اعظم انواع الصبر **اشكال** قال في المدد ان لفظ الاعلام في
 فعله ان يؤذن ثم مد للتعدي فانه لا مد فيه والتعدي به حاصلة بدنه ايضا
اشكال قال المقدس الاردبيلي في مسئلة حكم المسبوق في صلوة الجماعة من تركها
 الارشاد في المنتقى انه اذا جلس الامام للشهادة فبقي بعده فيلزم له الاجتناب مثل فان كان
 داود بن الحصين قال سئل عن رجل فاته ركعة من المغرب مع الامام فادرك الثانية
 هي الاولى والثانية للمغرب تشهد فيها قال نعم قلت الثانية ايضا قال نعم قلت كل من
 قال نعم فانها مبركة ورواية اسحق بن عمار قال قلت لابي عبد الله ع جعلت فداي
 يسبقني الامام ركعة فيكون لي واحدة وله ثنتان ان تشهد كلما قعدت قال نعم انما
 الشهادة ركعة منها يعلم انه قد وجد من تشهدات في اربعته والاربعة في الثانية
 والثالثة في الثانية بل اكثر من ذلك فنامل في رواية معوية بن شرحبيل المود

فانما هي صلاة واحدة
 فانما هي صلاة واحدة
 فانما هي صلاة واحدة

قد قامت الصلوة ينبغي لمن في المسجد ان يقوموا على ارجلهم ويقعدوا بعضهم لا ينظر
 الامام قلت فان كان الامام هو المؤذن قال وان كان فلا ينظرون ويقعدوا بعضهم
 من وى انه جاء رجل الى امير المؤمنين ع فقال ان لي امرأة كلما جاعت تقول قلت هل
 علي ثم فقال ان قلها بهذا القليلة فعلى اثمها حتى السبد نعمة الله لغيرك
 قال حكى لي بعض اهل كربلاء انه نزل عند عثمان بن حذيف من اعوان السلطان و
 بعد ان ذهب اكثر الليل وخرج من تحكاته في الطعام والشرب قال ان يد صبيها
 به فحشرت وخفت من سيفه فقلت له يا عبد السلطان في محالنا امرأة شابة جميلة
 اتى بها اليك لتفعلها فقال ما اريد الا الصبي افعلى به فاذا فرغت لعبت بخصيتيه
 الى الصباح فقلت بك المرأة افعلى بها فاذا فرغت فلي خصيته كالذي نزعها
 لعب بها الى الصبح افضحك عني قال محمد زكريا ينبغي للطبيب ان يشرب
 بالصحة وان كان غير واثق فان مزاج البدن تابع لا غرض النقص حتى السبد نعمة الله
 زهر السبع انه يمنع رجل من اصحابنا في شدة حر الصيف فاعطاهما محمد بن قاسم
 لهما صيفه لئلا يمنع وذهبت سطح المدد للنوم فلما قرب نصف الليل سمعت المرأة
 تصيح باعلا صوتها عباد الله هلموا الى فقد قطع الموضع فزولت اليها وقلت ما لك
 قالت جاعف الى الان عشرين مرة وما اقدر على الاقامة معه الى الصباح فقال كنت
 وادخلت حجرته وكان يخطو المرات على الجدار فعدتها فكان ثمانية عشر فقلت يا اخي
 ما كان في خاطرك فقال بلغ الاربعين واحاسيها بكل مرة نصف غان فلما سمعت الحمد
 وخرجت عن ساعتها معها باسم بدد الله بهيئتك كبوا احسانه فكيف مراد انفسا
 احسانه مشيواست كه كويئد يكي بود يكي بود غير خدا هيچ چيز نبود چون عدولت

بیداری را فسانه گفته شود بد را الله شود زیرا که ب بود بنود دال بود الف بنود ی
 بود ب بنود بعد از آن بنود الف الله هیچ چیز بنود لا ای مری با چون خودی را فکن ی
 اگر بچه می کنی ما خود شکسته ایم چه خواهی شکست ما ایضا از نکر که در این فرام
 کرفت چه از نگویش مشیر عالم کرفت کس از مکروه دنیا حاسد ترست که بنی اهل
 حسد باد و پست ایضا ای خدا سامان چشم پر منی عشق بالا رستی و صبر کنی دهن
 دشوق مشوق ناله عشق جان فرساز و ناله که طریق ختم با من محل بر عقد المکار
 بنده به یوم الاحد تقریر کل یوم عشر مرثیاتی ثلث عشر یوما و کلماتی فی الفقه باز
 تکرار محیی بنفع النفس بتجید تطلب الحاجة و قبل الدعاء یصلی عشر مرثیاتی علی محمد
 و آل محمد نقول یا الله در بعضی مرثیاتی و نقول بعد از دعاء در بعضی مرثیاتی و لیکن ما بین الطلوع
 بعد صلوٰۃ النحر و تجتنب عن محرم و کثرت الایام و ای سابر شریط من الطهارات
 و القبلة و الخضوع و حضو القلب بقضی حاجتک انتم نعم فائده لا تجوز بجهنم و
 اهر دایج در و هر ب و بکنار و هشتاد بار در دیک مجلس با طهارت و قبله مخصوص و غلو
 و خشوع بگوید و الهکم الله له واحد لا اله الا هو از جن ارجم فائده منقول بحریب
 که هرگاه کسی خواهد طفل پیر شود بعد از آنکه چهار ماه از عمل بگذرد و روئین
 را قبله کند آیه التکریم بخواند و دست بر پهلوی او زند و دست بر شکم او گذارد
 بگوید اللهم انی قد سمیت محمد صلی الله علیه و آله و قصد کنده که او را محمد نام کند
 بعد از آنکه پیر شد او را محمد نام دهد فائده روئین الشیخ الجلیل الصدوق محمد بن
 بابویه الطوسی بسند عن امام الباقی عن ابی بکر عن ابی المؤمنین محمد قال شکوئ الی رسول الله
 دینا کان علی فقال یا علی قل اللهم اغنی جملاً ان عن جماعتک بفضلک عن سوان

الحمد بیست نال شیخنا البهائی فی الاربعین بعد نقل هذا الحمد بیست کثر علی الذین
 فی بعض السنین حوئی تجاوزوا الف و خمسمائة مثقال و هبا و کان اصحابه و متشد دین
 فی نقاضه غایة التشدد حتی تغلغی الالهام به عن اکثر اشغالی و لم یکن یلحی و فانه حيلة
 فواظبت علی هذا الدعاء فکنتم اکره کل یوم بعد صلوة الصبح و ربما دعوت بعد
 الصلوات الاخریهم فبسر الله سبحانه و قضاؤه و جعل دانه فی مده بسره یا سبتا عنیه
 فائدته نقل عن بعض الکابر و مریدیه من کان له حاجة مهمه فلیخرج من البلد و الی القرية
 الی هو فیها الی مکان خالی من الصحراء و یسیر مریعین و لیکن احد هما فی جوف الاخر
 و سطحه خطا اخر هكذا و یلصقون بخط الاوسط قبر رسول الله ص و یقبل الف مرة
 صلی الله علیک یا رسول الله ثم یطلب حاجته یعوید کمرحمة کرین اسب نو شندی
 شود بسم الله الرحمن الرحیم الله الله لا اله الا الله علی مشبه الله بحق محمد
 و آله اجمعین عباد و فیه ابهام و کتاب نصاب کو بدیون مجموع ان دو بیت بیست
 بیست اند از انصت الصبیح نام کو دیم فائدته و کتاب مشکوید بدینکه مصدک
 است و از وی نه وجه یازده مکر و بر این کلام سر موأخذ است اول انکه کفنه اصل
 کلام است حال بنکه اصل افعال و بعضی اسماء که مطلق کلام و دیم انکه تخصیص بر نه
 وجه داده و حال انکه صفات مشبهه اسماء مبالغه و افعال التفضل و غیر اینها نیز از
 مصدق مشتق اند سیم انکه کفنه یازده مکر و دو حال انکه یازده کثرت فرج و اعل شدت
 چنان معنی رجوع کرین است شعر الانوری فیه ابهام باست انصهر بر حواسند
 نقش یا هر طین فرستد کل جمل و احادیث او شد که موسی عرض کرد الهی افرید
 انت فانا جیکم بعد فانا دیک شخصی و طلبه از اینچنین معنوا ند فانا جیکم بفتح

[illegible]

سبب صد هفتاد و نه مرتبه بخواند و در روز و شب بابت آن کند و رجعه تمام شود و قبل
 از خواندن غسل کند و وضو بپوشد و دو رکعت نماز کند و بعد از نماز صد مرتبه
 سوره حمد صد مرتبه سوره الفاتحه و صد مرتبه صلوات بفرستد پس شروع کند
 متوالی سوخند روز هر روز یکصد و هشت مرتبه بخواند و اگر در این مدت پاک و دوزخ
 شود باز از سر گیرد و در روز چهارم بعد از تمام ختم صد مرتبه حمد و الفاتحه بخواند
 و صد مرتبه صلوات بفرستد و این دعا بخواند اللهم اغثنی بحلالی عن حرامی
 بفضلک عن سوائک علی کل شیء قدیر و هفتاد مرتبه بگوید اللهم اجعل لی من
 امری فرجاً و محجراً و در بین ختم آن از اجابت ظاهر شود و اگر در چهار روز ظاهر
 نشود ختم را از سر گیرد که آن در اربعین در پی مطلب حاصل شود و عاء عظیم از آن
 آساک من کل جانب خواهی توقف علی باب مسجد مستقبل القبلة و تقول یا من
 علمه لا محتاج الی مثال یا من جوده لا محتاج الی سؤال یا من عریضه لا واقف علی بابها یا من
 و انت هاسبک رب العر و العجم و انا واقف علی باب بیت من جوارک اغثنی یا معش
 ثلثا لهذا و چون تکرار دعا و ثلثا لا ای مری نفسی گرفت سزا پای من کمر
 نگیزی دست من ای ای من جمله و سندان تو من تو سمن خود گز تو بنویسم بدام
 از خوشی بد ایکنه اموزن عدد را موزن سوخته صد مرتبه خواهی سوزن من موز
 ز غفلت صد کند و اگر سه ساز تو عوض صد کونه رحمت داده باز چون ندانم
 خطا کردم بخش بر دل و بر جان بگردم بخش عفو کن دون همتی که امر بخون بجز
 های مرا مبتلای خویش چنان توام که بدم و در همت من ثلث توام سعد ای کون
 ز بانی تو نامت چالاکت نه با تو اند و بد الا نظر پاکت که منزه ای دارم بخت

५३

و بدی دوستی در شمع رخ راع علم و ندکان و کفرین ایشان نژده باز رکنی و
 کاظمی هر صید مرغان جبهه گرفتن سباع و موشان و جانوران و بر بستن خواب بهار
 کردن و هلاک کردن دشمنی که هر چه جز صلاح و دوستی عواد و سنی و صلاح سماک
 طلسم و دوستی مهر بان غفر طلسم هلاکت کسب که خواهی بآنا طلسم جدائی و عقد
 اکلیل علم روی قلب عمل فراغت شوله طلسم محبت در هر زبان نغائم طلسم و سنی بلد
 طلسم و سنی ذابج طلسم عقد باع محبت پوستن سعو دالفت همه کارها اجنبیه
 زبان بندگ و هر عقد مقدم و سنی و مؤخر عمل جزئی و سنی و کشادن و گردانیدن آنها
 و همچنین باید دانست که انصار و مزار سعد انصال بحسن از برای عمل شراب جفا
 چیست و برای صدای چنگ سعو انجی است کافی با و رود بهشت رافتر
 ذوق و سماع و در عالم و اگر فدا است این سرود اه از ان مطرب که ان یک نغمه اش
 آمد در در قصه اجرای وجود هست بصورت جناب قدس عشق لبان و بصورت خود
 نمود در لباس حسن لیل جلوه کرده صبر ارام از دل مجنون نبود پیش روی خود
 عن در پرده بست صد در غم پرده و امق کشود عکس ساقی به جای ان فساد
 چون نصیحتی پیش جام اندر وجود فانی دعا و فاموس القدره من قرانته و تهنیر
 مره صار مطاعا و منه نواید کثیر من قتل العدو و فتح المملوک و قبل بضایع
 و تنوع بوماکل بوم تسعة و تسعين مرة و الوسیة تسعة ایام بهذا العدد و
 الصغیر ثلثة ایام بهذا العدد و الورد واحد و الدیفین مرة و الخاتم خمس مرات و نقلته
 من خطه و الادیة نقله من خطه مولینا محمد بنی الحباسی و الدعاء هذا به خطه
 الرحیم الهی قد تحست مواج فاموس قد نلت خطه و کل مقد و دائر قدرة عجیبه

[illegible]

نفعی به و سایر مشیقات امیر المؤمنین علیه السلام بطلب خوخواهی امام حسین علیه السلام
 کریمتر و فریب بد و بیست هزاران کفار شام و کوفیان نافر جام را بجهنم فرستادند از
 اجماع این زیاد و عمر بن سعد پیش و شمر بنی الجوشن و خولی اصبحی و حصین بن زید
 الکلابی و غیرهم و بعضی از نده پوست کنند و برخی را تیغ باران کردند و عبد الملك
 بعد از استقلال و قتل عبدالله بن ابی بر جمیع ممالک اسلام فرمان روا شد و حجاج
 را امانت عراقین و فارس و خراسان و اخی و دوداد و بعد از استقلال بدست
 یکسال و شش ماه حکومت کرد و در شش ماه بجهنم رفت و بعد از آن پیش و
 ابن عبد الملك بر جای او نشست و در زمان حجاج بجهنم رفت و امر او سمرقند
 مفتوح شد و در شش ماه بنا بر این حکومت و فریب بد سال باشد و بعضی از
 مورخین شش سال و شش ماه گفته اند و مسجد جامع بنی امیه در شام بنا کرده این
 است و بعد از آن برادرش سلیمان بن عبد الملك بر جای او ظاهر گشت و او ده سال
 و هشت ماه حکومت کرد و بعد از آن عمر بن عبد العزيز بن بجای او نشست و آن لشکر
 هجده شتافرتاده دبستان ایاد ملوک دهند را باسلام داد و ده و او امر کرد که سب
 حضرت امیر مؤمنان را که بنجره ملعونه طریقه خود فریاده بودند متروک کردند
 و او در شش و فانیات کرد مدت خلافتش و سال پنج ماه بود و مدت عمر او بیست و نه
 سال و بعد از او بن عبد الملك که سلیمان بن عبد الملك بعد از عمر بن عبد العزيز
 او را ولی تولی دهد ساخت و بر سر خلافت نشست و در آن اوان بن یکده مهلب
 خروج کرد ابن عبد الملك لشکر بجای او فرستاد و او را کشت و در شش و فانیات یافت
 و مدت عمرش چهل سال و کسری بود و بعد از آن هشام بن عبد الملك بولایت عهد

برادر بر سر بر سلطنت نشست و عمر بن مسمی را با مادر خزان فرستاد و در آن زمان
 جمعی را از آنکه از دیاجان مسلمان شده و لشکر فرستاد ایشان را کشته و لشکر اسلام
 با اهل و شرف خجاق محاربه بسیار نمودند و در کشته نصیر سپاد با مادر خجاق
 عراق و خراسان و خوارزم فرستاد و بیایع عهده و خراج و پند علی بود و در کوفه و
 شهادت شدن او در سن هشتاد و پنج سالگی و اوج سپردا با سلطنتش بود
 سال و نه ماه و نه روز و مدت حاکمیتش شصت و دو سال بود و بعد از آن مرشد و پسر
 بن پد بن عبد الملک بر تخت خلافت نشست چون او بر تخت نشست و در خجاق
 اصحاب هشام سعی بسیار کرد و منشو اباالت خراسان و عراق بنام یوسف عمر نوشت
 و او نصر را از خراسان طلبید و در آمدن قتل میکرد تا خبر کشته شدن و پسر
 و با جملة نصر مشغول عیش و عشرت شد و در حکام هدم اساس محمد کوشید که اسلام
 مسلمانان را بکفر و نفاق مشغول کرد و آنکه بن پد و پسر عبد الملک بر آن داشتند
 که خروج کرده و در وقتیکه و پسر بجهت عفو نه هوا و منشو بیرون رفت و بود و منشو
 را منصور شد از انجامت و وجود و پسر شد و نظر باینکه و پسر بد و ناستعدا بر
 رفت و در قلع محصور شد تا آنکه قلع را گرفتند سر پسر را از بدن جدا کردند
 و مان سلطنت و یک سال سر راه بود و مدت حاکمیت سی شش سال و بعد از آن
 بن پد و پسر عبد الملک و پسر بر مسند سلطنت تکبیر کرد و در زمان سلطنت
 او امر ملک مختل شد هر کسی در هر سرکشی آغاز کرد و مادر عراق و خراسان را
 بمنصوبین جهود داد و عامل بخزان فرستاد و نصر و در مخالفت برآمد و عامل او را راه
 نداد و بعد از کشتن قریب بیست ماه از سلطنتش فان یافت و مدت عمرش سی و

هفت سال بود و بعد از آن برادرش ابومهم بن ولید بن عبدالملک بولایت عهد
 برادر بر تخت سلطنت نشست و در آن سال مرغان همار که در امریه بودند شکرها جمع
 کرده بشام آمدن ابومهم را از خلافت خلع کردند و مرغان همار بر تخت سلطنت نشست
 و ادعای خلفای بنی امیه لعنهم الله بود و در حب عباس استاکشته شد و بتدانی خلیفه
 دولت عباسی بنی امیه تفصیل این احوال آنکه در سنه که زمان دولت عمر بن عبد
 المطلب بود محمد بن علی بن عبدالله بن عباس بن عبدالمطلب در بعضی از اعمال شام در
 کوته اختفا نموده بود از بعضی شنیده بود که در نزد اهل بیت تحقیق است که
 دولت اموی و مرزبانان فراض سپید دولت بر بحر و اولاد او قرار خواهد گرفت
 در خفته بعضی به بیعت خود دعوت کرد و عکرمه را باد و شخص بکر بخرات و میسر
 را بقرق فرستاد که در خفته خلق را بدعوت خوانند و هر کس بیعت میکرد خطی از او
 میبردند ابوعکرمه در ولده نقیب تعیین نمود که باخذ بیعت اشتغال نمایند
 از انجمله یکی سلیمان بن کثیر و دیگری فطحه شیب بود و بعد از وفات محمد علی
 پسر ابومهم که او را ابومهم نام میگفتند باین امر مشغول شد و ابو مسلم غزی
 را بخراسان فرستاد تا بدعوت قیام نمایند در سنه ابومهم ابو مسلم را از خراسان
 او با هفتاد کس و آنرا شد چون بموشن سپید مکتوب ابومهم بوی سپید که بخر
 که سپید باشی معاودت نمایی فطحه بنزد ما فرست و ابو مسلم رجعت کرده
 هفتاد نفر را در اطراف بلاد خراسان و خوارزم و کاندک و کرمانم را بدعوت بنامیدند
 مقرر چنان شد که در اخر رمضان سنه آن کو گنند و در آن زمان نصر سباجیک
 خدیج کرمانی و شبثا خدیجی اشتغال داشت بر حال و شب بهیست بنجم رمضان

که وعده بودند مسلم و سپاهیان بن کثیر در یکی از قریه های مروافق بیت المقدس ششصد سوار
برایشان جمع شدند بعد از چند گفتگو نصر لشکری مجرب ابو مسلم فرستاده و لشکرا و سوار
کشند ابو مسلم زمانی چند در خراسان توقف نموده تا آنکه خبر در نصر از خراسان آید
و او در روی وفات یافت در دست خطبه و نیز در برهم امام بخراسان آمده و او را بجهت
ابو مسلم خطبه امیر کجوش ساخت و دستخط قلاع خراسان داد و آنرا رسانید و بعد از رفع قلاع
بمهران آمده انجاد این دستخط کرده بر روی آمد بعد از دستخط بری همدان و نهاوند و این دستخط
کرده در انوقت صد هزار مرد مروان بجانب مروان کرمان بامر کاشانه مروان بحرب خطبه
نامزد شد و در حوالی اصفهان تالار شد خطبه غالب کرد بعد خطبه و عراق بنیم مشغول
عراق عرب کرد بدو نزدیک هبیره که از جانب مروان در عراق عرب بود سپاهی جمع آرد
و مدد مروان بنزد سپاه با سپاه بیت المقدس خطبه شد و در غایت بن تالار شد
مروان بنان و هم نموده مراجعت کردند و خطبه بیست کوفه مروان شده و این هبیره
بواسطه رفت و در عرض راه خطبه عراق شده لشکر حسن بن مروان را و او کرد نزد حسن لشکر
داخل کوفه شده و در آن زمان خبر کشنده شد ابو مسلم امام بدست مروان کوفه رسید
و در آن زمان برادر ابو مسلم ابو العباس سفاح و ابو جعفر منصور که بچه یکوفه آمدند و شب
جمعه چهارم ربیع الاول در سال اهل کوفه و خراسان با ابو العباس سفاح که اول
خلفای عباسی بود بیعت کردند در انوقت مروان در خراسان بود و ابو عیون نام
با مرتضی خطبه در موصول بود سفاح عم خود عبد الله علی بن لشکر بخراسان فرستاده تا
ابو عیون را با هم خود ضم نموده بدفع مروان بوزانند و موضع داب و جوب ست داده مروان
منهزم شد و بجانب شام کوچید ابو عیون را و او روان شد مروان بجانب مصر روان

شد و مردان بجای ابو عون در حوالی و دینیل با و رسید هر چه اتفاق افتاد شب را بد
 و مردان در کشتی بخواب رفت یکی از اصحاب ابو عون او را در بخوابیده شناخت بعضی
 شمشیر را در کار او را با سخت سر او را بریده بنزد سفاح فرستادند مدت سالهاست
 مردان چهل و پنج سال و یکماه امتداد یافت عمرش شصت و نه سال مردی انچه
 ستمگر کشته شد با الجمل چون سفاح و سهیل خلافت نشست بعد از چندتا ابو مسلم
 و از ان خراسان طلبید عربی حج نمود و در کوفه بمحمدت سفاح و سهیل با و او را ابو جعفر
 منصور که کوفه را نفعی گویند روانه مکه شدند و این در ستمگر بود و این سال ستمگر
 بمکه و مدت خلافتش چهار سال و هشت ماه بود و بعد از ان برادرش منصور را و انقی
 بر تخت خلافت نشست او در راه مکه در منزل ذات عرف جبر قات سفاح شنید
 بنجیل آمد و در کوفه شد از اطراف هر که لوای مخالفان برافراشت و را معانق کرد
 و ابو مسلم مردی صاحب الدعوة را بکشت در ستمگر آغاز عمارت بغداد نموده و است
 و دو سال بچهار روز کم خلافت کرد و مدت عمرش شصت و سه سال بود و در سفر مکه
 وفات یافت و بعد از ان پسرش محمد بن ابو جعفر منصور و انقی بن علی بن عبداللہ بن عباس
 ابن عبدالملک در دی الحجه کشته شد بر سر بر خلافت ممکن شد و در ستمگر وفات
 یافت خلافت او و پادشاه سال و نمان جویش چهل و سه سال بود و بعد از ان مو
 ابن محمد الملقب بهادی بر مسند خلافت نیکه و یکسال و سه ماه خلافت کرد و
 مدت جویش بیست و شش سال کسری بود و بعد از ان برادرش محمد الملقب با
 در ستمگر خلفه شد و در وقت بیست و دو سال عمر داشت و همچنین خالد بر مکه
 را و بر خود کمر بند امین را و غم خود کرده و بعد از ان مامون را و اول بجو را بخراسان

در نهاد و در سدا مضل بجوایان حاضر نشا و او از انجا بپار و با اله و فرستاده
 را که سرطاطاع هیچ پاشان خلفا در بنادره بودند مطیع گردانید و در سدا
 هرمن سفر جرمود و دپس خود این مامون را همراه و در مکه ممالک محروسه
 در نادن خود خدمت کرد شریعتی عصبه جلوا و اگر که ما شاهانست نه او نداشت
 و هم و کاشان و صفه تا و فارس و کرمان و سبستان و دی و قوش طبرستان و کبکاتا
 و از راجان و خراسان و ذابل و کابل و هندستان و ماوراءالنهر و کشان و مامون
 داد و در نادن که عبارتست از بندها و اسلحه و کوفه و بصره و شامات و سواد عراق و
 موصل و جزیره و حجاز و مصر و ابایی با این از نادن داشت و صحبت کرد که این رفیقا
 اقامت بمنای مامون مرفه را تحکیم سازد و هر کس که اینت خود را نگاه دارد و
 بالان آنها که پیشتر فسادت کند مملکتان از دیکری باشد و در این اوان هرمن
 کار بر امکه بالا گرفت بجکه که از این بالا تو منصوبت و بعد از چند بججهان
 مصلحت مزاج هرمن و ایشان متغیر ایشان را بنوعی مستاصل ناچار گردانید که
 ایشان جز نای باقی نماند از ابتدای حکومت بر امکه و تسلط ایشان در زمان هرمن
 قاهره نشدن ایشان هفتاد سال و هفت ماه و یازده روز گذشت بعد از نماندن
 چند رافع سمرقند مزاج کریمه و ابی هرمن را در سمرقند بکشت هرمن هرمن بن اعتر
 را بدختر او نامزد کرده و خود نیز از عقبان بندها در روانه نداشت در راه مرخص
 شد بطوریکه سپید جان بهالکان دوزخ سپردن و خلقتش بیست و سه سال
 کسری چهل و هفت سال از مراحل زندگانی طی کرده بود و وفات او در سنه ۹۳
 افتاد و چون بخبر بغداد رسید این هرمن در بغداد بر سر مخالفت نشست

خلافتی بخندید ببعث و کردند و مامون نیز در خراسان و منبر فتنه مردم بمحمد بن
 بنان کی ببعث بستند لیکن این چنانست و عند و کرده عاقبت باورسند انچه رسید
 بمحل قضیه آنکه امین واده کرد که مامون را از ولایت عهدت که هر دو فراداده بود^{خلع}
 و از عکومت خراسان عزل نماید و بدینتر خود بدهد هر چند جمعی از نیکو خواهان
 اسمعیل صبیح کاتب لیسری و عازم بن حریمه مانع شدند معیند بنفشار و بیهانه^{معا}
 مامون را طلبید مامون بعد از هایل پذیرفتست شد عاقبت بن علی بن عباس
 بن هارمان با لشکری راسته که شصت هزار^{سوار} همراه بودند روانه خراسان و با وسعت
 با نمود که مکرده می باورسانند قبل از تومار بن عباسی طاهر حسین که بدن و الهمین^{امین}
 دارد و با چند هزار سوار از جانب مامون بر می آمد بود و چون انچه بر علی بن عباسی
 بخندید و گفت مکش طاهر همان قدر است که ما از همدان بکنیم و چون از همدان
 کن شدند طاهر بن مستعد مردم بود عاقبت امر مقابل اتفاق افتاد و علی بن عباسی
 و دجنان کشته شد و لشکر بغداد منهدم شد و چون انچه میر رسید مردم بخلا
 بر مامون سلام کردند و در وقتی انچه را بن رسید که مشغول ماهی گرفتن بود علی بن
 عباسی کشته شد پس^{گفت} کیند که من بکاهی می فرستادم و خادم و دو ماهی بعد از آن عبدالمن
 انباری اباسی هزار دینجک طاهر فرستاد و همدان مقابل اتفاق افتاد عاقبت بعد
 از صلح حرمه واقع شد و عبدالرحمن کشته شد هر شتر بن امین نیز با سی هزاران پیش^{مرد}
 بمد طاهر رسید با هوز و بصی و فتنه و کاشکان امین را برین کرد پس بعزم^{نخبر}
 بغداد روان شد و در^{سوار} طاهر هر شتر و هزار مسیب طاهر بخدا فرود آمد
 و در نصیق اهل حساکو شیدند و جمیع اهل شهر از امین روی گردان کرده بطاهر^{سند}

ناشود از سببها و اهل محرم در سندانها بکینگان و خویشان از شهر بیرون آمده که نذر
هر شنبه و دو و از آن مامونان بجمعه امین بکبر ظاهر مطلع شده فرستاد و اگر نشتند
و در هاشمیت سرزدان بکند اگر کرده نزد مامون فرستایند و مدت خلافت او چهار سال
و هشت ماه بود و در آن چو نشت بیست و هشت سال و بعد از آن مامون بن هرون
بر سر خلافت نشست چون در آخر محرم ۱۹۱ هجری قمری امین مردم را شایع شد خلافت
دو باره بجمعه امین مامون کردند و امارت فارسی عراقی همدو همدو و بخت
ابن سهل از عهد و امانتین را امر کرد تا بضبط ولایت شام و جزیره و مغرب زمین
و دفع بعضی از خوارج پردازد و هر شنبه را بخارج اطلبند چون مردم امارت حسن را بکمر
داشتند مفساد بسیار ظاهر شد و در سندان محمد ابراهیم لعنوا المعرکة فکنا الخبا
بسی ابوالثنا باخرج کرده و حسن با او محاربات نموده در همه حال حسن مقتول شد
اخر الامر هر شنبه از کرمانشاهان مراجعت نموده و ابوالثنا با او بکشت محمد ابراهیم نیز
فجاءه در کشتن و از آنجا هر شنبه بخراسان روان شد و از آنجا بسی فضل سهل و
الو باستان برادر حسن کشته شد و آنوقت ابراهیم بن موسی بن جعفر در بین مدعی
خلافت شد و حسن افطس علوی بر مکه مستقر شد و از غراب کوفه و بغداد با
ابراهیم محمد عباسی بیعت کردند و او با حسن محاربات کرده در همه غالات اطراف
عرب و بخت همدو را شوی شد و لیکن چون آشوب بواسطه حسن بود برادر او فضل غی
کذاشت که کسی این اختیار بجمع مامون رساند و آن هنگام مامون حضرت امام علی
ابن موسی الرضا را بر مکه طلبید و او را ولی عهد خود کرد و اینند و آنحضرت این اخبار را از
مامون رسانیدند و مامون ندای کوچ داده عمر بیت بغداد نمود و چون بطوس

د سید چون بطور سید امام را می نمود و در آنجا حضرت عالم قدس را بوجود خود
 فرین فرمودند و مامون در سینه واد بغداد کرد و ابراهیم عباسی مخفی گشت
 تا در سینه را یافتند و امان داده شد تا همدان و ابراهیم بن ابی ماریان خراسانی
 و در شعبان در سینه مامون پوران دختر حسن سید را بخواست و در ابراهیم
 بمصر رفت و عبدو بن میان برداشت پس ببلد دوم آمده بعضی از قلاع آنجا را
 نموده مراجعت کرده و در وقت مراجعت بسبب چشم بزدن در نوعی طر سوس و
 آمده و آنجا بچشم واصل شد و او را در طر سوس و قبر مجوس کرد تا امام خلافتش
 به پیشال و پنجاه و سه زده و روز بود و مدت عمرش چهل و هشت سال بود و بعد
 از آن معتصم بن هرون بولا پست عهد مامون خلیفه شد و در آن شخصی مسی بنی
 خرم بن که در آنجا و آن مامون خراج کرده بود ترقی کرده و بپای از مردم عراق بم
 متابعت او گردیدند و معتصم فتنه داکه از ملک ادکان ما و اء الله بود بجز بدو
 فرستاده و او را دست گیر کرده بنزد معتصم و ابابک را کشت و کیند ابابک قتل ابی
 کرده بود و عدد مقتولان او از هزار هزار تجاوز بود معتصم بنای سر من رای گذاشته
 و در آنک وقت با تمام سید و آنجا را مسکن خود کرده و در سینه پادشاه و
 قصد و لایق کرد و عاقبت معتصم باد و پست هزار نفر بزم دزم او روانه شد و
 افتنه را از طرف دیگر فرستاد و پادشاه دوم را فتنه منزه شد و بپای از
 بلاد دوم را معتصم کرده و اراده اسلام بول نمود که خبر ختنه عباس بن مامون سید
 مراجعت نمود و عباس اگر فتنه بکشت در سینه فتنه را مجوس کرده و در عین فتنه
 یافت و در سینه معتصم بدار البو ادرفت و او چهل و هشت سال و هشتاد و هشت

دو و عمر یافت و او را خلیفه مقرر می‌گفتند و بعد از آن اوقات با الله هر روز بن معصم
 بر مسند خلافت نشست بعد از چند گیمرض استقامت پنج سال و نه ماه و نه روز
 روز خلافت کرد و سی و هفت سال پادشاهی بود و بعد از آن خلافت با متوکل علیه
 الله جعفر بن معصم بیعت کردند و بر مسند خلافت متمکن شده در دست فرزندان
 داد تا خلافت با سر پسر منصی و معتز و مؤید علی المرتضی بیعت کردند و در پیش
 خود را که معتز موفق باشند بجای آورده و دستار امر کرد تا قیام امام حسین علیه السلام
 را عزاب کردند و اب بقیه مبارک را سخت زدند و لیکن اب بنیامد تا انجا و مردم را از
 امیر المؤمنین و امام حسین منع کرد و الا امر پسر را منصرف با جمعی از نوکان با هم ساخت
 شبی متوکل را از میان برداشتند و مان خلافتش چهارده سال و نه ماه و نه روز
 بود و در میان جیوش چهل و چهار سال و بعد از آن هم خلافت بر معتز بن متوکل قرار
 گرفت و او بجو اهل زاک و برادر خود را معتز و مؤید خلافت مخلوع کرده و ولایت
 عهد را بر سر خود داد و شش ماه و در میان جیوش بیست و پنج سال بود و بعد از آن
 خلافت بجای او تارک با علم اوستعین بالله بن معصم بیعت کردند و بعد از بیعت
 جمعی از ائمه را بر او شورش و او که بخت از سامره بغداد رفت و از آنجا معتز بیعت
 کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و وفای
 بران مترتب نشده گشته شد و مان خلافتش سه سال و نه ماه بود و بعد جیوش
 پنج سال و بعد از آن معتز بن متوکل را خلافت مستقل کرد و او را از اسیران
 و بر خود ساخت و امر کرد تا ابرار را از مؤید و موفق خود را از خلافت خلع کردند
 و با ائمه بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن

و بعد از آن وفات یافت و در میان جیوش بیست و پنج سال بود و بعد از آن خلافت بجای او تارک با علم اوستعین بالله بن معصم بیعت کردند و بعد از بیعت جمعی از ائمه را بر او شورش و او که بخت از سامره بغداد رفت و از آنجا معتز بیعت کردند و عاقبت کار رسید بجایی که مستعین خود را از خلافت خلع کرد و وفای بران مترتب نشده گشته شد و مان خلافتش سه سال و نه ماه بود و بعد جیوش پنج سال و بعد از آن معتز بن متوکل را خلافت مستقل کرد و او را از اسیران و بر خود ساخت و امر کرد تا ابرار را از مؤید و موفق خود را از خلافت خلع کردند و با ائمه بنای بد سلوکی گذاشته بعضی از رؤسای ایشان را بکشتن

و تاجان معقارید انصاف بنویسد آن مخالفه رفتند پای معترضان گرفتار و قفسه پریشان
 کشیدند و بامهنگ پیوسته کردند و معتقدان در زندان محبوس نموده آن کمرنگی و
 نشانی بجهنم رفتن زمان خلافت او سه سال و شش ماه بود و مدت جوتش بیست
 چهار سال و بعد از آن امیر محمد بن ابوالواثق بالله مستغلا خلفه شد و در ماه
 در ششادگان با او محاربه کرد و او را بکشند مدت خلافتش پانزده ماه و پانزده روز
 بود و در آن جوتش بیست و نه سال و در او آن خلافت او در اطراف نهایت اختلاف
 هم رسیده بعد از آن مقتدر متوکل بر مسند خلافت نشست عبدالله بن خافان
 خلعت بر او زاریت دارد و بیست و سه سال خلافت کرد و چهل و هشت سال عمر کرد و بعد از
 مقتدر موفق قرار گرفت و در غایت خواست خطباء امر کردند که بر رؤس منابر
 بر معویه ابو سفيان التميمي کند و زامانع شدند در عهد او فراطه ظهور نکرد و
 او نه سال و نه ماه و در روز خلافت کرد و مدت جوتش چهل و نه سال بود و بعد
 از فوت او پسر او المکتنی بن الحضد بر مسند خلافت نشست و در آن زمان او فراطه
 تسلطی نام بر ولایت شام و سایر ولایات یافتن چنین بچی که او را صاحب لشانه
 گویند مقتدرای ایشان بود از امر المکتنی خود بجزای ایشان رفتن ایشان را منکر شد
 و صاحب لشانه را بکشت و در ششادگان مدت خلافتش شش سال و سه
 ماه بود و بعد از آن مقتدر بن معتضد خلفه شد و در آن زمان او خلیفه ملک مال خود را
 بود و چون بنی امییه را در و در آن دولت و ابتدای دولت اسمعیله در مصر
 ظاهر شد و عبدالله بن محمد بن عبدالله بن سمون بن محمد اسمعیل امام جعفر صادق
 در مصر ظهور کردند و خاندانهای قدیم را بدست بر مالک مصر اسباب یافتن بقیه بصره

سال دولت مرد و دمان ایشان بماند و حین منصوب حلاج نیز در عهد مقتدر^{شاه} قتل
شد بامر او کشته شد مقتدر بنیست چهار سال و پانزده ماه و شانزده روز و در خلا
کرد و عاقبت موفی خادم از او روی گردانید و فتنه های پاکرم تا آنکه لشکر کشید
مقتدر و دیگر فتنه بکشید متجاوزش سی و هشت سال پنجماه بود و بعد از او
بامر هراد و قاهر بن معتمد بیعت کردند و او این مقله را و از آن داد و پول
مقتدر و محمد بن بساکرم و فرزندی بود سفال و دی با آن عاقبت امر از ترکان ختله^{بام}
او را گرفتند و چشمان او را میل کشیدند یکسال و شش ماه و شش روز و در خلافت کرد
بعد از کودی در مسجد جامع بغداد بکدانی اشتغال داشت بعد از آن از قضی بن المقتدر
بر خلافت نشست باز این مقله را و بر کرد و عاقبت بسبب خجانی که از او سرزد شد
او را قطع کرد و در^{۲۹} سال بعد از استسقاء و فتنه یافت مدت خلافتش شش سال
و در دوران و عمرش سی و دو سال و کسری و بعد از آن متعجب مقتدر خلیفه شد و او
از خلافت بجزای نداشت عاقبت خلافتی بر او شوریدند و او را گرفتند میل کشیدند
سه سال و پانزده ماه خلافت کرد و شصت سال عمر یافت و بعد از آن از خلافت
بر مستکفی بن مقتدر فرار گرفت و در آن وقت سلطنت ابو بکر در بغداد تسلطی نام
داشتند و با خلیفه ماث از می کردند و مداخله در مصرون ایشان بفرستادند و بفرستادند
مهدادند عاقبت مینا معزالدله که یکی از سلطنت ابو بکر است و خلیفه بغداد
پیدا شد خلیفه را میل کشیدند مدت خلافت مستکفی یکسال و چهار ماه
مدت عمرش سی و دو سال بعد از آن بفرموده معزالدله مطیع بن مقتدر خلیفه
شد و لیکن خلافت او نیز عجز نام بود و در زمان سلطنت ابو بکر که ایشان را

و پادشاه بن کوبند خلفاء را بجز نایبی نبود و پادشاه می دانستند که خلافت ایشان نا حق است
 و چون بیست و نه سال و پنج ماه از خلافت او گذشت خود را عزل کرد و با کلبه او
 طایع بر مطیع بیعت کردند و چون هفتاد سال و نه ماه و شش روز از خلافت او
 گذشت بهائالدوله دلی بفرمود تا او را بکفر کنند و فرستاد تا فاد بن معتمد
 را آورده با او بیعت کردند و او شوکت تمام یافت و در زمان او افتاد و در وقت
 د پادشاه نصرت پدید یافت و سلطان محمود سبکتگین را نیز از خلاص بقادر بود و او
 چهل و یک سال و سه ماه و پانزده روز از خلافت کرد و هشتاد و شش سال عمر یافت
 و در شصت و هفت و هشتاد و هشتاد و نهمین فاد بر تخت خلافت نشست و در
 زمان او دولت بود که انقراض یافت ملک ایشان بطغرل بیک سلجوق انتقال
 یافت و چون طغرل بیک را در عراق عجم مشاغل می بود و با آنجا توجه نمود و در
 زمان عینیت و یکی از امرای بغداد با مستنصر اسماعیلی که در مصر بود خسته
 و در هشتم شوال سنه ۵۸۰ را اسماعیلی بغداد فاطمه را بکفرت بر سر نشانید
 بکفر بازدار بگردانید و او را مجبور کرد و در بغداد خطبه بنام اسماعیلی خواند
 شد تا آنکه طغرل بیک از عراق عجم مراجعت کرده سنه ۵۸۱ مستنصر را بکشت و
 را بپوشان آورد و فاطمه در شصت و هشتاد و هشتاد و چهار سال و هشت ماه خلافت
 کرد و هفتاد و شش سال و کسری عمر یافت و بعد از آن پسرش مقتدر بن فاطمه
 خلیفه شد و بعد از چند سال دختر سلطان ملک شاه سلجوق را بخاست و از
 میان و شوهر نقاری پیداشت دختر با صفتی یافت و ده سال مقتدر و
 یافت مدت خلافتش نوزده سال و پنجاه بود و در زمان چویش سی و هشت سال

و کسری و بعد از آن پسرش مستظهر بن مستظهر بن مفتک خلیفه شد و در زمان او کاوا و عیله
 بالا گرفت و حسن صباح ظهور کرد و مستظهر بیست و پنج سال بحکمری خلافت کرد
 و چهل و هشت سال و کسری حیات داشت و در سال وفات یافت و بعد از آن پسرش
 مستظهر بن مستظهر خلیفه شد و او از سلطنت سلجوقی بختای کرختی که مرگ کرد
 تا نام سلطان محمود سلجوقی را از خطبه مسکین کند و بیست و هفت سال بر سلطان
 از بغداد حرکت کرد و بعد از مقابلت کسری خلیفه منزه شد و مستظهر بن مستظهر شد
 و سلطان او را بصره بود تا در دهان و در و ابی تا در مرغانه خلیفه گشته شد
 هفتاد و سه سال و نیم خلافت کرد و چهل و سه سال در ناکانی یافت و بعد از آن مرگ کرد
 داشت و مستظهر بیست و نه سال و پسر با سلطان محمود بنای مخالفت گذاشت
 و سلطان متوجه بغداد شد و داشت که بچندین در ظاهر حیرانی گشت تا در اصفهان
 از ملازمان او را بکشت و پس از آن خلافت بعد از آن بهز موده سلطان متقی بن مستظهر بن
 متصدک امر خلافت شد تا سلطان محمود حیات داشت خلافت او و ابی نکرختی تا بعد
 از وفات سلطان مستقل شد و سایر سلطنت سلجوقی و بعد از او نهادند
 این نیز بر دولت نهانند و اینکام ظهور دولت باله را او از دولت متقی بن
 او هیچ خلیفه با استقلال خلافت نکرد و در شش و هفتاد و هشت سال خلافت
 و چهار سال و کسری آن مان جو قش شصت و شش سال بود و بعد از آن مستظهر بن
 متقی خلیفه شد و او از خوابان خلفای عباسیه بود و در شش و هفتاد و هشت سال
 مدته خلافت باز ده سال و شش ماه و پنجاه سال عمر کرد و بعد از آن مستظهر بن
 مستظهر خلیفه شد و در شش و هفتاد و هشت سال و هشت ماه خلافت کرد و پناه

فی الصلوة فینظم الاذان وبعده قال الفضل الحق بعد نقل هذه العبارة ولا انزلهم
 معنی حاوی من بعد چه سودا و قد می خند کند و دست کر خان در موقع رقص
 میجو میماند است و اما در استناب و معانی سرچشمه دولت و این سرگشته است و
 این دو است بکفصه پیش نیست غم عشق و این عجب کز هر کوی که می شنوم ناله
 و اما بکن معامله و این دل شکسته بجز که با شکسته کی از دست بصد هزاردست
 فائدگی قال الله تعالی العزیز من لف شهر و دق نفس اهل البیت نه ملک بنی
 امیه قال ابن الاثیر جامع الاصول الف شهر ثلاث مئائون سنه و اربعة اشهر و كان
 اول استقلال بنی امیه و الا و اما نظر ایدم به من صلح ابی محمد الحسن مع معاویه و ذلك في
 سنه اربعين من الهجرة و كان انقضاء و لنهم على بنی مسلم الحجاز في سنه اثنين و ثمانين
 و مائة و ذلك اثنتا و ستون سنه فسقط منها مائة خلافة عبد الله بن الزبير و هي مائة
 و سبعمائة و ثمانية اشهر بقيت ثلاث و ثمانون سنه و اربعة اشهر و هي الالف شهر انتهى
 فائدة في حوض ارسلا في ثلاث انا بعب بملا و احد منها في ربع يوم و الاخر في سكر و الا
 في سبعة في اسفله بالوعة تغرق في ثمن فقي كعب على طريقان يستعلم ما يملأ الجميع
 يوم و سبعة عشر حوضا و ما تغرق بالوعة و هي ثمانية حياض فانقص من الاول بعل
 تسعة فقي اليوم الواحد بعل على سبع مرات فيبقى مرة في سبع النهار فائدة في لبس لبني مخزوم
 حجة نفوس من حكاية وضع الكفر على السطح المستوي ان وانقسم موضع الملائكة و وصل من
 ظهره الى مركزها احدى مائة متساوي السابق و يخرج من ملائكة القاعد و عوا
 الى المركز فالتحفظ الثلاثة الخارجة من المركز الى المحيط متساوية لانها كانت ملامح طولها
 السابقين من الصولانها و زلفا متين هو و زلفا متين فائدة في كل حيوان متفلس

ما برکتی فزونی و منفعتی بهم بپايدارش کجاکه روزگرمعطر است ۲ در دارا و شکسته بی پند و خبری و پادشاه و بکرامت

الهواء فهو انما يتنفس من انفه فقط الانسان فانه يتنفس من فمه وانفه معا وسبب
 ذلك انه يحتاج الى الكلام بنقص الحروف يخرج بعضها الانف فيحتاج الى نفوذ الهواء
 وقد فتح بطارق الفرس بالة سدا مخزبه ضائبة المكان فاعلم ان النفس الكسوف
 اقم الله به في كتابه العزيز هي النفس المحجرة من نفس اذ وجع وكسوف الوحش اذ دخل كنانة
 وبها اشعا بما بعرض للنفس المحجرة من الوجع والافاقة والاستقامة فان النفس اشعا بالوجع
 ولكن اشعا بالوجع بالافاقة والجوارى اشعا بالاستقامة فاعلم ان دعاء مخرج
 جبل المقدس مخرج كرم في هذا الجاد عن قيس المصباح عن ابي عبد الله قال اذا كانت لك
 حاجة الى الله وضقت بهادرا فصل كعبتين فاذا سلمت فكبر الله ثلاثا وسبح
 فاطمة الزهراء عليها السلام وقل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعطيني ثم ضع هذا الامين
 على الارض قل مثل لك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكر حاجتك
 فان الله يقضها وادع عن كتاب البلاء الامين هكذا اضلي كعبتين فاذا سلمت فكبر الله
 ثلاثا وسبح تسبيح الزهراء واسجد قل مائة مرة يا مولاي يا فاطمة اعطيني ثم ضع هذا
 الامين وقل لك ثم عد الى السجود وقل لك مائة مرة يا فاطمة اعطيني ثم ضع هذا
 الى السجود وقل لك مائة مرة وعشر مرات وادكر حاجتك تقضى مرئى فيها ايضا عن البلاء
 الامين عن الصادق اذا كان لك حاجة الى الله وخفت مرا فكتب في باض بعد البسلة
 اللهم اني اتوجه اليك باحب اسمائك اعظمها اليك اتقرب اليك باسمك
 حق عليك بحجتي على فاطمة والحسين الائمة عليهم السلام ونسبهم باسمائهم
 الشريعة الكفى كذا وكذا ثم تطوى الرقعة وتجعلها في بندقة وتطرحها في ماء جارو
 برفا فانه يفرج عنك فلهذا وروى عن الصادق انه قال من قل عليه نفا وفتا

ثم السجود

معيشته لو كانت له حاجة ممة من امر ديناه واخره فليكتب في رقعته بيضا ويهرجها
 في الماء الجاري عند طلوع الشمس تكون الاسماء الشريفة في سطر واحد بسم الله الرحمن الرحيم
 الملك الحق المبين من العبد الذليل الى المولى الجليل سلام على محمد وعلى وفاطمة والحسن
 والحسين وعلى محمد وجعفر وموسى على محمد وعلى الحسن القائم سيدنا ومولانا
 صلوات الله عليهم اجمعين رب منى الضر والخوف فاكشف ضرنا ومن خوفنا بحق محمد
 وال محمد واسئلك بكل نبي وصوفي صديق وشهيد ان تصلي على محمد وال محمد اسئلك
 بكل نبي صديق ان تصلي على محمد وال محمد يا ارحم الراحمين اشفعوا لي يا ساداتي بالثنا
 الذي لكم عند الله فان لكم عند الله لثانا من لثان فقد منى الضر يا ساداتي في
 الله ارحم الراحمين فاقبل لي يا رب كذا وكذا وفيه ايضا ومنها ما يكتب على كاعذ وب
 في الماء بسم الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل الى المولى الجليل رب منى الضر انت
 ارحم الراحمين بحق محمد المصل على محمد المصل على محمد وال محمد واكشف همي من جحني
 عقر جهنم يا ارحم الراحمين وفيه ايضا وامن كتاب العتيق لغري دعاء يدعى بمز
 المهران والشدائد بعد صلوة الليل مع رقعته يكتب شرح الحال في ذلك تخلص اليه
 وتزيل الشك في الطوبى وتعمل على ان تصلي في رخصة العشاء ثم تصلي ركعتي الوتر والثناء
 جالس تقرب في الاولى الحمد سورة الواقعة وفي الثانية الحمد قل هو الله احد تدع الكلا
 والحمد لله ولا تفتغل بشئ من سوى التسبيح الذي ذكرنا فاذ دخلت فراكب تسبيح
 فاطمة ثم تضطجع على جانبك الايمن انت تدرك الله الى ان يمشاك اليوم وكلما
 استيقظت ذكرت الله عز وجل بالثناء والثناء وما يحظر من ان ذكرنا كان ^{الثلاث}
 الاخير ثم فاسبغت الوضوء ووصلت ثمان ركعات الليل بلا توجه بشئ في خلا

تقر في الأولى الحمد وسبح اسم ربك الأعلى في الثانية الحمد قل يا أيها الكافرون فاذا قرأ
منها فمستصحب لكها الوتر تقر منها الحمد قل هو الله أحد دعو عبد الله الوتر وتقبل
القنوت مجشوع وتضرع واستكانة فاذا سلمت فمستصحب ما فوضعت يدك اليمنى
ورفعة كتبت بها بخطك على ما شرح لك كسفت أسك اعتد باليد اليسرى على فخرك
وتقول يا رب حي ينقطع النضر يا سبك كان يا مولاي كان هذا مقام العاين أيضاً
الدليل الخاشع الباش الفخر السكين المحبة المستكين المستجيب الذي لا يجد لك كشف
ما به عنك ولا يرجع فيما قد لحاظ به إلى سواك سبك أنا من قد علمت فيما عرف من ضعف
عن عبادك لا بتوفيقك وتقصير عن شكرك لا بعونك فريد بنوع ذلك ولعمري
بحر في ما سأل الصفي على فضل محمد ^{عليه} وآله وأبلغهم الساعة الساعة عنى أفضل
النجمة والسلام وأقبلني بهم اللهم على ما كان مني وإرم ضعف كني واستجب علو
برحمتك يا أرحم الراحمين ثم بتكى وتبكي ثم منك عن الدعاء وانت بطرف خاشع
بك بالرفعة مرفوعة نحو السماء ولتكن في ذلك خالها وحدثك بحسب لا بالاحسان
استطعت كن كان إلى أن يلوح الفجر أنطف أن كلت عن ذلك ^{عليه} أعيتت قل
فمطر حديدك أرفع سبابك اليمنى فخذ على الأرض واستجبر بك واستغن به وقل
سبك أو بعثني الدنوب وجهتي لخطوب واحد قبح الكروب انقطع رجائي كشف
ذلك لا منك فتقني لن تنص عنك اللهم سبك فانظر بعين أفلاك جدتي سبك
واحسانك على أجرين في الأولى وأقبل قصتي واقتض حاجتي واستجب عوني واكشف
حجرتي وإن النفر والفاقة عنى واعتد من شانة الأعداء ومرك الشقاء واعطني سؤ
ومسئلي مجودك وكرهك يا مولاي أنك من يربح بحت أنوترك شيء مما أنت عليه

ببنه معلفه منبذ فان الله عز وجل اكرم مدعو وارث محبب و استخار لوقته هكذا بسم
 الله الرحمن الرحيم من العبد الذليل المحقر الفقير المذنب الخائف على نفسه المذنب
 المستكين المظرب ذو بظالم لنفسه المستجير برب الى المولى الكريم العظيم العلى الاعلى
 السموات والارضين مالك الامور وعالم الغيوب من لا ضل له ولا ندم ولا حسنة
 ولا ولد له الا هذا الصمد الذى لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد اقول بخضوع
 خضوع رب عمت سوء وظلمت نفسي فضل على محمد الواعف عني واغفر خطيئة
 واصفح ذلتي وخذ بيدي بمجودك ومجدي ثم اقول يا اكرم الاكرام يا غايب الظالمين و
 يا محبب عود المضطرب يا منصرف المكر بين يا ارحم الراحمين يا الهي وسمك انا عبدك
 وابن عبدك ابن امك فلان بن فلان انشاق وكنيت صغيرا واغنيته وكنيت فقيرا
 ورفعتني وكنيت حقيرا وجبرتني وكنيت كبيرا ومننت علي بما انت اهل له واعلم يا
 انفذني وعزيتك وجلالك من المحنة ذكرها ونفستني بعد قلاد واسبغت علي النعمة
 واوجبت علي المنحة وبلغتني فوق الامنية لتبالي وفتع من شكري ومقدار سعوتي
 واقررتني انا بنى اخذ بالفضل علي تاكيد الحمد في الدخيل حتى نعمتك ونسبت
 ما عمتك من مننك وادنى الجهل والعمى الى كويلك لان الخطا حوى وقتت عوا
 الردي تبدلت بالنقص والعوى بكيت فخل في ما كنت خضعتني بريح مني الخفا
 صرت الى حال البؤس والضراء بعد احسانك الكامل ونعمك المزدخرة وسترك الجليل
 صيانك لتمام الهي سبك ومولاى فخذ بالزل حال وكشف بالي فخذ اخذك
 وشاعت فافق وشهر فظري وانقطعت من الخلق فبق ما لي وانت اعاد علي العاف
 بالنعمة والاخذ على المسكين بالاحسان والمن فضلا من طولك طولا وجوا وروى ما

ما ابتدأت في امرى مني ^{من} ما ابتدأت من معرفتك عنك فقد خالفت نفسي ^{فقط}
 في امرى ففقدت في حقك انا ^{بني} انا انا منك بان هاروب اليك من الحرام وسوء القضاء
 منوسل بك اليك في تبلي والصفح عني ^{عن} انا ما انفت على اصلاحك وكشف
 الضر والكشف والفرق ^{في} التافه عن الاخلال والبلوى حتى يجري حالي على اهل حاله
 اسبغ نعمه كانت على وقت من الاوقات هاروب مكانك توذي خلقت وجهي عندك
 وعبرته حالي فاني سئلت في حقك اليك انوسل اليك في تقرب اليك استشفع
 بامن لا مسئول غيره ولا رب سواه بجاه سيدنا محمد ^{صلى الله عليه وسلم} وانك حبرناك
 واصفياك احبناك من خلقك علي اهل المؤمنين وقوا فاطمه والحسن والحسين ^{عليهم السلام}
 ابن الحسين محمد علي جعفر محمد موسى جعفر علي بن موسى محمد علي بن
 محمد الحسين علي الخلف الصادق الصالح صاحب ما ناك القام بجحناك لمرك
 عيناك في عبادك من ولد نبيك صلواتك عليهم اجمعين سلامك وحملك
 ببركانك خالصا واسئلك بحقك عليهم وبالحق الذي جعلته لهم عليك على
 خلقك ان تصلي عليهم اجمعين ببلغهم سلامي الساعة وتكشف بهم حرمي وتفرج بهم
 همي وتخففني بهم عن جهنم الى دمارك وفرجك خلاصك عافيتك ان تغفر نوني
 التي اصادني الى ما انا فيه من تاخذ بيدي وتغفر عفو القاك بيوانتي عن
 مني من امرج احسانا الى ^{في} تكبيل اللعنة عنك ورايتك ما ابقيتني وتغفر ما انقلب
 اسبابي فادفعني الساعة منك وفا وسعا وسعا واسعاصبا صبا
 خلاطبا من غيرك ولا كدر ولا منه من احد من خلقك الا سعة من عفاها الله ^{عن}
 ونرايتك العظيمة في سائلك لرضك من فضلك سال فصل على محمد ال محمد وعجل

ما ابتدأت

ذلك على كل من لم يكن له عافية ونعمة وسلامة وجهه عاقبة وسهل في قضاء بوع
 كلها وصالح شؤني كلها عابلا عاجلا غير اجل وقد بناصيني في العمل بطاعتك في جماعة
 محمد وال صلواتك عليهم فيما نهيتي واخر علي وعندك ما ابغيتني في علي بصلاح يكون
 لي فيه كامل الفلاح والصلاح والنجاح وتجهيل السراح يا من بيده خزان كل مفناح
 فانك على كل شيء قدير وما تشاء من امر يكون ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم
 والصلوة على سوله والاله الطاهرين الاحبار الابرار وعلى جبرئيل وميكائيل وجميع الملائكة
 المقربين والانبياء المرسلين الائمة الطاهرين صلوات الله عليهم وما شاء الله كان
 هو خير الغافرين وحسبنا الله ونعم الوكيل ثم تاخذ الوضوء فتري بها في مجرا في نهجها
 يقضي الله مواجئك بفرج عنك نشاء الله عز وجل وفيه يقضي لخضر قدته من مود
 بعض اصحابنا رضي الله عنهم ما هذا لفظ هذا الدعاء رواه محمد بن ابي بصير رحمه الله عن
 الائمة ع وقال ما دعوت في امر الا رابت سرع الاجابة وهو اللهم اني اسئلك ان توجه اليك
 بنبيك بنو الحجة صلى الله عليه واله يا ابا القاسم يا رسول الله يا امام الحجة يا سبدا
 ومولنا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا
 يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا الحسن يا علي بن ابي طالب يا حجة الله على
 خلقه يا سبدا ومولنا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا بك الى الله وقد مناك
 بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا فاطمة الزهراء يا بنت محمد ^{سوله}
 الله يا فاطمة عمن الى رسول يا سبدا ومولنا انا توجهنا واستشفعنا وتوسلنا
 بك الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله اشفع لنا عند الله يا ابا
 محمد يا حسن عليهما المجتبيين يا رسول الله يا حجة الله على خلقه يا سبدا ومولنا انا

اَسْفَعْنَا عَمْدَ الْاَشِدِّ

المسك

وفي ذلك
اخره يقول بعد

ذلك باسناد وموالي
اني توجهت لكم على يد
لهو قري وعاجل الى الله
ونزلت الي الله شفع
بكم الى الله فاشفعوا عند
استغفر من ذنوبه عند
فانكم وسيله الى الله فيجتهد
منكم ارجو نجاه من الله فاكمل
عند الله جاني باسنادها الوفا
الله صلى الله عليه وسلم
لعل الله اعلم الله ظالمكم من
الاولين ولا اضر من يادب
العالمين
من بعض كتب التفسير

وقولنا بك الى الله في قد مناك بين بك حاجتنا يا وجهه عند الله شفع لنا عند
يا وصي الحسن الخلف الصالح بها القائم للنظر بالين رسول الله باجر الله على خلقه باستنا
ومولينا انا توجهنا واستشفعنا وقولنا بك الى الله وقد مناك بين بك حاجتنا يا
وجهه عند الله شفع لنا عند الله ثم بال حاجته فانها تقضي ان لا والله نعم فاعلم
قال في الكتاب عند تفسير قوله نعم رب ان مسني الضر يا افتح الضر في كل شيء وبالضم
الضر في الضر من مرضه قال فاعلم يمكن الوين من الشغال الواحد الى ربعين فقلنا
ونزلت الي الله شفع باربع ليجاز احد ما شغال والاخر ثلثه والاخر ثلثه والاخر سبعة وعشرين تكلمت
اليسلم من تسعة عشر حرفا وقلنا كلمة في القرآن تخلو من واحدة منها وما يحصل
الحياة من شرو والقوى التسعة عشر في البك اعني الحواس العشر الظاهرة والباطنة
جود القوى الشهوية والغضبية والطبيعية التي هي منبع اشرو ولها جعل الله سبحانه
خزينة لها تسعة ازا وذاك القوى فقال عليها تسعة عشر فاعلم قال بعض اهل الغيرة
كلها كالعوار اربعة عوار الجبروت وعوار المملوكات وعوار الغيب عوار الشهادة اما عالم
الجبروت فهو الذي يعبر عنه من الذات المتعدي بنسب لها واما عالم المملوكات فهو
الذي يعبر عنه سبحانه وينقسم الى المملوكات الاعلى وهو ما لا يتعلق بالخلوات كالحيوة
والقدرة والمملوكات الدنى وهو ما يتعلق بها كالحالفة والورقة واما عالم الغيب
فهو ما كان من المخلوقات غائبا عن احاسنا كعوار الملكة والروحانيات واما عالم
الشهادة فهو ما كان محسوسا فاعلم قال الشيخ ابو علي في الشغال جوان ليس على اعلى
فكبر استاؤن شجر بعدد وبر ولا يجرد شجر غيره وقال يقضي معرفة الحق بالاولد
غيره بالاولد بر سب الماء والذي يولد يخلل فيه وقال بهم الشجر الخشن بل من فزحل

حتى يمتد تحت اليد كيف شئت وتذهب من فمها يوم أو ذفت حتى أرجلها عن
 عن الوجه فان لمشي يوجعها فاقول قال العلامة في شرح القانون الامراض المتوارثة
 والمعدية ترجمها الشاعر في قوله متوارث الامراض عدوها بنساجد وجبرج
 ج وج هي التي بعد الجسد فالباء من المتوارثة البوص النون النقرس السيل السل
 والالف بلهيا وهو الصرع والجحم الجذام والميم لما يخولها بالذل لدق والجيم من
 الجرب الباء البحر والراء الرمد والحاء الحبة والجحم الجدري والواو الوباء والجحم الجذام
 فاقول قال القزويني قال محمد بن زكريا اذا وضع سراج في طاس جعل فوق الماء او في
 قناه فيها الضفادع سكنت صواتها ولا يسمع لها صوت لئلا يترك ذلك لاجل طست على
 وجعل الماء مقلوبا فاقول قال القزويني في الاذي من شرب مثقالين من حب الانج بعد
 دمناعا ابراه ذلك من لسع العقرب المحترق وظهرها من ذوات السموف فاقول في الدغا
 على الشخص لله ذلك قبل لما كان الرضاع فوثر في الطباع فالت لعرب لله ذلك حتى
 تخلق باخلافة بقم ويمكن ان يكون المراد الله احسانك في نفعك حيث لا اللبن انفع شيء
 عند العرب فاقول قال العلامة الشيرازي في شرح القانون قال هر ساذ اتخذ المصروع
 خائما من حافر حارة يده اليمنى لم يصوع وان علق برادة الحديد على من لم يتغوط في النور
 لم يتغوط وان علق راس فارة في فم قز على من يصرع بوء فاقول حكى جالينوس جماعة ان
 الرمان اذا اخذ اول ما ينبت هو بقل حب الاس بلع منه سبعة على الزقاس من الرمد
 سند قول من ابهام لاحتمال رادة نفس او متا واداة جبر فاقول في ينبغي للمرء ان يخل
 عند الجماع ونحوه عند الانزال الحسن ما يكون من الصور من لث والرجال وكلها
 فان لذلك مدخلا عظيما في صورة الولد عند الاطباء قال العلامة الشيرازي في شرح

القافون حكى في الفاضل جمال الدين صاعداً نحو الكاشغري أن بنتاً لامام نجم الدين
 الحفصى نحو دعى له ولد له واسم انسان وياى بدنه بدن جنبه وكان يحكى الى امه
 ويرتضع ثم يخلى الام ويرى نفسه بركة ماء هناك ويغوص ويخرج من الماء كالحية ثم
 يعود الى امه ويرى نفسه الماء وعلى هذا بقى الى مدة شهر فلما الائمة افوا بانه حبيب
 القتل لما سئل عن المرأة ما كان سبب هذا قالت لا ادرى الا انى خفت جنبه وعند
 الانزال تجلبت لصورتها فادق اذا اردت معرفة ان القمر في اى برج فاضعف ملا
 ماضى معان من الشهر من دعليه جنبه فما اجتمع فاق لكل برج جنبه ابد بالعدن
 من برج الثمن فا انتهى الى برج فالقمر في ذلك البرج مثال ان يكون الشمس في البرج
 وقدمى من الشهر عشر ما ضعفتها وندعليه جنبه صا سبعة وعشر لقط
 الحنة والعشرين لجنبه بروج الدلو والحيوت والحمل والثور والجوز فان بقى من البوين
 بقى في سنة يكون اثنى عشر فالقمر اثنى عشر درجة من برج السرطان وقال العلامة
 الطوسي هرودن ماه سبعة نقبين كن بر سبعة اش اضاف بر نقبين كن هر
 برحى ان موضع خود عمر سى ده مبدان درجات مبرم نقبين كن قال بوهلال في كتابه
 الاقبال اول من قال جعلت فداك على الامام عمر بن عبد الله والى الزم يوم الخميس ولم
 يجبه مد قال على جعلت فداك بارسول الله تاذى قال تاذى عمر بن عبد الله قال تاذى
 ابن ابي البخنج الهذيل فخذ الناس منه واول من اخذ مال الناس بالقلم وشماخا
 الفضائل واول من حصى هاهى بنت بهمن بن اسفند بار واول من سعى عبد الملك السلام
 عبد الله بن مروان واول من عزل حواغر كرت صوفان منج ادم جبه لنفسه در عاوا
 نحو واول من وضع البقول في الحوان كخضر بن سبا واول من قصفه كسر لما

والذين ونحوهما قبيحان بن انوش بن شيث اول من عمل الطيب قوم لوط واول من عمل
 القمار من قطع الاوتاب بن متوشلح بن دريس اول من امر ببيع الفرس هو شنان بن عبد
 افريدون واول من علم الحصر البور با واول من امر بصفة السيف جشيد اول من عمل ارجح كشكا
 المملكت اول من امر ببيع الاوتاب من القطن الطاهر الكمان والابريش جشيد كان قبله من
 الصو واول من لبس الفرو كان هو والسحاب هو شنان اول من وضع الفلفل قود
 النعل بوش بن دريس اول من امر ببيع زوبفت بختن اسفند با واول من امر ببيع
 الاوتاب جشيد واعلم ان كل ما يعمل من اللبن من لبن الاقط والسمن الماس عشر
 من بدائع اهل يونان وما است لفظ يوناني فكثير فاللغزي في الاقناع الدلالة في
 بكسر اللام يستعمل في المحسوسات وبفتحها يستعمل في المعاني بقى دل على الظرف دلالة
 بالكسر دل على المسئلة والحكم دلالة بالفتح فائدة بعض ارباب مدعيان معقولان
 فرق بين انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 كليات في كند بخلاف باقي حيوانات ويميل انهم دليل انكروا انكروا انكروا انكروا
 كليات انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 فوادان شيخ مقول نقل كره مكر او مكر او مكر او مكر او مكر او مكر او مكر او مكر
 هيجانكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 فرق بين انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 من المرد بالتحقيق هو انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 لانهم مودة على ان النفس لناطقة الجود لانكروا انكروا انكروا انكروا انكروا
 لهم بان الحيوان ليس لها ادراك الكتابات والجهل بالثبوت لا ينافي وجوده واما النظر فيها

يصد عنه من العجائب يوجب يكون لها ادراك الكلمات وان نحن بقصر معلوم
 شوكة مراد متقدم من انطق معنى لغوي شخ ابو علي راول وان شاء الله تعالى
 نصريح كرهه فائدة في الكسول اذا ضربت مخارج الكسول التي فيها العين بعضها
 في بعض حصل يخرج الكسول التسعة وهو الفان وخمسة وعشرون وبقائه سئل
 المؤمنين عن مخارج الكسول التسعة فقال ضربا بام سئل ايام اسبوعك فاما
 النصاي يجمعون على ان الله تعالى واحد بالذات ايمان يدرك بالافانهم الصقاع الذي
 ويعبر عن الافانهم بالاث الابن وروح القدس فيريدون بالذات مع الوجوه الا
 وبالذات مع العلم الابن يطلقون عليه اسم الكلمة ايضا وبالذات مع الحياة روح
 القدس لا يتجمل الذي يابدهم اليوم انما هي سيرة المسيح جمعة اربعة من اصحابه
 وهم ميثي ولوفا ويوحنا وقيل مناه ومارفوس لفظ لا يتجمل معناه البشارة
 فائدة اعلم ان التوراة خمسة اسفار والسفر الاول يدرك فيه بدو الخلق والنار يخرج من
 ادم الى يوسف الثاني يحكي استخدام المصريين لسراييل وظهور موسى و
 فرعون وامامة هرون وفردل الكلمات لعشر سماع القوم كلام الله الثالث يدرك
 فيه تعليم القرابين الرابع يدرك فيه عدد القوم وتقسيم الارض عليهم واحوال الرسل التي
 بعثها موسى الى الشام واخذوا المن والسلوى الغلام الحارس يدرك فيه بعض الاحكام و
 وفاة هرون وموسى يوشع ثم انهم ينقلون عن الانبياء تسعة عشر كتابا ويضيفونها الى
 خمسة اسفار التوراة ومجموع كتبهم الى اربع مراتب لمرتبة الاولى التي التوراة وقد ذكرنا في
 الثانية اربعة اسفار يسمونها الاول ولها يوشع يدرك فيه ارتفاع المن والسلوى وثاني
 يوشع وفيها البلاد وسمتها بالقرعة وثالثها يدعي فيه سفر محكام وفيها اختيارا

بنو اسرائيل ثالثة الاسمو بئيل بن بنوت وملك لوث وقل مجاوث واربعا سفر
 الملوك وفيه اثنا عشر ملكا وورد سليمان وغيرهما واللام وعن مختصر وخراب بيت
 المقدس المرتبة الثالثة اربعة اسما بئيل في الاخير واولها لشعيا وفيه تويج لبني اسرائيل
 وانذار بمواقع وبشارة للصايرين وثانيها لادميا وفيه خراب لببيت الهبوط الى مصر
 وثالثة الخربيل يذكر فيه حكم طبيعة وملكته مرموزة واجبا باجيج وما جوج واربعا
 اثني عشر سفر فيه اندارات بن لادن لجراد وغيرها وابشارة الى المنظر في الحشر ونوثة بني
 وابلاع الحوت له وقوة تركها والبشارة بورد في الحشر المرتبة الرابعة تدعى الكتب
 هي احدى عشر سفر الاول تاديج في سبأ وغيرهم ومزامير اودوم مائة وخمسون
 كلها طلبان اربعة الثاني قصص يوب وفيه مباحث كلامية في اربع حكاية عن سليمان
 الخ من اجاب الحكم الناس في اربعة عشر في مخاطبة النفس لعقل الثاني تسمى في
 الحكمة لسليمان وفيه البحث على طلب اللذات لعقله الباقية وتحقق اللذات المحببة
 القانية وتعظيم الله سبحانه وتخويف منه لتأمين بدعي الجوع لا ومبابة في خمس
 علامات على حروف المعجم يذهب على لببيت لتاسع فيه ملك رديس والعاشرة لانيال
 فيه تفسير منامات وعال البعث والشوق والحاد بعشر لغز في فيه صفات عو يد القوم من
 ارض لببيت بنائهم فاما في كتاب ادب لكتاب يوب لولد كل سبع جرد لولد كل
 ديش مزج ولولد كل وحشة طفل ولولد الفرس مهر ولولد الحاد جش وعنو لولد
 البقرة عجل والاني عجلة ولولد الضاد كرا وان في سحلة باهم الى اربعة اشهر فهو حرم
 والاني حرم وفيه ولولد المعر سحلة وبه لة الى اربعة اشهر فهو حرم والاني حرم ثم بعد ذلك
 عناق ولولد الاثني عشر لولد الضبع فرعل ولولد الدب سهم ولولد الغزال خشف طلال

ولولدت بختیروز من لولد الدخنة والكلية والحرة كجهد من لولد المشعل مجرم با
 الرأفة في المحرم وجران جور الخلفا من بن العباس بسامرة عليها من بن الخلفا
 والصور ملا محرم لا يرى على اس قهر العسكرين ولا على قباب المشاهد رق طيرا
 فضل عن بنور علم الشهرة حكيم بكي دشقان فضل مكران والد خود که او بن از نفا
 بود که در وقتی که من در سن شانزده با هفتاد سال بودم عهد نوروز بود در
 با نفاق پدر خود و جمعی از دوستان و هم صحبتان بیان داد عهد بختانهای ایشان می
 رفتیم اتفاقا در دوازده شنبه بود بزم مدتی استخوانی در قریه سکان بک خواهر
 بود بک کرم و شخصی را فرستادیم تفحص کند که او دو خان است یا نه و سر فرستادیم
 بک از دو خان بعنوان مضایقه گفت ای صاحب بزرگوار یا م عهد است بدین هر دو قسم
 تعارفی کرم و شنبه بیامو او در چراغین بی تعارفی ناکاه از قریه وازی برآمد
 بختیروز ندانستم شما اینجا خواهید آمد سه شنبه آیند و عذر است همین جا مانم
 بختیروز تعارف بجا آورد ما از شنبه که او از متوحش شدیم که تا سه شنبه آیند که خواستیم
 و مشغول تویر و وصیت شدیم تا روز سه شنبه آیند با هم مجتمع شده گفتیم بختیروز
 تا بر سر قرار داریم بیدیم چه در می می صد محققا بر سر قرار رفتیم بک از ما گفت که چنانچه
 قبر بود و خاک ناکاه دیدیم قبر شکافته شد دوی پیدا شد و اوانی آمد که بشیم
 قدم رنجور میماند و پائین چند نگاه شد ما در نهایت حیرت پائین رفتیم و بختیروز
 مضطرب کرم و دوش میمانان شد شخص را بجا استاده پیش نهاد و دلالت میکرد
 چون در صلبی تمام شد باغی در نهایت طراوت و صفات ظاهره در اینجا نه های استخوان
 نشان و نه های مثل بر انواع موهما جمع فصول بران و دخنان انواع مرغان خوش

و نفع امور خود

و ان جنایانیکه مقابل هلیز بود در فتم در مینا باغ بعد از دفع میبایم ساختن و پرورش
 در نهایت و نهایت اطراف آن بیابان کسوده پس انرا بقایان شدیم شخصی در نهایت
 حال و صفا خست و جمعی از ما باقیان که خد متک بر مینا بست چون ما را دید
 از جا برخاستند و خواهی نمود و ترغیب کردند و انواع میوه ها که مثل آن ندیده بودند
 و ما متحیر که در اینجا خواهیم ماند یا باز گشتی خواهیم داشت بعد از ساقی هر خواستیم
 بر زمین چردی خواهد داد شخص ما را مشایعت کردند و ما در دهلیز پس بدین راه را
 سؤال کردیم که تو که هستی اینجا کجاست گفت من ندانم مرد قصابم که در بازار چیده نشسته
 این قبرستان است در کان قصه داشتیم و عملی این نداشتیم و هرگز که نفر ختم و اول قیامت
 نماز که داخل می شد صدای مؤذن بلند می شد اگر گوشه و ترازو بود نمی کشید
 و مسجد کوچکی که در آن نزدیک است بنماز جماعت حاضر می شدیم و بعد از این در
 موضع و این دادند در هفته گذشت که شما این سخن را گفتید ما ندانم و براه دادن
 نبودم و آن این هفته گرفتم بعد هر روزه ما از نزد عمر خود سؤال کردیم و او جواب
 می گفت تا بچشمه شخص مکتبی را که گفت نوزاده از نوزاد سال عمر خواهی کرد و او هنوز
 نداده است مرا گفت نوزاد نداد و حال ده پانزده سال دیگر باقی است فائده

۷۲	۷۳	۷۴
۷۵	۷۶	۷۷
۷۸	۷۹	۸۰

طریقه استخراج عنایت مثلث مثلا این مثلث عدخانه اول
 که ۷۲ مجموع بودیم ع ب شد بیل بران افزودیم ع با بیل شد
 پس عدخانه سیم که ۷۸ است چنین کردیم ع با بیل شد
 پس خانه هفتم ع با بیل شد پس نام ع با بیل شد اینجا ملک اینجا از او پیر بر داشتند
 پس عدد صفحه میبایم و عدد بیکری که ضلع این است ۷ و یکی این است ۷۵

جمع کردیم ۱۴۲ شد بخیر بودیم و ابله فرمودیم قبا ایل شد پس بعد وفوق حقین
 کردیم که ۲۱۳ باشد و بجای ایل شد پس عد جمیع خانها و فوق و ولد سر ضعیف کردیم ۹۳۹
 و مجرب بودیم خلافا ایل شد آن ملوک اعظم است و بیس ملائکه است پس استخراج
 اهلان نمودیم از چهار خانه و در ابتدا و در سطر اعلا ۷۳ و پوش اضاف کردیم و بیس
 شد پس در ضلع اهن سر پوش بدو در ضلع ابرو پوش شد پس در ضلع
 سبط پوش شد پس عزیمت کردیم با نظری بسم الله الرحمن الرحیم علیکم و آلاء الطاهر
 المخرقة المطبقة بهذا اللوح الشریف با عبا ایل با عبا ایل با عبا ایل و با عبا ایل
 بود با قبا ایل و با رجا ایل بحق و بکم و لحاکم علیکم خلافا ایل آن نجیب و واعظ
 و نامر و اهل و الاخوان عجب پوش سر پوش عجب پوش سبط پوش بقضا حاجتی بحق الام
 الاعظم الم و بحق خالقکم و موجدکم و بارئکم بارئ الله فیکم و علیکم اجمعین العجل
 سر مرتبه الساعة سر مرتبه الوا سر مرتبه خواندن عزیمت بعد اسم اعظم که
 مرکز مثلث است و در اینجا ۷۱ است عدد و فوق لوح نیز جای است با بعد اسماء الله
 که ۱۴۹ است با بعد واسم خود با بعد اسم شخص معین و عزیمت که اسم اعظم خوا
 بود فواید بعضی الاعمال الاینها نکه شد و وصل بخاکسریچند و بیاض البصر
 و نمک سوده باید بشود و بدانکه طریقه و بختن بودی که چاکر باس انست که
 کمر باس و و پاله پاکاسر گذارند بدانکه فائده انش که اخذ انکه عروا نش بکشت
 و بدانکه مراد از افادن قرص است که دیگر چیزی در کمر باس نمائند و مراد از ملقه
 بقیه مراد است که کمر باس در و ب ملقه و دیوته باید باشد فائده بکبره و ق
 ن ه ه ذ ا و ت ه ا علی و در کفچه اهن بریزد و وی انش که اخذ بکارد

اگر دایره‌ای در آن باشد بقی خالی از کرم و غبار باشد بریزد در حالیکه در دوز
 آن دهم آنکس را باشد که در آنکس سرکه تند باشد تا آنجکه صاف باشد و آنکه
 یکدانه آنکه در کاسه چکند از او بر دارد و بر هیچ سابق فستاق حاصل را بر روی دوز آن
 مذکور بریزد و آنچند در کاسه جمع شود بر دارد و نکند عمل نماید تا هفت مرتبه پس
 قه‌وت هفت منفی را بر داشته فرموش لیان و ذوق نماید در ظرف شکار بر روی
 آتش بگذارد تا قه‌وت مریضه بعد از آن ذوق را بر دارد و سنگی بر آن بزند
 آنچند در قه‌وت نشود از این طریق مکتس نماید تا تمامی مکتس شود بعد از آن
 مکتس جمع جمع در پیوسته کرده و در سرکه حوضه‌ت آن نماید حاصل را در
 پیاله با کاسه بریزد و قه‌وت آنکه دارد و هرگاه آن قه‌وت در مشقال باشد
 پنجاه مشقال با چهل مشقال هرقه‌وت و قه‌وت جوش سنگی که در آن حسابی باشد
 بریزد و آن قه‌وت را بر روی آن بپزند و در آن را شد و وصل محکم نماید و بعد
 آتش بگذارد تا چهل ساعت متوجه آن باشد هرگاه از سر قه‌وت جوش بخار بپزد
 آمد بر سرش تمام بر دارد بعد از چهل ساعت از او بر داشته بگذارد تا سر شود
 بعد از آن که از او بر روی بپزد که کرباس بریزد و مکتولی از آن کم بکشد و بپزند
 عصر نماید آنچند نماید که دارد و آنچند بپزد و در آن بپزد و سابق عمل نماید
 فعل بپزند بعد از آن ملقمه‌ها را تا آن نماید که هر چهل با پنج مشقال آن باشد
 مشقال قه‌وت خالص کرد و اما نفع و این عمل مرتب نشود فاعله هر ده مشقال
 مکتس می مشقال با چهل مشقال ملقمه‌ها را حاصل کرد پس هر می مشقال ملقمه
 شش مشقال قه‌وت از آن عاید کرد فاعله هرگاه آن مکتس را در بپزند و دوز

یکدانه

چین و زبان میل کر میخ را در جوتان نمود مرکب دهند بعضی از آن اجزاء شوقا
جلبله هرگاه ذرات و غره ها آن ذرات را که بعد کمال رسیده باشد بگیرند
و این ملقه را در کاسه مطین بان نجح دهند آن صبح ناظر بعضی از آن ثابت شود
و مانند بخشند فایده هرگاه همان مروز بسیار خوب تحصیل کنند نیکبختی بسیار
نصفه نماید با نظری معهود و نکه دارد و ۳۳۳۳ را بگیرد و در دوازده
بامین برد و آتش در دوزخ بپزند تا آن آب شود و بچوبه از آن بر هم نهند تا از غلبه
بایستد بعد از آن بر داشته در قوع بریزد و این قوع را سوار کند و شد و وصل را
حکم کند و در دوزخ قوع آتش ملازم بر آید و در آنجا درو مقطر شود با مروزه
در شیشه مطین بریزد در حالتیکه مقطر مصفی مساک باشد بر دوزخ آتش
بگذارند تا آب شوند مزج کردند پس در نصفه نمایند انصفه تا بپایان در آن
مرکب منعم کردند در حالتیکه مرکب او بسیار کرده بر دوزخ آتش گذارده باشند
و از آنجا در دوزخ منعم کردند و بپزند و در آنجا مکلس شده باشد بعد از آن متلاشی
کنند در قوع مطین بریزد و مساک چها و در آن فراد و بر دوزخ آن در دوزخ
و زبالت حکم کنند و آتش ملازم بدهد تا فخر منجمد کرد و بعد بپزند و در دوزخ
دهد فایده طرف نکلیس خرمه بگیرد و یک کاسه مطین را بدوزخ ۲ ام و بگو
از او بپزد هرگاه که در آن خورد نشود و نکه دارد و بسیار هم نشود و قوع از آن طعمه
قطعه کن که هر قطعه آن بحسب وزن و انکشتگی باشد آن قطعات را بوضعی
که شکل چهاری پیدا شود که در آن کسوده باشد آنرا بپزد و در دوزخ
خاصه از آن برین بوی شکل مذکور و بکشد بول سپاه که بوزن چها اشغال است

در این قوع که در دوزخ
کلی و قوع با این
صاحب این قوع

با سه مثقال بر روی آن بگذارد و آن خرد و بگوید و آن بر روی آن برین و سر هر نقطه
 دوازده و نیم بگوید و بهم منظم ملحق کن که هر چه بگوید و بدست و باشد بعد از آن
 یک چهارم یک کهنه بپوشد و در جانی بگذارد که باد را بخاطر نکند و در حوض
 آتش بر آفران بگذارد و بر و بعد از آن فضا پاکش چون داخل شام شده باش
 بیاهر بیاهر که کهنه خاکسز شده باشد بر دار و بمالمت خاکستر را در کن و آن
 خمره مکلس بر دار و هرگاه مجموع مکلس شده باشد فلول را و الا فین هیچ
 خواهی تکلس کن بداند که در بسیاری از اوقات خمره مکلس با دوزخ و مشبه
 می شوند بجهت مخلوط شدن هرگاه بمالمت هر چه تمام تر خاکستر را حرکت دهی آن
 مکلس با بهم مخلوط می شوند نهایت فت کن آنچه بر روی آن قریب باشد مکلس
 مهر است و آنچه بسفندی خرب باشد مکلس دوزخ و بداند که باید سنجید
 چندان کهنه نباشد هرگاه چنین باشد تکلس نمی کند باید باب نهفتاده باشد
 و ثمره این عمل در بعضی از ناخوشی های چشم ظاهر می شود و هم چنین در ضعف قوی
 و عدم اقتدار بر وفاع و در علم صنعت نیز و ثمره نام آنست فاعل در ساختن
 عطر کل بگوید هر چه او یک کل از آن بگذارد و در یک سفند بر روی او یک
 اب با کلاب روی آن بریزد و در آن یک سفال بچم کند بنوعیکه بخار برود
 نباید و پنجه در آن استوار کند شد و وصل با حکم نماید هر چه پنجه بلند تر باشد
 بهتر است هشتاد مثقال دوزخ بادام بار و غن بگوید که بتدبیر کمال کافور
 در آن حل کرده باشند و افغان در غن را بپایان بکافورنه باشند و پانچ
 کزاده و در آن حکم کند و از او را بر سر بگذارد و هر وقت که آب گرم شود

عرض کند و انش رو بر دیک سپهر و ذوابند است که تا بجوشاید بعد از آن نش
 ملازم کند مثل چراغ نا این که ابتدا دیک تمام شود بعد از آن پاچ را برداشته و
 طریقه بریزد و ان روغن را از آب جدا کند بنوعی که در آب چیزی اندوختن باقی نماند
 و پاچ روغن را در پاچ بریزد و آب کلاب غلظت کلاب و روغن را در یک کوزه
 بریزد و هیچ سابق که او کف با عمل سلیق را بریزد و آب لاجون را نکند و در و هکذا بکر
 العمل حی بلیغ الی حد الکمال و متصل الی مقصود غایة الاتصال و لا حاجت الی بیان
 باقی الامور لظهور غایة الظهور فانه فی طریقه منقوله از مرحوم میرد در بدو القاد
 اما محمد سیدانی در تصفیة قلب سلوک سالت مکمل از شروع در رعبین
 در اتمام بیکاری مدوختن باید بود که الله خاطری و ناظری و نوافل را با خشوع بجا
 آورد تا مصلی کاملی هم رسد بعد از آن شروع در رعبین نماید و از حیو احزان تمام
 و نوافل را طریقا با خشوع تمام بجا آورد و در رعبین نافله شب شفع سبصد و شتر
 مرتبه حاجی یا قوم را متصدل کند نماید تا نفس قطع نشود چون نفس قطع شود نفس
 کشیدن بگوید و جنتی است غیث اللهم قلبی چون نفس ناز که باز شروع کند
 بتکرار پنج سابق تا تمام شود بعد از آن تا تمام باقی نوافل بریزد و در رعبین باید
 هیچ تمام کند بعد از اتمام شروع بایه نور نماید که با مد و مهر نوک کارانوار پنجگانه
 متصل شود سر یکی از اصحاب کسا و ال عباد نور و اول بنو اول و در ثانی بنای
 و هکذا این عمل باعث جانت قلبی که عبادت از علم بطال کلی می شود و مکر و خیر
 رسیده است فانه با علی یا ایلها یا با الحسن یا با زاب حل مشکل سر در بین شما
 بوم بحساب مداومت و این کلمات بعد از صلوة و دنا اللیل قلا یا صدمه

منشأ حصول رؤیای صادقه و وصول سییغ فایح شادمانست شخص که وجود
 شر بر طرد هم جلیق و دانست فائز گردد و سحرها و سیخها است و منوسل روح مفک
 امیرالمؤمنین آتش هفت نوبت با پیشانی بخواند ای باد صبح مشکبو سوی من
 اور تو رو باشاه دین چیدد بگو با چید صفت بگو با نفس پیغمبر بگو با سید
 سرور مگو فلان سلاست میکند جان را غلامت می کند مستی نجات میکند
 فلان سلامت میکند فائز اگر همان ملقه متقدمه در پیا ل کرده و پیا ل دیگر
 در بالا این شد وصل غوره براتر پیا زنی یا خاسته کر می گذارند خزان پیا
 بالا متصاعدی شود و دست این ملقه چهار متقال یک متقال مری شود باید غنا
 و کرم بملقه نشیند و وقت فائز ماء الزاس صابون نیزاب صابون
 بکیاد تلپاب اهک را مزج نموده و قدری معرباب بر روی آن کرده اند
 آن یکشانه روز بر روی می نشیند نیزابست همان برافد که کسر کرده است
 بر آن افزوده تا بنیاد در قلباب اهک دیگر چنان کنند هم چنین تا پانزده بار
 ظرف چینی فائز که تنکس میناد در مرون سر که در ظرفی کرده که بایستی بر آن
 انداخته مرون در آن کره بایستی کرده مثل مجموعه بر آن گذاشته و اتر که داخل در آن
 مجموعه کرده تا مرون مذاب شود فائز اگر در راتر اند و شش و نوزده مینابول
 خرنهند همچو با قوت شود اگر با قوت سفید ببول شتر بخوشانند سرخ شود
 فائز که در اتمام عمل متفکد در کفرین عطر کل بعد از آنکه تکرار عمل کرده و بر تنه
 بالا تر سعی بلیغ لازم است بعد از آن که دروغن بقدر امکان بعد از
 جدا شدن معمول در داخل شپش که چو آن حبیب باشد از او کاسه گذارد و در

افتاب بهاری بگذرانند و از آن محکم کنند از موم یا لات که هوادان تصرف
 نکند که بجز بهشتی شود و بعد از تو بیت افتاب بدقت تمام ملاحظه کنید
 هرگاه این دین باقی ماند باشد و دوی انشی بگذارد که محبوب بر ما باشد
 منتهای وجه ملائمت مثل هرات افتاب تابش دارد بلا عجز تا آنکه بتدریج
 از طوبیت و طریقت و بداند که باید آنچه صاف شد بکشد و آنچه درو باشد
 بشکست جدا کند بعد از آن مشغول تو بیت شود بخوبی که کشت فائده
 شیخ جلیل شیخ محمد جعفر صغری قدس سره از یکی که از مشایخ اجازة این مختصر است
 در سفری که بجهت زیارت عسکریین و سراب مقدس بسمرقند می رفت
 با جناب ایشان سفر بودیم روزی حکایت کرد که ما در سراب مقدس می ایستادیم
 بود از اهل اینجا که هرگاه زیارت آمدی بخانه او رفتی و حق امدم انحصار بخود
 بخت زار و مریض دیدم که مشرف بموت بودند سبب ناخوشی استفسار کرد
 گفت چندی قبل از این فافله از تبر بجهت زیارت با اینجا مشرف شدند و من
 چنانچه عادت خدام این قیاب و اهل سمرقند است بملاحظه فافله رفتم که
 مشرفی بجهت خود که فافله و استاد می زاد در زیارت کرده از او منافع شوم در میان
 فافله جوانی را دیدم در زنی از باب صلاح و نیکان در نهایت صفا و طراوت
 با جامه های بنکوب خواست علی بر او دو جامه های تازه پوشید در نهایت خشوع و
 خضوع روانه روضه متبرکه شد با خود گفتم از این میتوان بسیار منافع شد پس
 دنباله او را گرفتم رفتم دیدم داخل محضر مقدس عسکریین شد و در دروازه
 ایستاده کتابی در دست دارد مشغول خواندن دعا می زنند و در غایت آنچه

ان خضوع که متضوی شود و اشک از دوشتم او بر من جاری است بنزد او اند
گوشه دای او را گرفته گفتم بخواهم بجزه نوزد بارت نامه بخوانم و دست بکس کرده و
بکدانه شریک من گذارده اشاره کردم که برو و تو را با من بجوئی بنیاشد من که چند
روز استادی میکردم بدیده ملک بن شاگردم از گرفته قدری راه رفتم و طمع مرا بر آن
داشت که با زبان خد کنم بر کشتم دهم در غایت خضوع و کبریه مشغول دعای این
دخولست باز نترسم او شده گفتم باید تو را ^{مستقیم} بارت هم پسند فعه نیز شریک من داده و اشا
کرد که من رجوع نداشتم باش برو من رفتم و با خود گفتم بنکو شکاری بدست آمده
بان مراجعت کردم در عین خضوع او را گفتم کتاب بگذار و ابلت من باید بجزه نوزد
نامه بخوانم و دای او را کشیدم ایند فعه نیز یک عدد پال بمن داده و مشغول شاد
من فعه بان طمع مرا بر معاودت اشتر مراجعت کردم و همان مطلب تکرار نمودم
ایند فعه کتاب در بغل گذارده و حضور قلب تمام شده بر من آمد من از کثرت خود
پشیمان شدم و بنزد او آمدم گفتم برگرد و بارت کن بفرست که خواهی مرا با تو کاری
نبست که بر کمان گفت مرا حال زبانی نمافد و رفت من بسیار خود را ملالت کردم
مراجعت نمودم از در خانه داخل فضا شدم سرفه تر لب لبام خانه من مجازی رخا
رو بمن ایستاده اند آنکه بر سبنا بود جوان تر بود و کانی در دست داشت بر درگاه
نهاده و بمن گفت چرا زار ما از آن ما باز داشتی کمان دانه کشیده ^{بکاه} من سوخت
و انچه نفر غایب شدند و سوزش سپهر من استند و با شک کرده بیدار و
روز مجروح شد و بندد بیج چراغان پهن شده اکنون سپهر مرا فرزند و سپهر ^{تمام}
خود را کشود بد سجود سپهر او پوسید بود و دوسره و نکذشت که انحصار

بر حکایت حاجی محمد بن الشریف حاجی جواد صباغ که از معتمد بخارا و ثقفو
 معتمد بود و در سرمن رای سرکار غیر وضو معتبر که عکرمین بنو و سرداب معتقد
 بود از جانب جعفر قلی خان خوش دشتی که کهنه و دویست ده که حقیر بزم نداشت
 بدست الله محرم با بخارا دشتی بن بارت سرمن رای فتم در اینجا بود حکایت کرد که
 سید علی نامی بود که سابق بر این از جانب دیربند احاکه سرمن رای بود و حقایق
 در ششده یکم از دویست پنج که مشرف شده بودم دیدم کف او از دشتی
 و چو که هر سری بکر بال بود مبرکف و ایشان در خست بارت و دخول و وضو
 میداد و بجهت و کف و دکان و دکان محرابی بر پای ساق هر که وجع داده بود منبر که
 بجهت دفعت دهم که داخل در وضو شوند باشند روزی بر دهن مقدس
 نشسته بود و سر نظر ملازم او هم ایستاده و چو بلند در پیش خون داده و کف
 زواری انجام داد شده بود پای هر یک را مهر میکرد و وجه را مبرکف و خست
 دخول و اد و جوانی از اینجا آمد و زن و قمره بود و از جمله اهل شرف و ناموس
 و جواهر و مال بود و دود بال داد سید علی ساق پای آن جوان را مبرکف و کف از زن
 نیز به پادشاهان پای او را مبرکف نمودم آن جوان گفت هر دفعه این زن میاید بکر بال میهد
 و این فضیلت خود نیست سید علی گفت ای امضی بید بن عصبیت و غیبت
 میکنی که ساق پای زن تو را ببنیم گفت اگر در میان این جمعیت مورد غیبت کنم غلطی کرد
 خواهم بود سید علی گفت ممکن نیست تا ساق پای او را مبرکف کنم از دخول دیگر
 آن جوان دستش را گرفت گفت اگر داری دست همین قدر دهم کافی است خواست
 کند سید علی شقی گفت ای امضی گفته من بر تو شاق و کران امد هم چنانکه زن او

دفع میکند سرخوبی بر شکم او و آنکه افتاده و جامه او پهن فتنه بداند او مکتوب
و همانان شد از پدر و ستان زن را گرفتند و است که در دو بروضه مقدس که بر پیشانی
کرد معروض کرد که اگر شباهت پسندید بر من نیز کوار است بمنزله خود معاشرت نمود
حاجی جوان گفت من در خانه بودم بعد از سه چهار ساعت گذشت بتعجیل از میخانه
من آمد که مادر سپید علی تو را میخواهد تا من نتوانم می شدم و دو سه نفر دیگر آمدند من
بتعجیل فتم مرا بیاورد و درون خانه دیدم سپید علی مانند مادر غم خورده و بر من می
غلطد و امان ندارد دل میکند و عیال و در دو واقع شده چون مراد بداند مادر
وزن و دختران و خواهرانش بر پای من افتاده عجز و زاری کرده اند که برو و اینجا را
کن و سپید علی فریاد میکند که باز الها غلط کردم و بد کردم من آمد تا منزل اینجا را
جستم از آن خواهرش خوشتر و دو عیال سپید علی گفتم من از و کن شتم تا که
ان دل شکسته من و احوالت او وقت مراجعت کرده وقت مغرب بود امدم بر وضو
عسکری بیجهت نماز مغرب عشاء دیدم مادر و زن و دختران و خواهران سپید علی
سرهای خود را برهنه کرده و کپسوها خود را بر سر میقدس ریخته و چنان بودند
شده اند و فریاد سپید علی از خوانه او بر وضو سپید من مشغول نماز شدند
بمان صدای بیخون او خانه سپید علی بلند شد و متعلقان او بخانه رفتند انشای
مرده بود از اعصاب انداخته چون کلیدها را در وضو و واقی و دان وقت در دست
من بود بیجهت مصالح غیر الاثین خواهرش کردند که تا بوقت از او در واقی گذاردند چون
صبح شود و در اینجا دفن نمایند جنازه را اینجا گذاشتند من اطراف و افران اینجا متعجب
است ملاحظه کردم که مبادا کسی بهمان شد باشد چیزی از دو وضو مفقود شود و

و دروا عقل کرده کلبه ها را برداشته و فتم و چون سخنش تمام و خد را کفتم
 شمعها را از روشن و دروا را کاشودم دیدم یک سبک سپاهی از رواق بیرون دوید
 رفت من خشمناک شد و بخدا می گفتم چرا اول شب دست دروا را زدند
 این گفتند ما غایت شخص را نمودیم و هیچ چیز در رواق نبود بجز زون شد آمدند
 و جلوه سپید علی بن ابی طالب را دیدند و او را در من گفتند دیدند کفن خالی در تابوتش هیچ
 چیز را بجانبت فاطمه را عرض کردیم که این است هر چه از اهل است فاطمه را رسول الله
 طلب العلم فریضه علی کل مسلم الا ان الله یحب بقاء العلم ففها گویند سر علم فرغ است
 از عبادات و معانی است مکملین گویند علم کلام است اهل تفسیر حدیث گویند
 علم کتاب احادیث است منصوره گویند علم سلوک است کل حزب بما لدیهم فرعون تر
 میگویم ولی فهم است و اجتناب عینیه و کفایت و توفیق طلب با استدلال تعلیم
 کشف است همین است سر از لفظ نه همین تحصیل احکام و عمل از ادله تفصیل
 چنانکه شیخ بهاء الدین عالمی این تصریح فرموده و از اینجهت است که جناب مقدس
 بنو محمد فرموده لا یفتقر العبد کل الفقه حی یفتی الناس فی ذات الله و یری للقرآن
 و جوامع کثیره ثم یقبل علی نفسه و ینکون اشد سفاهها و مؤید اینست اینند روا
 فوم چه انداز مجرد تعلیم فرغ نیست شاعر فرمود بر منب لیلی دشم زین
 پیش عری بر گذشت در راه او بخون حفت ایستاده ام حیران هنوز گشت از
 نسیم زلف او و زویر پیشان و بود بر خاله ده دلهایی از زلف او دیزان هنوز
 و زلف است جام مدعی پرازی وصل مرا پیوسته خون دل دزان از دله
 بر دامن هنوز از گلشن کویش صبا و زویر دشت چمن گشت اهو چمن بر

بر عالمی کردید مشک افشان نمودن لؤلؤها لایزاله و سرمه آورد
 اینجا را مرکی کفون خدا با آن پیر یاسنار اهلان و اب چون کرهاهای
 سکند با ما و با و بنکر از لافان دهان را بارب می بر پیری ای نهوا
 از آن لب کرمه و سر بخشی این پیر نا توان را ای مدد دکن دین فامت چیده
 و در کشم بنامت این سخن کما ز او لمر در کوی واکر لب راستار سامن کلان
 شادمانی بر آسمان رسانم کرم کشور صبا ددان قفس و لی کو باول و پیری که
 خود را تا اشتهار سامن ای عند لب با من یکدم در این قفس باش تا صد نشانت
 اینجا از کلستان سامن از سینه راه کوش عمریت می کنم طی باشد که مشرب
 اینجا راستار سامن و لمر فوج رانی شدن مان دند کانی طرح راب کشتی اند
 بجزاشکم کمر فکند کوی راب در زغم من ولی از اش چشم و سود دل فارسی را
 انش فکند معرق کورم وی راب هم زدم انش عا زاه هم طوفان باشک فی بد
 انش چهره مفصوفی راب هم زدم انش عا زاه هم طوفان باشک فی دواش
 من نه ماهی سمندر زاب چشم و سود دل چند داتش نشیمنی خدا ناکای راب
 پاره های دل داب دین غمنازی کنم پس چه سود از کوبای ل تا کنی که راب
 دست بلب صفا استن بر چشم و انش فکند بجد معرق کردی طرح راب
 و لمر ماشه ملک فضا بهم و عفا کشتو ما است لامکان تخت که وسایح حق اضرا
 اشک خوین زرد و سپهر سپی دل تو کش پناه سحر سوز جگر خنجر ما است
 کوس فراد شب واه دم صبح علم بارب بارب هتکام سحرش کوما است صلح
 با کل ظفر اشق و با هم جنک دشمن می کند و سر کچ چنبر ما است یاسنار و

و صناع کج فتاعت کجگو لعل خون جگر چه کاهی در ما است مصلحت نداشت
 و خود عز دل و جنون دلی عشق خود را صفت افش در ما است خطا زادگی را کون
 و مکان منقوی و درق ساده و نطق و جهان دفتر ما است دوستی ندی به پا
 برد و جهان را دل محشم باد که توده خاکی و فلک منظرها است خانداهی که بر او
 کند و دیوانست صوچان چنبر کیست و کی کوثر ما است بنم ما کوثر تنهایی
 ساقی غلام با ده خون دل را مایه ماسا غر ما است داغ تن که لاله و گل بود در ده
 شمع چراغ باد او عود و غزل را ما بجز هست دید و اندوه و زین محنت غم را
 ندیم ناله و زاری شب مطرب را مشکر ما است سفره دامان بود و مایه ما
 تخت جگر دل کباب نمکین و زهره این خود ما است هست این کشت و این تاج
 نیکین که سلاطین جهان را هدیه و بر در ما است ماسلمان جهانیم صفای
 حسنا الله خطه و شن انکشر ما است و لمر عریض که اندر طلب و دست
 هم بد رس هم صومعه هم می کند دیدیم با هیچ کس از دوست ندیدیم نشانی
 از هیچ کس هم جنل و نشنیدیم دو کج خرابی پس از انجای گرفتیم تنها و دل افشرد
 و تو میدرخیدیم سر سبز آفتاب نهادیم و نشنیدیم هر بر سر خود جز قصه صد پاره
 کشیدیم هر چه که آمد هر بر سر نشکستیم هر تیغ که آمد هر بر سر کشیدیم جا
 از چه هر روز هر روز بود کو فتمی از چه هر خون جگر بود کشیدیم چشم از رخ هر
 کس هر کرد و من نیستیم باز در هر کس هر که خوش کشیدیم از انچه خراشت
 او کوئی گرفتیم از انچه بجز قصه اوب بگریدیم هر لوح که در مکتب ما جلایستیم
 هر صفحه که در مدوس ما جلایستیم هر نقش بجز نقش وی نیستیم هر

این نسکر

هر چه میجوید روی دل بوییدیم جز عکس خوشنایب^۴ دلزد و دیم جز بادوی از نر
 خاطر درویدیم کر نشسته شدیم لب جوی تره خوردیم و در کمر سینه تخت جگر خوش
 مکیدیم بگند چنین چو زه مقصود سپردیم المنته الله که عطلوب سپیدیم زهر
 صحرای بود که با یاد خو شرا و بنفسته که از شن چتر این غم شنیدیم کابام و صا
 و شب هم سر آمد بر خیز صفای چه نشستی کرد سپیدیم جنتیم و جاجان بکف از هجر
 نداشت برین بدگشودیم بهر سو نگریدیم دیدیم نه پیدا از او مکان بود جز خوف
 بگمرد بگر چنین ندیدیم دیدیم جهان وادی این شد هر چیز تخلی و زهر نخل
 انا الله شنیدیم نکمتر روی الکافی است انا لعبد الله عرفی قوله نعم انما نحن
 الله من عباده العلماء و اهل بعضی العلماء من صدق فعله قوله و من لم یصدق
 ضله قوله فهو ليس بعالم و توضیح آنکه علم چه متعلق با اعتقاد باشد چه با عمل تا
 عظیم در نفس دارد چنان نوی است که باعث مشاهدی شود و جناح عروج
 بر تیره و جانین است چون باین مرتبه رسید مشاهدی کند عظمت الهی و
 صفات جمال و کمال و قدرت و اولیایم میرسد و اواتن خوف و خشتی می خوانند
 صفات میانه که از انوار بشریت است شعاع او منعکس بظاهر می شود بجهت مستقیم
 باطن ظاهر می روشن می شود هر عضو ظاهر آن پس در عملی بد هم چنین کلنج
 از خضوت مام و صفاد و ایت کبره است من علامات الفقه الحکم و الصمت شاد و اجم
 اجتناب از هر کث اعضا با چینه سزاوار نیست چون خوف فحش جدال و نزاع و ان
 صمت سکوت و غیر اینها است از سخنان لایعنه که هر مباح باشد سران این
 که بعد از شعال شعلاتش علم می نماید مکر عروج به امر قدس تهیه سفر

و آنکه موافق اند از اینجا حضرت رسول فرمود لا یستقیم ایمان عبد حتى یستقیم قلبه
 و لا یستقیم قلبه حتى یستقیم لسانه قد بینیم بدانکه علم بر دو نوع است مقصود
 فی نفسه و آن نور است که در قلب ظاهر می شود چنانچه فرموده البصیر العلم بکثرة العلم
 بل نور یقین فله الله فی قلب من یشاء و بواسطه این علم مشاهده می شود امور غایبه
 و حاصل می شود بلکه تحمل بلاها و علامت آن اعراض حقیقی است از دنیا و مافیها
 و توجه بعالی عقوب مستعد و ترک شدن پیش از فوت فرصت این علم اشرف علوم و
 مقصدا اصلی است قسم دوم آنکه مقصود از آن عمل است ظاهر یا باطن متوسل
 اول شوند انعلم بامور است که باعث قرب بعد بجناب حق می شود و از این قسم
 علم بفرع شرع هر گاه اخذ شود از معادن آنها و اما تجارله کلام و تعمق در استنباط
 فتاوی و فرع پس داخل در علم نیستند بلکه بسا باشد که مثلاً دوری از خدا شود
 و در خصی و تکلم بجهت دفع شبهه معانی است و آورد شد که اثر اکثر من نفعه
 قسم ولد اعلم باطن علم حقیقت گویند تا این علم ظاهر علم شریعت جمع مینماید و در
 علم حکمت و من یؤملح که فساد و خبر اکثر و علم بی باشد که هر شبهه یقین و ادب
 یقین سر مرتبه است علم الیقین و این تفعل تصور مطلب است چنانچه در واقع
 و یقین الامر است عین الیقین آن مشاهده کردن آن مطلب است چنانکه هست
 و حق الیقین آن فناء در حق بقاء با او است علما و شهود و احال و بنا بر آنچه مذکور
 شد علما بر سه قسمند علمای ظاهر فقط و ایشان مانند شمع چراغند و این طایفه
 کمتری شود که آن محبت و بنا خالی باشند چه ایشان ندیدند و ایشان را از خود دانسته
 اند و علمای باطن فقط و ایشان چون ستاره کاندید نور ایشان از خودشان تجاوز نمی

کند ایشانند که مسمی بیدارند و قسم هم حکما هستند مثال ایشان مثال اشیاء
 است ایشان قطب قوت خویشند نگذار چون ستاره غالب بود بر حد کمال رسید
 جناب مقدس را وی جل و عز چنانچه در تخمین طاعت و دیگر از احوال تصریفند که
 خیرت طاعت آدم بیک در تعلق روح بقالب نیز هیچ چیز با واسطه ساخت و نفعش
 من روحی جز روح مجرد بقالب خاک که دامد خانه دهد طاعتی بر وحش مبنی بر
 اصل متغیاتی بقادر دان نهایی نفس اماره دهد چون ثقیاف صفت سر و سر
 و شهوت و حسد غضب بخل حسد کبر دهان کشوده نا اوار فریز و روح ناز
 که چندین هزار قرن در دیوار دنیا اعلیٰ بن بصد هزار ناز و پرورش یافته بود و قد
 از ایشان خنده متوحش گشته قدر انفس را فهمید و وق نعمت صال داد و پاف انفس
 مفارقت و جانش مشعل شد خواست بر کرد مجانش نداندا داخل طمع او که
 دل شکست شد گفتند ما از تو غافل گشتی میخواهیم قبض بر او متوسل شد
 او که بشد گفتند برای همیشه فرستادیم دود او بدماغ اندازد عطره آدم
 افتاد مرگش دود او پیداشد بد که کشو که فضای عالم و روشنائی فانیان بدست
 الحمد لله خطاب کرد بر حاکم دایک سید از ذوق سماعان فی الجملة سکون در روح پیدا
 شد ولیکن هر وقت متذکر ارباب قرین انفس و وسعت عالم ارواح شد که خواستی
 غالب بشکند او را مانند طفلان که مشغول میکنند و با مبالغه میکنند و بهیچ
 ایشان اواسان کرانند بهشت چندان مشغول کردند تا وحشت که شود فائده نخبید
 از جنس ارواح و خلق کردند لیسکن ایشان از مظهر جمال دهد بشامد بازی مشغول
 شد ثعبان شهون بجزکت مد بسببان ساپ و قوای جوان هر کت کردند و موجب

پادشاه و معز و اسیر پادشاهش نقصان پذیرفت ابد پس طمع خریفتن افتاد و او را
 بفریب رفت چه نفریفته شد بعد از آن در پانز کمره از سر عمر خردی و آمد که خدا
 ما را عجزیم و نماند توئی ما هر فانییم میگویم کس همه توئی و از که تو برداشتی
 میگویند و از که تو عجز کردی خوار مکن بشای پرویده خود را غم خوار مکن چون
 تو ما را بر کمر نمی بیند از این تخم تو کشته این گل سرشته چون زاری دم از حد بگذشت
 خطاب معنی صامضی است انفا لود بینند رسیده پس از آن ندی بهجت فرایفت
 علیه بنی غلغله و ملک ملکوت انداخت بقا طر روی عن البنی انزل الله
 سبعین الف حجاب من نور و ظله چون روح انسانی را از عالم قرب جوارب العالیز
 بو حش ساری فالع عصری می وردند و از سبصد شصت هزار عالم ملایک
 و ملکوت گذرانند از هر عالمی بده و خلاص او را هر ام او گردند پس از عبود
 بر چندین هزار عالم مختلف و راهمند هزار حجاب نورانی و ظلماتی حاصل شد
 اگر چه از هر یک واسطه تحصیل کمالی هستند لیکن در ابتداء هر یک حجاب هستند
 از مطالعة ملکوت و مشاهده جمال حق و ذوق محاط به و شرف انوار اعلیٰ علیین
 مزب با سفل السافلین چاه طبع است مد و مدان و ندان ساری قرب چند هزار سال
 و محرمیت خلوتخانه خاص از موش کرد و مار و هر چه براندیشد از آن عالم هیچ
 بادش بنیابد و آن عالم از آن بود و با نیت از آن انسان نامیدند هلی علی
 الانسان چین من لد هر لم یکن شیا من کورا اخر من موش کاوشد و ناس خوانند
 با اباها الناس شاید از موشی باز کرد و با پام انش یاد کند و ذکر هم با پام الله اعلم
 بشن کردن اعلام هر جمیع حبال وطن من الاینها این وطن مصر و عراق شام و یمن

این وطن شهر است کور نام نیست هر که باز نکشت و در کافری ماند و کند غلّه
 الی الارض اتباع هومند مثل الکلب قصد مرچت بقا است و وصول بطن
 مقام احسا و بخار و زان و عرفان و اگر پیش کاه و وصول رسد عثمان است چون زان در
 نهد و صفت نه عالم بیان است نفس آدم پیش از انتقال ببدن چون تخم بود که استغنا
 از آن همان یک تخم بود بین طبیعت کاشنه شد تا آب ایمان و عمل صالح خود و صدق
 هفصد نفع دهد اگر نه بر و روش فدا در زمین پوشیده شود و العصر الا
 لغی خسر خال درین دنیا ابتدا که طفل بوجود آید هنوز حجب مستحکم نشده است
 نوعهاست هنوز از آن نفس باقیست در حال که از مادر جدا شد میگوید چون
 شوق غالب شد فریاد و زاری بر می آورد و مادر او را مشغول میکند تا آفرین
 کند و چون لحظه او را باز گذارند پیل او پاهند شنا کند باز بر سر که بر زانو
 شود و در شب بیشتر باشد چو در روز نظر او محسوسات می افتد و بانها
 مشغول می شود مادر او را بدینان و شب مشغول کند و تا بعد بلوغ رسیده است
 کاوا و انس گرفتن است با این عالم و فراموش کردن آن عالم و از اینجهت است که بجهت
 جوانی باندک روزن کادی پرورش باید و بمصالح خویش مقام نگاهد نمایند و
 بخار از دی بجهت که چون مانوس بعالی میگردانند آن عالم و در آن عالم
 و در آن عالم غیب شهادت پس بکمال جسمیت نزد لایرون کاروان و
 باجمعه بعد از آنکه از این عالم گرفت بعضی چنان انعام فراموش میکنند که اگر
 محضه ادق القول خیر هد که وقتی در عالم بوده قبول نمی کنند و بعضی را هنوز
 اثر آن باقی است اگر چه بعقل خود نمی دانند که وقتی در آن عالم بوده اند اما چون

مجتهدان القول خبر هداثران صدق و اثران بنسبکد که پیوندند و نظرمهم و
 کری و درست در کردن یکدگر کرده قلب بافراد و دند و بعضی چنان پوده این
 بر دارند که هه راهها و منازکی که عبور کرده مشاهده کنند نگردد در بیان فائده
 تملود و بحالینا غفلت الحزن و الاثر لا یبعدن ای لا یبعدون همچنانکه در عقد
 قدسی است فخلقت الخلق لکی اعرف تعبیر لازم میاروم شده بجهت تنبیه باینکه
 معرفت بعبادت حاصل می شود نه بحث و جدال نظر و مراد کمال معرفت است چه فحمله
 معرفت هم قبل از تعلق بقالب است پس مصداق لدینا من غیره از افره در زبان
 است بدون یادنی همان است که بود و لیکن در بین دنیا با بلیت تقیه او و
 لیکن بقدر تربیت و همد من جاء بالحسنه فله عشر مثا اله بعضی هفصد کتل
 جتنا بیت سبع سنابل و کل سنبله مائه حبه بعضی مضاعف والله مضاعف
 لمن یشاء بعضی از حساب برین امانا بوی اصاب و نجرم بغير حساب و بعضی از این
 افزون تر اعداد است لعباد الصالحین مالا یعین ان ولا اذن سمعت ولا خطر علی قلب
 بشر و بعضی بیشتر لا تقلم نفس ما اخفی لهم من شرا عین تخم روح چون دانه زرد آلو
 چون کاشند اگر چه همان دانه می رسد اما یکدانه هزار دانه می شود و شکوفه می
 دهد نافع بوی خود است سبزه که نافع چشم است شاخ و ساق که عصا و نعلیز
 و هیزم می شود و صوفه زرد آلو که جز و بدن می شود و غوره ان و خشک ان و تر
 ان هر نفع می بخشد و بدانکه معرفت بر سه قسم است عقلی و نظری و شهودی و عقل
 چنانکه عقل هر کسی حکمی کند بر صانع حق کفای بقول الله و یقرهونا الی الله الخ
 و با استدلال پی برند و عرض از تعلق روح این معرفت نیست چه این دواول

هم بود است بر یکم فالوایی و این معرفتی است که نظری است کام و مسلم را حاصل
است بلکه بهتر از این میخواهند پس تجربه را المعاینه و بسا باشد که این بنده و
کفری کشاند چنانچه عقول مختلفه و اوله عقلیه بسبب عقول متفاوت می شود و
نظری است که از عقل پس برود به این نحو که از در و توانا بیوت من بر او بهاد زاید
و تخم روح را پرورش دهد بر قانون شریعت نظریات فاق و انفعول نماید و بطریق
که از شرع رسید حکم بصانع و صفات و کمالات او کند و از هر مظهری مظهری بفرماید
و بسبب کل شیئی این برسد و با عبثه عالم ابقان نهد و کذلک نوی بر هم ملکوت
السموات و الارض را بداند و بمعنی ما را بت شأنا و بت الله معبر در کند و این
مرتبه اگر چه بسیار بلند است و مقام خواص است اما هنوز تخم انسانیت در شکوفه
است شوه که مقصود اصلی است بارینا و رده و بدجته حقیقی که برتر شود
است نه بهمان و امتزج است که بعد از در و مرتبه اول قدم بر قدم شریف نهد و
بطریقیکه از موصلا و ذوا شریعت با و شاد صاحب شریعت سلوک کند تا آنکه
و باینکه اولیقه ایام دهر که نفحات فطره و الهامات تقریبی شریعت است لایزال را
کرپوده عاشق قدم بایست نهی معشوق در اول پیش آید نکته تر بداند که نفس
ادنی و صفت نفسی نیست باقی صفات بهمان در این دو اصل قایل میکنند
ان هو و غضب است اندر خاصیت عناصر که در نفس است هو اصل و غضب
و این از خاصیت آب خاکست غضب میل به علو و رفیع است ان از هو و اتر است
و منبرها بر دو رخ این دو صفت است این دو صفت بالضرورت در نفس باید باشد
نا به و جذب منافع کند بغض دفع مضایا باید این دو را مجدداً دال نگاه داشت

و از مقام امارت بمقام مطهرت می رسد و روح شریف قطع منادله عتق و سفلی نموده
 بمحل ج علی علین قدم نهاده مستحق رجوع الی ربان گرد و با جمله نفس را دور و اند
 بیاورد و پیر هوا و غضب خنیا است و لیکن باید نفس متشنه شود و در وی این دو
 صفت را بعلو کند تا مطلوب حاصل شود چون هوا و رعبا و علو نهاده هم عشق و
 محبت گردد و چون غضب ضد علو کند هم غریب و غم و همت شود و عشق و محبت
 محبت وی بخیرت کند و بغضب هیچ مقام توقف نکند و هیچ چیز را نپسندد و
 پیش از این دعا را در لوح این والدند انداخته چون ملائکه بمقام خویش را می بود
 و بمشاهدت شمع جمال نافع و مامنا الاله مقام معلوم و جبرئیل میگفت او در وقت
 اتمه لاخرت و چون پدر روح بپاد رعنا صفت شد و در فرزند هوا و غضب
 که اول جهول و در هم غلوم است بدیدند و قابل تجاوز از مقام خود و بهاری این
 دوسرکش غلوم جهول صاحب غریب و محبت خود را پروا نه صفت بر شمع احدیت و همت
 زدند باز از احراق نکرمند و نکرم بعضی از اهل عرفان گفته اند در بیان تصفیه
 بر تائون شریف که در جنبین است جنبه روحانیت جسمانیت اینچنین اواراج میگردانند
 اعضا صفت میکند چنانچه در بعضی پیوسته است پس اگر بنمایین هر عضو
 پیوسته است پس اگر بنمایین دل و عضوی مد حاصل شد مغلوح می شود و اگر
 مد میان روح و دل حاصل شد جان دل منقطع می شود و چون نفس روح را
 رسد ممکن است که دل را صفت روح حاصل شود از شمع بصورت و ذوق و هم که
 از حصول آنها کاملی بکرم حاصل می شود نادل متعلق یا غلای شمع می شود و دل را
 شکلی است جنوبی و از جنبه است روحانیت که از عقل کویند دل را ساچمه و اما

این جنبه را ندارد و صلاح اندر صفتها و فساد در کردار است از اینجاست حاصل است که
 اگر کشوده شود عالم عینیت بیند چنانچه حواس غالب عالم شهادت را و دل را هفت
 طور است بجای هفت ظاهر اول آنها را صد گویند بجای سلام و محل و سوسنا
 من شرح الله صدره للاسلام و من شرح صدره بالكفر و یوسوس فی صدور الناس
 و دوم را قلب گویند آن جای ایمانست کتب قلوبهم الا ایمان سیم شغاف آن معدن
 مطلق محبت است قد شغفها بها جهاد من فؤادان معدن مشاهده و رؤیت ما
 کذب الفؤاد ما دای پیغم حب القلب است که محل خاصه محبت با لفرق است ششم
 سوزد است که معدن مکاشفات و معدن علوم لدنیه است و کجیننه خانه اسرار الهی
 نه ملک است مسلم نه فلك حاصل آنچه در سر سوزدای بنی آدم را او است هفتم
 محبه القلب است آن معدن تمیز و تمایزات نواز الهی است چنانچه تن با بند
 عضو سجد کند دل نیز باید با این هفت طور سجد نماید یعقوب هر دار غیر خد بر تا
 و در بخدا آورد و در دبد و طفولیت لمریض است معالجه آن لازم است و در
 تربیت معالجه آن خلاف کرده اند بعضی بتبدیل خلق و معالجه از راه عقل این
 خوبست ولیکن عمرها با بابتابد بل خلقی شود و حال اینکه عقل را بتبدیل علی است
 و رای العلیل علیل عقل که کما از همه مفاسد آگاه و بهمه مکاید شیطان دانا است
 و بعضی بتبدیل آنها از راه مجاهدات شرعی آن نیز بسیار خوبست مالم را خواهد بود
 بکرمه آن محافظت غافل شود نفس قوی را غارت کند عمری و صفی باید صرف کرد
 و چون و بد بگریارد و از صفی غافل شود بصورت اول باز کرد و اهل سلوک از
 مشایخ ابتدا بتصفیه دل گوشتند بر سر رقت اند و مت نمایند تا علی فیض حق

شود و فیض آن در محطه چشما اخلاق متبدل شود و البتہ این تبدل هم بمجاہل اعتدال
 باشد اما طریق تصفیہ دل که اول بتجربہ صوت غالب داند بترك فضول بنا و عزلت
 و قطع تعلقی از خلق الا صبیح کمالی ترك مال و فان طبع و باطن جاه و مال و ترك خان
 و مان و عیال و مد و من با این تا بمقام تفرید رسد چون از عهد این بیرون آید
 تصفیہ دل اقدام نموده بدن کرد و ام و فکر مدام تاهمه و ساوس شیطانی که بدل رسیده
 برین رود و وسا و ثا زان برخیزد و این وقت بد بدیش سلطان ذکر و تلاوت
 مستحک شود و غیر یاد حق برین رود و سر را بر آینه برود و دل بنشانند پس دل را طهارت
 حاصل شود انگاه دل بمقام طیب رسد الا بدین که الله تعالی القلوب فکر دنیا و لغت نما
 و انوقت سلطان عشق و ایت سلطنت بشهر دل فرستد شغفه شوق و نظر قشایش و شکر
 صفت را بر سر زینت و بسیار استکاه در آورد و تیغ دگر را بر آورده انرا گردن زند
 از این سیامت زدن شباطین فرا بگیرد و همه صفات مہر سر تسلیم بندگ بینند
 و بارگاه جلالت را در پیدن شوق و عشق بشعشکی فرو دابد و عقل و بوی پیری نشیند
 و لای صفت احسن دل را بدست دهد و انوقت هیچ عضو و صفتی نماند که خواص
 کند الله غالب علی امر پس دل بین اصبعین لطف تفریق در آید کاهی در ان صورت
 لطفانه کند کاهی قہرانه مخفی نماید که آنچه این عارف گفته که تبدل صفت بجای
 شرعی عمری بآید آنچه را خواص گفته از راه تصفیہ دل نیز هماخال ارد و چه حوصلہ میریزد
 ترك فضول و عزلت قطع حق از مال و عیال حق عمری بخوارند مہر مقدم او و من
 دل نمی شود مگر بعد از تبدل اخلاق بدینا و با وجوب این بعد از غفلت از مراقبت
 مجال اول و عود میکند ساغر ^۲ ایچیت بدست سر بر سر بیجا هست باید کرد

و دای نکاری هست دوزکاری بسرکوی نوزنل کوم با بسککه مرابوب
 و بداری هست سرعشوقونهان چونکنم از نطق که اشک عاش کویدکه مرابوب سرک
 هست سرخوش از صومعه فرخیزان روم در سرم چو فوسوسین و نازی
 اندران طره طراد نکیند موث و دغم هر شکش بسکه کرناری هست طازان
 چن قدس خندان نظری که مراهم نکران دل سوی کلاری هست ساغر نشد
 زاهدانه ان بزم شریف ان همه چیز جهان دیند خوباری هست لایاری
 کسی کش نیست طافت دست خود در دامنت ببندد کجا ناب و در دست پیر
 و در کمرت ببندد بزم مدعی خواهم شی را بچن کردن بدسوق جام و در دست
 دیگر دست منت نبیند لایاری در مصر خوبی و سنی از نو بیازار آمد کور
 صد هزاران یوسف از هر سو خیزد آمد مانند از شک پری اگر نظر دلبری
 ان دلربا مان در کوی خود بدیدار آمد نکمتر بعضی از غرور در بیان تخلصه و
 بر فانون شریعت کشفه روح انسانی از عالم است و بحضور غریب انحصار دارد که
 هیچ موجود ندارد قل لروح من امری و عالم عالمی است که مقدار و کثرت
 بند بود و باشد کن ظاهر شد با اینجهت عالم کو بند بی توقفت مانی و واسطه
 ماده و عالم خلق اگر چه با این اشاره کن ظاهر شد ما بواسطه مواد و امتداد با هم خلوق
 السموات والارض است با هم پس قل لروح من امری یعنی چه ماده و هوای انشا
 کن حیوة از صفت هوایی با فائده فائده بصفت قبو مهب کشته عالم ارواح مثل عالم
 ملکوت ان مصدق عالم ملک ملکوت فائده و ان ارواح و ان بروج انسانی و ان
 نبوی و سبحان الذی بید ملکوت کل شیء جز و روح انشا بماده مخلوق و ان

بصفه قومیت حضرت آدم بدین نفع است پس روح پس کمال روح در غلبه بصیرت
 ربوبیت است طریق و اوست که اول نفس با بقدر شرع محکم کرد اند تا الحاق خدا
 با استقبال ابد من تقریبی شریعتی است و عا چون طفلی را بپایند و فدا نمایند
 پس و بتصفیه دل و روح آورد پس او را از پستان مادر نبوت و دانه و لایب شرب
 داد که غذای آن عالم است تا معدله او فوت کبر و از غذاهای این عالم آن معالمان
 و مجازان هلاک نشود و لایب خرافت احکام بین الناس و جعلنا که خلافت خود
 برداشت پس باید و اول برین آمدن طفل انسان بعالیه شود و نایب است با
 نبوت سپرد و از پستان شربت شرب داد و بدینا طریقت فزشت او را قطع مالموت مادر
 اموخت تا از بند تعلقات جسم برآید و اوست تصرف هم و حیال آن و منقطع شود
 و ملک ملکوت بر او عرضه دارند در انبوت اگر اندر دبی حواس نظر کند هیچ نبیند
 مگر آثار ارباب حق در آن مشاهده کند ما را بت فی شیء الا و ایت الله معترین
 وقت روح را ایش شوق باشد تعالی ابد و روح را برینا انبیا راه دهند و گویند
 شمع است شمع خوب تو پروانه منم دل خویش غم تو است که بیکانه منم و بنجبر هر زلف
 که بر گردن تو است بر گردن بنده نه که دیوانه منم در انبوت مکالمات عاشقانه
 آغاز کند و انواع کرامات بر ظاهر و باطن پدید آید که در این مقام با این نعمت انکار
 منعم باز ماند این ان عبده است که خون صد هزار صدیق بر خاک ریخته صاحب
 اصحاب لکرهات کلام مجبور و زنده در این مقام مغرور نشود و این مقام روح را
 شرب بهشتی پدید دهند و طیفه روح آنکه در این مقام بمضمون و لیس شکر تمام دارند
 عمل نمود و از جمله اغنیاء امن و کشد و سر طلال و کوشه چادر و دنیا و اخرت بند و

اگر مقامات صد بیست هزار نقطه نباشد و عرض کنند سر زده نباشد و اگر هر
 بان خطاب سد کدای بند چه میخواهی گوید بند را خواست می باشد اینجا مقنا و مقنا
 است بنیان عاشق چون کل باید سل نکند بود چون چند دست عود هفت بر داشته
 عشق در این وقت چندان غلبات شوق و غلغله روح را بدید ^{بند} بافتن و بافتن ان فی قلی
 چون **نکته** بعضی از عرفا در بیان احتیاج بشیخ گفته که بدو وجه احتیاج بان است
 اول آنکه راه شاهر که بصورتی دلیل راه شناس می تواند رفت بانکه هر پیده
 راه بین دارد و هم قوه قدم و هم راه معین و دوم آنکه همچنانکه در راه صورت قطع
 الظرفی بسیار است هم چنین در راه حقیقت زمین للناس حبث و شوائب من الدنیا و البز
 و القضاطر المفسدة الا بهیچکونی بدرقی توان رفت سیم آنکه در این راه و لای و
 تنهات بسیار است چنانکه فلاسف بدینهاروی بویژه چند شبهات افشاند و این
 ایمان بنیاد اند و همچنین هر طبیعی مشبهه معطله و غیرهم مگر آنکه در حمایت
 و لایب مشایخ کمال سلوک کردند و بتوسط ایشان از آن دکان عبور کردیم و چهار آنکه
 در دکان از ابتلا و امتحان که در سراسر راه است فغان و فغان بسیار افند صاحب
 ضرر می باید که بلاخاف بحبل فضی و فقر کی و طبع او دفع کند و بعبادان اشارت
 لطیفه طایفه شوق و گرمی طلب را و بدید و در ذکر فغان ذکر می تنفع المؤمنین
 بچرخ و نند و در این راه علل امراض نفسانی پیدا بد و مواد فاسد غالب گردد و
 بطبیعی حاجت افند که باد و به صالحه معالجه نماید و ششم آنکه سالام در راه
 بعضی مقامات روح و حواس سد که در ایجاد روح از لباس بشریت بر تن آید و بر توی آن
 ظن و امانا و صفات در او پیدا بد و چون بهینه عمل صفات یافته است بدیاری

مجتلی کرد و در این وقت اگر تصرف و لایق شیخ کامل نباشد بهم دوازده امان و افغان
بورطه حلول و اتحاد باشد شیخ مرتبه بالا بان می نماید تا او پنج اخلاص شود و از این
هائبله میکند و هفتم آنکه سالک داد و انشاء نماید از غیب پدید آید که هر یک
اشارتی بود از غیب بنقص او و پادشاه مرتبه سالک نشان صفا و کدورت او
احوال شیطانی و نفس او همان دگر مقام عاجز که در حصر نباید مبتدیان
اشارت و وفور ندارد بان غیب اهل غیب داند پس شیخی باید تا مقام واپس
و بیان نماید تا از آن متعجب و ممانند هشتم آنکه هرگاه سالک بهر قوه قدم خوش
دود سالها مسافت به مقام داخلی نتواند که سران از روش و وضعی تر است
و بعضی مقام است که بطهران توان عبور نمود و مبتدیان بهضلع است باید از
مرغی از طهران دهد تا آنکه سالک را بداند که شود و در کتب تلقین شیخ مؤثر باشد
دشمن آنکه تحصیل مناصب ظاهر پادشاهان صورت بیجا است مگر بیسر
نکرد پس همچنین پسند مناصب حقیقی از پادشاه حقیقی مخفی نماید که اینهمه
صحیح است لیکن شیخ و مرشدی اکمل و اتم از بنی ولی امته ظاهرین نتواند بود و
و آنچه شاید و باید در کلمات ایشان حاصل است استخراج آنها از کلمات و
اشارت ایشان اصعب نیست از شناختن شیخ و فرق میان شیئا و استاد ای بسا
ایله پس آدم و وی هست مبتدیان چهاره قوه شناختن شیخ و تمیز کادب صادق
پس صادق یقینی و درست هست و توسل بر وماندن و استفاده از کلمات
او کافی است شعر ما هر که را بدیم هی جلی تم قم ما قلم ز غلام هی جلی
جلی تم قم کر نو خدا جوی بهیوده چمی پوی ما مشرف انواریم هی جلی تم

قم قم اسرار نهانی را که تبارش عین خواهی ما خزن اسراریم هی جلی قم قم با
 نافله و حدث که زن آنکه سری خواهی ما نافله سازیم هی جلی قم قم ماوند فتح شو
 از نام و نشان رسته در میگردد غاریم هی جلی قم قم با جنت باد و رخ ما را
 بنود کاری ما خالبت بداریم هی جلی قم قم ما باقی باللهم فانی ز خود خوی
 منصوب سرادیم هی جلی قم قم در طور لقای حق در برف کویان مسغری
 بداریم هی جلی قم قم ای اهل آفریده و طعنه من بر ما ماه شرابا
 هی جلی قم قم نکته ترا بعضی غادر مقامات شیخ کفره قال الله سبحانه و تعالی
 بعد از من عبادنا آتیناه دمه من عندنا و علمناه من لدنا علیها از اینجا بیج مقام رکبت
 دست می بداول عبدیت حق که در بند هیچ چیز بجز خدا نباشد تاد و هو بانی
 مانند عبد است از هر چه در بندانی بندانی دویم استحقاق قبول حقان و حق
 بواسطه آتیناه دمه من عندنا و ان بستر شود تا بکلی از حجاب بشری و روحانی
 بنیاید سیم آنکه خصوصیت ربانیت و حمت خاص آن مقام عبدیت چهارم تعلم
 علم انخصر بواسطه پیچم تعلم علم لدنی بواسطه و مراد از علم لدنی علم بذات صفات
 خصی است بواسطه و سائر و علاوه بر این پنج ارکان بهست صفت دیگر باید
 او موجود باشد ۱ آنکه بقدر حاجت آن علم شریعت با خبر باشد ۲ آنکه اعتقاد
 اهل بدعت را نداشته باشد ۳ عقل معاش ۴ سخاوت نامرید را تواند داد
 ما محتاج فایده دار ۵ شجاعت تا از ملائط خلق و زبان ایشان نپندد شد
 ۶ عفت تا محل تمکنت نشود ۷ علوهیم که بدینا و اهل دنیا التفات نکند ۸
 بعد در صورت هر چه التفات مردم بمسئراج او چه او را مضی نباشد و اگر بیخاست

دنیارو باوود و ایشار کند در جمع مال و ضیاع و عفو و نکوشتن طمع و مال پرید
 نکند ۸ شفقت بر مرد و سایر ناس باید از احوال و دنیوی مرد غافل نباشد
 ۹ علم به هر کس در بدختم زور سپردن بخاند مگر بقدر ضرورت ۱۰ عفو اگر از
 مرد هم کفو ناپسند بپند عفو را کار فرمایند و بنصیحت و شفقتانه معالجه نمایند
 ۱۱ حسن خلق و خوشخوئی ۱۲ ایشار ۱۳ کرم ۱۴ توکل ۱۵ تسلیم ۱۶ رضا بقضا
 ۱۷ وفار ۱۸ طمانند در امور ۱۹ ثبات قدم و عزیمت ۲۰ هببت مخفی نماند که
 بجز معصوم کسی چه میتواند انت که بیخ کن اولان برای او حاصل است خصوص
 مبتکر و مبتدی خود چه احتیاج بشیخ و مرشد دارد پس شیخ و مرشد را از ائمه معصومین
 گرفت نکند مگر مرد و این زیست شرط است اول قویة بضوح از جمله امور مخالف
 شرع ۲ رندان دنیای کلی ۳ تجربه قطع جمله تعلقات سببی و نسبی با حسن اوجوه
 عم اعتقاد پاک ۴ تقوی احتیاط در ولقه لباس نماند که بوسواس افتد ۵
 صبر در سخت تصوفات و امر و نهی و بخرع کاسات نامرادی ۶ مجاهدت و باطن
 رفیق و مدارا نکند الا بقدر ضرورت ۷ شجاعت مردانه بودن ۸ بدیل و باید گام
 از سر جان برخیزد ۹ فنون و جوانمردی و حق هر کسی را در جای خود بقدر وسع عمل
 آورد ۱۰ صدق علم فرا بضر سنن بقدر ضرورت ۱۱ نیاز ۱۲ اعیان و عبادت
 چه در این راه کارهای خطرناک پیش آید باید لا ایا الی خود را در اندازد و غافل
 اندیشی نکند ۱۳ ملامت فلند که صفت نه آنکه خلاف شرع کند پسندارند ملامت
 است حاشا این راه شیطانت است بلکه با بیغمی که در دین مدح و ذم و در قبول
 و نام و ننگ نباشد همه نزد او یکسان باشد بد و سی و در شمنی خدا بی غیر و گناه

نشود عاقل ۱۷ ادب ستمدار و حضو شیخ و دانه انبساط و مزاج بر خود بسته دارد

و آنچه گوید باطمینان و وفادار گوید و عذر را بطریق احسن جوید ۱۸ احسن خلوق
پوسته کشاده طبع و خوش خوئی و از تکبر و تفاخر و عجب و دعوی طلب جاه و دربار

مخالفت و

و بار خود را بر باران ننهد بلکه بارکش باشد و از نصیحت گوید نصیحتی نخواشد

و راه منازعات و معارضات و مجادلات و خصومات بسته دارد و بنظر هر من بسیار

سبام

نکر ۱۹ اسلیم بظاهر و باطن تصرفان شیخ به تقوی و اگر هزار بار خطای سگ

مطلب نیاید ست بر ندارد و قتل ما محو تجلی الهی اسوده ز حیل و جاهی

عربان لباس خود پرستی و ارستخیز کلاهیم هواره بمسند قناعت در

کشور فقر یار شاهیم داریم امید عفو هر چند مستغرق لجه گناهیم و قتل وقت

انشد که دیگر هر جوانها را کنم خرقه و سجده بدل بابت زنا کنم و از عشق که

پس پرده دل هست همان باد و چنک عیان بر سرها ازیم صوفیان را زنی صفا

چشام قدیمی بچهره شان بدو از سر و دستا کنم تا کنم نازه دیگر بشوئ منصور

فاشانا الحوزم و جلد بر او کنم و اهد چه مستگار و کجی بچهره دم من و زهر سر اسیر

پردها از روی کلاوت و اکتم و قتل ان شراب و صلستم بللی از خار بچهره مستم بللی

رستمی و لطف بقی بدم بد پر در حرم زنا رستم بللی افتادم در کند عشق یار

خوش ز بند مستم بللی پای کو یان روز شب بر بزم عشق جام می باشد

بدستم بللی شعر ضربه هام خواص حافظ کفنه ساقی حدیث سر و کل و کلاه

ی دود این بخت با ناله عساله می رود بدانکه اهل طرب و باده گشایان ساله

می بصباح بنا شنای نوشند تا معدن از مواد فاسد غسل هذ ذل

شراب

شرایط هنگام برنموب ظاهر شود و با اصطلاح ایشان این سه پیا له در ثلثه عناله
 میگویند و با اصطلاح اهل عرفان این سه پیا له عبارت از فنای آثار و صفات و ازای
 است که اول آثار خود را می شود و دوم صفات و سیم ذات که عارف بجز آثار و پند
 و همه صفات و ذات را در جنب صفات و ذات وجود حقیقی محو و منحل می پندند نیز
 بدانکه او باقی گویند و عرفان میگویند که بعد از آنکه کسی این پند دل را صفاداد و اعتبار
 را از خانه دل برین کرد و متوجه بار مطلوب شد خواه آن مطلوب معشوق باشد
 یا ولی و صاحب الامر باشد یا شیخ و مرشد ابتدا سر مطلوب در باطن جلوه می کند
 و بوی او از ان میام میرسد و بعد از آنکه تصفیل با ده شدن سر روشن تر می شود
 و ظاهر هر یک کرد و چون با ده شد سر پای مطلوب جلوه می نداد و با اصطلاح
 این طایفه اول را کل میگویند و دوم را لاله و سیم را سر چنانکه شیخ محمد داری در
 رساله خود تصریح نموده و چون این اصطلاحات دانسته شد معنی شرح می شود
 و مراد آنست که در برنم ماسخن از سر و کل و لاله میرد و سه طور مطلوب جلوه کر
 شده و این را اثر ثلثه عناله که فنای تازی صفات و ذاتی باشد چه بواسطه هر یک
 یکی از اطوار ظاهر می شود با آنکه باران در مقام طلب سر و کل و لاله اند که تمام جلوه
 مطلوب باشد و این موقوف منوط بشالته عناله است بدو نهای می شود و می
 شد که مراد از سر و کل و لاله معانی ظاهر هر یک باشد و با ساقی شکوه از خود و باران
 کند طالب سه پیا له عناله باشد معنی این باشد که ای ساقی هنود ما و باران
 حدیث سر و کل و لاله و باغ و بستان میگویم و طالب هر و کشت نهائی باشم و
 بخت این بر ثلثه عناله است که بماند پیوده که هله پنهان از نظر ما محو شود و یکی

عزیزان و صفات مطلوب شویم و از این امور و موهوش کنیم و اگر بظاهرش حمل
 شود مراد این خواهد بود که ما را هوس سپهر باغ و بوستان و مناشای کل و لاله و سحر
 بر سر افشاده و این از اثر سه پیاله صبحی است که نشاء و نشاء شراب را در ظاهر
 ساخته و نگذارند که نشاء علم شراب را سلوک راه حق و بندگی خدا را اشتغال بکند
 است و در کبر بجز تعلق مفرغی معتد به نیست بلکه باید قلب متذکر معنی باشد
 تا مملکت شود و ذکر بان کسب این قلب است بعد از آن چندان ذکر بان نیست
 اختیار و این بر مدح ذکر قلبی بیشتر و وسیع است و بعضی از عرفا و بعد از نقل بعضی
 از این اختیار شروع بطن بر علمای شریعت که تلقین ذکر خفی را تشریح گفتند کرده و گفته
 است که این از عدم اطلاع بر این خواهد است بان لحاج و بپایان ما معقول گفته است
 بجهت ذکر قلبی که در این واحاد است و سید فلک توجه به یاد خدا و عبادت و عبادت
 او و صفات کماله و گردن است این احتیاج تلقین ندارد و خود علما نیز غنی باین
 میکنند خصوص قلب در نماز و ادعیه را ذکر میکنند سخن در تلقین ذکر که خواص است
 از صورت ذکر خاصی نیست و جمیع مخصوص هر کس که ای مخصوص و از کدام طرف سینه
 بر داشتن و یکی افزود و در ذکر کسلی اینها را تشریح گوید بپایان گفته است بان
 گفته که شایع در اوله سن جایز است و مشایخ صوفیه این طریق را آداباً نقل می
 کنند پس داخل در اوله شایع سن خواهد بود علمای شریعتی گویند شایع
 در صورت عدم ظن کذب است مضمون کذب ناقلین است شواهد باین ذکر می
 بلکه فی گویند شایع در صورت نیست که ناقلین اصل سنت نباشد و بسیاری از
 مشایخ راستی بلکه کافر میدانند با جمله عجیب و نیکان راه نیست است و الله

صلوات

صلوات

غنیمت و علاج این مضطرب است ذکر و تامل الله ذکر اکثر اینها آنکه در شفا خواند قرآن رسیده
 و بهتر از آن که کلام لا اله الا الله است که مرکب از سه کلمه یعنی ما تکبیر و ثبات است باین
 سه کلمه بین بعضی صفای قلبی شود و بمضمون وعده او که هر کس در ذکر کلمات شفا
 می کند در کمتر از آن برای شریعت و ادب کرامت کفایت کند اول صدق و اذیت آورد
 طلب داعیه سلوک است از یاد کردن و استقامت از خلق قل فوالله ثم درهم فی خواصم
 بلعوث ثم توبه تضرع از محرمات و اهتمام تمام در عدم غفلت از ذکر بکنش بعضی
 دوام ذکر و فکر و دوام وضو و طهارت جامه از نجاسات مطاوع و محرمات شرعیه
 از او بشود و بخواند و از عوینده آنکه هیچ نشیند دست است بر بالای آنچه بدست
 چپ سان دست است را بدرد و دل حاضر دارد و چشم بر هم نهاده بنظم تمام
 شروع در ذکر کند و اکثر ابتدا بدین کلام لا اله الا الله کند بهتر است و کیفیت از این
 گفته اند لا اله الا الله از ناف بر آورد و بر پستان راست برود و از اینجا لا اله الا الله
 را بر پستان چپ برده بر گرداند بر پستان راست بشمارد یکصد بار حرکت نمائند هر
 که در دل نظر کند و چیزی را که بیند که بان پیوند دارد و او را در نظر آورد و دل با
 مبداء داده بولایت ولی متوسل شدن استمداد کند و بنی لا اله الا الله پیوند باطل کند
 که هیچ چیز میخواهم و هیچ مطلوب ندارم پس بند بر محبت اینچنین باطل می شود لا اله الا الله
 مقام محبت او میگرد و مداومت نمودن بر این توفیق بتدریج دل را از همه
 مألوفات فارغ میگرداند و مراغه دل خویش و پیوسته دل خویش را بدین شیخ دارد
 از آن مدد طلبیده اول سالک بواسطه صبح متوجه حضر شوند که از آن عالم
 غیب است ظهور نمودن شیخ از عالم شهوات است و توفیق بدین شیخ است و دست
 میداد

و پیوسته همت شیخ را دلیل و بد و قشقرقش شناسد چون خوق باغی پی پیداید
در حال پناه شیخ آورد و در راه اندرون از دل شیخ مد طلبید آرد و ام سکون
نماید بر قد و ضرورت سخن نکوید آتو که اعراض بر خدای جمیع و از آن هیچیز
ترک اعراضان بر شیخ نامرد و دشیخی نشود که دیگر معقول هیچ شیخی نکرد ۱۲
تغلبیل طعام نه بقدر بکه ضعف آورد بلکه بقدر بکه همیشه سبک باشد
و طعام را باد که حضور دل خورد و لغه را که کویک بر دارد و خورد بخابد و از قدر
حاجت را باد و نمخورد و چون از منزل بیرون رود نگاه با طراف و جوانب نکند و مخفی
نماند که در هر مظهر مذکور شد که مراد از شیخ بکار اتمه باشد خوبست الا ناله
حافظ چیست این سقف بلند ساده بسیار نقش و بن معانی عاقل و حیا
اکاه نیست همانا مراد از این سقف نفس طایفه انسانیت بلندکار چون از عالم
امراست سادگی بجهت بساطت آن و نقشی بجهت غرض عالم افانست با مظهر جمیع
اسما و صفات است و بضاد و شش پدم که ملائک در میخانه زدند کل دم
بهر شدند بر پیمان زدند بدانکه با صطلح اهل میخانه را بر سر چنار طلاق کنند
اول عالم فیض نور مطلق و جامعیت اسما و صفات که می معرفت از اینجا فاضلی شود
دویم مقام عشق و محبت که باده و الهی و شوق از اینجا می رسد سیم نفس عارف که مجمع
انوار معرفت و مملو از باده محبت است معارف است که دید ملائک در عالم فیض
و انوار کشودند باده مقام عشق و کل دم را سرشته پیمان ساختند و از آن میبکند
بر گردند و پیمان از خم خوانه ساختند غرض پیمانشانست که قابل فیض و
محبت است با معارف است که دید ملائک از میخانه که متوسل بادم شدند شراب

محبت سپیده نفس انسانی نوشیدند با معنی نکه و بدم ملائکات منوسل بمحبت که
 نفس لطیفه انسانی است شدند سپیده و کل آدم ساختند با معنی نکه و بدم ^{نظمیم}
 و تکریم بعالی نفس انسانی آمد و طهنت آدم و ساخته و بدن او را پر و آخته نفس لطیفه
 را بان مرثیه نمودند و ایضا بر دو بختانه عشق ای ملک تسبیح کوی کاند را ^{صفت} آتجا
 آدم مخمّر می کنند چون بدر بختانه عشق که عالم جمع و نور و فضل است با عالم محبت
 و عشق رسیده داخل شود و تسبیح و تن بهر خدای کن بگو سجانان لا علم الا ما علما
 چه اینجا مقام انسانست که بخت انسان داد را اینجا مخمّر می کند و ملک را اینجا راه
 بهشت با ملایک تسبیح سجده است یعنی چون با اینجا آمد سجده کن که اینجا جای تحمّل نیست
 آدم است و تو ما موری که بجهت آدم سجده کنی فائز به بکرم حق و اوستاد
 و با قدر بر کند مسای آن در مادر کرم را بکبرم با مروز مخلوط داخل فرج کند یعنی نیک
 و مادر را برین دو قدری مروز و بعد از آن بر زرد تا تمام شود و باید از نصف
 فرج نکند و در این بقا باشد صلح و محکم کند فایده را بکند و در دایره صلح
 لوله انبوق را باد هن فایده محکم و افس برافزود و بملاطفت افس کند تا نه ساعت با آن
 بیشتر ثلثان مقطر می شود و بعد از آن مقطر را در دوی لنگشت گذاشته و بقطر
 کند از این ظاهر است که فایده فرج است این مقطر را ثبات عروس خلی نام دارد بشو
 که مقصود آن در نظایر آن مذکور شد فائز به بکرم و مبارکه نور شصت شش مرتبه
 در وقت خواب منشا حصول سیر و در عالم رؤیای شود بجز با و الله العالم قطع بیکانه
 که در کون و سوره و جهاد طبایع چه پنج حس ششادگان متابعند مراد اگر
 هفت و هفت سوی هشت جنت است در هر سپهر یک نوع می رسد غیر از اینها

عن الله فانه اكبر بنفسه الى محضه ومحسن فرشته حين المسافر للسلامة وحيث اتجهتم
 ساعدتكم سلامة وبرعاكم الرحمن من كل جانب مفوضا عليكم ما قصدتم من الحق
 بفتح سلمكم في قنوت الاسالب وقلنا لو ابنا نظوى لمحدث الذي جرى فلا يمنع
 الواشي بذلك ولا أدى نقالوا بنا حتى نعود الى ارضا وحق كان لو لم يتغير من
 اليوم تاريخ المودة بيننا عفا الله عن ذلك العتاب الذي جرى قبل وقد طال من
 القيل والقال بيننا وماذا الا الشرح الالبقصر متى يجمع الايام يفتي بدينكم ويصفو
 لنا من عيشنا ما نكدره قبل دنياك ميدان وانت بطهمها كره واسبنا القضا صا
 ابوا الاستحقاق قبلنا وليلة لودق من حرها وسنا كان في حرها النيران تشعل
 احاطوا بالعسكر السابق ولجب ما قبل الاستحاج فان لم يطل من كان المحظوم طاعنه شاملة
 لا يمنع الحجب منها ولا الكل طافوا علينا وحر الشف يفتحننا حتى اذا فقتلنا صراها
 اكلوا المتبقي شكوت وما الشكوى تثنى بعادة ولكن يقبض الكاس عند امتلا
 ولما ما القيت من الدنيا واعجبها اني بما انا بان تحسب بنسب الهل المؤمنين
 لو عشت الف عام في سجدة لربي شكر الفضل يوم لم يقض بالثام والعام الف شهر
 والشهر الف يوم واليوم الف حين والمحب الف عام وجدت مكتوبا في خزائنه هذا
 من آل قوام عهدتهم في خفض عيش عن ما لم يخطر صاحب بهم نائبات الدهر
 فانقلبوا الى القبور فلا يعرفهم ولا اثر قبل على الحاجات فقال فقال مفاعلهما
 في الكلام لم يستند اليه شكوت الى الدنيا وقلت الى من اكا بدو رقمة لمن عجلي
 اكل شريف من علي جدوده حرام عليه لودق غير محلل فقال نعم يا ابن الحسين واما
 لسم عنادي حين طلقني على شعري منوبك من المؤمنين كما ذكر في جهنة في البكة

هفتین بجهت و شصت خل لزمان بنام و بنیادین ازل زمان مفرق الاعباب
 قبل الحی برعلا بادی لدین تقدسوا و لا انا هم و ضوا بالعبث بالدون فاستغنی الله
 عن دها الملوك كما استغنی الملوك بدنیاهم عن الدین ابقی ما من اشتهت علی
 الیاس القلوب وضان به الصد الرحب و اوطان المکاره و اطمائن و درود
 فی مکانها الخبوب و درون انکشاف لضر و جهال و اعنی بجهت لا ریب انک
 علی قوط منقوش من به الالهف استجب فکل الحادثات من تنامت ^{وصول} نمو
 بهامج و مزب لطیف زاکر قد بدت منکم امور ماعهدناها و طهرتم الی المنز
 طریقا ما سلکناها ثم بیننا اشیا کما قد طریناها و عرضتم باقوال و ما یجمل معنا
 و تختم باضال و حستم ثماها و کرجائت لنا عنکم حکایات ردودناها و اشتهارد
 و اشتهاد ابناءها و قلنا ما را بنهاها دعواتک لافالات و ایاک و ایاها فلا و الله
 بحسن بین الناس فکرها و مرانها سورة السلوان منکم و در سنناها و ما زلتم بنا
 حی ^{حیة} جزا و فعلناها فزجل تطلب السعی الیکم قد قطعناها و عین تمقون تراکم
 قد غرضناها و نفس کلما اشتافت للمقابلة فزجرناها و کانت بیننا طرف وها
 نحن سددناها فلو انکم جنات عدن ما دخلناها تاوانی ج زانی مکه کس لند
 و ای شتاه ندارد چون من طر سها ندارد یک تنه پس صد هزار کشور جازا
 و لبر من حلیت سیاه ندارد یکسلم از یکدگر که پای جنوم سلسله دین بیشتر نگاه
 ندارد ما کجا و جانی بزم و صالت دانکه کداسبتی شاه ندارد بپیر پائی نکر
 که خوشتر و برین دونظرش قدر کاه ندارد تاوک سلطان چاد بالشر علیت نیست
 ضروری اگر کلاه ندارد دون حضورتون درست ندانند در هرمت جز شکسته

... سرخی ... سرخواری بند بجز در هفت پناه ندارد کردن تاراج بفر
 جو رنگوبان محکمه عشق را خواهد داد و لبر کبست کاندازم نظره دل را ندارد
 با چه من در غم خواطر ابرار ندارد دست کونترنگم از تو را دارد و پنهان پای کلچر خبر از
 سر نشنخدا ندارد با قدرت فاخته شیفند از سر نکوبد بار خست بلبیل شبدا سر
 کلزار ندارد چاه هاروت چه چاه زینت سحر ترا بدگ دوش سخاوت چه تلف بهشت ندانند
 مادر ندارد بجملی نیست چه من کر چه نداری بکسر موی که صد صید کمر فغانند و با غنچه
 بسته کرم نم اندازم فغان از اوارث با سهند چه کند پای که رفتان ندارد خود تاج
 پهای بیغافل و ساند با صبا نیز بجلوت که او بار ندارد حکایت دست از کمر
 و در و بست و بیست نردن کاشان محصل از تحصیل ازان درم سپید فقیری مطالبه دیوان
 و جسد بولانی می نمود و نشد می کرد و ان پیاده عجز الحاحی نبود که ندادم چند روزی
 مرا مهلت ده تا خدا چاره بسیار دوازده من شوم کن امانت کون گفت اگر جدن کار سازد رسول الله
 از وی شود با شرم از سر و نفع کند با کار سازی تو را بکنند و از ان سپید ضامنی گرفتند
 گفت هرگاه فرم اول طلوع افتاب جدا ندی بخاست بجای تو خواهم ریخت بگو
 بجدت هر کاری می تواند بکند چون شب شد از خازن پیام حاضر رفت که بخوابد بجهت
 بول کردن بر لبایم رفت و بر تار یکی پابر ناودان گذاشته ناودان بپشت ناودان نیز
 بپشت ناودان نیز ناودان چاه بیست غلایه بود سرنگون بان چاه افشاد و دران شب
 کسی از احوال او مطلع نشد چون روز شد او را یافتند که سراف ناخواله او ناف و رجا
 فرودفته و اینقدر نجاست بجای او فرودفته که شکم او درم کرده شرم داشت و شراب
 ازان سپید پیچاده مینداغ شد حکایت یکی از نشانات نقل کرد که چند کدو کاشا

مری بود اما محمد علی نام باشد صنف عطار و متوجه امور دیوانی ایشان و غفلت
کرد که دیگری هیچ وجه اجناس عطاری خرید و فروش نکند شخص سید فخری بقدر
بکسر سرشیم تحصیل کرده و این را به شخصی فروخت از نظر ظاهر مطلع شد در بازار با
برخورد و دشنام بسیاری با و داد و چند سبلی برد و زدن پیچاده روانه
شد گفت جدم سبزی تو را بدیدم از نظر آنکه این داشتند عرضی شد ملازم خود
گفت آتشید را بر کمر دارند و چند پشت کمری داشتند باورده و گفت برو و جدت
را بگو گفت مرا هیچ و ناورد و دوند بکمر از نظر آنکه در شب کنفهای او در
آمد و روز دوم و دم شد بد کمره ماده بکنفهای او ریخت و روز چهارم از
مجموع گوشنهای او را تراشید بخوبی که سرهای کنف و پیر و نمد و روز هفتم
بر بال علی مکرید و افتاد و افتاد تا راجع خواهی معاشران بکناری از این مبان
برایم مباد محبت که شود که دست نیبدم خبر میدهند از آنکه ترک تو بکنم
بن در باد کلانک جیب خرقه میداد چه خوش بخله زلف تو دکنند فنادم
من چه در شش دام هزار دانه بریدم بد ز کلین خست چه خاها که خلبند بن
زد و در فرقت چه بجهها که کشیدم طبع بیکوت بباغ خلند ندارم بشکنج دام تو
بباغ کاه سدره کن بدم یکی بکام دل و درج باسخی نکشوی شبت از رز و شبان
هزار طعنه شنیدم بجز هوای کفر از بت پری نشاندن بدام شد بقیض من از هزار
بریدم تو که ز دیدن من بقلب بگو بیک منت بدیدم و ز بلبان بیکاد بدید
اگر نکشتن ناراج هست کلام تو حاصل منش فدای تو کردم که کشتن بچام بدیدم شعر
کر پیر شادی نبرد واه بستر منزل ما شکر الله که ندارد کله از غم دل ما دل بطوفان

بپرسیم و این دجله که هست باید بداند از بحث چون ساحل ما و ده نان برده
 ده بی ژ و مفصل در ترسم ای نامة بمنزل نبی عمل ما و از سر پشیمان نگشت
 که باز نکشاید بجز از دوستی مشکل ما هیچ بخنی نشانندم و بخوردیم خوردید
 جز نداشت چه توان بود و دیگر حاصل ما هر هان بجز آن ما بکند شنید چرا بکن
 بست ده ناله دل غافل ما خود بتلواج ملاصق نیستند که وراثت بچو افشاندن
 جان در قدم فانی ما حدیث با بهام سئل عن الذکر عن علی ؑ فقال الذکر یزید
 و الاسلام بین سبعین و الین بین فرضین قبل ان معانان ذکر العبد لله بکون
 له بین ذکرین له من الله الاول ذکر له بالتوفیق للذکر قبل الذکر و الثاني ذکر له بالغفر
 له بعد الذکر و الاسلام بکون مسبوقا بالسبع الخوف للكفاد حتى يملوا ثم بالسبع
 الخوف للمرتد بن حی لم یزید و الذکر بین فرض و الذکر بین فرض التوبة بعد
 الذکر استنبأ قال فی المدارک فی مسئلة ذیل الحدیث فی يوم النحر ما وجوب سجدة
 النحر فهو قول علمائنا اجمع و اکثر العامة ثم نقل بعد مطر قبله قول المحقق و کذا
 لو ذبحته بقیة ذی الحجة جاز و قال مقتضى هذه العبارة جواز ذبحه بقیة ذی الحجة
 لاختیار او بر صبح النسخ فی الصباح فقال ان الحدیث الوجب بوجوب ذبحه بخر طول ذی
 الحجة و يوم النحر افضل القول و بخود ذک صرح ابن ادریس السمری و حکى هذا القول
 عن محمد بن المصباح و نهابة الشيخ والغنية لابن هزم و ظاهر الحديث و حکى عن الغنية انه
 الاجماع علیه عندنا مقتضى ذل العجب من صاحب المدارک و حیث بقول و هو قول
 علمائنا اجمع و هذا العجب من ادعائه اجماع القدر ما علی امره خلاف کثیر لان للاجماع
 معانی یجتمع بعضها مع الخلاف و مع ذلک یعلم اصطلاح کثیر منهم فی الاجماع صریحا

سرسله که جناب فاضل احمد قوی یکی از فضلا و محققان است که از جمله بلوک
 قریه است نوشته بسم الله الرحمن الرحیم من غایبانده مایل از کوه خوشم ^{میش} نظر بچال
 از آن خوشم هر چند بدیدم دید نظاره جمال با کمال و آن نهال بلوک فضل و ^{فضل}
 نمود ما و اوصاف پسندیدن و اخلاق چیدان ایشان را از شجاعان مان و لب غنض
 او ان بعضی مجو ^{مجو} چنانچه استماع نموده و مشتاق و معقل ایشان گشته ^{میش}
 بچال و از روی سال و شرفه اتصال اشتغال دارد ما چون نمی بینم بدان از روی
 دل دارد نواری در وی که مایه ایست از فریب محبت و از در جرم ایشان و تلامذ ^{میش}
 اینها را بر همه القواعد مرال بیت سواره بنیاد این پیاده گاهی که در اینصوب
 با صواب توقف است اما در هر چه که در شناسایی و روابطها یکی را منظور
 داشت بمقتضا اولاد را شهادت قتلک با بانه اگر عمل فرمایند ثمرة دنیا و آخرت ^{میش}
 یافت و چیزها خواهد ساخت هر چند که در مصطفی ممکن دارد بوی زمین
 سوخته خرمن دارد هر که به کلمه و شفته ای است شاگرد من است خوف از من ^{میش}
 بر صمیم منبر منض ما اثر مستور بماند که موضع شریف جاسب بطریق دار المؤمنین قم
 حاما الله عن الغماضات والافات والنداهم از اراضی طیبه اما کن مشرف است و مردم اینجا
 از من مان بعثت لی بو مناهند اشبعه ابی عثیم و صاحب بمانند و فضل ^{میش}
 فاضله نسبتا است اما دیت و دیارات بدینا و او داسان از جمله آنست که فرمود که فانی
 ال محمد بحمد الله فرجه ظهور میکنند و از ده کس از آنست که فخر رخد من ^{میش}
 خواهند بود و دیگر قطب الصلحی بنج جعد آن از آن ولایت پاکیزه بودند و فنی ^{میش}
 کمره بر آمد روی بمشرف کمره احرام بارت ^{میش} و قبله هفتم امام ضامن مفض ^{میش}

الطاعة واجبة طاعة سلام الله عليه يستمر فریاد برآورده که التماس علیکم و التمس
 جواب سلام داده و فرموده که علیک السلام خدام و سادات غفیرت را بیخ از اوصاف
 کردند و بعد از آنکه حضرت شیخ بدین اشعارش نشان رسیده معلوم گشت که آنجا
 از برای شیخ بوده و شیخ در زمان سلطان سنجی ماضی که از سالین سلجوقی^{بوده}
 و بجهت پورده و پورم محرم کاشی که بهتر از چینی بهتر از تبت داده اند و نمائی اتحاد
 بنویس مرصوعی مزان مجید که بران کتابت شده و تبت هند انکاشی جاسبی
 بوده و نویسد اشعار واحدیت عبدالعزیز بن ابی نصر مرقی بوده در تاریخ جنمائت
 بوده و انهارا بر شان لوک سوار کرده از معراج این است که انهابی ارض بجوالی مشهد
 مقدس آمد بودند و کودی فرمودند نیک صبا می جوهر پیر کو دلند کسی همراه تو
 انهارا برداشته پیش پیدان نقیبا سپید محمد موسوی بردند و او بکار نشانند و او
 شیخ جعد از آن تاریخ خادم و مجاور و صاحب اختیاران استانه بوده اند در زمان
 سلطان حسین بایقرا شاه جمجاه رضوان بارکان سلطان شاه انا و الله برهانها
 در پیش شخص الدین و در پیش بچی شصت سال در آن استانه مقدس شرف روز
 مشغول بوده و شبها سران استان نهاده خدمت میکردند و خانه زن و فرزند
 سپید و نیک بود و پیش بچی دبالای سران حضرت در خانه است موجود و از ان
 نسل نماند و در برادر و در طرفی ناشر یک دو فرسخ است مقبوه و تختی و کتبت بجهت
 مدفن خود ساختند و در آن مدفن بودند و بقعه کاروانسرای و استیاد و عمارات عالی
 در تبت و تبت را نشانده و بجهت رعایت دلب گسائی و انستارند اخبار فرمود
 انجامه مودند و دیگر صلح و انقباض از موضع جاسب پاد بر خواسته خصوصاً شیخ علی

جاسی که در موضع جمع کلام تم مد نفیست و از جمله علما اجماعی و صلح بوده و دیگر ^{للم}
 طریقت ^{طریقت} سالک شیخ نظامی است که سید بوده و اشعش سید الباس بن الباس مشهور است
 چنانچه خود گفته در خط نظامی از یو کام پینی عدد هزار بک نام الباس کالف
 بری نامش هم بود نداشت کاش دیگر بهر ما بهد چه ذکر کوه در بحر کج کیم
 و لدن نهستان شهرم حش شیخ و افطاب و ناد بوده سلاطین زمان و انجمن
 سرها غایت بر اسمان سید چنانچه خود صبر ما بهد یکستم بوشش همین زبان پاک
 چه بد نام اسمان بر خواست از جای در عتبه فقر و دوشی سلاطین زمان و لوباب
 حکم و فرمان پوسه عجل از متش نشانند چنانچه خود در مناجات و توحید میگوید
 چون بهمد جولان تو بد در کس فرم از بر تو صد بار درم فرستای من خواستم
 توامدای چون که برود که تو کشتم پی را چنانچه سید نیست ستم کبر و دیگر حالات
 سلج نسبت است در عصر سلطان طغرل بن ارسلان بویه و در شهر و شهرهای
 ظاهر و در بلد کجی مطا اهل عالم است کلمات شیخ را اعجاز است انشاء الله تعالی بعضی دیگر
 نوشته خواهد شد بتعاضد من ستاده می شود و دیگر آنکه جالب اتفاق بحضرت
 امام ضامن امام رضا علیه السلام انشاء الله و تمام شد مکتوب حضرت افادت و ^{صیت} فنا
 پناه حقایق و معارف کاه اعلم علما عفا عن امدتی ^ع فائد کاند اسماء المحسنی خلیص
 مختلفه بنفعل بها الشبان اذا استعملت کل علی الوجه المقرر و یكون لها ابدان منها
 ان تاخذ کل مرتب من اسمک ثما اوله و لیس لکرت لما خود و در تذکره ما بهد و دعاها
 او بهد و حرفت هجاها او بهد و حرفت عداها بهد حد المتکرر ثم بعد عوی بالبحر
 التدا و مثال حاجنک مثل الحمد تاخذ المحب المحلم و المعطی الدلیل و تذکره ما بهد

[illegible]

الذكر

با وهاب باولی باجوارصل علی محمد و آل محمد و افضل کذا و کذا و لا خطا لهما
بالجی الحجة فی کل شیء و فی الوهاب الجود العطية لكل شیء و فی الولی القيام بكل
و لتکن حاجتک مأم بالک حاله الذکر قدم ايام دعائک ذکر کی نمر عاک لکن
فاستجلب و وعدک فصدقه نصیحه بدانکه یکی از اسماء عطیه الهی بهیضا و نعماء
است و مقتضای ظهور آن وجود مدنی است پس بنیاید منجب عاصی ما بود
و نا امید باشد پدیدر و ما در ما کسی بود که بعد از و سوسه شیطان تصفا
کردند و این صفات را بشان بیا میراث رسیده و این دو نفر اول عصا بودند و
لیکن پدر ما نادم و پشیمان فطرت آدم بر تو غالب است الا سمیت شیطان در تو
لا هست و از زمره و شار کهم فی الاموال و الا و لا و خواهی بوسی الاعیان قال ابرهیم
فی المطالب لیل و کانت مطبوعة و وقت الملقوم و قلت یا رب اعصم من حق الاعصیان
مختلف من لیت یا ابرهیم الحکم فی العصاة و کل عباد لی المؤمنین یطلبون لک
فاذا عصمتهم فعل من تفضل لمن اغفر قبل و منه اخذ الخیام اباد خرابان زنی خود
ما است خون و دوزخ را تو بدرد کردن ما است کوم نکتیم کما و رحمت که کند از آن
و رحمت از کنه که من ما است قال بعض الحكماء اقول الناس بالهوان المحدث لمن لا یفهم
الی حدیثه من کلامهم صدیق من صدقک لا من صدقک و اخوک من غدرک
من کلام بعض العلماء و لا المدارة طرف من الخیون لا تقبل قوله قال صدق بهیضا
صدق الخیون و ان جهنم الیمن من عادی من و نذر هبت هبته من عادی
مثله ندیم صدیق الولد عم الولد صفاة الوجه بدق حاضر علامة الکذاب قوله
لغير مستحلف غیر مالک ما و فاک و شر ما و قبه فون الحاحه غیر من طلبها من غیر

لا من عدلک

الها

اصحاب غضب الجاهل في قوله وغضب لعاقل في فعله ارفع حواس من غلبت من غير حاجه
 اليك في تاريخ ابن العساكر ان شخصا من اصحاب بعض الصالحين قال راس في النوم
 بعد موته فقلت ما فعل بك قال وتفتي بين يدي فقلت يا فلان انك بما خفرت اليك
 فقلت صالح علي قال لا قلت يا خالوص عبيدتي قال لا قلت بكذا وكذا قال لا كل هذا
 لا اغفر لك بها فقلت له في هذا قال انك كرهين تمسحي في دروب بعد ان توجدها ثم
 صغبره قد اضعفها البرد وهي تتردى الى اصول الجدار من شدته الشلج والبرد فاختار
 رحمة لها فادخلتها في فم كان عليها فتدفق بها من البرد فقلت نعم قال برحمتك اللطيف
 الهرة رجلك وقريب بابك يا اخي وبعضنا موثقين في احوالنا فاضل ملا محمد
 باقر المجلسي رحمه الله حقه حكايه كرمه فاضل من كور با ملا صالح ما زنديقي
 معاهد نمودند كه هربا براسايق برديكري وفات رسد وعالم منام اند بكري
 واز اخي بر او كند شنه اعلام نمائيد ملا محمد باقر رحمه الله صالح وفات نمود بعد از يك
 شبى و داد در واقعته بد اول سوال نمود كه با وجود معاهده چرا انحال خود را در
 منام نهموك گفتند وحشت كردن ادى مر بود كه ميسر نبود و حال في الجملة انسر و
 مزاجي حاصل شد بعد از ان سوال نمود از اخي بر او كند شنه بود گفت مراد و مقنا
 خطاب الهى باز داشتند خطاب سبده چه او در عرض كردم الهى تو دانا ترى بين ما از
 من نقاد حسان خواستند عرض كردم خود را بد نصيف ^{بالصبر} كيا احاديث لغيا
 صرف كردم و در جمع احاديث تفسير انها كتابها نوشته ام خطاب سبده است است
 ليكن انها از مصدر با شما سلاطين نمود و از توصيف انها و تعريف مردم انها را
 منبرج ميسر و بشك و از نصا انها ديكر ميشدى همان تعريف توصيف خوش بود

ذلك ذلك ذر

سالکین اگر نواست عرض کردیم اوقات خسته را مامت مجمع مردم برائت حاصلون
 صورت کردیم خطاب سید بلی از کثرت واجتماع ماموین سرشت شک و از قنات نهاد لکیر
 و هم چنین عملی ما دانشاید همچین آنچه گفته بنقصان مرد و شد تا هله اعمال
 من از درجه قبول ساق و از خود ما بوس خطاب سید که باب عمل مقبول نزد ما
 داری روزی تنها بسکی از کوچهای اصفهان میکند شلی و ابتدای وقت بر تو در
 مرفت بر اصفهان در دست اشقی از آن کوچه و طفل کوچکی دنبال او میدید برادر دود
 نودید گفت ای مادر من بر میخواهم تو بجهت رضای ما برادر با نطفه ادی از او شو
 کردی ما تو را بهمان عمل بخشیدیم و از نزدیم منقولست که مسخره و فرعون که در جمیع
 احوال خود را بصورت موسی غوث و مردم را خند است که چون فرعون با قوم خود غرق شد
 و او بسلامت رفت موسی او را دید که خدا با هم از زمین او را و بودند اما که ای
 موسی خود را چون شبیه بتوی نمود عیب بود که مشابه تو را که دوستی چونند شما
 داریم که بعضی هم ازین بخی الملیل من البلبا اذاکان البلبا من الطبیب و تیل
 الاستیناس بالناس علانة الافلاک عن معرفت از من کان قلبه غیبا بد کر اهل شو
 عن الخلاق فضل عن مؤافقهم و تیل لایبغی للعاقلة ان یطاع طاعة غیره و طاعة نفسه
 علیه منفعه و تیل التبریز بعد ثلث تجدید للصیبه و التبریز بعد ثلث استخفاف
 بالمودة و صیبه حسنتر و صیبه اینه اینه ما بین دو کجه فافانک الهابا بینه فاد
 فارقت العسل الذی منه درجت و الموضع الذی منه خرجت الی فکره که تو کی نفرین
 و فرین لولا الفیه کوفی لزوجات من یکمن الی عبد الواعفی عنی خصاله اعشاک کوف
 لک شرف و ذکر الاولی و الثانیة حسن الصحیة بالقناعة و جلیل المعاشرة بالسمع

الطاعة الشاكلة والابنة المتفقد لموضع عبته انفع فلا يقع غيره منك على فتح واستكر
 ولا يتم انفع منك بما خبثا واعلى ان احسن الكمال الودعة وان اطيب الخيرة الماء
 والعامت والسادس لحفظ الماد والوعاية لمحت في عباله واعلى ان اصل الاحتفاظ
 بالمان حسن التقدير والوعاية لمحت في العبال حسن المندير والاشابة والاشابة للتما
 لوقت طعامه والهد عند مناهة حرارة المجموع مالهية وتنقصر النوم مغضبة ولما
 والعاشرة لا تقضى لميسر ولا تقصو له امر فانك ان فشيت سره لم تاتي عنده وان
 عصبك امره او عرت صدره وذاد فيها بعضهم لمحادثة عشر ثمانية عشر لانه الوجه
 وحسن الكلام قال دون بهان ودوصلت بسند بهان اهل لك سخن وليد زو في
 عيب مردم دامودن عيب خود داميرم نمودنت قال عيب بلغنا ان بابن عيب
 مثل الجوع فقال له ارضي فقال لا اريد ذلك لكن اخبرني عن بوم قال هم ثلثة
 اصناف عندنا صنف منهم معصومون مثلك سخن في راحة منهم ليسا نعلمهم وصنف
 اخر الذين هم في ابدنهم بامثلة الكوة في ابدن صبيانكم تلتقمهم كيف شئنا فقلوا
 انفسهم سخن في راحة منهم ايضا وصنف ثالث هم اسد الاصناف عندنا تقبل الى
 احد هم في ابدنهم نافي فقتلوا فيمكن منهم فقتلوا في راحة منهم بفرع الى الاستغفار
 والقبول فيفسد عليهم كل شئ فقلنا هم ثم يعود اليه فقولوا انهم اسد منهم بل ذلك من
 حاجتنا فسخ منهم فقلنا فاما ان اعلم ان جميع خبرات الدنيا والاخرة جمعت في كل واحد
 هي النعم انظر الى القران ما علق عليها من جزر ثواب اضافت اليها من سعادة وكرام
 دينوية واخرية الا في الاوائل لثناء عليها قال الله سبحانه ولن نصبرنا ونقفوا ان ذلك
 من عزم الامور لم يحفظ والحراية من الاعمال والمأو من قال الله تعالى ولن نصبرنا

وتنفوا الاضدادكم كبدهم شيئا ثم النابذة النصر قال الله نعم ان الله مع الذين اتقوا
 ع الجاه من النار قال الله سبحانه ثم نخي الذين اتقوا ه الخاود في الجنة قال الله نعم
 اعتد للمتقين ع الجاه من الشدايد والوزق الحلال قال الله نعم ومن يتق الله يجعل له
 مخرجا ويرزقه من حيث لا يحتسب ٧ اصالح العمل قال عز شانه بايها الذين امنوا اتقوا
 الله وقولوا قولا سديا يصلح لكم اعمالكم ام غفرنا لذنوبك قال الله نعم ويغفر لكم ذنوبكم
 ٨ محبة الله نعم قال الله نعم ان الله يحب المتقين ٩ قبول الاعمال قال الله نعم بما يتقبل
 الله من المتقين ١٠ الاكرام والاعزاز قال الله نعم ان اكرمكم عند الله اتقكم ١١ البشارة
 عند الموت قال الله نعم ان الذين اسوا وكانوا يتقون لهم البشري في الجنة والذرية
 ولاجل اجتماعها تلك المصالح قال الله سبحانه ولما قضيت الدين واتوا الكتاب من
 ان اتقوا الله قبلكم واما اكرمتم فلو كنت كما يار شامي عادل ويزيد كرم وكرام متادي وخدم من امو
 تقصير كرمي وروزي وراغب كفت وديشوكه مر عجبين ونهري جاهلي تاذر
 دنيما جوي نهبت جهل ان لا محالة محل دنيا وخطا استكركم واهن عرض مدت بختك
 ان من يزودك دنيا نادان واهق وجاهلي اكرم يزودك ويكفوق جنانك كاردشن
 پس اوان زودك داند قال بعض العارفين غمرة التجريد سرعة العود الى الوطن الا
 ونجيب الاتصال بالعالم القديس وهو الذي عناء سبيل المرسلين بقوله حب الوطن
 من الايمان وقد وقع في التزهل الاطمي الاشارة بقوله بايتها النفس الطمسة رجع الى
 ديك راضية ورضية فادخل في عبادي اذ دخل جنتي فاباك بها السالك ان تقهر من
 الوطن دمشق وبغداد وغيرهما من البلاد فان ذلك من الدنيا وقد قال النبي
 جود العين من مساواة القلب مساواة القلب من جبال الدنيا وجبال الدنيا راس

خطبة لله عددنا لله ابن وطن مصر وعراق وشام بنبت ابن وطن شريفة
كانت انام بنبت وقال الله عز من قائل انما اخرجكم من هذه القرية الظالمين اهلها يعني
بالقرية المملوكات المملوكات والرسمات المملوكات المملوكات فان وصلت الى مملوكات
فطوبى لك ثم طوبى لك اني اعد لك الاجل في اثناء الطريق فقد وقع اجرنا على الله
كما قال عز شانده ومن يخرج من بينه محاجرا الى الله ورسوله ثم يدرك الموت فقد وقع
اجره على الله واعلم ايها السالك كما ان الحاسة تجلبد به اذا صادت مؤثرا يريد مثلا
فهو محروم من اجتهاد الاشعة الفاضلة من الشمس ككاتب الجبهة اذا كانت مؤثرا
بالهوى اتباع الشهوات والاختلاط باهل الدنيا والافتقار معهم في كد واداءهم في
محرمة من ادراك الانوار القدسية محجوبة عن ذوق اللذات الانسية وما احسن ما قبل
اسير لذة من مائدة وكرهه تورا جهدها استكدر ملك جباهها بنبت ثم
ان الحواس الباطنية الرومانية اقوى ادراكا من الحواس الظاهرة الجسمانية فان تلك
ناظرة بلا حجاب متكشفة من وراء النقاب غير ان ادراك هذه مشروطة بتعمق اليقين
وايمانه وادراك تلك مشروطة بتخريب اليقين واقتفاء كمال المولوى صحاب
حسن ومعونته صحاب محسن تخريب بدن فائدته قال نصير الدين المحقق الطوسي
من اقوى الاستبابة للرزق اقامة الصلوات الخضوع والخشوع وقراءة سورة
الواقعة خصوصا بالليل ووقت العشاء وقراءة سورة بروج الملك قت الصبح بها
يزيد في الرزق فان تقول كل يوم بعد انشقاق الفجر الوقت للصلوة مائة مرة سبحان
الله العظيم استغفر الله واوبى اليه وان تقول لا اله الا الله الملك الحق المبين كل
يوم صباحا ومساءما مائة مرة ان تقول بعد صلوة الفجر كل يوم الحمد لله وسبحان

الله ولا اله الا الله والله اكبر ثلاثا وثلاثين والله اكبر اربعاً وثلاثين وبعد صلواتنا
 ايضاً ونستغفر الله سبعين مرة بعد صلاة الظهر تكثير من قول لا حول ولا قوة الا بالله
 العلي العظيم فاقول قال الغزالي الغزير بين الرجاء والامتنان الرجاء يكون على
 مخالفتي لمتني فمن ذنب واجتهد وجمع بيد رايم يقول رجوان يحصل منه مائة فقير
 من ذلك منه رجاء والامتنان ذرعاً ولا يعمل يوماً من هذا نام فاجاء وقت الحشا
 يقول رجوان يحصل له مائة فقير فيقول هذه الامنية التي لا اصل لها فقبل ونعم ما قبل
 الا برب الاغني والعمى والخال وبال ولولد كد والا فارب عقارب ايها المربض
 سئل بعض لواعظ في المنبر كيف شعر على بالسائل مع كونه مستغفراً في الاقبال
 بكليته على الله فاشد بسقى يشرب لانه يسكر من الشكر ولا ياهو عن اجاس
 الخاءه سكره حتى يحكم من فعل الصلوة فهذا افضل الناس اقول قد شعر على
 بالسائل ولم يشعر بالسهم الذي اخرج من رجله المباركة في الصلوة كما اضرب من الجمع
 والاله الشديدي ذلك اجل الاول كان من متعلقات القصور ومن طاعة من توجبه
 اليه الصلوة فاقباله اليه لا ينافي اقباله بكل ما يتعلق به بخلاف الثاني فانه من
 متعلقات بدنه الشريف وقد غفل عنه بالمره ويمكن ان يكون ذلك لاجل الخلط
 المحاللات فاقول انما ارجع الشريف فيحقد عليك لا الذي فيجري عليك بل انكه
 حكماً كنهه انك علامت حسن خلقه جهل است اول ما من مان دكر ان يكون خفا
 فاكبرن ٢ ودر نفس خود انصاف دارن ٣ عيب كشتا ناجتن ٤ چون ار كشتي نوزد
 وجود ايدل زنا و ايل بنوكو كرهن ٥ عدد ركاه را يذ برفتن ٦ حاجت محنا جان را
 بر آوردن ٧ رنج مره مان كشتدن ٨ عيب نفس خود ديدن ٩ با خلق دروي

ناده داشتن آبا مرده مان سخن گفتن **وین** معایب السفر بیعت مفاخره الانا
 من مالفرو مقدار نر من لا بشاکله والخاطرة بما یملککم و الخافرة عادت فی ماکله
 مناه و مجاهدة الحمر و البرد بنفست احسان لال المکار فی الملاح و السعی کل یوم فی
 منزل جدید قال بعض حکماء ^{لا تقصد} حتی تقصد فان احدثت کنت اعز مفا و لا تنطق حتی
 لتنطق فان استنطقت کنت اعلا **مکارا** **وین** الجاهل من لاجاهل له بتدبر امره من
 لا مضین له بدفع عنه قال الشاعر و لا یلبث الجاهل ان ینهضوا اذا الجاهل ما لیسعز
 یجول حکما بر مکان بالبادیه و جل له عیال و خیمه و کان له حمار ینقلون علیه الماء
 و یحمل علیهم بخار تهم و دیک یو فی للصلاة و کل یوم یجربهم فجاو فی لیلته فقلنا فخذ
 دیکم فخر نوال الذبک و کان الرجل صالحا فطال عسی ان یكون خیرا ثم جاءه شب فخرق
 بطن الحمار فطال الرجل عسی ان یكون خیرا ثم اصبحوا ذان یوم فنظروا فاذ بسی کل من کان
 حولهم و قتل بعضهم و ذبوا سالیین و انما اخذوا اولئک بما کان عندهم من احوال
 الکلاب لیمیز الدیکه فاذ فی قیل فی وجهه ثیمه البراکه بذلک الاسلام بعد هم خا
 لکم خاتم تحت فصد من السم بمصل الفصد عند الشائد الفصد فیکر یورد علی فصد
 ابن عبد الملاح ایام امارته و کان عنده عبد الملك فخر اذا حضر السم یصبح و یخرج جنبا
 ففعل ذلک اشاهام الضن یخالف فی اهل معلسم فاجاب و کان لغنه فارسته
 بل انک شری دارم در دین نیکین زهری است که در شداید بر مک و با نیجه بر من بضم
 هم مصی شد و نسل او بر مکینه و در تانچ قدیمی که در سنه با فصد کسری نالیف
 شد بود که در شهر بلخ بنو چهر هیکلی بنا کرده بودند بنام فرحجه معانضه کعبه و او
 نیز سکه می نامید چون فرح بن افسرستی شهو کرده اند و افسر خان کرده اند و بر افسر

و جان فراق بجا می پاشد بندگان می پاشند

او را بر مکه گفتند که یعنی ای مکه و نوبت به پادشاه ایشان بخالد رسید جدی
 و با پنجاه و دو بار مال بفتح بهم می گفتند حکما پیش کویند بعضی از ملوک مصر و
 قزاقان اتحاد و قبیله بنام نهاد و بودند از آن می گفتند و مقر کرده بودند هر که از
 اجتماع ببرد کند و از آنجا بماند کند محبت و موضع و هر که نکرده باشد بماند است و او
 کشتی و لیکن دو حاجت او را بر آوردی بشرطی که اند و حاجت خواهر سلطان
 و بخاک و قتل نباشد و من می مردمی که از راه اهل فرقیه با که از دکان از آنجا
 گذشته و چون نشیند بود همان نکرده هر ارباب و اگر نشیند ملک بردند ملک
 او را عتاب که بر جواب او که جاهل بودم و اگر میدانستم هزار رکعت نماز میکرد
 و آمد اینجا که در فضل حاجت تو باشم ملک گفت تا ندانم و حاجت بخواد غیر
 نجات و مملکت که کشتی هستی پس که از اینجا راست نظر کرد و امر را شفیع
 کرد و توضیح کرد سود بخشید چون ما بوس شد گفت که هزار دینار به من دهی اینست
 که بجهت اولادم بفرستم همان ملک گفتند هزار دینار و این حاضر کرد و وجه تسلیم او
 شد و با فرقیه رفت گفت و هم آنکه هر یک از سلطان و بعضی از سواران
 بر نیکی سوار و مبارز و یکی منوچه و دیگری شمشیر ابتدا از ملک که شملت
 طوایف تغیر کرد و بعضی گفت چه میگوید همگی گفتند باید بفرستی و سوار
 را از دست نبرد و حکم مقر جاری کرد پس مال از سر بر برداشت گفت که از دست تو
 زدن باش که از دینار دوس بر فضای ملک که سر او زده بود و دافنا
 و بهوش شد چون بهوش آمد گفت که این زن خفیه بود با منوچه با
 شد بدکان و گفت هر چه ملک بعد از این ملاحظه فرماید خواهد شد گفت

والله که اگر این سبک بوده من از منوس خواهم مرد پس و کرد بحران عمران که او
افده بود و نیکوئی اولاد و نوا حرام زادگان چگوندد بد بد که این مرد نماز کرد
والله که من بددم نماز کرد بهشتی که هیچکس این بنکونی نماز نکرده پس او را
و ها کرد و سر نمود که عمران را ضرب کردند فاندی در نماز پنج بلدان مذکور است
که زرافه جوانی است که در حبشی باشد از ناکه حبشیه و کاو و خشی وضع
هم میرسد یعنی ناکه وضع و کاو جمع شدند از متولد می شود سر و مثل شتر
و شاخ و شاخ کاو و دندانهای چون دندانهای کاو و پوستان مثل پوست
پلنگ و قوایم او مثل قوایم شتر و سم او چون سم کاو و دم او چون دم اهو و کرد و او
بنا بلند و دستهای او بنا بلند و پاهای آن بنا گونا گونا گوست از بقا
شتر کاو پلنگ گویند قال جالبوس از بخون خضصا با مو و عشره و الالون
و غلغل الشعر و فطس الانف غلغل الشفة و شفق البدن الکعب تن الزحف و کثر

الطرب فله العقل و کل بعضه فی حرم بهام باکاون ثم العذ از الطفره و لا یری نخی
مضمو ما و الغم لا ید و حواله فاندی سبامقر یلقی کانت مدینه بدنها و بین
صنعا و الخیبر ثلثه ايام بناها سباین شحبت بعرب فخطان کانت مدینه
حبشیه کثیره أهل حبشیه هوا و عن بئالماء کثیره لا شجار و نذ الثمار ما کان يوجد
بهذا باب لا بوضی لا شی من الهوام کالجند و العقرب نحوهما خز بها السبل و هو لا
اخر عنه سبانه فارسلنا علیهم سبل العرم و فقرنا بها حتی ضرب بهم المثل الشهور
فیوفی نفر قوا الیک سبایا و کان امها المنقر فون عشره طوایف عظیمه ستمهم من بنا
ای اخذ و اجانب الیهم و حواله هم کندن و الا شعرون و الا زود و مذبح و امان و

بعضا ناهم

وارتفعت اموالهم واصلوا الثامان هم عامرة وخزام ونعم وغشا وكانت هذه
 الواقعة قبل مجيء عيسى **فائدة** سرلند بجزيرة في بحر همدان بقصو بلاد الصبر
 قال محمد بن زكريا بن ثمانون من ثمانينها انواع العطر والعود والندرجيل وادنة السد
 وانواع البواقيت ومعدن الذهب لفضة ومغاسل اللؤلؤ واكثر اهلها الجوس
 بها المسلمون اثم ودوابها في غاية الحسن يوجد منها نوع كبش لها عشرة قرون فاما
 في كتاب التاريخ ان الكلب **الكلب** الذي ورد في الاخبار منسوب الى السلطنة وهي
 كانت مدينة عظمها بارض اليمن وقال صاحب التاريخ وهو صنف في سنة خمس
 فذكر ان اثارها اقيمت الى الان كلاب صومري بقدها الذي باب بنات نوع كلب
 هو اخبث انواع الكلاب **الكلب** الذي في بلاد الهند الذي يذبحه بالفارس
 سلكه **فائدة** ضغابله باليمن احسن مدنها بناء واحصاها هواة واعذبها ماء
 والطبها تربة وقلها امرضا بناها صفا بن ازال بن عابر بن شاذل قال عمران بن ابي
 الحارث ليمر بارض اليمن ببلد الكبر من ضغلو هو بلد بخط الاستواء تنقارب ساعاته
 ليلها ساعاتها نهارها ولا اهلها شئانان وصيفان وفيها جبل اشب هو جبل علي
 واسماء يجري من كل جانب فيعقد جمل قبل ان يصل الى الارض هو اشب الميا
 الذي يحمل الى سائر البلاد وبها الجنة التي اقيم اصحابها البصر منها مصيبي هي
 على اربع فرائخ مشعاء **فائدة** حمرة ارض اليمن ينسب اليها النجاشي
 وهي كرمهم جدا من كرام انواع الفرس باليمن بلاد واسعة من عمان الى بخران وبها
 والاحقاف لان تلال من ارميل بين عدن وحضرموت وكانت مساكن عاد وفيها
 العلس وهو نوع من الخنثى حيتان منه كمام لا يوجد الا باليمن هو طعام اهل ضغلا

وكلامه فوث لا تبذل من العيوب ما ستره علام الغيوب ليس من عادة الكرام سرهم
الغيوب يسد من اللثام بقدر اصله من الكرم ذاك من عن الجاهل فقد اسعته
جوابا واجتهاد عفا بالاعمال صون اعراضك ليس من الثبات ما لا يزدريه
منه العطاء ولا يعيب عليك العلماء قال بعض المراءوع الى غيبين فحجبتهما
السار عن اليناود منك والنعم من فادتك فليس لك منهم مال ولا يحصل
فائدة منك لك حال ولا جمال ولا يندفع عيالكهم منك مال ولا كلال واعلم ان اخوان الجهر
اعداء السر في الغوك تملقوك واذا غيب عنهم سلقوك من انك منهم كان عليك
وقبها واذا خرج منك كان عليك خطيبا اهل نفاق وتهذر لجهار رجل وغيبته
لا تغتر باجتماعهم عليك فاعرضهم العلم والكمال والحال بل الجاه والمال وان يتخذوا
سلما لا يغادروهم ومارا في انفسهم واوردتهم ان قصرت في عرض من اعراضهم كانوا
اشد لعوان عليك يرون زودهم اليك حقا واجبا اليك يتوقعون مثلك ان
تبذل عرضك فدينتك لهم فتعادي عدوهم وتضر من بينهم وعليك لهم وتنهض
لهم سعيها وتكون لهم تابعا خبسا بعد ان كنت متبوعا ورئسا ولد لك قبل
اعتراف العامة فخر نامة وهو كلام حق لا نازي الى المدح في زماننا كما هم في
دائم ونحن حق لانهم منتهى قبلة من يتردد اليه فكانه بهك تحفلة يدور بها
مختلفة اليه الادوار حق يتكلف برزق له على الاوار ثم المدد من السكين او
الضرب فلان العجز عن القيام بذلك من ماله لا يزال يتردد الى الجواب المتأخر
ويقاس لك دأبه الذي لم يقاس الذي لم يقاس اليه حتى يكتبك بعد الاوار التام على
بعض جوده الحب سلا حرام ثم يفتح في تحصيله انفسه على الاصحاب التوزيع على الكل

ان سوي بينهم مقدر المبرزين ونسبوه الى الحق الجاهل والغصون ذوات المنا
 والقصور عن القيام في مقادير الحقوق بالعدل وان تفاوت بينهم سلطانتها
 بالسجود وثاروا عليه يؤدان الاسد الاسلاف لا يزال في مقاساتهم في لادها
 ومظالمها باخذ في العقبى والعجب من ذلك كله والشد الجدل عن فيما
 يفعل من يد لوجه الله ويذبح شرع رسول الله تأمك من الله والقيام بكفاية
 العلم ولولم يكن حكمة للشيطان وسخره لاخوان الزمان يعلم ان فساد الزمان لا سبيل
 الاكثر امثال اولئك الاشخاص في هذا الاوان في انهم لا تواتر في بعض اخوانه
 عليك بتقوى الله في السر والعلانية واخبار الكمال مخلوق ولو اشاء اليك احتمال الاز
 من كان من خلق الله ولو تمتك امنت فلا تقابل الشائهم بكلمة واحدة واذا غضبت
 فاباك والكلام ولكن بخول من مكانك ونشأ على غير من غضبك غبطك عليك
 بالفكر لا حزنك فيك واباك والمخلو من التوكل على الله في جميع امورك وكن واقفا
 بهي مما نك عليك الشكر لمن نعم عليك اباك والضحك فانه مهيب القلوب كلها
 اياك وناخذ الصلوات عن اول وقتها ولو كان شغل ابي ولا تترك الصلوة شغلا
 عليك ولو هو ما واحد واذا فرغت من الصلوة فصل التواضع عليك بالمال والزم
 في طلب العلم منذ كان واباك ومنازعة من تفرغ عليه الوديل من ما يعطى بالقبول
 اباك ان تظفر النظر في الذي تقرأ لهيلة واحدة واجعل لك دامن القرآن وان تمكنت
 من حفظه فاحفظه بل الحفظ ما استطعت اجتهد ان يكون كل يوم خيرا من ضايه
 ولو قبلك اباك ان تتمع بمئة احد من خلق الله فانها نعمة لا تحصى لا تنقطع عن
 ان يابل واباك ان تخارث احد في غير العلم واباك وكثرة الكلام ونقل كلام احد

عليك يا مولاي بنق كل يوم بخمسة عشر مرة اللهم اغفر للمؤمنين والمؤمنات المسلم
 والمستسلمين فان فيها ثوابا جزيلا ولا تنزل الاستغفار عقب العصور سبعا وسبعين مرة
 اكثر من غيرها انا انزلناه وقل هو الله احد قل بعض الحكماء اذا اردت ان تصيب
 عيشك فاوض من الناس ان يقولوا انك مجنون بدل مؤلمهم انك عاقل فقل
 ان لو يكن ما زيد فارد ما يكون **حكاية** منقولست نكسائي که در باهم مختصر
 علم و در کاری بفقر فافه میکردانیدم و هر پاد که صبح می مید من در اع
 طلب که در پوشیدن مید رسه شافتم و در دهکن در من مید بقالی فضا بود و هر
 روز از من سوال می نمود که ای هرزه گر بکهای وی ترک این شغل بجا حاصل کن
 و یکسوی برو که قوت لایموشنازان پیدا شود در این اثناء روزی بام من خطا کرد
 که هنوز وقت آن نشده که این کاغذ پاره ما ولد و حفزه دینی ابان دان بنگد ناسبر
 شود و من از سرزنش او متقاعد می شدم و بجنبت صبر می نمودم قادر و فون علم
 بدرجه قصوی رسیدم اما از پریشانی بمرثیه بودم که قدرت بجای نداشتیم
 نیز هاست بود که کاه کاه مر بجا نیک و روی از خانه را دم دهم بر سر کوچه
 بنا نهاده که راه نماند نموده و سوار معبرانان میسر نبود گفتم من زود این راه
 حواله شد هست چرا این کوشاک ساختی گفت هرگاه هودج تو خواهد از اینجا
 بگذرد بفرما این کوشاک را خراب کنند و من باین طعنه صبر می نمودم و روی
 بر در خانه نمودار شده بودم ناگاه ملازم امیر بصرو آمد که امیر را اجابت کن گفتیم
 او را بام چه جوع است و من با پنجا میجاس تو ایتم ملازم و شب بعد از ساعتی
 بدلت باز کشته جانم بقی و هر شب شغال طلا پیش من گذاشت گفت ای پاد را پوش و

نزد ابر حاضر شوم بموجب نهاده عمل نموده چون نظر ابر بر من افتاد گفت خلیفه
فرمود که بجزیره تعلیم فرزندان و این مامون تو را بعبادت بیدار باید داشت و رها
دور استعداده ده دیدم و دانستم چون بخدمت خلیفه رسیدم گفت تا این
و مامون را نزد من آوردند و در وقت شروع در تعلیم آنها لطیفه ها را نشاناد
کردند و در راز و رچندان را نشاناد جمع کردم که هرگز تصوان نکرده بودم و هر
ده هزار دینار بجزیره و خطبه من مقرر کردند چون نیک گذشت و روزه هرین گفت
اراده دارم که این مامون بمنزله و خطبه بنکوان افتاده و در آن روز چندان
را نشاناد کردم و مرا احوال غیر محصو حاصل شد هرین نیز انعامی تمام در حق من
نمود گفت هر روزی در آنجا خواه گفت آن دولت ابر مرا در زوئی بمنانده میخوانم
رخصت فرمائی بصره و رفتن باشم و گشت احوشان خویش را بده و انعام خلیفه
در حق من مشاهده نمایند و مرا بجهت تمام هرین بعد از رخصت حکمی بولی بصره
نوشت که او با جمیع اعیان را استقبال نمایند و محفله و نویت با اعیان شاه بپایند
و سلام من بپایند چون بصره رسیدم و اهل بصره در رکاب من بسوی خانه خود رفت
و در هودجی نشاندند و از دستم چون بانگوشت هبابه رسید هودج میزدند
امر کردم تا گوشت را خراب کردند و بعد از آن بقال با تخمه بیدیدن من باجی
آمد چون نظر من بر او افتاد گفتم آنها الشیخ دیدند که از آن کاغذ پاره ها چه رختی سبز
شد و چه شرف بار داد من بقال زبان با اعتدال گوشت میچرخ خود معطر کردند
حکایتی رای جل جلاله یکی علی قزاقال را من صاحب لقب و مال خر و دخت خاله
پایان در حدیثی باشد که هرگاه سز نفر سوار مکی شوند اول ایشان مله

کتابخانه عمومی و کتابخانه مرکزی و مراکز تخصصی

۱۰ اراکو و اعجاز ولت طبعه

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ

مکر
انکار اول
از عقیدت
شود

و انحصار با اول محل شک است قال بعض المحققین يجوز من التجهيز الواجب
 التذکر الانظار و الصدقة ولا يخفى ما فيه فان الانظار ليس بواجب بل الواجب
 احدا الامرین و الصدقة افضل من لفدين سؤال نذر جمال ان تصرف اجرة
 حمله الخاس في يوم الفلاحة في الفقراء و اجرة حمله بحد في المسجد مثل فاستأ
 واحد منها و هو حمل الجميع فالاجرة تصرف في اهلها و اعطاه المستاجر اجرة الواحد
 و غنائی وقت کلم تمام باه و فغان گذشت چون بگذرد خزان که بهارم
 چنان گذشت و لکن هر چه در کار زاری عشاق که بستی بکعبه نبسته
 که همان دم فشکستی فاشک بداند که از علوم معتبره هندیان و جوکبان علم هم
 است که از عالم انفس بنویسند در میان علماء اسلام و ایرانیان متداول نیست
 و صاحب نقایس الفنون در کتاب اشاریه بلی بیان کرده و یکی از علمای
 که بعنوان سیاحت به هند فتنه شمه از آن را فرا گرفته و اهل هند را جوکبان
 اعتناء تمام باین علم است بنای بی احکام برانهای میهند و یکی از بهرین کتب
 کتاب مختصر در بیان ان علم ساخته و پرداخته و بعضی از انها از بفارسی نقل
 نموده اند چون اطلاق بر آن فواید بسیار است مختصرا از او را اینجا نقل میکنم
 بدانکه چون بعضی چنین میگویند که شهرت در انصا هند که از کامر خوانند
 و در افشهر ساحون و هینا باشند و ایشان را زبان هندی و یکی خوانند و در
 مسکن زن جاد و علم که از کاما مانده و بعضی کامر و خوانند مردم اهل این
 را علم سحر و هم موند و گویند ساحران و وهینا هم هند را می بینند و
 خدمت میکنند پس از استادان شهر شصت و چهار زن کرده اند که ایشان

ساحران جهانند و همه جهان بگردند و خود را بصورت دیگر بگردانند چنان دانند
 که ایشان در هوا روند همچنانکه روحانان و ایشان این کتاب وضع کرده اند
 بزبان مستطک و جمله علم و هم تا اثرات دل و علم دم و صورهای و حای که بوهتم تعالو
 دارد و این کتاب یاد کردند و این کتاب کام و پچاسنکا یا یجن سنکا نام کردند
 و در میان ایشان کتابی شریفتر از آن نیست هر که این کتاب یاد کرد و از این کتاب
 دارند و بغایت عالم شمرند و او را خدمت کنند پس از آن بان هندی پیاد
 گردانیدند و در پنج کتاب و ملخص این کتاب اینست بدان اسعد الله که هرگاه
 از سوراخ بینی راست براید چنان گویند که این دم از انقباض اید هرگاه از سوراخ
 بینی چپ براید گویند این دم از ماهی اید این دم سوراخ بینی باقیات ماه منسوب
 وقت باشد که دم از راست و وقت باشد که دم از چپ و دو وقت باشد که از
 هر دو بیرون آید برابر و وقت باشد که دم بیرون نیاید و این بحر بهر باید نگاه داشت
 تا دم در توان یافت معلوم کرد و باید که پیوسته دم خود را بیند که از کدام
 جانب اید اکثر سوراخی چند دم میرود و باید دانست که این دم بر ساعات شبانه
 روزی میرود چنانکه هر ساعت از سوئی میرود چنانکه هر ساعت هفتصد و بیست و
 شبانه روزی بیست و یکبار و ششصد و بیست و یکبار باشد که زیاده باشد و
 باشد که کمتر و نیز گویند که دم پنج است چهار خاکی و مادی و ابی و اقی و یکدم
 آسمانی زیاده می آید اول دم خاکی است این دم سوی زمین رود تا در ده انگشت
 برسد و در ده انگشت دو است و دوم دم ابی است این سوی زمین رود تا در ده انگشت
 برسد سیم دم هوایی است و آن برابر رود و در ده انگشت سید است چهار دم اقی است

سوی بالا رود تا چنانکه گشت برسد و گزرد و در ناکش سبز است پنجم دم اسمانی است
و او بسوی دین رود و در ناکش بسپید مایل رود و هر یکی اجداد کان حکمی است
که بجای یکا مخود گفتند و اینچنان دست است است بس قلوب است و در هر چه
از جانب چپ است و برابر روی این تعلق چپ باشد دارد و چون معرفت م معلوم
گشت بعد از آن بگوئیم که هر شغل اگر دم وقت دم نکو باشد و کدام بد بود و از برابر
بیخ فصل ترتیب ده اند **فصل اول** در عزیمت کارها فصل دوم در پیچ
کسی سؤال کند فصل سوم در ضمیر گفتن فصل چهارم در شناختن ملک فصل پنجم
در معرفت م فصل اول در عزیمت کارها اگر عزم سفر ناری بنکر اگر از جانب چپ آید
در حال روان شو هیچ توقف مکن که خیز خوبی باری باری چپ پیش باید نهاد که بنکو
باشد اگر پیش پادشاهی یا زرد پک بزرگی خواهی شد نام آن بزرگ شمار کن اگر مرث نام
خلاف آید از بدو است باید و اگر چند مرتب بزرگی برای حاجت یا مصلحتی دم از جانب
راست باید و اگر دم از جانب چپ باشد هیچ نباید گفت اگر دم مصاف بر آمد باشد
و باد و کس خصومت خواهند کرد اگر دم راست باید هیچ توقف نباید کرد و پیش از آنکه
خضم بر او حمل کند حمله باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ می آید توقف
باید کرد و پیش از آنکه خضم بر او حمل باید کرد بهر حال آن شکسته شود و اگر دم چپ
آید توقف باید کرد تا خضم حمله کند تا باروغالب گردد و اگر راست است و برده خواهد
زد دم از جانب راست باید اگر چپ باشد و آن کند و اگر تشریف جام خواهد
پوشید ز رینه خواهد بست مچپ باید اع کرم ستور و غل بستن باطن
چیدن و رفتن پیش پادشاهان و معالجه کردن و کمر شدن طلب کردن و فزونی

ساختن و حجامت و کشا و زنگار دم راست باید در عقد سر و سیم چپ باید اگر
 صحبت خواهد دم راست باید اگر عارض تن و باغ خواهد دم چپ باید و اگر در
 و امیر و در دم راست باید اگر باز نکاتی خواهد دم چپ خواهد که باید اگر کسی
 منبر سدا زخم پا از ساختن پا از ظاهر دم راست باید بر این وقت نزدیک و در
 و هیچ نتواند کرد با مدد از جامه خواب بر خیزد و اگر دم راست رود پای راست نخستین
 بر زمین باید نهاد و الله اعلم اگر کار و شغلی خواهد کرد اگر در روز شنبه یا سه شنبه
 بود یا دین بر دم راست باید کرد اگر یکشنبه و شنبه یا یکشنبه یا دوشنبه
 یعنی باید تا آن کار بر آید و اگر دم شوریده باشد هیچ کار نباید کرد اگر یکسوی
 پایش بر یکی رود یا بجانب سوی راست باید کرد که هیچ دم نزود و اگر هر دو دم یکشبه
 در بر رود و آنکی او در و اگر بداند که کدام می رود یکشبهانه و در فرزند قوی
 حال باید و اگر چپ و نوبت دو و یعنی چهار ساعت و عقب بکشد بگوید و باید
 باشد اگر چهار نوبت رود سادی و شریف باید اگر هفت نوبت رود شاد
 باید و اگر یکشبهانه و در میان خودشان خود شود اگر دم راست و نوبت و
 در پنج دوستی باشد و اگر چهار نوبت رود دشمنی پیدا شود و او را بهانه رسد
 اگر هفت نوبت رود از آن او را بخشنده و اگر ششانه و اگر در او جانش نزده
 اند باشد و اگر بجانب شمال مشرق خواهد رفت دم راست باید اگر بجانب جنوب
 و مغرب خواهد رفت دم چپ باید تا مگر حاصل شود ان شاء الله تعالی فضل و مہم
 در سوال بیاید و گوید که بجناب محرم یا بفرمودم اگر دم چپ باشد کور و آینه شود
 که بنکواست اگر هزاری بچید باشد و گویند که یکشبهانه اگر چپ رود که فتح

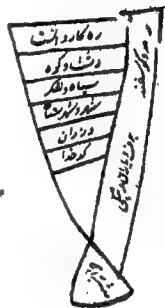
شود و اگر دم راست بود فسخ نباشد اگر خمی باشد حصای کچل بجنک برین زد
 بانه اگر دم راست باشد بیرون روند و جنک کنند و دشمن زده شود و اگر دم
 رود بگویند برین بناید و فتنه و اگر بگوید بکاری با همی میروم بایند بانه اگر از جانب
 آمد که دم از آن کمتر میبرد بگویند بایند اگر پرسد که برده که بخت است یا کمالی است
 برده است از بایم بانه اگر سائل از آنجا آمد که دم از آن برابری بود باز باید و اگر از
 آنجا آمد که کمتر میبرد باز بناید اگر پرسد که بیمار یا صحرای به شود بانه اگر سائل
 از آنجا آمد که کمتر میبرد باز بر آنجا نباشد نشست که برابری بود و بیشتر شود و مقصود باید
 اگر پرسد که غایبی فتنه است فتنه است یا عمره اگر سائل از آنجا آمد که دم برابری
 میبرد و غایبی فتنه است بسلامت از آنجا آمد که دم کمتر میبرد و بد آنجا نباشد
 یا اگر سائل که دم برابری و در هم فتنه است اگر از آنجا آمد که دم برابری و در
 بد آنجا نباشد که کمتر و در هم فتنه است که کسی از هر دو اند و اگر از بد
 از آنجا آمد که دم برابری و در هم فتنه است که کسی از هر دو اند و اگر از بد
 کمتر و دانکه باز پس گوید غالب بد فتنه است و ضمیر گفتن گفته شد که دم پنج است
 و شرح هر یک داده شد اکنون بدانکه چون دم خلایقانی دلیل کند بر نعمت مزاج
 شادی و لذتی فرخ و چون دم افسرد و با باد گیل بود بر دلتکی بهاری و در پنج
 و غم و اگر دم اسحاق رود دلیل بود بر فقر و بدستکی کارها و هیچ مقصود حاصل نشود
 و اگر بر پیش تواند و گوید که چیزی اندیشید ام بگویم خود را بنیک اگر از خلایق زد
 بگویند اندیشید از درخت نبات و گیاه و اینها از زمین روید و اگر پای پای
 رود بگویند جوان دارند و هرند چیزی اندیشید که دم افسرد و بدیوان معدن

اندیشه کرده چون زود فقره و مسرت با خبر بدان ماند و اگر دم اسمانی رود بگو
 هیچ نا اندیشید اگر کسی که کاری خواهم کرد یا حاجتی خواهم خواست حرف نام او بگویم
 اگر کار او بد و دم افشانی و بد بگو که کاری خواهی کرد و اگر چشمت بد و دم ماه رود بگو که
 این کار بر بناید اگر پرسد بیمار بن بد بانه اگر حرف نام بیمار طاقاید و دم افشانی و بد
 و اگر نام بیمار چشمت دم ماه رود و ساق از جانب ماه آید فصلی که در شناختن
 ملت بدانکه علامت رت چهار نوع است از اینها بتواند دانست بجز بگوید اند و چشمت
 اند و همه علمای هند متقدمین متاخرین بر این متفقند نوع اول اگر دم بکشاید
 روز از افشانی و از ماه هیچ زود علامت بد بود و اگر پنج شبانه روز از زندگانی رود
 او دو سال ماند است و اگر پانزده شبانه روز بپوستن زندگانی بکسال ماند
 است و اگر بیست شبانه روز و دو از زندگانی او شش ماه ماند است و اگر بیست
 و پنج شبانه روز و دو بپوستن زندگانی او سه ماه ماند است و اگر بیست
 شش شبانه روز و دو و اگر بیست هفت شبانه روز و دو بکمال ماند است
 اگر بیست و هشت شبانه روز و دو پانزده روز ماند است اگر بیست و نه شبانه
 روز و دو ده روز ماند است اگر بیست و ده شبانه روز و دو از زندگانی او پنج روز
 ماند است اگر بیست و یک شبانه روز و دو از زندگانی او و دو روز ماند است و
 و اگر بیست و دو شبانه روز و دو از زندگانی او بکمال ماند است اگر بیست و سه
 شبانه روز و دو از زندگانی او و بکمال ماند است اگر بیست و چهار شبانه روز
 دم است از جانب افشانی اگر از جانب ماه رود بسیار شاد و بپند و عمر بلند
 بپند نوع دوم اگر کسی خواهد تا بداند که عمر مانده است یا باخورد سپید بر خیزد

از زندگانی او

و بعضی رود و بعضی نکند غناب بر آمد باشد بلند شد باشد بر زمین هواد
دوسوی مغرب کند چنانکه سایه بر او باشد و راست باشد چنانچه هیچ
نماند انگاه هر دو دست بر زانو نهاده بر او کار و هیچ ذرغ و سر را و در با هستی
چنانکه در او هیچ تفاوت نکند و نظر خود بر بالا برد و سایه خود ببیند در می
هوای غایت بزرگ و سبیل نماید اگر سایه تمام اندام نماید که در او هیچ نقص
نیست دلیل است که سالها بیتا میزد و عمر دراز باید در راحت اگر سایه
بیند و در یکسال ببرد و اگر سایه بیست بیند و دو سال ببرد نوع سیم
کسی بول و غایب هر دو برابر می ماند و بیرون نماند در آن هفتصد و بیست و نه
چهارم هر که در آینه نگیرد و سر و روی خود ببیند دیگر اندامها نبیند بعد از آن
دو و بیست و نه و الله اعلم پس کما ماک کوبد اگر از این علامات بد بد آمده باشد و هم
خطر باشد و بیم خواهی که این دفع شود اکنون چاره آن کنم و شرح آن گویم بدانکه چاره
آن است که ماه در میثاسر محال نباشد و چنان و هم کند که ماه سپید در میث
دو میثاسر بدل میگردد و هم دست و اندیشه صفا آنکه سکنه که بار کردیم که چاره
ناقص او را بر هم بکشی و بالا بروی تا بنمایان که چنانکه با ماه بهم شود انگاه و هم
کن که از ایشان حیات می یابد چنانکه آن مرد و زن در حال صحت را داشت اب معنی
بیرون میبرد این و هم شش روز باید پیوسته کرد تا انگاه که آن علامتها که پیدا
آمده باشد زایل شود و ناپدید شود و پیش پدید نشود انگاه بدانی که ضرر و بیم
عظیم دفع شود و هیچ بیمی نماند است اینست شرح علامتهای هر یک بر اینچنانچه
که گفته شد و شرح دفع وی اینست که گفتند فضل بن محمد در معرفت ام اکنون

علم دم را بگوئیم که از بینی هر روز باید مخزیه بیست و اوهمان افتاب کو بیست و مخزیه پنج
و ماه و وقت باشد که دم از افتاب و وقت باشد که آن ماه و وقت باشد
که از هر دو برابر رود و وقت باشد که هر دو قیست شود و هیچ بهرین نرود و این
بزرگست باید که پوست دم خود را نکه کنی تا معرفت آن بدانی اگر کسی برسد از مخزیه
مهی کاری اگر آنکس از سوی افتاب بدیم از او برتر رود و اگر از جانب ماه آمد
دم از آن برتر رود و کادرش برآید و اگر کمتر بود بعکس این باشد جمله علماء و ایدین
افتاب ماه و از ده حرکت است حرکت دود و درش حرکت بی شب هر
دو ساعت چنانچه شبانه روز بیست چهار ساعت است هر دو دم افتاب و
و ساعت از ماه هم چنین شبانه روزی و از ده حرکت است این پنج چیز را سمع
بصر و شمع و ذوق و لمس خوانند بدین ماه و افتاب بسته است بتقدیر خدای
عز و جل اگر پرسند از بهر کاری اگر از انسوی آمد که دم از آن برتر رود کادر برآید
اگر کم کند و کادر بر نیاید مباد افتاب اجتماع و استقبال است استقبال است
است اجتماع بر دست چپ ما میباید که اجتماع و استقبال بدانی که جمله فهما
و استادان این علم بگفتند و باین طریق رفتند اگر پرسند که بیند بکریخت مان
بابیم باینکه جهت مادر گزیده باز هر خود ده با کسی غایب است با کسی نخواهد دید
ماند یا بیچاره غایت باید بماند اگر از اجتماع آمد که برتر رود مقصود حاصل شود و اگر
از اجتماع آمد که کمتر رود و هم بدانی که اجتماع است کادر بر نیاید اگر پرسند از هر چنانکه
آمد دم تود و ساعت بهرین نرود کادرش نه شود و دم و دون رفتن علامت
جان کند نیست کادر و مراد از دست رفتن و هر چه از جانب است است پیش از آن

انشاالله هر چه از جانب دست و پا برود و از آن ماه است اگر بر سرند که جنگ خواهیم
 کرد یا مصاف خواهیم با علم خواهیم موخدا یا باز رکنی خواهیم کرد یا کشاد رو و بی باغ
 خواهیم کرد اگر بر سرند از جانب مد که از آن دم بر تو رو دکلو بر آید و بمقتضی رسد
 و اگر کمتر بر نیاید فاعلم بدانند که علم اکثاف و شانه از علوم معتبر است و در اینجا شانه
 قلبی از آن و گوی شود بدانند که مرا هست اخف شانه و کوه سفند است حکما گفتند که
 علم شانه از علم نجوم برتر است هر که خواهد که بتو نبوی امر که خدای و پیمبر داده و
 آمدن لشکر و آمدن برون و باران و سرما و قوه کوه سفند ان و ستوران و ایدان با یا
 که ماه و دافتر و حق باشد بسیار خوبست و بعضی بر آنند که همه وقت شانه کوه سفند
 خوبست و حکم میتوان کرد چنانکه از شانه خوب حکم کند راه کار و از آن خارج است
 سر شانه اگر کجی بسیار بود دلیل است بر سلاهی کاروان و اگر همانجا سفید باشد
 دلیل بنامدن کاروان بود و اگر همانجا سرخ بود دلیل است که دو کاروان جنگ
 افتاده بشهر دشت کوه اگر بجای شانه کوه سیاهی ببندد دلیل است بر سیاهی
 علف اگر سفید ببندد دلیل بر علف و خشکی شانه سیاه و لشکر اگر کج باشد لشکر
 سیاهی بکارها بعضی کمر نهاد را مد بود و شانه بود بر آنکه جنبش لشکر است
 و اگر کج باشد و مقدارد و آنکشت پیش نباشد دلیل غلغله است و لشکر و
 اگر هم در جای شش سرخی باشد دلیل خونریزی بود و دافتر و لشکر شهر و شهر
 اگر در جای شهر و شهر شش سرخی ببندد دلیل خونریزی است دافتر و لشکر و اگر
 سفیدی باشد دلیل ملک و تنگی باشد **فی مکاتب** قطب بجای و
 اموال را عادت است که بختن خود حاصل کنند و خرج را بر آن اندازند اگر چه دانند که

احتمال نظر افات در مال و احتمال خطا در تخمین بر پیش و کوهست ما بر ظاهر^{باشد}
نهند و حکما از آن بر دارند بر همین فاساد ماید مردم مان تخمین عمر خود کنند و صورت
افات خود را برانندارند و ما احتیاجی عدل که هیچ مبالغه در آن نباشد نهیم و
گوئیم که در حدیث است که اکثر اعیان موی ما بین استین علی السبعین و منبر این
کوهی داده پس اگر هر کس بر نقد برانکه عمرش بقایست برسد شصت و پنج سال عمر کرد
گوئیم ای آنکس که ترا چهل و پنج سال عمر است بپشت پنج سال ز عمر ماند است اندیشه
کن که بیستای نیست تا د پند بر هم زده کند شده و اگر صدق بخوای معلوم کنی
واقع از واقع و تابع خود که بیست و یک سال پیش از این واقع شده باشد
بنکر که کو مادی بود یا پر و و ز بوده و چون بود از عمر همین ماند و تو را یک کار باشد
و یک کار نباشد که ما آنچه ماید کرد شتاب و تحصیل از معاد که هر چند خروج
خود بکمر شود جد در تقیه و استعداد را زایل ماید کرد که وقت تنگ می شود و کار
مراوان مزه می کرد و و یک یک می باید از پیش برداشت که چون نفیر چنان نند
امان نیست و اما آنچه ماید نکرد اندیشه و بیاد و امر معاش بود است که برای آنکه
بیست و پنج سال زمان بیستای نیست تا د پند سر آمده و حاجت بن یاد غنای ندارد
و همین قدر کار بسیار مان افتاده برای این مدت کافی است و حاجت بسوی دیگر نیست
و نیز بفرقی سختی ماید بر بردن می توان بود چه در مالی ندانست اگر اندیشه
برای تن و فرزند ندانست معلوم است که او را اندیشه خود و غار کردن برای کی زان
معاد و بیستای نیست آن اندیشه و فرزند ندان برای آنکه فرزند ندان هر یک بخش خود^{هستند}
چه حاجت است که اینکس خود را فدای ایشان کند خدای عز و جل هر کس را چنان فرزند

که بخش خود هست با وجود آنکه علاقه غریبه ندی امر بهت اعتباری در زمان غایت
 ادبی پروای اعتباران هست چون کار بر او تنگ شد کجا پروای او بماند و دنیا
 که ادبی و عجبان و سد غریبه را نفی خود که علاقه حقیقی است باقی بماند بود
 بی غیر از من آنچه امر و ابیه صاحبته و بیبه و غصبت الی تو و بهر من فی الارض
 جبهه غم پیچیده و چون چنین کند با خورده اظهار خود بر ایشان کند مردم مان دنیا
 خود را فدای غریبه ندان می کنند با اخره اهون و دین از دنیا است نرنه مکرر
 و موافق با خورده نروای آنکس که ترا بخواه سال است تو را پانزده سال بماند نکو
 پانزده سال مدت است تا می زده گذشت آنکس که بدست و بچسب مال ماند بود
 حال آن بود که ششنگ تا بتوجه رسد بیدار شود بحال خود داف دل از هر چیز و همه
 بر کن و روی بخدا کن و بعبادت و مشغول شود تا کلام خود را از آب سر و ن بری ترا
 فکر بکن نهائی خود باید کرد فکر بکار ترا بخودشان و گذار مثل تواند مثل
 شکسته گانست که غرق در دپاشد اهم هر کس است پای خود را با حال اند
 و کو خود را بکسی بناسد داشت که از کار خود باز می ماند و آن دیگر نیز با مشغول
 و مطمئن می شود و هر غرق می شوند مگر ملاح شپور می که بشناوری خود را
 و چند کس برین تواند و در دوان رجال حقند که در این در باد ستکبری با مانند
 حق و امدد دینی باشند نه از راه فکر نبوی ای آنکس که ترا شصت سال عمر است
 ترا بچسب مال داند است پنج سال بچسب است ساعت جباع فرج غلین مر
 کوش دوا داند بشکف و کا خود کن اندیشه ملک مال بگذار که کازت خود پاک شد
 و دل حاضی را اگر چه در کمر تلخ است اما چه کنم که این تلخ واقع است بتغافل و بجا

انما بان
 می شود باید بخواه و نشود و در خوابی مکر این پنج روزه در دایه ای اگر حرم داری که فرزند
 خواهی مرد امر در پیش خواهی کرد و همان کار کن که شاید فرزند باشد **فی کتابی** این فرزندها
 الصالحین ان شخصاً من الانبیاء است و عن بعض الملوك جوهره نفیسه و وضعها الا بهر
 فی موضع من بدنه فظفر بها ابن له صغیر فصورها بالحناء فاکسرت ربع قطع فدخل علی البدر
 من الغم والخوف ما لا یطیق فصرم علی الحرب فلحقه شخص فقال له ان محرم فافکر
 تحسره فلهذا الاسباب لا بدته و کره من الخفی بد و خفاءه عن فم الزکی
 لکه دیرانی من بعد عسر و خرج کره القلب الشبی و کره امره و به صباحا و قال
 المسترق فی الهشی اذا صاقت بک الا حواله و ما فتى بالواثق الفرم العلی و قال لک
 فالخرج یا بنک من الله ففعل ما امر به فکان ذاک ذاب رسول الملك قد جاء به و قال
 ان سبه الملك حدث بها و جمع و قال الاطباء تکره و ربع قطع لابن بد لا یقتصر
 فقال السمع و الطاعة و حصل له من الفرج ما لا یوصف خلاص من الغم **حکایت دیگر**
 لا عربی ولد اسم حرمه فبنها هو بمشی اذ برجل بنادی شا با با عبد الله فلم یجبه لثنا
 فقال له الا تسمع فقال با عم کلنا عبد الله فای عبد الله تعالی فالتفت الی ابنه
 الا تنظر الی بلاغه هذا الشاب فاذا فی یوم برجل بنادی شا با با حرمه فقال له ان الی
 با عم کلنا حامی الله فای حرمه تعالی فقال له ابو اسکت با من اخذ الله ذکر **حکایت دیگر**
 حکایت عن المنصور الذی و انقیاد قل عبد الله و کان لا یمکن نظاره فی نفسه عند ثم
 بلغه عن ابن عمه الاخر عیسی کان و لیا بالکوفه و ما افسد عقیده فیه فثار و یذکر
 فقال فکرم و کتمه عن جمیع حاشیه فاستخض عیسی و اکره غایبه الا کرام فاعلی به و ما
 و قال له با عم انت منی و موضع سری و فی مطلع علی امر فقال فی موضع ففی

مع آنکه

اخذ

بك فقال عيسى انا عبدك ونفسي طوع امرك ونفخك فقال ان عيسى عبدك محمد
 بطائفة في قتله صلاح ملكنا فخذ اليك اقله ستر ثم سلم اليه عزم المنصور على الحج
 مضمرا ان عيسى اذا قتل عبد الله الزم القضا وبسلك الى اخوة عبد الله ليقبلوا فيهم
 منها فان عيسى فلما اخذت عيسى فكرت في قتله ورايت ان اشاور يونس بن قرقه وكان
 صوته حسرا لى فقلت له انقصه فقال احفظ نفسك بحفظ عمك الامير فان ادى ان
 تدخله مكانا في بيتك وتكلم امر من كل احد وتولى بنفسك طعامه وشربه و
 تجعل له ومنه مغالوا وابوابا ونظروا المنصور انك قتلت امرت باحضا على رؤس الاشهاد
 فان اعرفت يقتله انك لم تزل اعدت يقتله فقبلت مشورة وعلى بها وافهم
 للمنصور اني قتلت ثم حج المنصور فلما قدم من حجه واستقر في نفسه في قتله عبد الله
 الى العامة اخوة عبد الله وحثهم على ان يسالوه عن عبد الله فلما علموا بذلك جازوا عيسى
 الى المنصور وعجز من الناس فسالوه عن عبد الله فقال المنصور يا عيسى في قتله اليك
 عبد الله ليكون في منك حي ارجع من الحج فانا نابة الساعة فقال عيسى امرت يقتله
 فقلت له قال كذبت ما اردت ذلك ثم اظهر الغضب فقال لعومته قد امر عيسى يقتل
 اخبكم مدعي ان امرته يقتل وكذب فغالوا ودفعوا اليها النفس فقال شانكم قال عيسى
 فاحذروني الى الرحبة واجتمع الناس على فقام واحد من عومتي وسئل سيفه بغير عني
 فقلت يا عم لا تفعل ودوني الى الامر فزده اليه فقلت لها الامر انما اردت قتلي
 وقد عصمتي الله منك هذا علمك باق وان امرتني بدفع اليهم دفعتهم فاطرقت المنصور
 وعلم ان ربح فكمه صادف ان عصارا ثم رفع راسه قال اليه بنابه فمضى عيسى فاحضر عبد الله
 فلما داه المنصور حال لعومته تركوه عندك وانصرفوا حتى ادى فيه داه واسلم عيسى بركة

الاستشار محکم این شخصی نقل میکنند که من مبلغ پنج هزار تومان عراقی بخیرانه شاهی
 سلیمان صفوی قرض دارم و حجت معتبر بود معنی مشرف خردم و در
 داس مدت هر نوع بود و بعد از سرانجام و مشرف داده چون بخیر حاضر نبود قبض
 از و گرفتند آنکه بر بنام که آن مشرف ببرد و دیگری مشرف شد بعد از چند روز حجت
 ملازمین آورده بعضی سلطان رسانید و جواز طلبیدند من گفتم و بعد از دادم
 و قبض مشرف را دادم گفتند بیا و قبض با و بعد از آن من بجانم رفتم هر چند فقیر
 حاجتم بنافتم بنام خانه و استیاد از برون بگردم و اثری از آن ظاهر نشد و در عرض
 بنام بگفتم بنی مهلت طلبید خانه همسایگان و همه احتمال میدادند که رفت
 اثری بنافتم در هفت ماه هم محصلین غلط تعبیر نموده که با انواع نقد بی شک
 تا بگفتند وصول شود و الا مرا بقتل رسانند و هیچ وجه مرا داد و آنچه ممکن نبود
 در آخر هفت ماه محصلین ملازمه باشند بصوب چار سوق روانه که در اینجا مشغول بقتل
 من شده با و بعد وصول شود با هلاک شوم و من در عرض راه متوسل بجناب اله
 بیخال عباد گردیدم و میرفتم چون معناد بمجون افیون بودم و بجهت مبسب نشد در
 آن روز بیخال شده بودم بدکان عطاری سبزه قدی بمجون افیون خواستم قلیله
 بکاغذ پاره های کان عطاری خود پیچید بمن داد محصلین ملازمه داشته و از شدت
 در عرض راه بمجون را خودم و کاغذ را افکندم بجهت از معجون که در کاغذ بود و بجا
 من چسبید و دستم فدا شد و آخرت دادم بنفشه عاقبت کاغذ را از جای جدا کرد
 خواستم ببینم دیدم مهران زنده بودند بنک ملا حظه کردم بر لب مشرف سابق
 خزانم بود که بمن داده بودند شادی از پادشاه داد و در اینجا شکر معبود و اکرمه بر آن

این شخص در آن وقت در آنجا بود و در آنجا ماند و در آنجا ماند و در آنجا ماند

بخراند و ساینده مستخلص شدم حکایتی که آن تاجر داخل حصص جمع مؤذنانی
 مسجد بقول شهدان لا اله الا الله و اهل حصص شهد و آن محمد رسول الله و غضب
 من ذلك و ذهب الى امام المسجد ليشالده فقام الصلوة و هو يصلي على رجل واحد
 و رجله الاخرى ملوثة بالعدرة و دفعها الى عقبه فقال سبحان الله امضى الى القفا
 فاحترق فاذا هو ببقية خزانة يمشون بها ليدفونوه و من في الجماعة يصيح بقول بالليل
 انا حي تكفي تدفوني و القاضی بقول لا تقبلوا قوله و ادفونوه و تعجب من ذلك فقلت
 لا مضى الى المحاسب فقبل هو بالمسجد الجامع يبيع الخمر فاذا هو بفناء المسجد بين يديه
 دت خمر يبيعها و في حجره مصحف هو يحلف للناس ان الخمر الصلابة فيها ماء و لا تفسد
 قد اجتمعوا عليه و يشترون الخمر فتراد تعجبی و قلت اذهب الى شيخ الاسلام فذهب اليه
 فخط باب بيته فاذا هو قائم على حجره على ظهره غلام يفعل به فتجرب و قلت اني من
 اشكو هذه الامور فقالوا فيها فاض متدين قد هبت اليه فاذا هو فاعده صدد
 مجلسه متحكما و حوله عدول قاعدون و بين ايديهم امرأة قائمة على ظهورها و بين جلجلاها
 رجل يفعل بها و القاضی يدق النظر الى ذكره و فرجها و كذلك العدل و هذا
 بقول دخل و ذلك لم يدخل فتراد تعجبی فقلت اذهب الى صاعبل لشر فاذا هو جالس
 مع جماعة و عند رجل امر يقطع ذكره و هو يصيح ما ذبحي لو تقطعون ذكره يرحم صاعبل
 الشر بقول هؤلاء ففعلت اني لوالى اخبر بهذه الامور فترت عند رجل امر
 احد عن يمينه هو يستغيث بقول يا حي نب تغلغ عني و هو يقول اسكت لا ذنب
 لك فقلت قلب الله المحض اهلك اهلها فملى لوالى فقال لم تقول ذلك الكع
 فاحترق بجميع ما شاهدته فقال بها الجاهل باحكام الشريعة و اذ اب التباسته اسمع

من مات هذا الرجل فهو رجل فقال يكفينا من واحد وقد جنى جناحه جناية يستحق
 قلع احد عينيه لكنه يلزم له العيبا فزينا ان اقلع احد عينيه هذا النعال وامرنا به
 فهل نرى في ذلك ظمنا با ما هل قلت لا ادم الله عدلك اما صاحب الشتر فكم
 دار مشتركة بين امرأتين باعثا احدهما مضيقها ذلك الرجل وشكت المرأة عن اجتماعها
 في دار واحدة وعد ما منها من يسهل عليه كان زوجها غايبا فزينا ان نقطع ذكره
 ليسلم داره وامنت المرأة فهل في ذلك ظمنا قلت لا اصليح الله الابهة كثر مثاله و
 اما القاضي الاخير فشكت له زوجة رجل عن زوجها وانكره الزوج وقال قد
 دخلت بها وكان القاضي مثبتا محققا فادان بكشف الحمار عنه وعند العدل
 فامر بالموافقة بحضورهم فهل فعل منكر قلت معاذ الله طال الله بقاءك وبقاء
 واما شيخ الاسلام فان هذا الغلام ما ابوه وخلف ما لا كثيرا وهو طفل مخفي
 النسخ ماله وجاء الان وادعى بلوغه فادان بكشف امره فهل ذلك معصية قلت
 لا واما المحتسب فان ذلك الجاع ليس له وقت الا كرم وعيب يجعله خيرا ويصرف في
 مصادقه لسجد اما القاضي فكان هذا الرجل الذي في الجنازة في سفر فشهد شوق
 عدول بموته والقاضي تركه وزوج زوجته وهو الان جاء هذا الرجل الذي هو
 زوج المرأة وصاحب المال وبيع حوته وهل يقبل قول رجل واحد لا يعرف عدل
 مع شهادة العدل بخلافه فهل يجوز بقاء من ثبت عدله في ذلك لا واما الابهة
 فاجتمع الناس للصلوة وهو خرج مسرا فتلوث رجل بالعدرة وضاع الوقت
 فخرجوا من الصلوة واعتمد على حمل الاخر اما المؤمن مؤذنا من فاستأجرنا
 يهودا يؤذن فيقول ما سمعت حكايته كان رجل ابن نحوي متصنع في الكلام فشر

ابو مرسئيد بدا فاجتمع عنده اولاده فلهاته فقالوا نذرعوك بالنار لعلنا نقتلك قال
انه يقتلني بكم انه فقال توصلوه لا يتكلم فذعوه فدخل فقال يا ابي قل لا اله الا الله
فدخل الجنة فانها حلة لازمة عند حضور الموت ولم يكن ابطاني تمنك الا لاجل ان
فلان داعى لدعوة فاهرس واعدس اسبيج وسكخ وامرق وطيج واذنج وزنج و
ابصل وامضر وتوزج والمالونج واسكيب فصاح والد وقال غصو

حكاية قبل فدا كان له بهلول يجمع ما يحصل له في موضع خرابته الى
ان جمع فيها مائة درهم ورجاها وما بعشرون درهم كانت على الخرابه فداها
وعملها الى ما كان فلو رجل كان له وكان في سوق فرب من الخرابه فلما خرج بهلول
ذهب الى جبل واخذ الدرهم فلما عاد اليها بهلول غدا فلم يجد الدرهم وكان قد راى
الرجل يوم دفنها انه من باب الخرابه فعلم انه اخذها فجاء الى مكانه وجلس قال يا اخي ان
درهم مدفوني في موضع كثير من فقر واريد ان اجمعها في موضع واحد فنت فيها
هذه عشرة دراهم مع ثلثائة فانه احر من كل موضع فاحسب تبليغ جملتها قال هذا
ثلاثمائة درهم في موضع كذا واربعا في موضع كذا حتى طرح ثلث الاف درهم فظالمه
بهلول ومن بين يديه فقال للرجل في نفسه لست اوان ذلك ثلثائة والعشر الى
موضعها حتى يجمع اليها هذه الجملة ثم اخذ كل ما فيه هاشم جاء بهلول ووجد الخرابه و
اخذ الدرهم وخرّب مكانها وغطاه بالتراب ثم كان الرجل من صدا بهلول وقت
دخوله ورجوه فلما خرج من الجملة فكشف عن الموضع بيده فثاوت به بالعدوه
ولم يجد شيئا فغضب لجملة بهلول عليه ثم ان بهلول عاد اليه بعد يوم او يومين و
جلس في مكانه عنده وقال يا سيدك احسبك جنون دوما واثاوت درهم ما خب

المفرد
نظير المصنفات

الحق

الرجل فقال فائز دوم فقبل شمس يدك اى اجمعة فتم عنها فوثب الرجل المضرب
فعدا ورحلها **حكاية** كان يعقوا شترى جارية فزاد يوسف كان لها ولد بشري فقبل
فدخل عليها وما وداى انهما جالس على حجرها واجلس يوسف على الارض فقتضت لذلك
مناع ولد ما فوق وقع ذلك الولد في مصر ثم جرى ما جرى الى ان وقع يوسف في مصر وما
امر الى ان صام ملك مصر فجاء اخوته فباعوه فقال ادعوا يوسف الى مصر وكان لبشر
من خواص حرسه ولا يعرف احد مما الامر فقال بشر انا ذهابا لقصص فادفع اليه
او تحمل الى ارض يعقوا وكانت تخرج من البلد اتخذت عريشة فقبدا الله متبكي فثوب
الى امسها كما كان يفعل يعقوا يوسف وكان عريشة مقدم ما نحو مصر عن عريشة وما
اليها الطلب الماء واستجر من اخرها فمضات كان ابن كذا وكذا قال ما كان اسهل قال
بشر قال يا اماء انا البشير واعتقها وادع يعقوا فزعه عنده يوسف حتى دان الم البشير
بشر قال لاجل الف كمالا في وارد والمعلمين وحققهم ثم دمت عنيت على قطع لكتا
فدخلت هو ما دينة فوجدت فيها معدا في هبة حنة فسلت عليه فزعه على الحسن
وسلت عندو ولبست في انواع العلوم فوجدته كاملا فزعه على قطع
ذلك الكتاب فكنت لختلف فيه فبحثت هو ما الى بارته فوجدت باب المكاتب مغلقة
فصالت عنه فقبل ما تله مهيت فهو جالس في غرارة فقلت اعزني فبحثت في يدته
الباب فخرجت جارية وسالت عني ثم استاذنت لي فدخلت فاذا هو جالس حزينا
كئيبا فقلت احسن الله عزرك واعظم الله اجرک فخرجت لدروع من عبيته تاوه فقلت من
ذا الذي منك توفي فقلت كان ولدك قال لا قال قال لك قال لا قلت اخوك قال لا
بل هو جيتي قلت سبحان الله انك اكثرة تجد عنبرها فقال لا يوجد مثلها قلت كم وث

كانت معك قال ما كنت رابتهما بعد ولا اعرف منزلها ولا فيها فقلت كيف ذلك قال
اعلم اني كنت جالساً في بابي اذ رايت رجلاً يقول يا ام عمر خيرك الله مكرهه ردي
على فوالدي بها كما ناضلت في نفسي لو كان في الدنيا احسن من ام عمر ما قبل بها الا
فشقها غابة العشوق فلما كان بعد ايام مر على ذلك الرجل وهو يعني ويقول لقد هب
لحماد يا ام عمر فوالد هجت ولا رجح لحماد فقلت نهامات فخرت عليه جلست في الغراء
قلت قد كنت عزمت على تقطيع كتابي فالا ن فوبت عزيمتي على ابقائه واجعلك في اول
الكتاب **فان** قال ابو نواس صعب المثل مرث على ان في ايام شيخنا خطيب والدي بنينا
من الاشراف في بغداد وكان في الكوفة وكنا في حادثة وكنا في قرابة البنت اهلها
يطلبون لغاي وكنت ايضا اطلب لقاءهم ولكني كنت بطاعن ذلك لخلعان شبابي
وعدم تبسريد بلها وابذلها ونعمي ان وقتها لم بهذا الشباب مثل لعرصنا
ومودت لندا متهم وكنت نصير المخرج فاذا حصل المراد انقوم انقاذ شخص في الخليفة
واظنها خدعتهم وغلوهم فقال لان زمان وواحد لي بغداد تزوج اهلها وتجد
الى الخليفة ويخلع عليك لا محالة فاذا لقيت نزل بيت الخليفة واهلها حتى يروك
بهذا الزنى يحصل لك لنا عند ما وعندهم منزلة رفيعة فخرجت الى بغداد ووجدت
اخرها لئلا يطلع اهل الخليفة عروهم وروى حتى ليس خلع الخليفة فقلت لا انا
وعرض مالي على الخليفة فطلبني وعرضت عليه حال الكوفة وانقذت ماعتكم من الشقاء
فسره ذلك استحسن امره فخلعة جيدة فاخرة فلبستها وامرني بالنعش في دار الامارة
منقبت وتغشيت انصرف اخر الليل واخذت من ذبقي ودبلا ووقصدت دار الخليفة
فلما وصلت اليها كانت لقوم نائمون والابواب مغلقة فطربت لباي فحاش جارية

الخليفة
علي

وقالت من هو قلت انا فلان بن فلان فخرجت ثم جاءت ففتح باب الدار ثم فلت
 باب بيت مفروش باحسن الفروش وقالت بت فيها الى الصباح فان القوم نائمون وما
 انعمتهم قلت احسنت فدخلت البيت ففحصتها حتى وجدت خفيضة ففتفت فيها فاذا ذهب
 اكثر النبل مر كني بطنى اشد حركة لكثرة ما اكلت في دار الخليفة وما ادرى ابن السراج
 ضرت ادر في البيت واللبل مظلما فاذا انا بقناء صغير عند البيت فنهضت عنده
 فخر فقامت المخرجة ودخلت الدار فاعتمت الفرس ففتفت الى الصبي ورضته من المهد
 بالوقد لئلا ينسبه اخبرته من المهد فجعلته في حجرى وجعلت عليه ملبوسا موطعة
 الخليفة وحولت بوى الى المهد فضاقت حاجتى بحيث ملأ المهد قلت ان اهل الصبي
 بن عونا انه منه وارث ودا الصبي الى المهد فاذا هو غافل في حجرى ضعف ما غطت في
 مهد وتناولت من صدرى الى ركبتي فبقيت حجازا وردت الى المهد وانبتت وبكى
 ففتفت وادخلت البيت ملوثة من راسى الى رجلي وسكنت دونه فحفظها امرى فلما سمعت
 الفرس بكاء الطفل عادت وارادت ان تأخذ الا رضاعه فغفلت يدها الى العضد
 الغليظ فقال يا سبحان الله كانه من عمل الصبيف الطفل لا يتخطى هكذا ففردت يجرى
 وبقيت متبكرة الى قريب من السحر فحصل الى المقاضاة اخرى اشد من الاول ولم
 اقدر على الصبر عليه فاذا باتت لثما من ثقبته في الجدار عند التسقيف كانت معى فلتفتو
 خلفه فاخذتها وغطت فيها وملتها غايطا وشددت راسها بجنبه كان معى فلتفتها
 الى جانب الثقبه فسادت القلسوة لجداد ووقعت عليها بالشد فخرجت وانفج
 راسه صبا لغاية على الفرس لجدان وتناولت البيت ما به وجهى وراسى ففتفت الى
 ان طربها الصبح واكن دخول زفاق بعد ان فتفت ففتح باب الدار وترك دابتي ورجعت

انما القصة
 في بيت

من در ب بغداد و فرستادی لکونه حکایه یکی را که بر کوچه بنیست حج بیازان بعد
 شدیم جوانی زباص و دادم قصب معلم بر سر حله کتان در بر و کشتی رفتن
 و در پارسم نان کان هر چه عمام تر خنجر آمدن سپیدی دوست داشت و می بوید کون
 که بچکبدر کل بر نشمار خدش بر خاک قطرهای که کلاه عقیق نام و در بکه فافله
 روانند من نیز رفتم در منزل و دیگر جوانان دادم تعلیمی و پاکرم و دوستام مصری
 در سر کلان بخودم میباشند بر مثال کسی که بکلان رود و بخنجر آمدن اندیشه کردم که
 در خود این جوان سری است اما معشوق است که برام عشق می برند با عاشقی است که
 از منزل نگاه بنیان بخواند نازش میباشند از وی سؤال کردم که ای جوان کی میروی
 گفت بخانه کفتم کدام خانه گفت خانه پربهانه که خلق را اواره کرده است من نیز میروم
 که ببینم سرکشکان بکجا میروند و بچکار میروند و اگر خواهند دیدن و از این خبر من
 صبر خواهند چید کفتم این چه استعداد داه است که نواری مکر از صعوتا
 باد به خبر نداری گفت دوست دارم که ما خواهد رفتن حج بهانه افزاده است
 کفتم ای جوان بر کمر نه باختار خودی و دم آن قعای وان دو کند عین میبزم گنا
 جوان کشان که ای فلان معدود دارد که چنین آورده اند کفتم این سبب را میبگو گفت
 تا من از هر قوم بادیه بکانه بکانه نگاه دارم که ما شیم بر کل کل شویم اما و در هر قوم
 و بران خفتیم و از شیم قبال مجویان شکفتم کفتم بیانا با هم رفتن من با هم گفت
 لا والله تو قطع بودی من جرمه نوش تو بر مناجاتی و من پروردگار باین دوش
 دو خان بودم و اکنون دو خان و دوشیم این جوانان را میخواندند گشته اند بکرامت و
 مکه ندیدم تا آنکه روزی جوشتان را که مرا جوانان دیدند در تحت پیر خفته و زانو

فرمود و بخود وضعیف نه در سر قصب علم ونه در پا کفش رخشان همان سبب
وی بویید خواست آن او بکندم گفت ای فلان مرا می شناسی گفت ای او چند بلالت
بگوی گفت داد و فر باید در این راه بمشغولی او نند و بعا مبتلای سارنگه گفتم
این همان سبب است گفت ها ما در این سبب بر اسبای فلان دید که با ما چه کرد
و چون ما را لکد کوب قهرا نذاختند و لکفت معشوقم بخود چون بیان پنهان مید
اوردند گفتند تو عاشقی چون بفرمان رسیدم گفتند تو طفلی چون بخانه رسید
گفتند تو در اینجا چه می کنی هر چند در دزدی و فریاد بر آوردی که ایها المطلوب ^{محبوب} چیست
که در جمع با خائب سوختم سوختم و شناختم که در این زمانه جز او نه ای فلان زار و زارم
و از نازکی پیرانمندانم طالبم با مطلوب محکم نتوانم و از این تفکر فغانده سوختم نه
بیارم اما بپار این تفکر دارم انحصار گفت ای عزیز ای انجوان سوخت بپا تا ترا پیش ^{محبوب} احاط
برم و از اینجا بر بر هاتم گفت مرادها کن که در اینجا چه می کنی دارم و در این تفکر دوزخ
و از و در گذشتم شب و حوالی مسجد الحرام بو طائف عبادت مشغول شدم صبح
که نیت دایع خانه کردم او کنار حرم انجوان سقیم امده بر دوش میبرد از آن حالت
ان یکی از محرمان سؤال کردم گفت عاشقان کشته معشوقند بر نباید نداشتن کشتن او
حکایتی عن خالد بن عمار القسری قال دخلت علی روضه مولنا امیر المومنین
فرز نه و نحوالتی القبله ثم من فتعلق سمار من اضریح المقدس بقیاس فرقه وفات
مخاطب الایه المومنین عم ما اطلب عوض هذا لامنک یا مولای کلنا ای جنی و جلی
فقال لی مستهزائی ما یعطیک عوضه الا بقاء و دعه یا فخر جناس ان باره و جنة الخلد
و کان کمال الدین بن خثیم امیر محله هر بدان بن هبالی بعد از فتح خادمه و قال علی

وضع سوار شد بدخانه و در بردن تمام او شد تا مراجعت و چون باز
 رفت بمنزل عود کرده تا نزدیک دو ماه هر روز رفتی و در برابر و در مجاور
 او نشستی و او سوار شکر و دفع مراجعت کردی چنان و در باز او متفر شد
 بود که از روی پست و غضبناک کشتی و روی واد و هر دو باشد بلای خود
 دیگر و روی بعد از عود همی بمنزل خود شخصی که با او معرفت داشت طلبید
 گفت برو با همی بگویند ما را این امر بدلتان خود در بخار و اگر کمال بماند
 نیست که بتوده شود و انعامی هم بجهت خود در نزد من نیست برو مشغول بکار بجهت
 خود بیدار کن شخص میگوید نظری بر من سابقه من و احوالات کشاید چنین باو
 پیغام دهم هزار دهم بایکدست خود بر آشنایان و رفیق و گفتم و بر روی
 حال از تو حیات میباشم این قلب انعامی است بجهت گذران اعمال تو حال انعام خود را
 کن اگر علی پیدا شود تو را طلب میکنم همی چون اینرا شنید متفر شد گفت بگو
 بگو اگر ده سال بمانم تا علی که سزاوارد نباشد بگویم بخوام رفت و هزار دهم بجهت
 نگاه دار و هر دو بخوام آمد و تو را بخوام که چون بخوابی غضبناک شد
 گفتم چه میگوئی و در چنین و چنان گفت و هزار دهم و دخت خود من است گفت
 هر چه هست جواب همان است من دلم و دخت را برداشتن و در بر آمدن و رفت
 را معرفت شدم و در بغایت خجسته و غضبناک شد گفت اگر خود را بجا نکند
 نمیکند از دهم در حق باو برسد و در عسل و روز چون در بر من آمد شخصی بود بجد
 الدین زهری را شنیدم قدیم و در بود و همیشه بر در اندیشین و همکار او
 شود و علی نباشد را و محول نماید و او را حاضر کرده بود و همان عهده وار شد

و در پیشانی نام او را ملاقات کردم گفت فردا صبح حاضر باش که تو را بخندم خلیفه
 بعلمی نزد من نصب نمایند و در دیگر هیجی با همان جامه و با بود و در تران هر دو را من
 بر در خانه خلوت و در پستاند مود و نیز در خانه حاضر بود چون و در پیروان شد
 ملاقات هیجی شد بغایت غضبناک گشته و در هم کشید سوار شد بصوب
 دارالخلافه و در پیروی خود در خانه ملاقات کرده او را به همراه آمدن بدارالخلافه کرد بعقب
 نگرید بد هیجی پیروی بد بر تفران افزون گفت لعن الله لهما هیجی و در عرض راه هر
 چند قدم از در چشم نگاه می کرد و در در پیوب می گفت لعن الله علیک تا با این بقبر
 در رود و دارالخلافه از اسب فرو ما بمحضور خلیفه شتافت و مکرر می گفت لعن الله
 الهیجی چون خلیفه را دید گفت پیش سواران مصر آمد و مکانیست سبک اعمال
 مصر غیر منضبط و ناچار هم از نصب میبری کافی بر عمل مصر همین دم بکنی بیکر که حساب
 و دعای کفایت و تدبیر باشد تعیین کن که تدارک او بدو شود و بر خواریت بگوید محمد بن
 زبیری حاضر است از غایت تکرار دیگر هیجی از زبان او جسته که محمد بن زبیری
 حاضر است و در دارالخلافه خلیفه گفت محمد بن زبیری زنده است گفت که گفت
 کفایت و مشهور و سزاوار تر از و با این عمل نیست من غالب و بودم و در پیرو
 او حاضر است لیکن مطلب من محمد بن زبیری بود خلیفه گفت از هیجی بگو گفت
 او را مؤثر سفری نماند و تهیه که لازم است و در مبر نیست گفت صد هزار دینار
 از خزانه هیجی برسانند بجهت تهیه سفر و در گفت بدون دینار و خرج عیال و او
 از کار افکنده و دماغ او افشرده شد است خلیفه گفت صد هزار دیگر بجهت
 ادای بون و مؤثر عیال باو بدهند و خادمی گفت هیجی را حاضر کن تا بر دینار بماند

هيبى راجح وخلفه مسرور وجماع فخره جماع دوها ناسعت مشو دهاالت مصر
 بجند وصادر وودوبت هراهد پندار بجند نهيه سفر ساي ورويات باوعتبا
 شد پرونامد وند پيرى رعبت دپروا جعت كرده بصورت همد و نهيه بمنزل
 خود رفت **قال السيد العار على بن عبد الحميد النجفي** شرح مصباح الشيخ الطوسي
 عند بيان ما روى ان من قرأ في ليلة ثلث عشر من شهر رمضان سورة القدر
 الف مرة لا ينجح وهو شديدا اليقين بالاعتناء بما يخصه قال كنا جماعة في ليلة
 بضم صيلها عن يوم الخميس ثالث عشر من شهر رمضان ثمان وثمانين سنة
 في الجامع الشريف بالكوفة معتكفين على كراهة فلما فرغنا من الصلوة اخذنا في قراءة
 سورة انا ان لنا الف مرة فنام بعضهم فناما واذعجنا ولم نزع ونام فلما فرغنا
 القراءة اخذ كل واحد مننا مضجعا فابته النوم ولم نذكر ان نوم غير غالب بل هو قلة
 من الست كانوا باقد ففتح الله ادره في السماء وفي الارض خرج منها جماعة على منا
 حنة فاقبلوا على يقولون انتم بامثلك المعصومين فهم لاعلام الهداة الامام الثقات
 السادات البررة والاقبياء الشرفاء لا ينجم الزهر والاوراق لغزالي غير ذلك من الحار
 فلما اصبحنا قصصت المنام على اصحاب فقالوا لجل الذي نام عن القراءة وانابت
 في منامك من الاعراب بعض نبلا قالوا لنا الدنيا بالدين والنبل بالنور **وقد**
قال ابن الجوزي في تاريخه ان ارياب بنت امير القيس تزوجها الحسن بن علي عليه السلام
 فولدت له سكتة وكان يحبها شديدا وكان له ارباب معه يوم النكاح فخرجت
 الى المدينة مع من وجع فحبها الاشرار من مزنيش فقالوا لا والله لا يكون جوهر بعد
 ابن رسول الله وتناث بعد عمه مستتر شهر لم يظلمها الى ثمان في اعلام الاعلا

فقبضت عامه الذي قال رسول الله في حقته انه سيد اهل الوركاء عاقل اهلها ومن حليها
 حكاه الاخنف بن قيس قال رايت يوم اعد بضاعة داره محبثا بجمال سيفه بعد ثوب
 اذا انى برجلين يحمل مكثوف ودجل مقنول فقبل له هذا الكون ابن احبك والقبول
 ابنك قتله ابن احبك قال الاخنف هو الله ما استقام من نكاحه ولا قطع كل فلهما
 كل له النصف في ابن احبه فقال بئس ما فعلت اثبت برتك وقطعت حمت وقتلت
 ابن عمك ثم قال لابنه الاخرتم باي وصل الكنان بن عمك وارفع اثاره شوا الى اهل سائر
 من الابل بتراسها في كتاب السطره ان ام عمرو بن العاص كانت ببيت عند عبد
 الله بن جرعان فوطئها في ظهرها ولها ابولهب امته بن خلف وابولهب امته بن جرعان
 وابولهب ولد عمر وانا دعاء كلهم فحكمت خبره ففعلت هو للعاصم كان ينفق
 عليها وكان عمر واشب بابي سفيان وقال هشام بن محمد ان ابا لكليان معوق
 كان لا يبعد وكان له من البهائم المملكات وانام بن يمين بن معاوية مكثت عبيد
 ابيها من نفسها فحملت بين يدي وقال بعضهم ان الطيرة والزيبر كانا من عذراهما فادرك
 ان العرشى كل من ولده النضر بن كنانة وبين النبي وبين النضر اثني عشر ابا قال الكفيع
 جهوا الشبه بن عمون ان قتل عمر بن الخطاب في تاسع ربيع الاول وليس يجمع قال
 محمد بن ادريس في سريره من زعم ان قتل عمر بن الخطاب فيه فاختار باجماع اهل التاريخ
 واشتهر وكان قال المصنف في كتاب التاريخ وانما قتل عمر في يوم الاثنين اربع ابا بقدر
 من ذي الحجة سنة ثلث وعشرين من الهجرة بنصر على ذلك صاحب الفرة وصاحب العجم
 صاحب الطبقات وصاحب كتاب من الشبهة وقال ابن خاويه للاجماع حاصل من
 الشبهة والمان في الكشكول كوشباند ربيع جامع ووده كذا في تاريخ طبرستان

على ذلك

تأنيخ شنبه عزه محرم سال الهجره ٢٥٠٥ هـ سال ١٨١٩ و ٢٠٠٨ ذواست فائذ القحاح
الست لاهل السنه هو طامالك انت مقلدك المالكه وصحيح مسلم حجاج النبأ
وصحيح ابو عبد الله محمد بن اسمعيل البخاري وصحيح ابو داود النجاشي وصحيح الترمذي وصحيح
الاساني وحجاج بن الصفي بن ابو عبد الله محمد بن نصر المجدي وحجاج بن الصالح السنه
هو ابو الحسن بن مويه بن عماد القيد الاندلسي ابن الحارثي هو ابو الحسن علي
محمد الخطيب الشافعي الجبالي الواسطي اعلم ان ابن مرجانه هو عبد الله بن زياد
ابوه فان مرجانه اعد جدان زياد كان ذكره شيخنا الطبرسي اما ابنه ان اعلم ابا جهل اسمه
عمر وكنيته ابو محمد سماه المسلمون ابو جهل وابو لهب اسمه عبد القري وكناه ابو عبدك
لحسن وحمزة وجهه اعلم ان مقداد بن الاسود هو مقداد بن عمرو بن الصخر في واخذ الاسود
ابن عبد بنو ثا بنافسب المقداديه كجميع ذلك في كتاب اعلام الصحابة من الاحاد
الوافيهها الايج عن احوال مارداه نفع الاسلام في الكافي في الشيخ في باب بسندهما
عن عبد الرحمن بن الحجاج الجبلي ونقله في الوافي في كتاب الشهادات في باب شاهد لواحد
والاثنين المدعى عليه عن ابي بصير عن قال بعد كلام ان عليا كان فاعدا في سجده المكونه
به عبد الله بن فضل التميمي معه ربيع طلحة فقال له هذاردع طلحة اخذت غلولا يوم
فقال لعبد الله بن فضل فاجعل بيني وبينك فاضلك الذي ضيق المسلمون فجعل
بينه وبينه شريحا فقال علي له هذاردع طلحة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شريح ها
علي ما تقول بينه فاشتما الحسن فشهدا فهاذاردع طلحة اخذت غلولا يوم البصرة فقال
هذا شاهد ولا اقضي بشهادة شاهد يكون معه اخر قال فهاذاردع طلحة اخذت غلولا يوم
طلحة اخذت غلولا يوم البصرة فقال شريح هذا ملوك ولا اقضي بشهادة ملوك فغضب

قال صاحب الوفاء يا ايها الذين آمنوا ان تبرها بالبين المعلوم دون الفصل كما اشتهر اليه فليبره انتم في موضع
 الاشكال انك لا تبيّن ان لا يخفى من الاغلاط التي وقعت لصاحب جمع البحر انما في مادة شهد بعد الباء
 معناها ومعنى ما يشق منها امر الله وهو الشهادة قال شهد اني جبر صبر وفقرم ايضا انه من مادة
 شهد مع انه من غير شاهد اي جبالك وزل الاغلاط الفاضحة التي سلكها عن وفاء اخي ان الله
 في بناء مع الازدواج والمعاجين وغواصها وكيف ترك المعاجين ان بعض ترجمي الفقه الا في
 ان انما في بيا اسفر قال في له شا اسفر وجعفر مريم هو سليمان يعني اسفر م ش اسفر م كوسد بضم
 و ك اسفر م ش اسفر م كوسد بضم اسفر م م و م عبدا و اوسليما بغير ي م م يعني اسفر سليمان
 له وصاحب اخي ان انا و ارم هو سليمان اذا و اعطف قصود و م هو سليمان ان ان يترك
 ان الفاظ كثر و دريا ريان ميكو بد يمان واو ز شاه سفر م م سمر م م هو كذا بضم
 كوسد و من الاغلاط الواهية لصاحب جمع البحر انه قال في مادة خف بعد الباء قوله نعم ولا تخاف
 انما قوله تخافون وان من الخائف الى قوله يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله وهو م
 هو الاستخفاء يعني الاستسار اي يستخفون من الناس ولا يستخفون من الله انتهى فخطا بين
 مادة الخف والخفاء **فانك لا** وعا جليل القدر برك في مراد الجار متعوا لعل الكا
 ما سنا عن عبد الرحيم الفصير قال دخل على ابي عبد الله فقلت جئت فخذ اني اخبرك دغا
 قال دعوني اخبرك اعدا انزل بل انما فروع الرسول الله صلى الله عليه وسلم كعتين اهدى اليه رسول الله
 قلت كيف اصنع قال اغسل وقبّل ركعتين يستغنى فيها الاستغناح الفريضة وقبّل فيها
 تشهد الفريضة فاذا قرعت من التشهد سلك قلت اللهم اننا سلام وصلو السلام واليك
 يرجع السلام اللهم صل على محمد وال محمد وبلغ روح محمد من السلام وارواح الامة الصالحة
 في السلام واردد على نهم السلام والسلام عليهم ورحمة الله وبركاته اللهم انما بين

في قوله ان يترك المعاجين
 في قوله وكيف ترك المعاجين
 في قوله بعض ترجمي الفقه
 في قوله انما في بيا اسفر
 في قوله و ك اسفر م ش
 في قوله و م عبدا و اوسليما
 في قوله اسفر سليمان
 في قوله اذا و اعطف قصود
 في قوله هو سليمان
 في قوله ميكو بد يمان
 في قوله و اوز شاه
 في قوله سفر م م
 في قوله هو كذا بضم
 في قوله استخفون من الناس
 في قوله ولا يستخفون من الله
 في قوله الخف والخفاء
 في قوله فانك لا
 في قوله عا جليل القدر
 في قوله كعتين اهدى اليه
 في قوله رسول الله
 في قوله اغسل وقبّل ركعتين
 في قوله يستغنى فيها
 في قوله الاستغناح
 في قوله الفريضة
 في قوله وقبّل فيها
 في قوله تشهد الفريضة
 في قوله سلك قلت
 في قوله اللهم اننا سلام
 في قوله وصلو السلام
 في قوله واليك يرجع السلام
 في قوله اللهم صل على محمد
 في قوله وال محمد
 في قوله وبلغ روح محمد
 في قوله من السلام
 في قوله وارواح الامة
 في قوله الصالحة في السلام
 في قوله واردد على نهم السلام

بسم الله تعالى
أعلم أن هذا المجموع الكثير
الفوائد والمؤلف الخطير القريب النفع
الذي نوع البذائع المسمى مخزن
اشتهر على ما استدبر السمع وبطل الشك
توقع عند الخاطر طلال
منها الخلال من حكايا البقية محبة وعلوم
كثيرة غريبة البنية واشتقارات مطربة وغرائب
حكواؤها الأثمان وأما عقول ألبها من بقلائد
العقلاء واختاسها الخواطر وتقريرها التواظف
أقر الله عيونكم أيقا القائلون لقنن اللطائف الدقيقة والظرائف
الشريفة بطبع هذا الكتاب المستطاب الذي تبلغ إلى ذيل يدك إلى الطاب
الأشرف الأناضول ومنه الكتاب من مؤلفات العالم الفاضل
الشيخ الكامل المشهور في الأفاق المنفرد على فضله
الأستاذ المحقق الرباني والمدقق الصمد في القواعد
السنة والفريد البقي الضليل الرباني
طاب الله ثراه وحظيرة القداماء بسعي
وأهنا أهل الخليفة المرحوم المعقول المرموق
نصر العابد أمير زعيم الخواص
والأصفياء المشكرين

